„Igazi ünnepi élvezet ez a könyv, tele örömmel és nevetéssel"
TRISHA ASHLEY

Carole Matthews

Szeress karácsonykor

Ez az év legszebb időszaka!

LIPUS-HÁZ

A fordítás alapjául szolgáló mű:
Carole Matthews: *With Love at Christmas*
Copyright © Carole Matthews 2012
All rights reserved.
Hungarian translation © Bikics Milán, 2013
© Ulpius-ház Könyvkiadó, 2013

Ajánlom a könyvet a Brown megyei Little csodálatos közösségének. Nagyon szívélyesen fogadtatok! Kis híján elsöpörtetek a könyveim körül csapott lelkesedésetekkel. Csak így tovább, hajrá!

Külön is megköszönöm Davidnek, Cathnak, Manpreetnek, Hannahnak és Kate-nek. Jó srácok vagytok.

Első fejezet

Tudja ország-világ, hogy küszöbön áll karácsony szent ünnepe. Az ünnepi hangulatot mi sem jelzi jobban, mint hogy Slade *Merry Christmas Everybody* című számát bömböltetik a közért polcai fölött elhelyezett hangszórókból. Ha létezik elcsépelt zene, hát ez még annak is a csimborasszója, mégsem tudom megállni, hogy együtt ne dúdoljam az előadóval a refrént. Kérdem én: hajítófát sem ér a karácsony Noddy Holder bársonyos hangszíne nélkül?

Imádom az évnek ezt az időszakát! Karácsony táján még az olyan piszlicsáré dolgok is, mint a heti nagybevásárlás, varázslatos csoda köntösbe bújnak. Ami engem illet, a Tesco pékáru-részlegénél nyomkorászom a cipókat, hogy elég frissek-e. Fejem fölött vidám Mikulás-figurák csüngenek, fürtökbe fogott lametták és tarkabarka üveggömbök társaságában. Bárcsak egész évre ott felejtenék őket! Valaki az igazgatóságból sok energiát feccolt abba, hogy a dekorációt ilyen szépre megterveztesse. Talán még le is nyúlom az idei fenyőünnep-arculatukat, ránk fér valami kis újítás. Ricket, a férjemet a lapos guta kerülgetné tőle. Karácsony vonatkozásában Rick nálamnál sokkalta tartózkodóbb beállítottságú: amolyan igazi zsugori Harpagon. Évről évre kis híján szívgörcsöt kap, amikor lajstromba vesszük az ünnepi kiadásokat. Én pedig évről évre megesküszöm neki, hogy legközelebb spórolósabb leszek, de becsszóra. Aztán persze rendre megszegem a szavam. A házastársi harmónia érdekében az idén esetleg lehetnék következetesebb. Meglátjuk.

A rend kedvéért megemlíteném, hogy a természetem szerencsére a férjemének szöges ellentéte. A nevem Juliet Joyce, negyvenöt éves vagyok. Van egy elbájoló unokám, két faksznis, elvileg felnőtt korú gyerekem, egy elviselhetetlen anyukám, egy meleg apukám, egy morgó medve férjem, és egy igen-igen rossz szagú kutyám. Alapvetően karácsonymániás vagyok. És a tizenkét lépcsős elvonókúra, mely januárral kezdődik és decemberrel végződik, nálam egyetlen esztendőben sem hat rendesen. Haj, de még icurka-picurkát sem!

Slade számát minden ceremónia nélkül belekeverik Wizzard *I Wish It Could Be Christmas Every Day* című nótájába. Bizony, az én szívem is repesne, ha mindennap karácsony lenne! Kell valami kikapcsolódás a mindennapok hajszás idegőrléséből, ugye jól mondom? Jézus kitűnően ráérzett, hogy mikor is kell a világra jönnie. Vidító dolog megülni ama kisded születésnapját így, télvíz idején. Ha, mondjuk, egy júliusi éjszakán látta volna meg a napvilágot, teljesen más volna minden.

Az ünnepi csemegék titulusú soron gyors karmozdulatokkal a bevásárlókocsimba rakok karácsonyi pudingot, lekváros hasét, kuglófot. Muszáj. Nélkülük nem is karácsony a karácsony. Lekváros hasét veszek még egy dobozzal. Lekváros haséból sosem elég. Mert ha valaki beugrik, és én ott állok egy szál lekváros hasé nélkül, hát el is süllyedek szégyenemben. Jaj, és kell még datolya is, meg mindenféle mókuseleség, dió és társai.

Szeretnék elbüszkélkedni vele, hogy saját kezűleg készítem a karácsonyi pudingot, de nem lenne ildomos az ünnepek táján ekkorát füllentenem. Egy felkapott ingatlanirodában dolgozom heti negyven órában, ami a család körüli teendőkkel együtt teljesen kifullaszt: levegőt is alig kapok, nemhogy kedvet a karácsonyi kulimászoláshoz a konyhában! Noha van olyan ambícióm, hogy egyszer mindent otthon fogok elkészíteni, ám ez valahogy egyre csak tolódik. Akárcsak az a Nigella a tévében, én is hasonló ünnepi émelyt akarok egy szép napon rittyenteni; ezzel azonban várnom kell, minden jel szerint egészen a nyugdíjkorhatárig. Hiszen még a Tescós késztermék alapú karácsony is rengeteg előkészülettel jár. Korán kell elkezdeni, ez a nyitja a dolgoknak. Én például annyira szemfüles vagyok, hogy a karácsonyi üdvözlőlapokat még januárban beszereztem. Le voltak árazva, és, gondoltam, minek is fizessem értük később a tripláját? A nyári mesterségek ünnepén aztán megvásároltam néhány nagyszerű ajándékot is. Ha az ember valami szépet lát, már csak nem hagyja ott, ugyebár? Amikor keresgélni kell, akkor bezzeg meg vagyunk lőve. A tökéletes ajándék, hasonlóan az élemedett korhoz, akarva-akaratlanul szembejön, és az ember nyakába ugrik. Na, de elég az hozzá, hogy ünnepi papírszalvétákat és durrogó mütyürkéket meg éppenséggel augusztusban találtam a karácsonyi asztalra. Hamarosan pedig a mai zsákmányszerző körút vásárfiáit kell a

rejtek odúmba szállítanom. Ezt a rendeltetést nálunk a padlás látja el; Rick majd zsörtölődhet is egy kiadósat, hogy föl kell oda caplatnia a motyóval.

Bizony, szeptember első hete óta szorgalmasan gyűjtögetem a finom karácsonyi falatokat a spájzban, de így december elején már teljes gőzzel nyomulok. Még apunak és az élettársának, Samuelnek is vettem egy-két dolgot, mert tudom, mennyire elfoglaltak. A pénztár előtt kígyózó sorban állva behunyom a szemem, és átadom magam a *Do They Know It's Christmas?* című dalocska önfeledt élvezetének. Előttem egy űzött vad külsejű anyuka berzenkedik, mert nyűgös gyereke édességért nyafog.

– Nincs nekem pénzem mindenféle cukros vacakra, Beyoncé! – rikoltozza, és a kelleténél kicsit erősebben rángatja meg csemetéje karját. – Ha nem viselkedsz szépen, a Jézuska a magas mennyekből úgy vágja a Földre a Nintendódat, amit kértél, hogy ripityára törik! Szóval úgy bömböljél, kislányom!

És a kislánya úgy is bömböl. Nekem szintén heveny jajveszékelhetnékem támad. Közbe kellene lépnem, hogy a szeretet ünnepéről elmélkedjem nekik egy sort, de mire megtehetném, az anyuka már fizetett, ki is állt a sorból, magával rángatva a cukorka nélkül maradt, sivalkodó Beyoncét.

Vajon félcédulásnak gondoltak volna, ha felvilágosítom őket, hogy bezzeg az én időmben nekem egy naranccsal és olajos magvakból is csupán pár szemmel kellett beérnem, melyeket az apám – remélhetőleg tiszta – zoknijába csomagoltak? Azzal ki is fújt az ajándék, kész, kezét csókolom, jó napot kívánok. A kemény héjú mogyorókat ráadásul megtörni sem tudtam, mert anyám minden évben még idejekorán elkeverte valahová az ódon diótörőt, és a narancs is hamar visszavándorolt származási helyére, a gyümölcsöstálba. Én a magam részéről nem tudtam ajándékokat venni, mert nem kaptam zsebpénzt sohasem. Viszont papírhoz, csillámporhoz és folyékony ragasztóhoz azért hozzájuthattam, úgyhogy, ha mást nem is adhattam, fabrikálhattam üdvözlőlapokat.

Persze akkor még a vonat is fakeréken járt. Szegények voltunk, s ezért soványka karácsonyaink jóformán teljesen örömtelenül teltek. Vendégeket se hívtunk. A molyette műfenyőt, amint lehetett, anyám leszedte, hogy csak a következő szenteste, késő délután húzza elő újra. Hiába vártam a nagy napot, a sóhajtozáson kívül akkoriban még nem sokat kaptam a Jézuskától.

Egy röpke napra állt csak nálunk a fa. Igaz, apukám megtett minden tőle telhetőt a vidám hangulatért: a bárgyú karácsonyi tévéműsorokon – Morecambe és Wise volt a kedvence – harsányan hahotázott, de úgy, hogy még a könnye is kicsordult! Komolyan mondom, viccesebbnek bizonyult őt nézni, mint a sípládát. Anyám viszont nem rajongott a karácsonyért. Minden évben kínszenvedésként élte meg az ünnepet, s ezzel elérte, hogy mi, többiek is pocsékul érezzük magunkat. Talán pont emiatt viseltetek a karácsony iránt olyan megkülönböztetett odaadással így, felnőtt fejjel. Szeretem, ha az otthonom az ünnepek alatt nevetéssel, szeretettel, ajándékokkal és finomságokkal telik meg. Hiszen mikor örömködjön az ember, ha nem karácsonykor?

– Száznegyvenhét font és harminckét penny – mondja az eladólány a kasszagép csilingelése nyomán. Remegő kézzel nyújtom felé a bankókat, mert az említett summa még nekem is sok. Hiába, kénytelen leszek ezt a kiadást is eltitkolni Rick elől.

Odakint az idő borongós, fehér az ég. Pár hópelyhet sodor a szél a parkoló felé. Ez idén az első hódara. Mosolyog a lelkem. Merthogy én a havat is imádom. Tudom, ezzel a kisebbséghez tartozom: az emberek zöme dohog, ha a buckákat kell kerülgetnie, s igaz, ami igaz, vidéken bizony járhatatlanná teszi az utakat a havazás. Mert a hó ritka ugyan mifelénk, ám ha egyszer szállingózni kezd, akkor sosem hagyja abba. Sebaj, állok elébe a méteres hónak, még úgy is, ha azáltal kényszerű lakásfogságra ítéltetem. Kinyújtom a kezem, megtapintom a pelyhecskéket. Finom, csipkés szélű jószág mind, s miután röpke pillangó módjára leszállnak, azon nyomban el is olvadnak a tenyeremen. Rövid frizurámon viszont megül a hó – ideje lesz előkapni a sapkámat. Jaj, de isteni dolog volna, ha idén fehér karácsonyt kapnánk a Jézuskától! Egy kis hótól minden szebb lesz, a karácsonyi hó pedig egyenesen olyan, mint tortán a tejszínhab.

Egy ideges természetű autós vadul nyomja a dudát. Félbe kell szakítanom a hó miatti örvendezésemet. Kezd megtelni a parkoló, egy helyért már hajba is kaptak. Az egyik dühös sofőr ingerülten letekeri az ablakot. Az autórádió karácsonyi éneket sugároz, üvöltő hangerőn: „Szigorú fagy odakint, odabent ragyog a béke…”

– Hé, baromarc – kiabál ki a pasas. – Én voltam itt előbb!

A másik autóvezető, akinek a hátsó szélvédőjén a „Mikuláscsomagot nem kérünk” felirat díszeleg, mintha nem értene egyet a megállapítással. Hangot is ad méltatlankodásának: – Húzz el a vérbe, bakker! Én állok ide, és kész!

Teli bevásárlókocsim más irányba kezd húzni, s egy kis kerülővel egykettőre hűséges Opel Corsám mellett termek. A szatyrokat egyesével a csomagtartóba emelem.

A sofőrök időközben kiszálltak, s már az öklüket rázzák egymásra. Egyikük egy csillagos végű fenyődísszel hadonászik, de a másik kikapja a kezéből és rátapos. A csillámló üvegcserepek is ott szikráznak a hópelyhek között.

Sóhajtok egyet magamban. Úgy tűnik, nem mindenki élvezi a karácsonyt annyira, mint én.

Második fejezet

Felhajtok a Chadwick Close 10. előtti kocsibeállóra, és kikapcsolom a motort. Szükségem lesz egy csésze szíverősítő teára, s talán elmajszolom az évad első lekváros haséját is. Azt hiszem, az a kedvenc ünnepi csemegém. Tudom jól, hogy az üzletekben már júliustól kapni lehet. De én inkább megvonom magamtól, ameddig az emberileg egyáltalán lehetséges, hogy utána istenigazában élvezhessem a mennyei falatkákat! Nem azért, de idén igazán derekasan kitettem magamért haséböjt dolgában. Remélhetőleg így a karácsony utáni diétámat sem kell majd olyan hosszúra nyújtanom, mint egyébként.

A családommal egy cuki mezővárosban, Stony Stratfordban éldegélek, Buckinghamshire megye szívében, kőhajításnyira az egyfolytában gyarapodó Milton Keynestől. Hosszú évekkel ezelőtt költöztünk ide. Ebben a zömök, hetvenes évekbeli házikóban neveltük fel két gyerekünket, s alighanem most már itt is fogunk megöregedni.

Ricket a létra tetején találom. Buzgón rakosgatja a karácsonyi égőket a ház homlokzatára. Helyesen teszi, szeretem, ha jó korán elkezdi, a végeredmény csak annál szebb lesz! Férjem karácsony iránt érzett irtózata az égők felszerelése során mindig elillan, mint a kámfor. Igaz, akkor és csak akkor. Ez nála afféle hobbi. Lakóépületünket Rick minden évben úgy feldíszíti, hogy maga a Jézuska is beköltözne hozzánk a szent családdal együtt, a Mikulásról nem is beszélve. Ez az egyetlen alkalom az esztendőben, hogy Rick önként és dalolva megy fel a padlásra. Órákra beveszi magát oda, keresgél, válogat, olyan finom kézmozdulatokkal, mintha szende kisdedeket pólyálna.

A tetőről már csinos műjégcsapok ereszkednek alá, melyek fényes kaméleon gyanánt változtatják a színüket, a garázsajtón fityegő színpompás égők pedig szabályos időközönként hol kialszanak, hol újra felgyulladnak. A veranda fölötti fedélen fehér rénszarvasfogat parkol. Az előkertben külön égősor ékesíti a madárcseresznyefát. A gyepen drótból készült rénszarvas legelészik, szintén izzókkal kidekorálva, hogy jobban lássa az abrakot.

Egyébiránt a szomszédok zöme nem csinál nagy cécót a házdíszítésből; igaz, a 2-ben lakók időnként körbetekerik a rododendron bokrot szerpentinnel. Mi vagyunk az egyetlen család a környéken, amelyik ad a karácsonyi látványvilágra. Nem tudom pontosan, mikorra datálható a dolog kezdete, de mondhatom, nagyon örülök, hogy Rick legalább e téren magába szívja a karácsony szellemét.

Kikászálódom a kocsiból. Rick lemászik a létrán. Férjem azon férfiak közé tartozik, akiknek előnyére válik az évek múlása. Vénségére Rick bizony isten vonzóbb lett, az én szememben legalábbis, s tudtommal ez a lényeg. Hosszú, langaléta termetű, szúrós térddel és könyökkel – ez mit se változott az évek során. Mostanában nagyon kevés időt tudunk meghitten együtt tölteni, s a karácsonyi őrületben ez a kevéske idő valahogy csak még tovább csappan. Holott minden esztendőben fogadalmat teszek, hogy többet leszek együtt Rickkel, de aztán sorra kudarcot vallok a próbálkozásaimmal. Elmosolyodom, amikor Rick elindul felém. Igaz, kissé feldúltnak tűnik. Az arca is paprikavörös.

– Láttad azt, ott? – morran rám minden előzetes figyelmeztetés nélkül. Csontos ujjával, mint a nyíl vádlón rábök a szemközti házra.

Házunk tája, Chadwick Close környéke kimondottan csendes vidék. Semmi lárma, semmi izgalom, ezért is szeretünk itt lakni. Ha hébe-hóba ki is üt egy-két fojtottabb balhé, az többnyire pont a mi portánkon zajlik.

– Odasüss – mutogat tovább a férjem.

Mit csináljak, odasütök.

Az utcácska túlfelén, közvetlenül velünk átellenben van az ominózus valami, ami Rick szemét csípi. Jó barátunk, Stacey Lovejoy lakta egykoron az 5. számú házat, azonban ő múlt nyáron elköltözött. Jelenleg a Kanári-szigeteken éli világát Rick egykori főnökével, Hallel. Az időnkénti e-mail-váltásainkból kiderül, hogy mindketten nagykanállal habzsolják ott az életet. Tisztára, mint Marci Hevesen. Az új szomszédok tavaly karácsonykor nem voltak odahaza, ezért Rick nem is igen számított rá, hogy idén bezzeg ekkora orcátlanságra fognak vetemedni.

Új szomszédjaink ugyanis minden jel szerint legalább annyira odavannak a karácsonyi égőkért, mint mi. Neil Harrison munkás délelőttöt tudhat maga mögött. Olyan profi fényáradatot varázsolt a házára, hogy a mienké

elkulloghat, szégyenszemre, fekete lyuknak a világűrbe.

– Jaj de szép! – gusztálom. – Gyönyörű!

– Gyönyörű?! – Rick arca, mint a karácsonyi izzó, vörösről kékre vált.

– Mi bajod?

– A fényjáték a mi reszortunk – világosítja meg az elmémet Rick.

Vállat vonok.

– Hát, az idén osztoznunk kell az első díjon. Szerintem az övé is szép.

– Tipikus női reakció! – horkant Rick gúnyosan. Beletúr a hajába, amitől őrült spanyolos fizimiskája lesz. Zabolátlan fürtjeit világéletében képtelen volt megszelídíteni, most is égnek állnak a fején a tincsek. Tudom persze, hogy a tizenhét éves fiúknál ez a divat, ám egy középkorú férfi úgy fest ilyen tollazattal, mint egy egzaltált kakadu.

– Nem kell mindjárt úgy venni, hogy a hegemóniádra törtek! – Rick minden bizonnyal azt hiszi, hogy jelen pillanatban a kedves szomszéd diadalordításokat hallat odabent, s a mellét döngeti hozzá. – Lehet, hogy csak szereti a karácsonyi égőket.

Rick újfent bosszúsan felhorkan. – Megyek, hozok még izzót – motyogja a bajusza alatt. – Azt akarom, hogy a mienké legyen a legszebb ház! – Irigy pillantást vet a szemközti ház tetején pöffeszkedő óriási, felfújható télapóra, amely úgy trónol odafent, mint maga a haragvó atyaisten.

– A mi házunk is szép, Rick! Különösen, hogy egy kis hó is hullott rá. Kimondottan ünnepi jellegű. Teljesen karácsonyi hangulatba hozott, már most.

Férjem fitymálón cücög. Csalódottan állapítom meg, hogy ez a csip-csup műbalhé teljesen megmérgezte férjemuram jégvirágos jókedvét.

– Na, gyere – szólok oda neki. – Segíts kipakolni, és akkor főzök neked teát. Kapsz hozzá lekváros hasét.

Rick eltúlzott sóhajtás közepette leteszi kezéből a csavarhúzót. Felnyitom a csomagtartót.

– Szent Kleofás, anyjuk! – hőköl hátra riadtan Rick. – Mi a nyavalya, te bepakoltad ide egy nemzetközi üzletlánc teljes ünnepi árukészletét? Nem a kánai menyegzőre szerződtünk ám násznagynak!

– Karácsony lesz – közlöm. – Kell egy kis tartalék. Sose tudhassa az ember.

– Hogyhogy sose tudhassa? – Ha Rick eddig csak értetlenkedett, hát mostanra teljes egészében elvesztette a fonalat. – Annyi kaját bespájzoltál ide, hogy az egész retyerutyánk átvészelhet vele három világégést! Mai napság a boltok öt percre sem zárnak be karácsonykor! Bármikor kiszaladhatunk akár egyetlen zsömléért is, ha esetleg elfogyna.

– Ugyan már, Rick! – intem le. – Te magad is élvezni szoktad!

– Ennyi erővel akár a Bahamákon is sütkérezhetnénk, mindig mondom is, hogy menjünk inkább oda az átkozott itthoni hacacáré helyett! – Rick kicibál két szatyrot a csomagtartóból, látványosan túljátszva, hogy mennyire cudarul nehezek. – Ehelyett idehaza henyélünk, kerülgetjük anyukádat, hallgatjuk a királynő beszédét, zabálunk, mint a vízilovak, és nem piálhatunk eleget ahhoz, hogy enyhítsük a kínt!

– Eredj már, sose volt ilyen keserves a dolog!

Rick újabb sötét pillantást lövell a szomszéd fényben úszó telkére.

– Csakis a karácsonyi izzók jelentették számomra az ünnepi mulatságot – panaszolja. – És, tessék, még ezt is elvették tőlem!

– Ha akarsz, ki ugorhatsz a Homebase-be beszerezni még ezt-azt – hangzik javaslatom. – Nagyon szép cuccokat láttam ott a múltkor.

Rick az állát dörzsölgeti.

– Azoknál hatásosabbra lesz itt szükség – mormolja a foga között. – Az ám, valami sokkalta hatásosabb kell ide.

És vészjóslón villogtatja a szemét.

Harmadik fejezet

Anyukám, Rita Britten, a konyhában ücsörögve nézi végig, ahogy Rickkel cipekedünk. Kardigánját teljesen félregombolta, haja pedig, akár a szénakazal, úgy maradt, ahogy az éjjel elfeküdte.

– Tegye fel a kannát, anyuka drága, legyen olyan jó! – szól oda Rick udvariasan.

Anyám zavartan pislog.

– Aztán mégis, minek?

– Mert teázni szeretnénk, anyu.

– Vagy úgy!

– Nahát, úgy nézel ki, mint egy rongyszedő! – feddem szegénykémet, és akkurátusan újragombolom rajta a kardigánt.

– Mindenen fennakadsz, Juliet!

– Na, máris jobb – zsűrizem le édesanyámat a művelet befejeztével. Ellenállok a kísértésnek, hogy még meg is fésüljem.

Rick a szemét forgatja, válaszul rándítok egyet a vállamon. Anyukám újabban valahogy nem önmaga. Ebben szerintem az ausztrál vadon a ludas. Amióta onnan visszajött, nem a régi. De hogy az elején kezdjem, anyu még hetvenéves korában gondolt egyet, s kidobta az én hűséges, jóravaló apukámat, aki pedig annyi sok éven át kitartott mellette, dacára annak, hogy anyu természete zordabb volt a nukleáris télnél. Eddig még hagyján, de anyu ugyanazzal a lendülettel ideült a nyakunkra, teljesen hívatlanul, persze. Mondanom se kell, a férjem nem repesett a boldogságtól; de mégis, mit tehettem volna? Valami hajlék kellett a feje fölé. Sajnos minden célozgatásunk hiábavalónak bizonyult, hogy költözzön vissza apuhoz.

Nem sokkal később anyukám összeállt egy bizonyos Arnolddal, aki selyemfiúként tengette nyugdíjas napjait. Több héten át kellett hallgatnunk héjanászukat a hátsó szobában, ahonnan a lányunkat önkényesen száműzték. Hát, az valami katasztrofális volt! Csak párnával a fülemen tudtam aludni. S ez még mindig semmi, ugyanis kisvártatva pedzegetni kezdték, hogy ők bizony a nyakukba veszik a világot. Kérdem én,

hetvenévesen? Nem hallgattak rám, s mielőtt annyit mondhattam volna, hogy csípőprotézis, már le is foglaltak két Ausztráliába szóló repjegyet, hogy egy bérelt lakóautóval bebarangolják az ősbozótost.

A hajamat téptem, mert anyu még soha azelőtt nem járt külföldön, egyik pillanatról a másikra pedig ripsz-ropsz elhatározta, hogy az isten háta mögé utazik egy majdnem teljesen idegen, félvilági férfival. És én még azt hittem, hogy az embernek a gyerekével kell a legjobban megszenvednie! Kivétel erősíti a szabályt. Rick magán kívül volt az örömtől, abban a hitben, hogy anyukát végleg elnyeli az ausztrál vadon, hiszen mérges csúszómászó akad ott éppen elég. Hát, anyu rajtuk is túltett, mert valamennyit túlélte, s hat hónap után hazajött. Szépen lesült, a szerelemben viszont felsült: Arnold, ki tudja, hogyan, valahol a félsivatagban rekedt. Egy darabig aggódtam is, hogy a szépkorú, sima modorú úr egy idegen ország kellős közepén egyszer csak fogta magát, és felszívódott. Anyukám viszont nem különösebben izgatta magát miatta. Rick pedig egyenesen úgy értelmezte a dolgot, hogy a derék Arnold egy falka dingó közé vetette magát, hogy anyámtól, az ótestamentumi tíz csapással, megszabadulhasson. Nem mondom, lehet benne valami. Anyuval hat hónap egy kéjlakká alakított lakóautóban még a legedzettebb férfiakat is remegő kocsonyává változtatná.

Rick belepiszkál az egyik bevásárlószatyorba.

– Pa-net-tó-ne? – betűzi. – Az valami talján furfang?

– Olyan, mint a kuglóf, vagy mint a gyümölcskenyér. Egy kicsit mindkettő. Már kóstoltad.

– Igazán? Még csak nem is rémlik.

– Mindannyian szeretjük – biztosítom.

– Én aztán nem – korrigál segítőkészen anyu.

– De apu igen.

– Ne is mondd, apád teljesen kifordult magából! – csap le a témára anyukám.

Nem mondom, van némi igazsága. Amíg anyu faképnél nem hagyta, Frank Britten toronymagas esélyekkel induló várományosa volt a „világ legkevésbé kalandvágyó férfija” megtisztelő címnek. A karosszékétől két lépés távolságra már kényelmetlenül érezte magát. Ez volt apu, aki egészen hetvenkét esztendős koráig még a félédes pezsgőt, bort, csokoládét is

„langyi fiúkák” huncutságának tartotta. Azután egyik napról a másikra ráébredt, hogy tulajdonképpen ő is meleg, mint a kályhacső. Összejött Samuellel, egy kedves könyvesbolti eladóval, aki fiatalabb, mint én vagy Rick. Onnantól apu életét teljesen kiszínezték, méghozzá élénk szivárványszínekkel. Hatalmas volt a meglepetésem, amikor a két férfi összebútorozott. Nálam jobban talán csak anyu furcsállta a dolgot. Egyébként mindmáig kérdéses, hogy anyu teljes egészében felfogta-e, mi zajlik apuék között. No, elég az hozzá, hogy amióta apukám Samuel jóvoltából maga is tevékeny, lelkes tagja a „langyi fiúkák” illusztris közösségének, ízlésvilágába kalandor árnyalatok költöztek – és nem csak azon a bizonyos téren. Megvész a külföldi konyháért, a külföldi utazásokért, ragyogó érzékkel keveri az idegen nyelveket, borozgat, sakkozgat, főzőcskézik, és úgy általában majd’ kicsattan. Sokáig tartott neki, hogy fölfedezze magának az otthon melegét; én mindenesetre vele együtt örülök.

– Apukád telefonált, hogy nemsokára átjön, ő meg Samuel – jelenti Rick.

– Jaj, nagyon jó! Az egyik bevásárlószatyorba nekik is betettem ezt-azt. Mindjárt haza is vihetik.

– Én azt hittem, hogy nálunk töltik a karácsonyt!

– Persze, velünk lesznek.

– Akkor meg minek vettél nekik külön karácsonyi eleséget?

– A karácsony nem egynapos ünnep, Rick.

– Még szép – dünnyög Rick. – Augusztus derekán kezdődik, mint tudjuk. – Azzal dúlva-fúlva kicsörtet behozni a maradék táskákat.

– Mi lesz, akkor teázunk, vagy sem? – érdeklődik szúrósan anyu.

Anyukám most már talán örökre bekvártélyozta magát Chloe szobájába, annak nagy-nagy örömére. Igaz, a lányunk egyszer már elköltözködött, amikor úgymond véletlenül teherbe esett az első gyerekével. Akkor albérletbe ment Mitch-csel, a fiújával, akit, halkan jegyzem meg, alig ismert. Bár ő a kis Jaden apukája, érthető okokból mégsem maradtak sokáig együtt. Chloe csakhamar hazahurcolkodott a picivel. Én pedig még csak nem is szónokolhattam neki a Parnasszus tetejéről. Elvégre annak idején jómagam is nagy hassal esküdtem, mert Tom, a kisfiunk már útban volt.

Chloe soha nem mondta el részletesen, hogy hol romlott meg a

kapcsolatuk. Valószínűleg eleve nem volt jó ötlet gyereket összehoznia olyasvalakivel, akinek az ízlésvilága gyökeresen különbözik az övétől, legyen szó akár filmekről, akár ételről-italról, akár úgy általában bármiről. Már a kezdet kezdetétől gyülemlett bennük a feszültség. Chloe alapreflexe tüstént működésbe lépett: kétheti rendszerességgel hazajött hozzánk egy-egy éjszakára, annyit civódott a pasijával. Rick szerint postafordultával vissza kellett volna küldenünk a feladónak, azzal, hogy ilyen az élet, kislányom, oldd meg. De engem nem vitt rá a lélek. Nem nézhettem, hogy Chloe szenved. Anyukám hasonló esetben bezzeg simán kihajított volna.

Átérzem, hogy strapás lehet az olyan élet, amelyikben Mitch álló nap az igát húzza, Chloe pedig ahelyett, hogy esténként bulizna, gyereket pelenkázik. Végül a múlt hónapban, se szó, se beszéd, a lányunk hazaköltözött, ezúttal állítólag végleges jelleggel. Mitch két héten át minden áldott éjjel megjelent a kapuban, s kérlelte, hogy menjen vissza hozzá, de Chloe a füle botját sem mozgatta.

Szemmel láthatóan nehezére esett, hogy felelősségteljes, komoly nő módjára viselkedjék. Más szóval bemutatta a gyerekes felnőtt és a gyerekes anya közötti, zongorázni valóan jelentékeny különbséget. Jó, persze nem elhanyagolható szempont, hogy a felelősség kérés nélkül a nyakába zuhant, de hát, kérdem én, miért kellett fejjel mennie a falnak? Chloe világéletében önző teremtés volt: saját személyén kívül a mai napig sem gondol senki másra. Hozzá képest Mitch akkor már igazi aranypofa. Igaz, lakva ismerszik meg az ember, olyankor aztán kibújik a szög a zsákból, hogy a másik mégsem annyira tündi-bündi, mint amilyennek a katalógusban kinézett. Mégsem tudom felfogni, hogy Chloe mit nem bír azon a férfin elviselni. De hát ő tudja. Egyelőre itt vagyok neki én, hogy segítsek, de nagyon remélem, hogy – inkább előbb, mint utóbb – Chloe ráébred, mennyit veszíthet, és, mintegy varázsütésre, hirtelen benő a feje lágya.

Mintha csak a gondolatomat olvasná, Chloe berobog. Éppen végszóra.

– Mi a kaja?

Ja, van még tovább is, s ez a legeslegbosszantóbb az egész történetben: a lányka már megint terhes! Hopp, egy újabb kis „baleset”. Üröm az örömben, hogy az apuka legalább ugyanaz. Elképzelhető, hogy a küszöbön álló második gyerek hajtotta haza Chloét, tudom is én. Már csak azt kellene

kitalálnom, hogy hol fér el nálunk egy újabb csöppség.

Jaden imádnivaló kis vasgyúró, ugyanakkor hamisítatlan, vásott betyár is. Nem emlékszem, hogy Tom ennyire lobbanékony lett volna tipegő korában. Az élelmiszerekben lehet valami izgatószer, biztosan az a sok adalékanyag, guárgumi meg kutyagumi, mindegy, szóval az a rengeteg „e" betűvel kezdődő borzadály. Chloe január közepére van kiírva, de már most akkora a hasa, mint egy szumóbirkózónak. Hozzáteszem, nem csak a gyerek miatt gömbölyödött ki. Ahogy az a nagykönyvben meg van írva, kettő helyett eszik: ebből az egyik egy szavannai elefánt lehet, a másik pedig egy cetcápa.

– Te meg ki vagy? – kérdezi tőle az anyukám.

– Ne gárgyulj már, nagymuter – pirít rá a kis unokája. – Tedd fel inkább a pápaszemed! – Chloe szolid atombombaként leveti magát a nagyanyja melletti székre. – Szia, Pajti, öreg cimbora! – gügyög a kutyának. – Hát senki nem adott neked adventi csokikát ma? Ej, téged itt már nem is szeretnek!

A kutya vakkant egyet, hogy bizony, szerinte sem. Chloe ettől fogva annyiban is hagyja a dolgot, nem töri magát a kutyus rehabilitációjáért. Na, akkor majd én. Felkelek, mint az elnyomott nép, s a Simpson családos ádventi naptáron felcsapom a Bartot ábrázoló ablakot. A mögötte található csokidarabot betuszkolom Pajti szájába.

– Nem azért a húsz fillérért, de mégis mi köze a karácsonyhoz a Simpson családnak? – teszi fel a költői kérdést Rick, miközben becipel két újabb szatyrot. – Egy adventi naptárnak nem vallásos témájúnak kéne lennie?

– Hol élsz te, fater? – tudakolja kedvesen Chloe. – A karácsony a tojáslikőrről és az ajándékokról szól, ez köztudott. A vallásnak mi az isten köze lenne már hozzá?

Néha az az érzésem, hogy ez az én kis karácsonyi bolondériám, hiába no, csak visszafelé sült el.

Negyedik fejezet

Rick nagy dérrel-dúrral kidübörög, hogy a maradék cekkereket is behozza. Már tényleg nincs sok hátra belőlük. A szatyrok végeláthatatlan sorát elnézve azért jómagam is megütközöm kissé. Igaz, igaz, biztos csak többnek néz ki a portéka, mint amennyi valójában. Mostanság a dobozokban rengeteg a levegő, a boltok a béltartalom mellett azt is rásózzák a kedves vásárlóra. Szóval nem én vagyok a ludas, megnyugodhatom.

Anyu miatt viszont annál jobban aggódom. Valamikori önmagához képest is bogarasan viselkedik, ráadásul nem pusztán a hétköznapi dolgokban. Amióta velünk él, állandóan azt kell néznünk, hogy úgy öltözik, mint egy kamaszlány, riasztó színűre festi a haját, fura férfiakat hord haza mindenféle éjszakai lokálokból, sőt és egyáltalán nem mellesleg stikában füvezik is. Azt hiszi, hogy a falvédőről jöttünk le, azután fejre estünk. Na jó, a kicsapongó életviteléhez még csak-csak hozzászoktunk valahogy. Hozzáteszem: nem volt könnyű.

Sajnos azonban ezzel nincs vége a bolondériáknak. Példának okáért, ha megereszti a fürdővizet, nincs rá semmi biztosíték, hogy el is zárja, így már nem egy ízben kacsaúsztatóvá változtatta a házat. Előfordul továbbá, hogy feltesz valamit főni, aztán kimegy a kertbe. Felőle aztán vidáman kigyulladhat a konyha, arra ő már csak legyintene. A ruháit pedig többnyire kifordítva veszi fel, vagy ha mégsem, hát félregombolja őket, ahogy ma is. Mindennek a tetejébe múlt héten kacsalábra húzta fel a cipőjét, s úgy ment el a városba. Elképzelhető persze, hogy mindez a korral jár. Az igazsághoz hozzátartozik, hogy anyu már fiatal korában is ugyancsak – finoman szólva – különcnek számított. A jelek szerint viszont, ahogy öregszik, úgy súlyosbodik az állapota. Csak azon izgulok, nehogy a szórakoztatónak induló baklövései egyszerre csak napi szinten jelentkezzenek.

– Na, majd akkor felteszem én azt a teát! – hőbörög célzatosan Rick, jó hangosan, és úgy lecsapja az utolsó szatyrokat, hogy beleremegnek a falak. A vérnyomása mintha felszökött volna pár higanymilliméterrel.

– Hagyd, majd én – békítgetem. – Ülj csak le!

– Inkább kimegyek a fészerbe – mondja komoran Rick. Nem tartóztatom, jobb is, ha megy, mielőtt valamit dirib-darabra tör nekem.

– Kiviszem utánad a teát! – A kerti fészer Rick utolsó mentsvára: szentély, a nyugalom egyedüli forrása a nagy kavarodásban, hiszen a házunk hasznos négyzetméterein az egy főre eső élettér napról-napra, rohamosan zsugorodik.

Bekapcsolom a vízforralót, s kiveszem a lekváros hasékat a dobozból. Ezeket a szatyor legtetejére tettem, szándékoltan, stratégiai megfontolásból.

Tom fiam érkezik.

– Jól hallom, hogy zubog a teavíz? Hoci!

– Ülj le, Frank drágám! – kínálja hellyel anyukám. – Egy perc, és nekiveselkedem az uzsonnakészítésnek. – Még csak az kéne, hiszen három óra sincs!

– Ő Tom, anyu – javítom ki szelíden szülőanyámat. – Tudod, az unokád.

– Ja? – mondja anyu szórakozottan, és üres tekintettel néz Tomra.

– Mi a stájsz, öreglány? – köszön neki Tom, majd megöleli, s kétfelől is cuppanós puszit nyom száraz, ráncos arcára. Lépten-nyomon magam is megrökönyödöm rajta, hogy a saját anyám mennyire megöregedett. Tom megorrontja rajta a marihuánát. – Fű, jól érzem, hogy megint az öreg Mariska nénivel tekeregtél? Szakállad lesz ám, nagyi, kender!

– Ne add alá a lovat – feddem nagyra nőtt porontyomat.

– Gurítsad a lekváros hasémat, anyóca – vezényel a fiacskám –, mielőtt itt döglöm meg neked éhen!

Mióta a hasamból előkerült, Tom egyvégtében éhes.

– Ennek a fiúnak feneketlen a bendője – jegyzi meg anyám.

Valóban az. Telhetetlen méhecske.

– Nem lennél ekkora éhenkórász, ha a saját pénzeden vennéd a kaját – zsémbel Rick kifelé menet.

– Csigavér, papesz – szól vissza neki Tom. – Szerzek melót. – Aztán, amikor Rick hallótávon kívül ér, még hozzáteszi: – Kiskedd csak holnapután lesz, kivárjuk.

Bizony, Tom lelkében is ősi jelszó az „ej, ráérünk arra még”. Nyugodtan megkockáztatom, hogy nagyságrendekkel több nője – és fiúja – volt már, mint állása. Komolyan, nagy talány számunkra Tom fiunk nemi

beállítottsága. Időnként gyanús fiatalembereket hurcol fel magához, máskor pedig nem kevésbé rosszéletűnek kinéző ifjú hölgyekkel ülteti tele a házat. Sőt, már az is előfordult, hogy vegyesen cipelt fel a szobájába ismeretleneket, mindkét nemből, de egyikük sem volt túl bizalomgerjesztő. Mi pedig, szerencsétlen szülők, ilyenkor, mit volt mit tenni, jó szándékúan elfordítottuk az orcánkat. Tulajdonképpen cseppet sem szeretem firtatni a gyerekeim szexuális életét. Az a lényeg, hogy megállapodjanak és boldogok legyenek, a többi mellékes. Igaz, Rick e megállapítással vitába szállna, mondván, hogy speciel számára fontosabb lenne, ha Tom végre-valahára különköltözne, és a saját homlokának verejtékével keresné a mindennapi betevőt.

– Hol jártál, báránykám?

– Az ágyamban – vágja rá Tom, olyan hanglejtéssel, mintha csak zokon venné a feltételezést, hogy egyebütt is járhatott volna.

– Lusta disznó – kommentálja válaszát Chloe.

– Kussoljál, Miss Röfi, egész délelőtt a fürdőszobában dagonyáztál! – tromfol Tom. – Mégis, hogy keljek fel úgy, he?

Szívem leghőbb vágya egy olyan ház, ahol két fürdőszoba van, vagy legalább egy külön vécé. Hatan lakunk egy fedél alatt, és mivel Chloe kisajátította a fürdőkádat, mint afféle gyarmatot, mi, többiek csak elvétve mehetünk ki vécére. Gondos beosztást vezetünk róla, hogy ki a soros. Két fürdőszobával sokkal teljesebb lenne a családi összhang.

Tom is mostanában költözött haza. Szerencsére ő nem annyira a tisztálkodás megszállottja, mint Chloe. A kisfiam huszonhat éves, diplomás, meglett ember, csakhogy a végzettsége éppenséggel, úgy tűnik, fabatkát sem ér. Az államvizsgája óta valahogy egyetlen rendes állásban sem tudott megmaradni, ráadásul a potom harmincezer fontos diákhitele semmi jelét nem mutatja, hogy valaha is visszafizetődne az állam bácsinak.

Tom Kínában is megfordult, állítólag azért, hogy angolt tanítson. Nagyjából egy hónapig rendben ment minden, ekkor azonban szakított a barátnőjével, akivel odautazott. A hölgyemény nevére sajnos már nem emlékszem, s Tomnak sem akarnék vele huzamos fejtörést okozni. Alighogy szétmentek, Tom, oldalán egy újabb fruskával, továbbvonult a kies Ausztráliába. Ott kocsmárosnak állt, de kisvártatva a kocsmában vezetett

italszámlája meghaladta ugyanazon kocsmából húzott fizetését. Zilált anyagi körülményei záros határidőn belüli hazatérésre kényszerítették. Szégyenszemre mi foglaltuk le az interneten Tom repülőjegyét, ami még hagyján, de ki is kellett fizetnünk helyette, annyira legatyásodott. Mit is mondjak, Rick nem lejtett örömtáncot. Jelen pillanatban egyáltalán nem vagyok biztos benne, hogy Tom tervei közt szerepel a szülői ház elhagyása. Rick szerint túlontúl elnézők vagyunk vele. Lehet benne valami.

Mivel az összes hálószoba betelt, Tom az ebédlőben alszik egy e-bayről szalajtott futonágyon. Nem veszem valami szívesen a dolgot, egyfolytában azon izgulok, hogy mikor ront elő az ebédlőből valami idegen férfiember egy szál alsóneműben. Világos, Tom biszexuális, de azt azért mégsem kérdezheti meg tőle az édes szülő, hogy mégis, milyen nemű illetőre számíthat a reggeli kávéja mellé? Mint mondtam, nem áll szándékomban a fiacskám szexuális orientációját elemezgetni. Elvileg felnőtt volna, vagy mifene. Próbálunk napirendre térni szédítő sebességű párkapcsolati vetésforgója fölött, mindeközben viszont igyekszünk a lehető legkevesebb tudomást venni az egész mizériáról. Hiábavaló lenne azzal előhozakodni, hogy mi vendégként sosem viselnénk magunkat ennyire szabadosan, ránk se bagóznának a kölykök. S az se nagyon menti a helyzetet, hogy ritkán látjuk kétszer ugyanazt a pofát. Egyvalami biztos: ha egyszer Tom csakugyan örökre elhurcolkodik, Rick vérnyomás-gyógyszerét nem kell többé kiváltani. Amiatt a férjem nem arénázik persze, hogy lenge öltözetű lánykák suhannak ide-oda a lakásban, de pár héttel ezelőtt egy rózsaszín alsógatyás fiatalember kiverte nála a biztosítékot. Kis híján szívgörcsöt kapott szegényke. Megértem. Reggelizés közben az ember valahogy nem kimondottan arra vágyik, hogy fehérneműmodellek grasszáljanak előtte, kiváltképp nem élénk rózsaszínben.

– Légy szíves, tedd fel újra a kannát! – kérlelem Tomot.

– Ne már, anycika! Miért ne ez a kis gyökér? – bököd fiacskám Chloe felé, aki azonmód kinyújtja rá a nyelvét.

– Mert én téged kértelek rá, kis bogaram – magyarázom.

Tom olyan heroikus küzdelem árán emeli fel a valagát a karosszékből, mintha legalábbis a Csomolungma hófödte süvegét kellene megmásznia szembeszélben, a meredekebb oldalról. A teafőző felé haladtában elragad

egy őrizetlen lekváros hasét.

– Adj egyet a nagyanyádnak is!

– Bocs, lett rajta pár ujjlenyomat – szabadkozik, amikor átnyújtja anyunak a falatkát.

Majdnem rászólok, hogy tányér is van ám a világon; mivel azonban a morgolódás Rick asztala, inkább ki se nyitom a számat.

Jadent előbb-utóbb át szeretném költöztetni Chloéhoz, és akkor Tomnak is rendes szobája lehetne. Rick szerint azonban egy ilyen anyáskodó húzással csak késleltetném a komótos jómadár fészekhagyását. Abban a szobában azonban egyszemélyes az ágy, tehát Tom számára megnehezítenénk a vendégfogadást, ami nem kis előny. Tudatában vagyok persze, hogy mindkét gyerekem aktív nemi életet él, s ezzel önmagában nincsen semmi gondom. Csak soha nem képzeltem, hogy én reggel, délben és este is így ki leszek szolgáltatva a dolog legkülönfélébb aspektusainak. Annak idején nekünk nem szabadott a szülői házban hancúroznunk. Be kellett érnünk Rick kocsijának hátsó ülésével. Nem is volt kérdés, hogy egymás testének élvezete kizárólag a szülői házon kívül engedélyezett. Nem illett, és kész. Mélységesen fájlalom, hogy elavultak azok a szép, veretes erkölcsi normák.

Hogy a futonágyat be tudjuk suszterolni, az ebédlőasztalt ki kellett szuperálnunk. Amúgy is lankadt a bútordarab iránt érzett szerelmem, miután véletlenségből tanúja lettem, hogy Tom gerincre vágja rajta az egyik alkalmi hódítását. Nem anya szemének való látvány volt. Az ominózus asztal most a garázs gyomrában pihen, műanyag fóliával letakarva. Hamarosan újra elő kell vennünk, szükség lesz rá a karácsonyi vacsorához.

Jaj, nagyon aggódom a csemetéimért! Nevelésükbe mindent beleadtunk, ami tőlünk telt, bár én mostanában már ebben is inkább kételkednék. Chloe huszonnégy éves, de szinte gyerek még. Az is biztos, hogy én zsenge tizenöt éves koromban sokkal-sokkal érettebb voltam, mint ő akár huszonöt-harminc évesen lesz. És mégis, gyerekét – sőt, rövidesen gyerekeit – egyedül nevelő anyuka vált belőle. Vajon mikor tanul meg végre megállni a saját lábán?

Tom meg a másik fele, az örök kamasz. Nincs benne se ambíció, se motiváció, lazán megelégszik azzal, hogy álló nap számítógépes játékokat

nyüstöl, vagy a hasonlóan éretlen barátaival teng-leng. Az említett haverok egyike sem házas, a szülei nyakán él kivétel nélkül az összes. Prímán elvannak a Nintendójukkal, folyton söröznek – kérdem én, ez lenne a normális mentalitás ebben az életkorban? Ki tudja, meglehet. Annyi szent, hogy a túlkoros süvölvényeknek eszük ágában sincs önálló életet kezdeni.

Mereven elzárkóztam tőle, hogy elkényeztessem a porontyaimat, s most valahogy mégis rám telepszik az anyai kudarc fülledt, nyomasztó érzése.

Tom figyelmét időközben elvonta az egyik bevásárlószatyor tetejére helyezett újság, ezért a teafőző-expedíció a részéről befulladt. Mivel más önként jelentkező nem akad, magam megyek, hogy a megígért teát elkészítsem.

– Asszem az idén egy Porschét kérek a Jézuskától – jegyzi meg Tom tűnődve, halál komolyan, míg az újságot végignyálazza.

– Hajrá, tápiókám! – buzdítja Chloe teljes szívvel. – De lehet abba gyerekülést szerelni?

Na, pontosan erről beszélek! Nem csoda, hogy kezdem érezni öreg csontjaimat. Gyorsabban vénülök drágalátos családom mellett, mint a háziállatok. Pajtival maholnap koccinthatunk – normál emberi léptékben számított – száztíz éves születésnapunk alkalmából. Vajon ki fog rólunk gondoskodni azután?

Ötödik fejezet

Rick megkönnyebbülten felsóhajt, amikor a biztonságot nyújtó fészer ajtaját becsukja maga mögött. Odabent körbefülel. Csodás hangok: a nagy semmi.

Lelke megkönnyebbül, amint elhelyezkedik a nyugágyán. Így már mindjárt más! Rápillant az órájára – egy feles whisky talán még túl korai lenne. Alighanem, mivel gyanítja, hogy este még sofőri feladatokat lesz kénytelen ellátni. Mert Tom ugyan állandóan rinyál, amiért nincs egy vasa se, de a szemében ez nem akadálya annak, hogy a hét minden napján inni szaladjon a haverjaival. Chloe úgyszintén nem átall dorbézolni, noha majdnem nyolchónapos terhes. A dolog mérlege: Jaden nevelése jórészt miránk, nagyszülőkre hárul.

A leharcolt, elkorhadt fészert tavaly nyáron cseréltük le egy hét nyelven beszélő új faházra. Nem sajnáltuk rá a pénzt. Hogy precíz legyek, a B&Q kínálatának csúcsmodelljét vettük meg, a sufniálmok netovábbját. Rick már akkor szóba hozta, hogy új fészert szeretne, amikor annak idején ideköltöztünk. Telt-múlt az idő, végül másfél évvel ezelőtt elérkezett a nagy nap, s azóta Rick igyekszik hőn szeretett, új sufnijából mindent kihozni, amit fáskamrából egyáltalában lehetséges. Óvóhelyet, saját kis szigetet hozott létre. Egy időben szeretett volna várárkot ásni köré, melynek vizét a tervezet szerint emberevő pirájákkal telepítette volna tele, de leszavaztam az ötletét. Száz szónak is egy a vége, ahogy a férjem öregszik, úgy áhítozik egyre inkább a magányra.

Réges-régen még arra számított, hogy negyvenöt esztendős korára a gyerekei, huss, mind kirepülnek. Akkoriban úgy képzelte maga elé a jövőbeli Tomot és Chloé, hogy beton biztos egzisztenciájuk és jólfésült családjuk lesz. Ha úgy vesszük, részben teljesült az álma, mert Chloénak éppenséggel került már gyereke, nem is egy, de a jól fizető állás, az bizony még mindig úgy hiányzik nála, akár egy falat kenyér. Ő még csak hagyján, mert ott van Tom, s az egyelőre még az evolúciónál is tisztázatlanabb talány, hogy az ő számára mit tartogat a jövő. Felhőtlenül boldog a lurkó, örök tini, amivel nem is volna semmi baj, ha hajlandó volna kifizetni a saját számláit.

De nem fizeti ki az átok kölyke! Rick anno egyáltalán nem számolt azzal, hogy két javíthatatlan, komisz gyereke bumeráng módjára visszaszáll majd a nyakára. Valahogy olybá tűnik neki, hogy ítéletnapig sem szabadulhat tőlük. Pedig mennyit ábrándozott, hogy idővel kettesben maradunk, s akkor végre-valahára ismét elővehetí régi terveit, amelyeket két gyerekkel és kevés pénzzel nem tudott véghezvinni. Hiú, hiú ábránd volt, mert mi van most? Húsz évvel idősebb lett, és továbbra is két gyerekkel és kevés pénzzel tengődik egyik napról a másikra! Jaj, nagyon nem így képzelte el az életét! Sebaj, végső esetben majd elköltözik egy vityillóba, a legkisebbe, amelyet az ingatlanpiacon kapni lehet. Nem lesz benne más, csak egy szoba, hogy a családtagok még véletlenül se tolakodhassanak be, soha, egyetlen éjszakára sem!

Kopogtatok; nyitom az ajtót, s beimbolygok rajta egy tálcával. A tálcán két csésze tea gőzölög egy tányér lekváros hasé társaságában.

– Kezd hűvös lenni odakint – didergek. – Beférek még ide melléd?

– Várj, kinyitok neked egy nyugágyat. – Rick felugrik, hogy intézkedjen.

– De nagy itt a rend! Le vagyok nyűgözve.

– Azt hittem, te takarítottad ki – álmélkodik Rick.

– Én ugyan nem! Lehet, hogy ez öntisztuló modell.

Rick megvonja a vállát.

– Nem kizárt.

Elhelyezkedem, majd egy darabig kánonban szürcsöljük a teát.

– Még mindig havazik – szólalok meg. – Megmaradt a fűvön is, mint a porcukor, nagyon szép!

– Látom. – A kavargó pelyhek hipnotikus látványa kellemes transzba hozza Ricket. – Csak nézem a hóhullást, és tűnődöm…

– De semmi baj, ugye?

Rick megint vállat von.

– Csak egy gond van, ami nem hagy nyugodni. – S összedörzsöli az ujjait, utalva a pénzre, jobban mondva annak hiányára. – Nincs munka. Nem jön a zsozsó. – Rick barátja, Hal tavaly a Kanári-szigetekre szökött bonyodalmas nőügyei elől, s a parkettázó vállalkozását Rickre testálta. Nyáron kifejezetten jól ment a Padlóra küldünk Kft.-nek, olyannyira, hogy Rick felvett még egy jóravaló, lelkes, dolgos lengyel fiatalembert is maga

mellé, bizonyos Merak Kowalskit. A srác minden tőle telhetőt megtett, hogy a szakma összes csínját-bínját kitanulja. Hajjaj, Rick rendkívüli majálist rendezne örömében, ha az ő henye fia akár félannyi érdeklődést mutatna az üzlet iránt, mint Merak! Sokat álmodozott, hogy egyszer egy furgonra felfestheti a „Joyce és Fia” szavakat. Tom azonban, úgy tűnik, más jellegű álmokat dédelget. Fene tudja, miféléket, de az biztos, hogy parketta nem szerepel bennük.

Rick nyűgöset sóhajt.

– Januárra alig érkezett megrendelésünk.

– Az embereknek ilyenkor üres a zsebük.

– Talán még felívelünk – mondja Rick optimistán, ám a lelke legmélyén korántsem ennyire derűlátó. Decemberben megszaladt a cégnek, de az ünnepek az idén két teljes hétig tartanak. Aki hivatalban dolgozik, jó fizetéssel, az ilyenkor buzgón áldja a naptári hetek szerencsés konstellációját. Velük ellentétben az egyéni vállalkozók sírhatnak: ők a kényszerű szünetben elesnek a bevételtől. Pláne, hogy a jelen gazdasági helyzetben az emberek addig halogatják a parkettázást, ameddig csak lehet, kivéve, ha nem égetően fontos valamiért a csere. De a legtöbbek hozzáállását a válság kellően megedzette ahhoz, hogy elviseljék a viharvert padló letargikus látványát. A lakkréteg feljött, megkopott? Sebaj, egy évig még kitart! Nos, ez okozza minálunk a legfőbb fejfájást.

– Merakot semmi esetre sem akarom kirakni. Arany keze van, és arany szíve.

– Biztos vagyok benne, hogy odáig nem fajul a dolog.

Nem úgy tűnik, hogy Rick a nyakát merné tenni rá.

– Halasszuk el a tervezett kis kiruccanásunkat? Tudod, a karácsony előtt pár nappal esedékest.

– Ne, semmiképpen!

– Nem venném ám zokon!

– Meglesz, hiszen már oly régóta duruzsolsz a fülembe, hogy menjünk. Összekaparom rá valahogy a pénzt.

– Aput és Samuelt majd kifaggatom, hová érdemes menni. Hangsúlyozom, nem muszáj. Még sehova nem foglaltam jegyet.

– Hát akkor csak rajta! – győzköd Rick. Más se hiányzik neki, mint az,

hogy elutazzon, de nem akar csalódást okozni nekem. Elvégre olyan keveset kérek. Bűntudata is van, mert a huszonöt éves házassági évfordulónkra megígért varázslatos üdülésből, lám, a mai napig nem lett semmi, noha a fent említett kerek évforduló dátuma több mint két esztendővel ezelőttre esett. Hogy is mondhatna most nemet? – Ha megszületik a második kis unokánk, akkor aztán édeskevés időnk lesz egymásra.

– Hmm – szemlélődöm, igyekezvén belehelyezkedni a különleges atmoszférába, amelyet jelen életszakaszunkban kizárólag egy sufni képes nyújtani. – Nem is rossz így kettesben.

– Ritka pillanat.

– El se hiszem, hogy az egész bandát itt hagyjuk egy egész hétvégére!

– Maga lesz a mennyország – sóvárog Rick. – Bár azt bevallom, nem tudom, mi marad a házból, mire visszaérkezünk.

– Nem fog ám sokba fájni az utazás – édesítem tovább a keserű pirulát. – A munkahelyemen kapok egy kevéske karácsonyi prémiumot, azt majd arra költjük. Jót fog tenni nekünk egy kis kikapcsolódás. Tom, Chloe, Jaden és anyu bizony megterheli az ember zúzáját. És, ahogy mondtad, ha jön az újabb baba, akkor aztán képtelenek leszünk itthonról kiszakadni.

Szóról-szóra igaz.

– Hát, ha találsz valami olcsót és vidámat… akkor áldásom rá.

Adok neki egy puszit.

– Annyira szeretem a karácsonyt! – lehelem.

Bárcsak Rick is hasonlóan érezne! Csakhogy az ő spártai szemlélete az ünnepet semmi egyébbel nem tudja rokonítani, csupán feleslegesnek vélt stresszel, kiadásokkal és pluszmunkával.

Hatodik fejezet

Rick lehordja a díszeket a padlásról. A dobozok száma a végtelenhez tart, Rick morgolódása viszont abszolúte semmilyen korlátot nem ismer. Gavallér években igazi fát veszünk, ám idén – hogy ezen is spóroljunk valamicskét – újra az özönvíz előtti műfenyőt állítjuk szolgálatba. Történelmi jelentőségét mi sem mutatja jobban, mint az, hogy még a megboldogult Woolworths üzletláncnál vettem, fél áron, egy karácsony utáni leárazáson. Vén, mint az országút.

A szóban forgó mesterséges lucfenyő száznyolcvan centi magas, kékes árnyalatú, a levelein műhóval. Nagyon élethű, mert ha az ember hozzáér, a hó menten leesik a fáról a szőnyegre. Rick már be is állította a sarokba – most az én művészi attrakcióm következik! Előrehaladott korához képest a fa egész jól tartja magát. Pajti alatta fekszik, s fél szemmel kezdettől azt lesi, hogy mikor zavarjuk ki onnan. Apropó, csokoládédíszeket már évek óta nem aggatok a fára, mert Pajti folyton lelegelte őket. De most, hogy Jaden itt él velünk, egye fene, beadtam a derekam, s vettem párat. Az édes díszeket elővigyázatosságból a magasabb régiókban rögzítem, gyerek pracliktól és kutyafogaktól távol. Számomra a karácsonyi előkészületek mellett egyébként a fadíszítés jelenti az összes létező tevékenységek abszolút csúcsát. Teljesen hangulatba jövök tőle. Jól is teszem, mivel rajtam kívül úgysem ékítene fát senki a családból.

Tartom magam ilyenkor egy bizonyos rítushoz. Benyomom a karácsonyi albumot, rajta az összes kedvenc ünnepi nótámmal. Kitöltök magamnak egy pohár vörösbort – hiába fiatal még az idő zugiváshoz – továbbá bespájzolok egy újabb rakat lekváros hasét. Azután sorra felnyitom a dobozokat, s a tartalmukat kiöntöm a nappali padlójára. Közben sasszemmel figyelem, mi mindent fedezhetek fel újra, mert az év szürke hétköznapjai során valahogy nem vezetek nyilvántartást a fejemben az összes díszről.

A mütyürkéket hosszú évek alatt sikerült ilyen szépen egybegyűjtenem. A különleges alkalmaknak mindig egy-egy dísszel állítottam emléket. Ezenkívül, ha néhanapján üdülni mentünk, onnan is hoztam valami fára

akasztható holmit. Van olyan dísz, amelyik Chloe születése napjára emlékeztet, de Tomnak ugyanúgy van dísze, sőt, az első kis unokámnak is. Egy csillámporral keresztül-kasul behintett ezüstszínű lópatkó a huszonötödik házassági évfordulónk alkalmából került a gyűjteménybe. Voltak olyan idők, amikor azt hittem, nem érjük meg azt a napot, de aztán hál' istennek még mindig itt vagyunk, együtt vagyunk.

A világmindenség titka a körültekintő elrendezésben rejlik, ugyebár. Minden egyes kacatot összhangba kell hozni az összes többi kacattal, ízlésesen, de sosem túlzón. Én mégis nagy-nagy sóhajtásokkal emlékezem meg ama ódon időkről, mikoron a nappali mennyezetéről tobzódó, buja vízesésként omlottak alá a színes, papírból készült láncok és a kínai harmonika-lampionok. Halálra irigyeltem az osztálytársaimat, akiknek a szülei – anyámmal ellentétben – karácsonykor két kézzel szórták a pénzt. Amikor ide költöztünk, első karácsonyunkkor addig nem nyugodtam, amíg a lakás összes zegzugát be nem borítottam rikító, egymástól elütő színű, hivalkodó lamettákkal. Mára jóval visszafogottabb lettem. Az ebédlőben egy fenyőgallyakkal teletűzdelt vázát helyeztem el. Apró izzók villódznak rajta. A lépcsőkorlátot széltében-hosszában ezüstszínű girlandokkal szőttem be. Igazán letisztult arculatot hoztam létre az idén. Ezzel azonban ki is fújt, nincs kedvem újra bemenni a városba. Ellustultam az évek során.

– Szia – ezt Chloe mondja, aki időközben besurrant mögém a nappaliba, karján Jadennel. A kis pocok most ébredhetett fel a délutáni szundikálásból. Ami azt illeti, jó későn. Ádáz küzdelem lesz az este letenni. Mivel aligha aratnék tetszést, ha dicsérném a lányomnak a rendszeresség üdvös voltát, inkább nem szólok semmit. Ha két gyereke lesz, majd úgyis rászorul, hogy összeszedettebb legyen. Vagy nem.

Jaden szőke kismanó, és kék szemű, akár az anyja. Csak imádkozhatom, hogy a vérmérsékletét inkább az apjától örökölje. – Kiugrom Sarah-val egy kávéra – közli a lányom.

Az már biztos, hogy jó alaposan kikente magát hozzá.

– Vigyáznál Jadenre egy órácskára?

– Azt hittem, csak este leszek soros babafelvigyázó, hogy Mitch-csel találkozhass. – Most, hogy Chloe és Mitch újra szóba áll egymással, mindent megteszek a kibékülésük előmozdításáért.

– Persze, persze – szabadkozik. – Most csak addig kéne, míg elmegyek.

– De én éppen fát akartam díszíteni, Chloe!

– Jaden segítene benne.

Jaden, aki alig töltötte be a kettőt, majd biztos rohan nekem segíteni. Megenné a díszeket, vagy uram bocsá' rájuk taposna. Az én kellemetes kis rituálém már megy is a levesbe: ahelyett, hogy a szép díszecskéimet egyesével a kezembe véve elmerenghetnék a mögöttük rejlő emlékeken, s nagy műgonddal elhelyezhetném őket a fa legmegfelelőbb ágain, négykézláb bohóckodhatom kifulladásig, hogy Jadent szórakoztassam. Nem azért vártam egész évben a kezemet dörzsölgetve ezt az egyetlen, magányos órácskát, hogy kardcsapás nélkül megfosztassam tőle!

– Nem vihetnéd inkább magaddal? – próbálkozom óvatosan, s kis híján kicsúszik a számon a „mégis csak a te fiad" kiegészítés.

– Légyszi – kérlel Chloe. – Légyszíí, anycika! Kérhetsz cserébe bármit!

Tudom én jól, hogy kérhetek bármit, csak aztán teljesítsem is.

– Olyan nehéz szabadon csevegni, ha Jaden a háttérben sertepertél. A gyerek olyan, hogy az embernek szemeket kell növeszteni a hátára. – Ezt Chloe úgy újságolja, mintha totál zöldfülű lennék gyereknevelés terén. Nyilván látja rajtam, hogy nem puhított meg, mert megfenyeget: – Passzoljam le inkább a nagymutternak?

– Ne, őrá semmiképp ne bízd! Elfáradt, lefeküdt. – Igazából én beszéltem rá a csendes pihenőre, hogy ne legyen láb alatt.

– Nya-gyíí! – szólal meg Jaden, kinyújtja felém a kis kezét, s nekem egyszeriben csöpögősre olvad a szívem.

Felkelek a földről, elveszem a picit Chloétól. – Hú, mekkora sós-zsák lett valaki! – szuszogok. A gyerkőc elfeküdte szalmaszínű haját. Egyik keze a szájában van, a másikban egy elnyűtt plüssmacit szorongat.

– Fontos lesz neki az idei karácsony – jegyzi meg Chloe. – Ez lesz az első olyan karácsonya, hogy már érti is maga körül a dolgokat. – Hirtelen visszaidézem a saját gyerekeim első ilyen karácsonyát, s belátom, hogy csakugyan varázslatos ünnep volt az nekik. Ki tudta még akkor, hogy mit hoz számukra a jövő!

– Kajácsófa – konstatálja Jaden.

– Na, én húzok! – a lányom kihasználja az alkalmat, hogy elillanjon.

Megpuszilja a fiát.

Vajon Chloe törődőbb, figyelmesebb anyuka volna, ha nem lennék itt neki, hogy tartsam a frontot helyette? Mitchet, Jaden apját nem hibáztathatom, néha azonban az az érzésem, hogy az én pákosztos kislányom túlontúl félvállról veszi önnön felelősségét. Vajon mihez fog kezdeni mindkét karján egy-egy kisbabával?

– Légy jó kisfiú a nyagyival!

– Ne maradj el sokáig, Chloe!

– Lazulj, anyci! – veti oda, aztán megpuszil és kiviharzik.

– Akkor hát együtt fogjuk feldíszíteni a karácsonyfát, jó lesz, Jaden?

– Kajácsófát – ismétli álmatagon a picur.

Csöngetnek.

– A nagyapus meg Samuel jött, mutter! – süvölti Chloe, s hallom még, hogy odaköszön apukámnak: – Puszillak, nagyapus! – Apám képes rá egyedül, hogy az én daróctermészetű, bárdolatlan kislányomat, mint a vajat, meglágyítsa. Mindig nagyon közel álltak egymáshoz. Egy pillanat, és bevágódik Chloe mögött a bejárati ajtó. Apu és Samuel kis idő múlva csatlakozik hozzám a nappaliban.

– Nem zavarunk téged, ugye, madárkám? – kérdezi apu. A szüleim közül mindig aput szerettem jobban. Ha jellemeznem kéne kettőjüket, illetve a különbséget kettejük között, úgy apu gyöngéd és gondoskodó, míg anyu szúrós modorú és önző. Sőt, Rick kedvéért még azt is hozzáteszem, hogy apu józan gondolkodású és normális, ellentétben anyuval, aki habókos és ütődött.

– Hát persze, hogy nem! Most akartam a díszítésnek nekiesni, csak Chloe jóvoltából a nyakamba szakadt a kis unokám. Van itt bor meg lekváros hasé, szolgáljátok ki magatokat!

– De hiszen tudom én, mennyire szeretsz karácsonyfát dekorálni! – szól közbe apu. Emlékszel, amikor még együtt díszítettünk?

Hogyne emlékeznék! Anyu alighanem pont azért halogatta a faállítást az utolsó pillanatig, hogy kitoljon velünk. Hát igen, anyu természeténél fogva mindenhez türelmetlen volt, ezért apu vállalta magára a tanító és a gondozó szerepét. A maga csendes, visszafogott módján végül csak megtanított olvasni, biciklizni, fára mászni és snecit fogni. Mi több, később az unokáit

ugyanígy kiképezte, s nagyon remélem, hogy a dédunokáinak is kijut még az ő szerető, bölcs gondoskodásából.

Apu szokásához híven elegánsan fölöltözött. Kabátját és karimás nemezkalapját leteszi a díványra.

– Akkor csak haladj, kincsem! – Azzal apu elveszi tőlem Jadent.

– Pa-pa! – sikkantja a dédunoka sugárzó mosollyal.

– Majd mi vigyázunk a pöttömre, ugye, Samuel? – Mindketten odavannak Jadenért, ha csak tehetik, átjönnek, hogy dédelgessék. Ez nekem óriási segítség.

– Nem kérdés, Francis! – Samuel lassan, megfontoltan kigombolja magán a dzsekit. Enyhén sápadt az arca, és időnként szárazon el-elköhinti magát.

– Nem vagy jól, Samuel? – kérdem.

– Bujkál bennem valami – ismeri be.

– Már mondtam neki párszor, hogy menjen orvoshoz – veszi át tőle a szót apu. – De hát tudod, milyenek ezek a fiatalok. Nem hallgatnak a vén rókákra.

Egymásra mosolyognak, bensőségesen. Apu és Samuel már több mint két éve együtt van, és még mindig hihetetlenül boldogok egymással. Bátran kijelenthetem, hogy náluk harmonikusabb párt még életemben nem láttam. Samuel a kellemesség etalonja. Nem lehet olyat mondani előtte, aminek teljesítéséhez ne venné a fáradságot, és annyira figyelmes apuval, hogy a szívem repes, valahányszor rájuk nézek. Samuel még anyu szerint is rendes ember, s ez nagy szó, mert ő jóformán senkit se szeret.

– Hozzak neked valami köhögés elleni szert, vagy megelégszel a vörösbor gyógyhatásával?

– Egy pohár bor tökéletesen megfelel, köszönöm!

Mindketten kényelembe helyezik magukat a kanapén. Jaden közöttük ficánkol, én pedig hozok még két poharat és néhány szalvétát a ragacsos lekváros hasé mellé.

– Éppen a következő utazásunkat tervezzük – újságolja apu két szürcsölés között. – Samuellel egy oroszországi körutazást fontolgatunk a nyárra.

– Tyű! – ujjongok. – Oroszországba? – Beszélgetés közben

tenyeremmel bele-belesöprök a díszekbe.

– Dá! – feleli büszkén apukám. – A muszkák így mondják, hogy „igen”.

– Gyá-gyá-gyá – karattyol oroszul Jaden.

– Ti ketten aztán sokat kóricáltok erre-arra! – Miután nagy nehezen eloszlattam apu azon téveszméjét, miszerint a szomszédos Bournemouth egzotikus hely, az elmúlt két év során Samuel egyre messzebbre és messzebbre elcsalta a kedvesét. Bejárták fél Európát. Sokkal-sokkal több helyen megfordultak már, mint én. Apu igyekszik az összes percét káprázatos élményekkel telíteni. Lelke rajta, én mindenesetre helyeslem a dolgot.

– Látod, látod, utazás dolgában a te vén apád mégsem akkora kutyaütő! – Rám kacsint. A szó hallatán Pajti kissé összerándul álmában. – Az életet élni kell, Juliet! Ezt sose feledd!

Csakhogy az én életemet egy az egyben kitölti a másokról való gondoskodás. Ebbéli véleményemet azonban tapintattal véka alá rejtem.

– Szeretném kikérni a tanácsotokat valamiben. Szóval, Rick meg én el akarunk utazni valahová hétvégére. Még karácsony előtt, csak mi ketten. Igazság szerint már a huszonöt éves házassági évfordulónk előtt megígértük magunknak és egymásnak is, hogy elmegyünk romantikázni, Párizsba vagy Rómába, de aztán sosem volt hozzá érkezésünk. Folyton közbejött valami.

– Na, hát akkor csak rajta, kényeztessétek magatokat! – vág közbe apu. – Az tartja életben a szerelmet!

Ha ez igaz, akkor csak a jóisten tudja, hogy Rick és én miért nem fordítottunk még hátat egymásnak. Vagy az utolsókat rúgná már a szerelmünk?

– Szóval, ötlet?

– Miért nem mentek el egy karácsonyi vásárba? – hangzik Samuel javaslata. – Bőven találtok szépet idehaza belföldön is, vagy kukkantsatok át Európába! A brüsszeli vásár különösen szép! Ugye milyen szép volt az a város tavasszal, Francis?

– Ó, az a csokoládé! – rikkant sóvár nosztalgiával apu. – Kizárólag a csoki kedvéért is érdemes ám oda elutazni!

Átkukkantani Európába – kétségkívül jól hangzik! Még soha nem jártam arrafelé. Ami, lássuk be, nevetséges dolog, hiszen az öreg kontinens

jószerivel itt van a szomszédban. Az ám, de hogyan adjam be az ötletet Ricknek?

– Foglaláshoz megmutatok pár internetes oldalt, ha esetleg az segít – ajánlkozik Samuel.

– Nagyszerű! Viszont apu, szeretnék tőled egy másik szívességet is kérni. – Lenézek a kezemben lévő akasztós csecsebecsére, s lehalkítom a hangom. Ebben a házban a falnak is füle van. Anyámnak a hiúzéval vetekszik a hallása, csak éppen szelektíven tud olyan süket lenni, mint az ágyú. – Aggódom anyu miatt.

– Hogyhogy?

Felsóhajtok.

– Apróságok csupán. – Igyekszem elbagatellizálni a dolgot. – De ha mégis elmennénk, nem szívesen hagynám itt egyedül. – Korábban a gyerekek miatt féltem elmenni itthonról, hátha felgyújtják a házat. Most meg anyám miatt szorongok. Szó se róla, a gyerekekben még mindig nem bízom meg száz százalékig, ezért aztán hamar kizártam a lehetőséget, hogy ők feleljenek szeszélyes nagyanyjukért. – Samuellel beköltöznétek addig, hogy szemmel tartsátok őt?

– Hát persze – vágja rá apu. – A világért se maradjon egyedül a vén csoroszlya!

Igaz, aggodalommal tölt el anyu törékeny egészsége, ám abban egész biztos vagyok, hogy ha ezt odaföntről meghallotta, egy tompa késsel fog nekiesni apunak, hogy lemetélje róla nemesebb szerveit.

Hetedik fejezet

Samuel kiviszi a konyhába a borospoharakat, s miután alaposan elöblíti őket, a mosogatógépbe helyezi valamennyit. Ő az általam ismert legháziasabb teremtmény. A saját otthonában egy porszem nem sok, annyit sem tűr meg.

– Köszönöm – hálálkodom.

– Nincs mit. Fincsi a gyümilekváros haséd – bókol, s megsimogatja dundi mackópocakját.

– Sajnos nem én sütöttem.

– Süthetek ám neked – mondja előzékenyen Samuel. – Ne érezd úgy, hogy mindent egymagadnak kell csinálnod karácsonykor, Juliet! Annyi minden nyugszik a válladon. – Samuel felfelé néz, valószínűleg tudat alatt szundikáló anyukámra utalva. – Francis meg én nagyon szívesen eljövünk, és még annál is szívesebben segítünk!

– Tudom én jól. És naná, gyertek is, elvégre családtagok vagytok!

– Köszönöm. – Samuel kerek arcú, nagy szemű fiú, s most büszkén rebegteti a szempilláját. – Megsüthetem neked a karácsonyi süteményt, ha hagyod.

– A Tesco azt a babért már learatta.

Samuel elneveti magát. Alighanem azt hiszi, viccelek. Holott nem.

– Akkor készítek kolbászos táskát. Azt könnyű lefagyasztani. Francisnak pedig kegyetlen jó a sajtos ropija!

Hátrahőkölök egy lépést.

– Ejha, nem hittem volna, hogy valaha ilyet mond valaki az én édes apukámról! – Kacarászunk egy sort. Samuel nagy mókamester. – Samuel, te teljesen kikupáltad aput! Ezért örökké hálás leszek neked! Elérted, hogy apu végre olyan férfi legyen, mint amilyen lenni akart. Köszönöm.

Samuel irul-pirul.

– Nem kell már féltened a vén lókötőt!

– Tényleg nem – erősíti meg Samuel. – Mindig vigyázni fogok rá. Ő is nagy változást hozott ám az életembe, Juliet. Mielőtt Francist megismertem,

rettentő magányos voltam.

– Ezt nem mondod komolyan! – Nem hiszek a fülemnek! Hiszen Samuel játszi könnyedséggel mozog a társaságban, és vidámsággal tölt meg minden percet. Már két éve ismerem, de olyat én még nem láttam, hogy Samuel rosszkedvű lett volna.

– A folytonos bohóckodás ellenére én voltaképpen egy szégyellős fiúcska volnék – vallja meg Samuel. És igaz, ami igaz, habár segítőkész barátok hada veszi őket körül, mégis szívesebben töltik az időt kettesben.

– Jól álcázod magad, hallod-e! – De mielőtt teljesen magába fordítanám szegénykémet, inkább témát váltok. – Mit vettél apunak karácsonyra?

– Asztalt foglaltam a Ritzbe egy ünnepi uzsonnára – avat be. – Az valami észbontó, Francis imádni fogja!

– Az egyszer biztos – helyeslek. Bár én tudnék kitalálni ilyen csodás ajándékokat!

A didergő Rick érkezik a fészerből.

– Brrr – vacog. Hideg lett odakint. – Szevasz, Samuel! – köszön, s jól hátba veregeti a vendéget.

Samuel mindig igyekszik férfiasnak és nyersnek mutatkozni Rick előtt, de mindannyiszor csúfos kudarcot is vall. – Szióka, Rick.

– Kérsz még egy kis teát? – kínálom a férjemet.

Rick fázósan összedörzsöli a kezét.

– Mi az, hogy!

– Apu a nappaliban játszik Jadennel. Megkérdeznéd, kér-e ő is?

– Persze. – Rick eltűnik a nappaliban.

– Francis nemigen szokott teát visszautasítani – jegyzi meg Samuel.

– Való igaz.

– Maradj csak ülve, Juliet, majd én pattanok!

– Drága vagy – hálálkodom. Samuel ismét köhög, de ezúttal már úgy, mint a szamár. Mellére szorítja a kezét.

– Igazán el kéne menned orvoshoz! Hátha antibiotikum kell rá.

– Majd odanézek – nyugtat meg. – Már régóta húzódik a nyavalyám.

– Nem vehetsz ki pár nap szabit, hogy kiheverd?

– Karácsony előtt óriási a jövés-menés a könyvesboltban, nem hagyhatom pácban a többieket!

Samuel ugyanolyan lelkes könyvbarát, mint én és apu. Igaz, jelenleg Stony Stratfordban dolgozom a főutca számos ingatlanirodája közül az egyikben, ám annak előtte jó néhány évig könyvtáros voltam a városi könyvtárban. Arrafelé mostanában a bezárás réme fenyeget, az önkormányzati megszorítások miatt.

– Akkor úgy hangzik, inkább te szorulnál pihenésre, Samuel. Örülök, hogy jól megy a bolt, de ne hajtsd agyon magad! Más se hiányzik, mint hogy a nagy napra kidőlj! Téged szemeltelek ki fő-fő karaokésnak!

Samuel erre ismét szende kacarászásba kezd. Gloria Gaynor dalait nála jobban legfeljebb csak maga Gloria Gaynor tudná előadni. Ráadásul Samuel mindig a parti lelke, miközben apukám csak ücsörög, imádatos szemeket meresztve rá.

– Chloe azzal kábított, hogy új számokat szerzett a Singstarra.

– Jaj, hát ismered Chloét, minden léhaságban ő akar az első lenni! Újabban nyolcvanas évekbeli slágereket kornyikál, le se lehet lőni. Csodálom, hogy most éppen nem gyakorol.

– Felveszem a kesztyűt! – Samuel ismét köhög. – Az ünnepek alatt azért szeretném pár napig a lábamat is lógatni. Csak én meg Francis. Olvasásban pótolhatnám végre a lemaradásomat.

– Pihenj csak le most, azon nyomban, egy-kettő! – terelem őt egy alkalmas fekvőhely felé. – Miért nem maradtok vacsorára? Nem kéne főznötök. – Samuelt és aput többnyire addig tartóztatom, amíg csak lehet. Ha lenne még egy szobánk, bizony isten ideköltöztetném őket. – Csirkét sütök, apu kedvencét!

– Akkor ezt megbeszéltük – mondja Samuel.

– Helyes. – Egymásra mosolygunk. – Esetleg később megnézhetnénk a netet, és segíthetnél kiválasztani az úti célunkat.

– Hát persze, szívesen.

Rick dugja be fejét az ajtón.

– Kész a tea! – jelenti.

– Kérsz hozzá sütit, Samuel?

– Á, nem akarom teleenni magam vacsora előtt.

– Ugyan, csak egy szeletkét! Nem esne jól?

– Rendben, meggyőztél! Pár apró morzsára már csak nem mondok

nemet!

– Azt hiszem, kibontom a Tescós karácsonyi süteményt, hogy karácsonykor mégis inkább házi süti illatozzon az asztalon.

– Rajtam ne múljék – szól Samuel. – Van egy klassz receptem, amúgy is szerettem volna kipróbálni.

– Hát akkor süssük meg együtt! – Felbontom a sütit, majd kitöltögetem a teát. Azután megacélozom a szívem, és anyunak is fölviszek egy csészével.

Nyolcadik fejezet

Apu és Samuel annak rendje-módja szerint nálunk marad vacsorára. Egész sáskahad üli körül a konyhaasztalt. Alig jut hely az ember könyökének. Ha lennénk még egy páran, át kellene minősülnünk állóbüfévé. Ennek dacára nekem még mindig a közös étkezések teszik otthonossá a házat. Halványlila gőzöm sincs, milyen lesz Rickkel egyszer újra kettesben.

– Vissza kell hoznunk ide az ebédlőasztalt, Rick – szólok oda a férjemnek, aki sárgarépát lapátol egy tálba.

– Meglesz – bólogat. – Ígérem.

Belekeverek némi tejet és egy csipet vajat a krumplipürébe. Rick leszűri a zöldborsót. – Anyu, kész a vacsi! – kiabálok föl az emeletre, már másodízben. Elkezdem trancsírozni a csirkét. Szerencsére elég nagy a madárka, biztos jó étvággyal ette a hormonkezelt hallisztet. Rick összelötyköli a szaftot valami fincsi, porított ízfokozóval. Az ínyesmester a kardjába dőlne, ha látná.

Fölvagdosok némi maradékot Pajtinak. Hálásan odaoldalog, hogy ő is lakmározzon. Szegényke mindig fél, hogy kihagyjuk a jóból.

Anyu belibeg a konyhába. Fekete, csillogó estélyit öltött magára, kezében sikkes színházi retikült tart. A fésülködésből megint nem csinált gondot, viszont rúzzsal alaposan kimázolta magát; éppen csak a száját hagyta ki. Én a tálalással vagyok elfoglalva, nem rohanhatok, hogy kihúzzak neki egy széket.

– Le tudsz ülni, anyu?

Samuel már ugrik is, hogy szabaddá tegyen egy helyet.

– Üdvözlöm, fiatalember! – köszön neki anyukám. – Be vagyunk egymásnak mutatva?

– Igen, Rita. Már találkoztunk.

– Juj, nagyon örvendek! – folytatja a társalgást anyu. – Kairóban, ugye?

– Anyu, életedben nem jártál Kairóban!

– Biztos? – Anyu csodálkozva tűnődik egy sort. – Úgy emlékszem, nyolcvankettőben elutaztam oda.

Dehogy utazott.

Anyukám leül.

– És, hozott magával valakit?

– Hoztam – felel Samuel. – Francisszal jöttem.

– A férjemmel?

– Izé… – Samuel esdeklőn rám emeli a szemét.

– Samuel… apu egyik… hümm… barátja.

– Milyen kedves! – lelkendezik anyu. – A konzervatív krikett klubból?

Samuel bizonytalanul bólogat.

– Hát, Francis barátai az én barátaim is! – S azzal anyu jól megrázza Samuel kezét. Majd egy kompaktot vesz elő a táskájából, hogy ott helyben bepúderozza az orrát.

– Nagyi! – vihog Chloe. – Szállj már le a földre!

– Azt hiszi, a Titanic vacsoraszalonjában szépeleg – súgja nekem oda Rick.

– Fogd be – motyogom vissza. – Inkább segíts tálalni!

Roskadásig rakjuk étellel az asztalt, s rögtön utána nekiállunk tömni a majmot.

– Pezsgőt, hölgyem? – kínálja Rick anyukámat.

– Ó, hogyne, nem árthat egy kicsi!

Rick kitölt neki egy pohár Tesco gazdaságos narancslevet. Ezt issza az asztalnál mindenki. – Egy rész pezsgő, két rész narancs. Buck's Fizz koktél, voilà.

– A kedvencem! – ujjong anyu, ledönti a folyadékot, és már tartja is a poharát egy újabb körre. Rick készségesen újratölti neki.

Anyu mindenképp könnyebben kezelhető, ha részeg, illetve ha azt hiszi magáról, hogy az. Olyan érzésem van, hogy az őt körülvevő valóság kezd szertefoszlani a számára. Tiszta pillanataiban még úgy viselkedik, hogy abból a régi anyura ismerek: veszekedős, merev, hajthatatlan. Máskor viszont elmerül saját kis világában, s olyankor nemigen lehet követni az esze járását. Muszáj lesz rávennem, hogy jöjjön el velem orvoshoz.

– Ilyenkor azért biztosan örül a fejed, hogy leépített, mi, nagyapus? – kérdezi Chloe, miközben a húst összevágja Jadennek.

– Chloe! – dorgálom meg a pimaszt. Mindegy, anyu úgyis az ételével van

elfoglalva. Észre se veszi, hogy róla folyik a beszélgetés.

– Most mi van? – kardoskodik Chloe, mert persze neki áll feljebb. – Sokkal boldogabb vagy Samuellel, nem?

Apukám rábólint.

– Az vagyok. De a párkapcsolat bonyolult dolog, folyamatos, kitartó munkát igényel.

– Jól kijöttök, nem?

– De, ebben igazad van. Csak nem szabad abból kiindulni, hogy ez nem változhat.

Erre apu mintha megszorongatta volna az ő szíve választottjának kezét az asztal alatt.

– Az este Mitch-csel randizom – jelenti be Chloe, és húzza az orrát. – Mi legyen szerintetek?

– Szerintem próbáljatok meg kibékülni – tanácsolja apu. – Mégiscsak ő Jaden apukája. Jelentősen leegyszerűsödne a jövőtök, ha valahogy zöld ágra vergődnétek egymással.

– Nem akarsz esetleg elkísérni a randimra, nagyapus? Hozz össze bennünket!

– Este még kiugrom iszogatni – mondja Tom két harapás között. – Elvihetlek, ha akarod, Chloe!

Bárcsak mindig ilyen jó gyerek volna ez a kettő, és nem marakodnának folyton! Sajnos azonban nem sok esélyem van változásra, így hozta őket a gólya.

– Köszike, te csíra!

Na tessék, megint kezdik.

– Ácsi, a kocsim tabu! Anyáddal beszéld meg, talán ő odaadja a sajátját! – veti közbe Rick sértetten.

– Mert te olyan sokat használod a kocsid, mi? – vág vissza neki Tom. – Sehova nem jártok vele!

Bizony, Tom szépen összegezte a tényállást.

– Ez igaz – hagyom rá. – Nem kell most annyira a kocsi.

– Miért, lehet, hogy az este még kimozdulunk – célozgat Rick.

Magasra szökik a szemöldököm.

– Igazán?

– Csak szeretnéd, anyci! – tiltakozik Chloe. – Te Jadenre felügyelsz! Nem rémlik?

Ezen arcpirító megnyilvánulás szintén példaszerűen illusztrálja az életünket.

– Elvihetném-e, drága édesanyám, a kocsit? – kérdezi a fiam eltúlzott negédességgel. – Instálom alássan – teszi még hozzá.

– Apátok mindkettőtöket eldob a városba – ismertetem bölcs ítéletemet. – Még csak az kéne, hogy részegen autóba üljetek! Kaptok pénzt taxira hazafele, nesztek!

– Talpra, te dömper! – vezényel Tom Chloénak. – Lógás innen!

– Anyu, szólj rá!

– Kisfiam, ne hívd a húgodat dömpernek! Nem szép dolog.

– Na de hogy hívjam, ha egyszer mindjárt lebabázik ez a gyíkarc! Hallod, ne nagyon riszáld a valagad táncikálás közben, mert még elpotyogtatod a rakományt, Dömpi!

– De egy nyomoronc tahó vagy! Csak szólok, hogy ma nem is csörögni megyek, hanem Mitch-csel dumcsizok, ülve, felfogtad?

– Sok sikert, mókuskám – kíván neki szerencsét apu. – Próbálj vele kibékülni. Rendes gyerek az.

– Nehogy szemet vess rá, nagyapus, ő az enyém! – évődik Chloe. Aztán megöleli, megpuszilja a nagyapját, és gyengéden odadörgöli hozzá az arcát. Csakugyan imádja, nagyon szoros a kötődés kettejük között. Felsóhajtok magamban. Bár velem is lenne olyan bújós ez a lány, mint apukámmal! Nekünk jobbadán csak ádáz csörtéink vannak, sajnos. Minden bizonnyal apu az egyetlen, aki e makrancos kis rinocérosszal bánni tud. Ha esetleg úgy adódik, hogy Chloe és Mitch újra összejön, a fiú leckéket vehetne az édesapámtól. – Ne' – nyújtja a lányom Jadent – itt van neked a nyagyi, köszönj neki szépen! Nekem meg adj egy puszit, na!

Jaden, mint a kisangyal, engedelmeskedik.

– Jaj, úgy szeretlek, majd megeszlek! – közli a gyerekkel Chloe.

Az ennivalónak nyilvánított Jaden befészkeli magát az ölembe. Kinyúlok a tányérjáért, hogy belediktáljam a maradék vacsorát. Hizlalom.

– Éjfélre hazajöttök, helyes? – próbálkozik Rick.

– De egy nyárspolgár vagy te, fater!

– Ha nem lennék, mit gondolsz, meddig szaladgálnátok odakint, mi?

– Amíg világ a világ? – pimaszkodik Chloe, betermeli a maradék csirkét és feláll. – Kész vagyok.

– Csákómákó! – búcsúzik Tom. – Ma már ne várjatok, csak holnap esem haza. Ha minden jól alakul. – Azzal megölel és ad egy puszit.

– Szia Samuel! Szia, nagyapus! Szia, nagymutter! – Chloe is megpuszil.

– Ti készültök valahová? – érdeklődik nyájasan anyukám.

– Itassátok tovább – utasít minket Chloe a válla fölött. – Puszi, nyuszkókám! – integet Jaden felé.

– Csákó-mákó – utánozza Tomot rezignáltan Rick, és nagy ímmel-ámmal felveszi a kocsikulcsot.

– Bulííííi! – sikkant Chloe, s kitáncol az ajtón Tommal. Rick kedvetlenül somfordál utánuk.

– Tudod, én is Chloéval akarok menni – tájékoztat konok fintorral anyu.

– Nem lehet, anyu. Chloe Mitch-csel lesz – magyarázom. – Te szépen itt maradsz velünk. Nem nélkülözhetjük a társaságodat!

Ez enyhe túlzás, szemmel láthatóan még Samuel és apu szerint is. Arcukon félszeg türelmetlenség tükröződik.

– Hűha – kiált fel anyu izgatottan –, táncmulatság lesz ma a bálteremben?

– Nem-nem – felelem rá. – Arra gondoltam, hogy inkább leülünk, és megnézzük a Dallast.

– Vagy úgy… – Bizony nem valami vérpezsdítő program. Anyu csalódott arcot vág. Én is lelombozódom. Valóban nem volna rossz egy bálteremben koktélozgatni és szórakozni. Álmodik a nyomor.

– Majd mi leszedünk – szól Samuel. – Ugye, Francis?

– Mi nem jut eszetekbe! Csak hagyjátok rám! Inkább vezessétek át anyut a bálterembe, akarom mondani a nappaliba, és adjatok neki Baileyst, vagy azt, amit kér!

Anyu savanyú arca erre látványosan felderül.

Kilencedik fejezet

Míg apu és Samuel anyut itatja, felviszem Jadent, gyorsan megmosdatom, végül beteszem a kiságyába.

– Mesélj, nyagyi! – kérlel.

– De rövidet.

– A „mánya és a bányát”!

A márna és a bálna. Örök kedvenc kis meskete, szerfölött épületes. – Az tegnap már volt!

– Nem baj! – Jaden megütögeti az ágyat maga mellett. – Feküdj ide, nyagyi!

Odapréselem magam valahogy, s kinyitom a mesekönyvet. Veszélyes napszakban járunk, ilyenkor jómagam is előszeretettel elszunyókálok. Időnként mintha versenyeznénk, ki bólint el először. Elővezetem a mese ismerős fonalát, de hiába, ezt a történetet sehogy se lehet megunni.

Mai vetélkedőnkön Jaden a hunyó, a szó szoros értelmében: pár oldal után elalszik. Lassan feltápászkodom, megpuszilom Jadent, betakargatom; majd az éjszakai lámpácska fénye mellett kisurranok a szobából. Jaden nem bírja elviselni a sötétet, ha felriad álmából.

Miután Rick visszaér a városból, Samuellel fellopózom az emeletre, hogy megtekintsük a karácsonyi vásárok kínálatát az interneten. Lelkes útmutatása oda torkollik, hogy tüstént ki is nyomtatok egy viszonylag kedvező árú ajánlatot. Ezek után összegyűlünk a tévé előtt, megnézni Michael Bublé *Otthonom karácsonykor* című örökbecsű opusának ismétlését az ITV-n.

– Az ott Dean Martin? – kotyog bele anyu az egyik kulcsjelenetbe.

– Igen – válaszoljuk kórusban.

Hogy anyu ne zavarjon, addig traktáljuk mindenféle likőrökkel, míg a Dean Martin/Michael Bublé-dilemma elől az álmok birodalmába húzódik vissza. Apu, amikor azt hiszi, nem látjuk, Samuel nyakába teszi a karját. Oldalba bököm Ricket, s titokban összemosolygunk.

Rick tízkor hazaszállítja apámékat, mert Samuel nagyon álmosnak tűnik.

Sokáig szabódnak, hangoztatván, hogy nem kopna el a lábuk egy kis gyaloglástól.

Felébresztem anyut, felkísérem a lépcsőn; morog, amikor lenyúzom róla az estélyi maskarát, hogy gyengéden a hálóingébe bújtassam. Végül félrehajtom a takarót, és besegítem az ágyába. Az az erős, robusztus asszony, akit ismertem, napról-napra törékenyebb. Időnként szíven üt, hogy így látom. Keze fején a bőr vékony, petyhüdt, csupa barna pötty. Megsimogatom keszekusza, rikító színűre festett haját.

– Ne nyúlka-piszka, Juliet! – szól rám. – Nem szeretem, ha birizgálják a tollam.

Leengedem a kezem.

– Szeretnél valamit? Meleg tejet, kamillateát?

– Ez a te vacsorád megülte a gyomrom – panaszolja. – Inkább olvasok még egy keveset.

Átnyújtom a könyvét, és segítek neki felpolcolni a párnákat.

– Ne olvass túl sokáig, mert holnap álmos leszel!

– Ne papolj te nekem – pirít rám. – Bízd ide!

– Jó éjt, anyu! – Megcsókolom agyonpúderezett arcát.

– Nem feltétlenül kedvelem apád barátját – tudatja. – Túlontúl bizalmaskodó Frankkel.

– Dehogynem, jó pajtások vagytok – csitítom. – Mindnyájan szeretjük Samuelt. – Anyu minden meggyőződés nélkül néz vissza rám.

Odalent fordul a kulcs a zárban. Rick jött vissza, már haza is fuvarozta aput és Samuelt.

– Szép álmokat! – Búcsúzom, és magára hagyom anyukámat. Tudom róla, hogy egyből bevágja a szunyát. Csupán azért kelti önnön álmatlanságának hírét, mert nem akarja, hogy kiderüljön, mekkora álomszuszék is valójában.

A konyhában Rick felcsatolja Pajti pórázát. – Gyorsan körbeviszem a kutyát, csak a tisztesség kedvéért – szól Rick. – Mehetnénk együtt.

– Nem szívesen hagyom egyedül Jadent anyuval.

Hát ez az, egy nyamvadt esti sétára sem tehetjük ki a lábunkat előzetes haditerv nélkül!

– Egyik lábam itt, a másik ott. Jövök hamar.

Úgy döntök, kihasználom a ház kongó ürességét. Megeresztem a vizet a fürdőben. Rick éppen akkor ér haza a kutyussal, amikor bemászom a kádba, Hallom, amint bezárja az ajtót, ahogy az elmúlt huszonhét évben minden áldott nap. Még gorombáskodik egy keveset Pajtival, korholja; magamban mosolygok. Szépnek ígérkezik ez a karácsony!

Rick feljön, és minden további nélkül becsobban mellém a kádba. – Mid van?

– Bruges-i útiterv, az ottani karácsonyi vásárba. – Átnyújtom neki a kinyomtatott oldalt. – Samuel szerint klasszsnak tűnik.

– Hát, végtére is ő a családi utazóbajnok!

– Már járt arrafelé, nem is egyszer.

Rick rám emeli a tekintetét.

– Nem betegedett meg véletlenül? Szerintem nincs valami jó bőrben.

– Valami bujkál benne, elkapott egy-két bacit, ráadásul túlhajtotta magát. Csúcsforgalom van a könyvesboltban. De biztos vagyok benne, hogy karácsonyra jobban lesz.

– Reméljük, nem ragasztja át apukádra. Tudod, milyen veszélyes az ilyesmi az ő korában. Elég, ha az ember beszerez valamit télen, aztán kampec!

– Köszike, Rick! – Máris van egy újabb valami, amin izgulhatok. – Nem hinném, hogy súlyos nyavalya lenne, ráadásul nem is tört ki rajta még igazán. Megmondtam Samuelnek, hogy menjen orvoshoz, de te is tudod, milyenek a férfiak! Na de majd én a fejére koppintok. Megállj, Samuel! – Ez a tapintatlan fráter Rick inkább azon aggódjon, hogy ő ne kapja el valahogy a ragályt. Visszaterelem a beszélgetést az utazáshoz.

– Mit szólsz, elmenjünk? Kifejezetten jutányos áron kínálják, amit találtam. A tetejébe meg minden benne van, ez már a végösszeg. Vonattal mennénk a St Pancras pályaudvarról, igazán gyerekjáték oda kijutni.

– Hmm – hümmög Rick. Latolgatja a dolgot, a papírlap beható tanulmányozásába mélyedve. – Jónak tűnik.

– Szerinted belefér szerény költségvetésünkbe?

– Dehogy fér – vágja ki minden köntörfalazás nélkül. – De ha annyira szeretnéd, akkor muszáj lesz neki.

Arcon pusszantom.

– Köszönöm!

– Azért egy hangyányit győzködnöd kell még – jelenti ki.

– Ne mondd! Halljam, mégis mire gondolsz?

– Majd te biztos kitalálod.

Félreteszem a karácsonyi útitervet vásárostul, és összebújunk az ágyban. Testünk olyan lekerekített összhangban simul egymáshoz teljes hosszában, hogy azt az érzést teljes egészében csak a hosszú évtizedek során összecsiszolódott házaspárok ismerhetik. Csukott szemmel is betéve tudom Rick testének összes kiszögellését, öblét és homorúságát. Bizony, van ebben valami meghitt.

Alighogy Rick megcsókolna, panaszos kiáltás harsan Jaden szobájából.

– Nyagyíí! Hol van anyu?! Anyut akarom!!! Megfáradtan egymásra nézünk.

– Halasszuk az ölelkezést későbbre – javaslom, miközben az ágyból felkászálódván a papucsom után nézek.

– Nincs más választásunk – motyogja Rick. Mindketten tudjuk, hogy hosszú éjszakának nézünk elébe. Mocorgós unokánk, ha áthozzuk közénk, sosem hagy nekünk nyugtot.

Tizedik fejezet

Másnap reggelre kelve Rick olyan, mint akit Pajti szájából húztak elő. Nem egyszerű dolog minden áldott éjjel csupán néhány óra alvással beérni, de mit csináljunk, ha Jaden olyan alaposan kitesz magáért a rugdosódás terén. Ugyanis valahányszor Chloe kiteszi a lábát, a pici átjön közénk. Pedig annak idején soha nem engedtük meg, hogy a gyerekeink csak úgy átmászkáljanak hozzánk éjszaka. Rick ebben a tekintetben különösen következetes volt. Aztán, amikor nagyszülő lett, úgy döntött, ideje átesni a ló másik oldalára. Nem csoda, ha piros szemmel ásítozik egész nap.

Rick rápillant az órájára. Merak ma is hajszálpontosan érkezik. Pontban, amikor Rick befejezi a reggeli pirítását, Merak teljes glédában, lelkesen becsenget, hogy együtt kezdhessék a napot. Minden reggel átsétál hozzánk, a Chadwick Close-ba, és mindig olyan precízen, hogy akár a Big Bent is hozzá lehetne igazítani. Pajti nagy üdvrivalgást csap, amikor Rick inasa beállít. Öröme legkivált annak köszönhető, hogy Merak apró ajándékokat szokott hozni neki a zsebében – hol kekszet, hol valami mást.

– Jó reggelt, Merak! – köszönök, miközben összekapdosom a cuccaimat, jómagam is munkába menet. – Hogy van ma reggel?

Rick szeretné, ha jelen életkoromban nem dolgoznék teljes munkaidőben; de hát mit lehet tenni, az állapotos Chloe miatt muszáj. Ami azt illeti, Tom is terhes, már úgy értve, hogy alaposan megterheli a családi kasszát. Annyit zabál, mint egy bélpoklos őshüllő. Holott még csak nem is mozog, egy helyben gunnyaszt a számítógép előtt.

– Köszönöm, jól, Mrs Joyce – feleli Merak. – Soha jobban!

A srác napról napra választékosabban beszél angolul. A modora pedig már eleve kifogástalan volt, és az is maradt. A kuncsaftok imádják, annyira szívélyes és udvarias. Merak magas, szőke fiatalember, ezért az őt dolgoztató háziasszonyok csak úgy bomolnak utána. Arca komoly és sápadt, a nap nem pöttyözte tele szeplőkkel; fizimiskája pedig olyan, hogy az ember azt hinné, a srác az egész világ gondját-baját a vállain hordozza. Ritkán mosolyog, de ez a fent említett háziasszonyokat nem zavarja

különösebben.

Rick legnagyobb megdöbbenésére a saját fia is betámolyog a konyhába. Ez igen szokatlan jelenség ilyen korai órán, nagyjából annyira, mint az a szólásmondásos piros hó. Tom egyszerre vakarássza az üstökét és azt, ami rímel rá. Rick időnként eltűnődik, hogy Tom vajon csakugyan saját termése. Igaz, igaz, a fiú sok vonását örökölte; de a munkamorálját, azt aztán nem.

– Cső, Merak! – morran oda Tom egy pacsi kíséretében.

– Jó reggelt, Tom!

– Gondolom, ma sem készülsz világmegváltásra – piszkálódik Rick.

– Talált – felel készséggel Tom. – Süllyedt. Ha arra célzol, fater, hogy szerezzek állást, az eléggé felejtős így karácsony előtt. Nem szokás ilyentájt melóst keresni.

Gyanús, hogy Tom kósza mendemondák alapján általánosít. Valószínűleg ahhoz sem vette a fáradságot, hogy kinyissa az újságot az álláshirdetéseknél. Alighanem azt hiszi, hogy az üresedések híre a fejbőrén át fog az agyába szivárogni az éterből.

– Az egyik barátom főnök egy itteni kocsmában – pendíti meg Merak. – Éppen karácsonyi kisegítő személyzetet keres. Jó hely, forgalmas. Én is dolgozom ott, három éjszaka egy héten. Megadjam neki az elérhetőséged?

– Á, hagyd! – legyint Tom. – A kocsmai meló már a könyökömön jön ki. De azért kösz.

– Jól beszélsz, Tom! – helyesel Rick gúnyosan. – Minek is strapálnád magad, mikor itt vagyunk neked anyáddal, hogy körbeugráljunk?

Tom fel se veszi a megjegyzést, csak megtölti a kannát.

– Mondom, jövőre szerzek neked melót, fater! Addig meg haggyá' lógva légyszi!

Tomba minden jel szerint a lélek is csak lógni jár. Rickkel lemondón nézünk egymásra. Felsóhajtok, s megpuszilom felpaprikázott férjem uramat. – Este találkozunk! Jó munkát!

– Gyere, Merak! – szól Rick. – Menjünk. Valakinek dolgoznia is kell.

Rick mondhat bármit, az csak olyan, mint a falra hányt borsó. Tom, mintha mi se történt volna, kedvesen integetve búcsúztatja a kétfős élmunkás brigádot.

A két férfi a munka miatt Great Linfordba tart. Szól a zene az úton a

Merak vezette furgonban. A srác együtt fütyörészi a számokat az előadókkal.

A nehéz időkhöz képest egészen zsíros falathoz jutott Rick. Egy szerencsésnek mondható építési vállalkozás rábízta egy újonnan épült, öt hálószobás ház teljes lepadlózását. Ritkaságszámba megy mostanában az ilyesmi. A válság a mélybe rántotta az addig virágzó építőipart, s a Ricket megbízó alvállalkozók jó fele csődbe ment.

Sajnos lejárt a mesés szerződések kora, amikor Rick hónapokra előre betáblázhatta magát. Mai napság állandóan munkáért kell kajtatni, ráadásul a megbízó felek, mint a rétestésztát, rendre húzzák-halasztják a kifizetést.

Rick pedig nem az a kemény végrehajtótípus: sorra bedől a sirámoknak, aztán a beígért pénzeknek se híre, se hamva. A helyzet egyre siralmasabb. Ha nem jön be hamar valamennyi suska, a Padlóra küldünk Kft. lehúzhatja a rolót, Merak és Rick pedig mehet az utcára munkanélküliségi arányszámokat duzzasztani.

Legalább Tom mellett lesz még valaki, aki egész nap otthon kuksol. Ricknek más se hiányzott, mint ez a bruges-i kéjutazás, de ha az asszony úgyis olyan kisigényű, ennyit csak megad neki, gondolja. Csakugyan szerény kérés volt a részemről. Hadd örüljek. Hogy Rick hitelkártyája is örül-e majd, az már más kérdés.

Merak kiszáll a parkettázandó háznál, Rick pedig odaül a volánhoz, és továbbhajt, hogy egy másik helyen árajánlatot adjon. Közben dagad a keble, hogy Merakot egyedül lehet hagyni néhány órára, mert egymaga is elboldogul. Időnként Merak annyira belelendül a munkába, hogy Ricknek úgy kell beleimádkoznia az ételt-italt. És a tetejébe még másodállásban is gürcöl! Persze Rick is kapható volt ilyesmire, amikor még ifjú volt és bohó, de mára öreg csontjaival együtt a lelkesedése is megkopott. A dereka a sok hajladozástól fáj, a térde pedig a sok négykézláb közlekedéstől, és nem cipeli már olyan virgoncan a felgöngyölt padlószőnyeget és a kötegelt hajópadlót, mint a régi szép időkben.

Bizony, napról napra jobban rászorul a fiatal Merak segítségére. Bárcsak, bárcsak Tomot is ennyire fűtené a munkakedv! Megspórolnánk a téli tüzelőt. Azonban Tomot más fából faragták. Hiába a taníttatás, hiába a diploma, hiába minden: aki semmirekellő, az semmirekellő. Merak családja

Lengyelországban él, s a fiú havonta hazaad nekik a keresetéből. Rick keserűen elmosolyodik, mert ez a mi családunkban pont fordítva szokás.

Amikor Merak kiszáll, Rick egy jó félórára lévő településre, a Milton Keynes átellenes határában elhelyezkedő Cublington Parslow falucskájába hajt. Hajdanában-danában, amikor még Hal volt a főnök, az összes melót Milton Keynes belterületén kapták. Ez mára annyiban változott meg, hogy a betevőért egyre távolabbra és távolabbra kell kibumlizni. A mostani melót tulajdonképpen szívességből, fillérekért vállalta, egy barátjának a haversága-komasága vágta hozzá.

De legalább jóleső érzés, amikor az ember a szikrázó napsütésben maga mögött hagyja Milton Keynes sakktábla-szerűen megtervezett úthálózatát, és kiér a dimbes-dombos buckinghamshire-i tájra. Rick jobbra-balra kanyarog a bodros fasorok és buja legelők között, örül a kék égnek és a madárdalnak. Ilyenkor szeret vezetni.

Annak idején minden vasárnap délután kikocsikáztunk, merő passzióból. Réges-régen, tán igaz se volt. Utóbb annyi dolgunk lett, hogy inkább felhagytunk e vasárnapi kiruccanásokkal. Mert ha valamit elvégeztünk, egyből három másik elvégzendő pattant a helyébe. A semmiből újra kinőttek a feladatok, akár a gyíkocska farka.

Rick végül beér Cublington Parslow-ba. Elég takaros falucska a semmi közepén. A neve alapján lehetne akár a Dallasban vagy a Dinasztiában is. Rick jól emlékszik azokra a boldog időkre, amikor még az Ewing család perpatvarai álltak a szombat estéink középpontjában. Abban legalább volt valami pláne. De most, hogy az anyós pajtás kezeli a távirányítót, kényszerűen mindenki a tehetségkutató műsorok tehetségtelen magamutogatóit nézi, máskor azt találgatja, hogy a beválogatott hírességeket vajon honnan kellene ismerni. Az valahogy nem az igazi.

Rick a faluközpont felé tart. Megállapítja, hogy bizony innen sem érdemes képeslapot küldeni senkinek. Egyetlen főutcából áll az egész porfészek, kocsmával, közel s távol színét sem látni boltnak vagy postának. Az útkereszteződésnél mintha lett volna egy tavacska, de lehet, hogy csak pocsolya volt. Az út szélén pár vöcsök vagy valami hasonló kacsafajzat kapirgál komótosan. Rick a maga részéről képtelen lenne ennyire ingerszegény környéken élni. Igaz, Stony Stratford sem éppen a

világmindenség központja, de azért korántsem ennyire kihalt. Idekint, úgy látszik, mindenki a sötétítőfüggöny mögé bújik.

A házak egy része imádnivaló, ős öreg kalyiba, a többi jellegtelen, szocreál dobozház. Építészeti viszonylatban a főútvonalon szerencsére nincsen stílustörés. Rick megnézi a címet, majd lefordul egy mellékutcába.

A kuncsaft házához érve leállítja a furgon motorját. Időre megérkezett. Nagyszerű. Hiszen annyit töri magát, hogy a cég szolgáltatását a kuncsaftok pontosnak könyveljék el. Azt szeretné, ha a Padlóra küldünk Kft. elismerést vívna ki magának a szakmában.

Ez az utcácska még a hatvanas évek lakótelep őrülete előtt épülhetett. Nem annyira rideg betonvadon, hanem csinos kertvárosi rész. Kavicsokkal kirakott homlokzatokra, rendezett kertekre láthat az ember. A felújítandó ház viszont lepukkantabbnak tűnik az összes többinél. Ugyanis a tulajdonos, aki mellesleg Rick haverjának a haverjának a legjobb haverja nem itt él, csak kiadja. Csőrepedés volt a legutóbbi fagy miatt, úszott az egész alsó szint, ezért kértek padlócserét. Rossz hír a tulajdonosnak és a bérlőnek, a Padlóra küldünk Kft. gárdája viszont dörzsölgetheti a tenyerét.

Rick kiszáll a kocsiból. A ház egykor fehér léckerítésén töredezettek a deszkák, a kovácsoltvas kertkapu kifordulva lóg a zsanérjain. A kertet felverte a gaz, gondozatlan bokrok burjánzanak mindenfelé. Bizony, sövényvágót, fűnyírót már nagyon rég nem látott itt a növényzet. A ház ablakkereteire jó vastag réteg olajfesték kívánkozik. Alattuk a virágládákban jó ideje halott növénykék komposztálódnak.

Rick bekopogtat; egy fiatal lány nyit ajtót. Karjában Jadennel nagyjából egykorú kislányt tart, talán kicsivel idősebbet. Azonban a mi kis unokánkkal ellentétben ennek a porontynak fésületlen a haja, taknyos az orra, piszkos az arca.

– Hahó – köszön a lány. – Bújjon be! – A hölgyemény vékonyka, sápatag kis penészvirág, haja a fejére lapul. Bezzeg Chloe milyen rózsás arcú, gömbölyded kismama, gondolja magában Rick.

Rick belép a házba. Minden nyirkos, dohos. Követi a lányt az előtéren keresztül a nappaliba. Mindkét lenti szobában felcsavarták a pacallá ázott padlószőnyeget, de attól még a deszkák tovább korhadnak. A szobákban szedett-vedett bútorok állnak. A kanapé olyan, hogy gombát lehetne rajta

termeszteni.

– Elég nagy itt a galiba, hölgyem – állapítja meg Rick, miközben felméri a kárt. – Mióta fürdik a ház?

A lány vállat von.

– Hetek óta. Ha telefonálok, a háziúr csak ígérget, de aztán nem hozat rendbe semmit.

– Ezt a födémet egyelőre nem lehet járófelülettel ellátni – hangzik Rick szakértői véleménye. – Teljesen átitatódott.

– A kazán már több mint egy hónapja lerobbant, akkor volt a csőrepedés. Azóta nincs se fűtés, se melegvíz.

– Semmi?

A lány a fejét rázza.

– A tűzhelyen melegítem a vizet, lábosban.

– De akkor hogyan mos, hogyan fürdik?

– Sok lábos vizet forralok.

A kisgyerek hirtelen vad, hurutos köhögésbe kezd.

– Ejha, nem beteg az a kislány?

Az anyuka szemébe könny szökik.

– Antibiotikumot kell szednie, már harmadszorra. De a köhögése csak nem múlik. Annyira nyirkos itt minden. A hálószoba faláról csorog a víz.

Szakértő sem kell, hogy Rick kijelentse magában: a ház lakhatatlan.

– Miért nem költözik ki innét?

– Azon vagyok – válaszol a lány, és dacosan felszegi az állát. – Csakhogy a szerződésem minimálisan hat hónapra szól, és én még nem vagyok itt olyan régen. Az elöljáróságon kértem, hogy adjanak másik bérleményt, de kutyába se vesznek.

Vajon hány éveske lehet a lány? Tizenkilenc? Húsz? Olyasforma. Rick úgy saccolja, hogy Chloénál valamivel fiatalabb. Nem csoda, hogy packázik vele a főbérlő és a településvezetés.

Nem rossz ház amúgy, gondolja magában Rick. Szemre legalábbis masszív, csak évek óta elhanyagolják. Egy vagyont kellene ráfordítani, hogy visszakapja valamikori fényét. Ereszcserével kellene kezdeni. Rick el se tudja képzelni, hogy a lány miért vette ki egyáltalán ezt a romhalmazt. Hirtelen elfogja a vágy, hogy segítsen.

– Hoznék én magának egy-két hősugárzót – ajánlja fel. A garázsban hányódik belőlük néhány, és a lánynak nagyobb szüksége van rá, mint nekünk.

– Nem győzném a számlát – közli a lány.

– Nem akarom beleütni az orrom, és ne vegye tolakodásnak, kisasszony, de maga szerintem nagy kutyaszorítóban lehet.

A szavakra a lány azonnal sírva fakad.

Tizenegyedik fejezet

Bizonyos reggeleken szeretek otthonról kimozdulni. Újabban gyalog megyek a munkahelyemre, hogy kondiban maradjak, spóroljak a benzinnel, és ne kelljen Chloéval a kocsin marakodnom. Ha jól kilépek, tíz perc alatt ott vagyok. Az irodába aztán mindig kifulladva, izzadtságtól csatakosan érkezem. Mindegy, az a lényeg, hogy dicsfény övezzen.

A főutca szép, régimódi, és még mindig sok apró, izgalmas kis butiknak ad otthont. Máig képes rá, hogy odavonzza a környékbelieket. Egyetlen hátránya van a népszerűségének, jelesül az eszelős forgalom; ha az ember arra sétál, nem a szép házakra összpontosít, hanem akaratlanul is a kocsikra. A Westroft & Társa irodái pontosan középütt helyezkednek el, egy olyan épületben, mely egészen a hetvenes évekig szép volt. Akkor azonban egy felújítás során megfosztották minden karakterétől. Nem baj, praktikus, az ember délidőben lerohanhat például a Budgens falatozóba.

– Jó reggelt, Juliet – köszön rám az egyik fiú, amikor kimelegedve berontok, hogy elkezdjem a napomat. Ő már serényen telefonál. Nem is fiú, nem tudom, miért hívom így a kollegáimat, akik egytől-egyig meglett férfiak. Valószínűleg az lehet az oka, hogy életkorukat tekintve valamennyien a fiaim lehetnének, ráadásul – mint az ingatlanügynökök általában – egyikük sem néz ki többnek tizenötnél. Meg aztán sokat rendetlenkednek; időnként olybá tűnik nekem, mintha lenne még öt fiam, és őket is ráncba kellene szednem. Nem mintha híres regulázó volnék. Sebaj, mert ők is úgy tekintenek rám, mint a vállalati tyúkanyóra. Ha valami óhajuk-sóhajuk van, akár családi, akár munkahelyi természetű, mindig hozzám fordulnak tanácsért. Én pedig tőlem telhetően igyekszem kibogozni ügyes-bajos problémáikat. A lányok is folyton engem keresnek meg. Mindketten hosszúak, hajlanak, mint a nádszál, és elképesztően adnak magukra. Annyi tanulságot mindenesetre leszűrhetek a munkatársaim mellett, hogy Tomon és Chloén kívül is él még legalább hét narcisztikus önimádó a világon.

– Jó reggelt! – Letekerem a nyakamról a sálat, lehámozom magamról a kabátot, majd leülök a főiroda egyik félreeső sarkában megbújó

íróasztalomhoz.

Amikor a könyvtárból eljöttem, körülbelül egy évig nem volt állásom. Azután találtam magamnak ezt az ingatlanirodát. A helyi lapokat böngészve akadtam rá. Sokan pályáztak, és őszintén meglepődtem, amikor felvettek.

Ami a munkakörömet illeti, irodai adminisztrátor vagyok, nem vigéckedem ingatlanokkal. Papírmunka, időpont-egyeztetés, a bérbeadói szerződések egy részét is én intézem; szóval semmi megterhelő. De nem bánom, mert munka van bőven, ezért kielégít. Hatékony vagyok, jól szervezett, és ha tudom tartani az ütemet a papírhegyek növekedésével, úgy mindenkor a helyzet magaslatán állok. Hébe-hóba hiányzik a könyvtár nyugalma, mert örömöt okoztak az enyhén penészszagú kötetek. De nem emésztem magam rajta túl gyakran.

Reggel kilenctől este ötig tart a munkaidőm, ha pedig nagy a hajtás, hétvégén is be kell jönnöm túlórázni. A válság dacára a Stony Stratford-i ingatlanok nagyon jól forognak. Általában nagyobb a kereslet, mint a kínálat. Ettől aztán a főnököm, Robin Westcroft, mindig olyan elégedett, akár egy jóllakott napközis. Őelőtte az apja volt a góré, de a fiú már húsz éve átvette az üzletet, és virágzó vállalattá fejlesztette.

Hét ügynök dolgozik az irodán, valamint egy kisegítő, Angela, aki csak a hétvégi csúcsidőben van benn. Robin az évek során két fiókirodát is nyitott. Az egyik Olney-ben működik, egy környékbeli, takaros városkában, a másik pedig fenn Towcesterben. Azzal azért eldicsekednék, hogy én a zászlóshajó személyzetéhez tartozom. A többi fiók dolgozóival nemigen találkozunk, igaz, Robin nyaranta szervez egy-egy közös szalonnasütést, meg aztán ott a karácsonyi buli is, amely maholnap esedékes lesz.

Robin Westcroft valamicskével idősebb nálam, az ötvenes éveinek elején jár. Jóképű főszer. Hasonlít Jude Law-ra, s azzal nem lehet mellélőni. Rendkívül furmányos, eszes ember, drága öltönyben és fényesre suvikszolt cipőben jár, csuklóján elegáns karórával. Jól ápolt hapsi, rendesen karban tartja magát. Fut, kondizik, ilyesmi. De hogy mikor szakít időt testedzésre, az talány, ugyanis látszólag a nap minden percét az irodában tölti. Ha nem minálunk serénykedik, hát valamelyik fiókirodában húzza a saját igáját. Van benne valami könnyed báj, ezért öröm neki dolgozni. A hivatalban mindenki imádja.

– Jó reggelt, Juliet! – köszön ide Robin a szobájából kimenet. Nem tudom tanúsítani, de élek a gyanúperrel, hogy a főnök úr minden reggel hétkor már idebent tüsténkedik.

– Magának is, Robin! Hogy s mint eme szép napon?

– Megvagyok – feleli. – Mi a helyzet a karácsonyi összejövetelünkkel, alakul?

– Már kész is – jelentem nagy büszkén. – Ismét a Kakas fogadóban rendeltem vacsorát és diszkót. – A Kakas igen kellemes hely az iroda közelében, a főutcán. – Még mindig megfizethetőek az áraik, és tavaly nagyon jól éreztük ott magunkat.

Robin jóváhagyólag rándít egyet a vállán.

– Kitűnő!

Igazság szerint annyira be voltam havazva, hogy nem is igen néztem körül más megoldások után kutakodva. Holott eszemben volt a dolog, csakhogy kiderült, már szeptemberben intézkednem kellett volna. Jövőre korábban el fogom kezdeni – mondjuk, júniusban – és akkor valami flancosabbat hozok össze. Csak abban nem vagyok biztos, hol. A Kakas fogadó már csak azért is praktikus választás, mert a munkatársak könnyen odatalálnak. Pláne, hogy Robin kisbuszt szokott bérelni nekik az oda-vissza utazáshoz. Imigyen a kedves kollegák még a benzinnel is spórolhatnak.

– Bevezettem a naptárába.

– Ezer hála!

Gondolkodóba esem.

– Rosemary számára is foglaltam helyet. Nem tudja, velünk lesz-e az idén?

Sosem tudom pontosan, mi az illem Rosemaryval kapcsolatban. Robin feleségének feltűnése a vállalati partikon állandó pletyka tárgya. Időnként józanul érkezik, és akkor elragadó, máskor viszont részeg, mint a csap. De van úgy, hogy felénk se néz. Pedig a szalonna az ő kertjükben szokott ropogósra sülni.

– Nem tudnám megmondani – válaszolja Robin meglehetős szomorúsággal a szemében – később talán okosabb leszek.

A nagy számok törvényéből kiindulva ez a bizonyos „később” tíz perccel az összejövetel előtt lesz.

– Biztosan jó lesz így, Robin?

– Persze, hogyne! – hessegeti el a főnök a kételyeimet. Majd szemügyre veszi az irodát. – Nem kéne felrakni a karácsonyi dekorációt? Lehangoló így ez a hivatal. Olney-ban bezzeg már minden ünnepi színekben pompázik!

– Mihelyt lesz időm a héten, azt is elintézem. Csak legyen egy órácska üresjárat.

– Tudtam én, hogy ismét maga lesz az én emberem! – Robin rám mosolyog, de csak a szájával, a szeme fakó marad. – Maga egy kincs, Juliet – jelenti ki. – Fogalmam sincs, mire mennék maga nélkül!

Irulok-pirulok.

– Köszönöm. – Valahányszor Robin dicsérni kezd, menten zavarba jövök. Elég gyakran megteszi. Nem vagyok én hozzászokva az ilyesmihez, odahaza a lábtörlőt is nagyobb tisztelet övezi, mint engem. Csakugyan, még a kutyát is többet ajnározzák nálam.

Tizenkettedik fejezet

Rick a sparherden melegedő kannát nézi.

– Nincs szívderítőbb dolog a családi tűzhelynél – jegyzi meg bölcselkedve.

A lány szipog, de elmosolyodik.

Mire felforr a víz, a nap is lemegy. Ami azt illeti, Rick vére gyorsabban felforrt. Hát miféle háziúr az, aki egy ilyen patkányfészket képes bárkinek is kiadni – pláne ennek a kis ágrólszakadtnak, beteg gyerekkel?

Rickben fortyog a düh.

Mintegy végszóra, a kanna vékony gőzsugarat lövellve panaszosan felfütyül. Rick két csorba bögrében teát készít. Az egyik bögrét odanyújtja a lánynak.

– Fűben-fában orvosság – bölcselkedik újfent, amint a lánnyal szemközt helyet foglal a konyhaasztalnál. – No meg a teában.

Amikor Rick a teát kutatva beleskelődött a konyhakredencbe, alig talált benne ennivalót. Otthon bezzeg alig férnek el a karácsonyi finomságok, állapítja meg magában fejcsóválva. Bizony, elég szembeszökő a különbség.

– Elnézést – szepegi a lány. – Nem akartam én bőgni. Csak hirtelen túlcsordult bennem valami.

– Megértem, angyalom – vigasztalja Rick szolidárisan – Én is legszívesebben elsírnám magam. – Ha Ricknek nem lenne akkora szüksége a munkára, menten felhívná a megbízóját, hogy amúgy istenesen beolvasson neki. Nagy a kísértés. A lelkiismeretlen tag minden bizonnyal csak a padozatot újíttatja fel, mert arra fizet a biztosító, és fittyet hány a bojlerre. Azt ugyanis már saját zsebből kellene kipengetnie. – Semmi pánik, a padlót mindenképp megreparálom önnek.

– Köszönöm – mondja hálásan a lány, és beleszürcsöl a teájába.

A karon ülő kislányka bágyadtan mosolyog Rick felé. Rick megcsiklandozza az állát, s ezzel sikeresen előcsal belőle egy széles vigyort.

– Különben a nevem Rick. Rick Joyce.

Üdvözlésre nyújtja a kezét; a lány rövid habozás után elfogadja. Mint a tollpihe, anyagtalanul légies a kézszorítása.

– Lisa Hall vagyok – mutatkozik be. – Ő pedig Izzy. Köszönj szépen a bácsinak, Izzy!

– Csókolom – suttogja a pici lányka az ujját szopva.

– Nagyon édes! Van egy unokám, vele nagyjából egyidős.

– Nem is nézné ki magából az ember, hogy nagyapa korú! – lepődik meg Lisa.

Ricket mintha hájjal kenegetnék; kurtán felkacag. – Pedig így van, ha mondom!

Rick körbejáratja a pillantását a levitézlett konyhán. A tönkrement bojler előlapját levették, a padlón a linóleum cafatokban kunkorodik fölfelé, a kredencajtók fele hiányzik. A mi kis unokánknak mennyivel szebb élet adatott – töpreng Rick. Gyorsan iszik is egy korty teát, hogy a torkában formálódó gombócot legyűrje. – Kérem, ne vegye rossz néven, kedves Lisa – a nevet szokatlan neki kimondani – de idekint teljesen magára van hagyatva. Ha az elöljárókat rá tudná venni az áttelepítésre, próbálkozzon Milton Keynes-ben!

– Igyekezni fogok – sóhajt Lisa. – Régebben ott laktam, de nem volt maradásom. Rossz társaságba keveredtem, Rick – vallja be. – Izzynek más életet szerettem volna. Azonnal el kellett költöznöm. Csakhogy ide is utánam jöttek a gondok. Valahogy világéletemben vonzott a vidék. Egész gyerekkoromban a falusi életről álmodoztam. – A lány keserűn felnevet. – Ahogy azt Móricka elképzeli! Az itteni élethez rengeteg pénz, kocsi, és előkelő akcentus kell. Az itteniek nem fogadtak be. Mindenki olyan szemekkel néz rám, mintha én tehetnék róla, hogy a ház ilyen siralmas állapotban van! A főbérlő pedig megígérte, még amikor beköltöztem, hogy rendbe hozatja. – Azzal körbepillant, s összegzi a nyilvánvalót: – De nem állta a szavát.

– A padlóért nagyon kedvező árat fogok felszámítani – mondja Rick. – Olyat, hogy azt nem utasíthatja vissza ez a maga főbérlője. Kezdetnek talán megteszi. És finoman utalni fogok a kazánra is.

– Hogyhogy? – csodálkozik Lisa. – Hiszen alig ismer!

– Nemsokára karácsony lesz, hölgyem! Télire semmiképp nem maradhat ebben a jégveremben! Már csak a gyerek miatt sem.

– De nincs hova mennem.

– A családja nem tud segíteni?

Lisa szomorúan csóválja a fejét.

– Nem. Messze laknak innen, szinte soha nem is látom őket.

Rick el sem tudja képzelni a dolgot. Bárcsak a mi gyerekeink költöznének messzire, gondolja. Chloe és Tom jóformán még azt is elvárná, hogy a feneküket kitöröljük. Jó, nem vagyunk különösebben gazdagok, de nélkülözniük a gyerekeknek soha egy percig sem kellett. Erre itt van ez a fiatalasszony, szöges ellentéte gyanánt a két pernahajdernak. Ricknek belesajdul a szíve. – Aztán majd meglátjuk, mit tehetnék még.

– Köszönöm, Rick! – A lány tünékeny, hálás mosolyától Rick belsője összefacsarodik.

Mert Rick ugyan benne van már a korban, azért nagyon is jól emlékszik rá, milyen volt fiatalon, pénztelenül élni egyik napról a másikra. Felhörpinti a teáját. – Most leveszem a méreteket a padlóhoz, később pedig még átugrom néhány hősugárzóval. – Majd kiveszi a zsebéből a pénztárcáját, s elővillant belőle egy húszfontos bankót. Mindössze ennyi pénz van nála. Odanyújtja a lánynak. – Ezt pedig vegye el, az üzemeltetési költségekre!

– Nem fogadhatom el – szabódik Lisa.

Rick belegyűri a pénzt a lány tenyerébe. – Izzy kedvéért – mondja nyomatékkal.

Lisa guvadt szemét zaklatottan rá emeli: – Én… szóhoz se jutok!

– Csak ígérje meg, hogy még egyszer elmegy az elöljáróságra! Verje az asztalt, hogy költöztessék el innen!

Lisa mosolyog, mosolyától pedig egyszerre sokkal-sokkal fiatalabbnak néz ki.

– Úgy lesz – ígéri.

Tizenharmadik fejezet

Mondanom sem kell, hogy egész nap egy percem se jut saját magamra. Mióta Robin előhozakodott a karácsonyi csicsázással, egyfolytában azon jár az eszem. Normál esetben nem szoktam ennyit totojázni, nem odázom el a dolgokat. Hiszen a hetedik mennyországban érzem magam, ha mindenféle girlandok lógnak a fejem fölött! Szívem szerint már szeptemberben kicsinosítanék mindent, a munkahelyemen és otthon egyaránt. Felhívom Ricket, hogy későn érek csak haza, mert irodát kell díszítenem. Máskülönben jövő februárig se leszek kész. Rick közli, hogy neki is muszáj még valahová elrohannia. A vacsora késni fog, az otthoniak hoppon maradnak. Annyi baj legyen.

Amikor mindenki más hazamegy, eltakarítom a papírokat az asztalomról, és beveszem magam az iroda leghátsó zugában található beépített szekrény legsötétebb szegletébe. Végül a végeláthatatlan papírrengetegben, a közéjük beszórt egyéb irodakellékek között megtalálom a fél tucat dobozt, melyek a karácsonyi hangulatot rejtik a gyomrukban. Csinos gyűjtemény, nem azt mondom, de az én ízlésemnek egy kicsit túl „céges”. Nagy hópelyheket, bolyhos hógolyókat akaszthatok a plafonra, a terebélyes, utcára néző ablakokat pedig egy egész csorda ezüstösen csillogó rénszarvassal ékesíthetem fel. Továbbá be fogom állítani a sarokba a mosolygós, hungarocell hóembert, hogy átölelhesse a sudár, műhóval beszórt fenyőt a zöld és piros gömbdíszekkel. Ez a nagy terv.

Díszítés előtt eloltok pár lámpát és bezárom az ajtót, nehogy mindenféle éjjeli baglyok háztűznézőbe jöjjenek hozzám. Bezárt a bazár. Na mármost… először is a fát fogom felállítani, aztán, ha a főutca odalent kiürül, és senki sem látja, hogy az asztalok tetején táncolok, az ablakokat is kezelésbe veszem.

Kicsomagolom a fát, gondosan kisimítom és leporolom az ágait. Már éppen készülnék összetolni a három darabból álló műnövényt, amikor a főnöki szoba ajtaja felpattan, és Robin lép elő az aktatáskáját lóbálva. Megtorpan, ahogy észrevesz.

– A szívgörcsöt hozza rám, Juliet! – hebegi a mellkasát markolászva. – Azt hittem, már mindenki hazament.

– Én vagyok a díszítő utóvéd – jelentem. Ezt mondjuk alighanem kitalálta, tekintve, hogy egy karácsonyfa mellett állok, dobozokkal körbevéve, melyekből árulkodón kikandikálnak a lametták ezüstös végecskéi. – Ma nem jutott rá időm. Ezért gondoltam, miért ne maradnék itt még egy órácskát, hogy ez is meglegyen.

– Igazán nem kellett volna!

Vállat vonok.

– Ugyan, semmiség! Imádok díszíteni. – Nekidőlök az íróasztalomnak, mesemondó pózban, s nagy vonalakban vázolom a rögeszmémet. – Tudja, otthon egy bizonyos rituálét követve dekorálok. Felteszem a kedvenc karácsonyi számaimat, iszom egy pohárka bort, és lekváros hasét csemegézem hozzá.

– Ezt itt is megteheti.

Felnevetek.

– Hoztam volna készleteket, ha előre tudom a mai programot!

– Majd én teszek róla – szól vigyorogva Robin. – Várjon öt percet!

Azzal levágja az aktatáskáját, s kivágtázik az irodából. Zavarodottan nézek utána, majd folytatom a karácsonyfa összeszerelését. Csak a jó ég tudja, mit forgat a fejében a főnök. Felállítom a fát, s hátralépve alaposan megcsodálom. Máris mennyivel jobban fest a sivár kis irodánk!

Pár perc múlva Robin visszatér egy üveg vörösborral, egy doboz Mr Kipling-féle prémium lekváros haséval, valamint egy karácsonyi CD-vel. Izgatott óvodás módjára a magasba emeli a zsákmányt.

– Mind a Budgensből!

– Jaj, Robin! Ez fantasztikus! Micsoda eredeti ötlet!

Leveszi a kabátját és a zakóját, s beront az irodájába.

– Hozok poharakat! – Kisvártatva már ki is tölti a pirosló nedűt. Koccintunk.

– Csin-csin!

– Csin-csin! – visszhangzom. – Boldog karácsonyt!

– Boldog karácsonyt, Juliet! – Robin jóízűt húz a borból. – Én is szeretnék itt maradni, hogy segítsek. Nem lennék útban?

– Ugyan, ne fáradjon!

– De én szeretném! – erősködik Robin, s a nyakkendőjét lazítgatja. – Az igazat megvallva ez lenne az első karácsonyi örömöm az idén. – Újra megemeli a poharát, hogy igyon, de kerüli a tekintetemet. – Azt kell mondjam, hogy a Westcroft család háza táján nem éppen rózsás mostanság a hangulat.

– Sajnálattal hallom.

– Rosemaryval fasírtban vagyunk – gyónja. – Az irodai pletykákat minden bizonnyal ön is ismeri. – Erre én motyogok valami kivehetetlent a nem létező bajszom alatt. Naná, Robin zilált háttere örök szóbeszéd tárgya minálunk. Az irodai személyzet zöme pedig egyöntetűen arra az álláspontra helyezkedett, hogy Robinnak már évekkel ezelőtt el kellett volna válnia Rosemarytól.

– Egy ideje nem vagyunk beszélő viszonyban – folytatja Robin, s felaggat egy zöld üveggömböt a fára. Követem példáját. A fa két átellenes oldaláról díszítünk, egymással szemközt. Egy darabig szótlanul babrálunk a díszekkel és az ágakkal. – Azt hiszem, a helyes kifejezés az, hogy kiszerettünk egymásból – böki ki végül.

– Minden házasságnak van rázós szakasza – mondom erre. – Rickkel is nemegyszer meggyűlt egymással a bajunk, bizony isten!

– Igazán? – Robin elképedt arcot vág. – Mindig azt hittem, hogy maguk mintaházaspár!

Felnevetek.

– Távolról sem! – Mosolyogva rázom a fejem. – De most jóban vagyunk – teszem hozzá sietősen. – Semmi összezördülés. Azonban ez nincs ám mindig így. Csatároztunk mi éppen eleget annak idején. – Pár évvel ezelőtt még azt is fontolóra vettem, hogy elhagyom Ricket egy másik férfiért, pedig korábban azt hittem, sose vetemednék ilyesmire. Akármilyen kapcsolatról is van szó, tartson amióta világ a világ, arról nem lehet szó soha, egy percig se, hogy az ember megpihenjen a babérjain. Csak tudnám, mi baja Rosemary Westcroftnak a férjével? Közel s távol nem találna nála derekabbat. Persze az ember sose tudhatja, mi zajlik a színfalak mögött. Vajon milyen férfivá vedlik át Robin, amikor otthon a vállfára akasztja azt az elegáns öltönyét? Elképzelhető, hogy neki is vannak visszataszító szokásai? Ekként

morfondírozván ujjaim közé csippentek egy következő karácsonyfadíszt. – Ha rám hallgat, Robin, akkor kivár. Biztos vagyok benne, hogy idővel átrágja magát a problémán.

– Úgy véli?

– De mennyire!

– Magának mi adta a kitartást hozzá?

– Ráébredtem, hogy boldogabb vagyok a családom mellett. Végül ennyiben maradtam magammal.

– Bárcsak Rosemary is ennyire értékelné a házasság intézményét! Alighanem a kötőanyag hiányzik, hiszen gyermektelenek vagyunk. Aztán ott van még az is, hogy két ember jobban látja egymás hibáit, ha nincsenek körülöttük mások. Én szeretem Rosemaryt, de ő már nem érez szerelmet irántam. Hatalmas szakadék tátong közöttünk, és nem tudom, hogyan hidalhatnám át. – Robin megszemléli magát egy színes karácsonyi üveggömbben. – Látja, hova fajult a dolog. Ahelyett, hogy békén hazamennék, itt borozom magával, miközben fát díszítek. Félek hazamenni, tudja? Sosem lehet előre sejteni, hogy Rosemaryt milyen kedvében találom. Előfordul, hogy tányérokat vagdos a fejemhez.

– Ajjaj, Robin! – Rettentően sajnálom szegényt. – Ez így nem mehet sokáig!

– Tudom én. Irigylem a családi békéjét, Juliet. Annyira összetartanak maguk ott. És olyan büszkén szokott róluk beszélni.

Mi a szösz! Hirtelen elrévedek, magam elé képzelem az élő fába is belekötő anyámat, későn érő, homokos apámat, zűrös lányomat, henye fiamat és zsémbes férjemet, s rájövök, hogy csakugyan imádom valamennyit. Mindennél jobban.

– Hát, drukkolok, hogy elsimuljanak a dolgai – mondom végül.

– Én szintúgy. – Majd egy mosollyal az ablak felé biccent. – Felrakosgassam a rénszarvasokat?

– Hogyne, ez kiváló gondolat! – helyeslek. Örülök neki, hogy nem kell a nyakamat szegnem.

Folytatom a fadíszítést, időközben Robin az asztalok tetején végrehajtott légtornászmutatványok közepette próbálja felügyeskedni a rénszarvasokat a hatalmas üvegfelületre. Legjobb tudása szerint igyekszik ív alakban

elrendezni őket.

A procedúra végeztével a vadakat terelő juhász pirospozsgás arcát felém fordítja: – Na, elmegy a művem, Juliet?

– Elsőrangú munkát végzett!

Robin felemeli a hüvelykujját, és erőltetett vidámsággal tovább adjusztálgatja a patásokat. Bizonyára azon tűnődik, hogy nem adta-e ki magát nekem túlzottan. A felismerés gombócot formáz a torkomban. Hiába, Robin Westcroft lehet gazdag, jóképű és vonzó, attól még nagyon-nagyon magányos.

Tizennegyedik fejezet

– Igyekezz, Chloe! – vonítok föl az emeletre. – Siess, mert még lekéssük a villanygyújtást!

– Villanygyújtás? – értetlenkedik anyu.

– Megyünk megnézni a karácsonyi díszkivilágítás felavatását a főutcán – magyarázom neki harmadszorra.

Az este mindnyájan kiözönlünk Stony Stratford főutcájára, megcsodálni a karácsonyi villanyfények idei első, ünnepélyes felkapcsolását. Évek óta mindig részt veszünk az össznépi eseményen. Ez az aktus nyitja meg hivatalosan is a karácsonyi szezont.

– Akkor ezért van rajtam télikabát?

– Bizony, anyu. Minden évben kimegyünk ilyenkor.

– Csakugyan? – Anyukám zavartan körbenéz. – Én inkább a sorozatomat nézném, az Emmerdale-t.

– Az ma nincs. De jó lesz, hidd el! Élvezni fogod.

– Ha az a lány nem jelenik meg idelenn egy percen belül – morog Rick – isten bizony itt hagyjuk!

Mi, többiek teljes menetfelszerelésben ácsorgunk. Még Tom is velünk tart, s ez nagy szó, mert ő manapság csak szórványosan vesz részt családi banzájokon. Apu és Samuel szintén jön, velük a piactéren fogunk találkozni. Sőt, Merak is elkísér bennünket. Egy éve él csak Angliában, ez lesz az első brit karácsonya. Szerintem tetszeni fog neki a dolog. Fogalmam sincs a lengyelek karácsonyi szokásairól, de semmiképp nem akarom, hogy Merak úgy érezze, kimarad valamiből. Most is pontos, mint a déli harangszó. Mindössze Pajtit hagyjuk itthon, aki, mivel érzi, hogy hamarosan magára marad, panaszosan vinnyog. Bűntudatom támad. Hogy megengeszteljem, előre kiutalom neki a másnapi ádventi csokiját. Aki szerint egy kutyának nem jár csokoládé, annak üzenem, hogy Pajtit kölyökkorában elkényeztettük, és így tizenhárom évesen már bajosan lehetne leszoktatni az édességről. A mondat utolsó megállapítása rám fokozottan igaz egyébként.

Végül Chloe is lekecmereg a lépcsőn Jadennel, aki, egyem a szívét, úgy

be van bugyolálva, mintha sarkvidéki expedícióra készülne. Bojtos, kötött sapka alól kandikál elő nagy, kék szemével, az óriáskígyóként nyakára tekeredő sál pedig szinte megfojtja. Megfagyni nem fog, megsülésre viszont komoly esélye van.

– Most akkor mire várunk, emberek, tapsra? – pirít ránk szemtelenül Chloe.

Lopva meglazítom Jadenen a sálat, míg beleszuszakolom a gyerekkocsiba, azután elindulunk a rövid sétaútra eső városközpontba. Én tolom a picit, Chloe pedig a nagyanyját vezeti karonfogva.

A villanygyújtási ceremóniát egész napos ünnepségsorozat előzi meg. Ilyenkor a kocsik elől lezárják a főutcát, hogy a kézművesek, ringlispílek és vásári mulattatók elférjenek. A helyiek hetekkel korábban elkészítik a saját papírlámpásukat az alkonyati parádéra. Már lemenőben a nap, amikor beérünk az óvárosba. Óriási a nyüzsgés a piactéren, mindenfelé előadók szórakoztatják a nagyérdeműt. A tér egyik sarkában böhömnagy, hóember formájú ugráló áll. Ha kevésbé lennék hajlott korú, legott ki is próbálnám, mert jó mókának tűnik. Kisfiúk szökdécselnek odabent, és direkt egymást tapossák; Jadennek ez a mulatság még túl korai lenne. Na, majd jövőre, ha addigra rendesen megtanul járni. A piactér kellős közepén magasodik a városka sudár karácsonyfája, gyönyörű égőkkel felékesítve. Körös-körül ínycsiklandozó falatok széles választéka csalogatja a bámészkodókat.

Óriási kísértésbe ejt az illat kavalkád. Okvetlenül időt kell szakítanunk rá, hogy harapjunk is valamit. Otthon beállítottam ugyan a sütőt, hogy hazaérve meleg chili várjon minket, azonban ez az étkezés még odább lesz. Sietve megkérdezem:

– Nem kéne ennünk egy fánkot, és inni hozzá egy kávét?

– Nyamm – reagál Rick a kezét dörzsölgetve. – Ide vele!

– Mit hozzak nektek? – Próbálom megjegyezni a rendeléseket, ami nem könnyű, mert mindenki egyszerre kiabálja a magáét, tele tüdőből.

Rick és én beállunk a sorba. Csupán néhányan várakoznak előttünk, a kiszolgálás pedig bámulatosan gyors és hatékony. Hamarosan ki is adják a zsákmányt egy malomkeréknyi tálcán: fél tucat pohár különböző ízesítésű kávét és egy nagyobbacska zacskó frissen sült fánkot. Ideig-óráig majd melegen tart bennünket a nyalánkság.

Kiosztom az ételt-italt Jadennek, Chloénak, Tomnak és Meraknak. Rick is megkapja a sajátját.

– Köszi, drágám!

– Hát anyu merre van?

Összenéz a díszes társaság, de senki se tud felelni. Ereimben meghűl a vér.

– Chloe, te voltál vele legutóbb!

Kislányom bűntudatos arcot vág.

– Fogalmam sincs, hová lett. Jadenre figyeltem. De nem mászhatott messzire!

– Anyu!!! – rikoltozom. – Anyu!!! – Ám a tömegben sehol se látom anyámat.

Rick is heves kiáltozásba kezd.

– Anyukaaa! Rita! Ritaaa!!!

Rengetegen odafordulnak, csak épp anyukám nincs köztük. Kiver a víz, gyorsan Rick kezébe nyomok kávét-fánkot, és előpecázom a mobilomat. Pánikszerű sebességgel bepötyögöm anyukám számát. Kicseng, de nem veszi fel.

– Biztos a konyhaasztalon van a kütyüje, ahol általában lenni szokott – jegyzi meg rosszmájúan Rick.

Már nem látok az idegességtől.

– Szerinted elcsalinkázott nélkülünk valahová itt, a főutcán?

– Fogalmam sincs – vallja be Rick. – Lehet, hogy hazaindult.

Meg kell találnunk, mielőtt túl messze keveredne.

– Tom, te, Chloe és Jaden nézzétek meg a villanygyújtást, Merak, maga is menjen velük, legyen szíves! Annak nincs sok értelme, ha mindannyian kimaradjunk a jóból. – A körmömet rágom. – De azért tartsátok nyitva a szemeteket a sokadalomban, hátha ott van a nagyi! Apátokkal majd utánatok megyünk.

– Biztos errefelé bóklászik valahol az öreg – nyugtat Tom.

– Remélem is.

– Én Rick mellett maradok – mondja Merak.

Tom, az univerzális konyhamalac örülhet: nekiadjuk megkezdett kávénkat és fánkunkat. Ezután a fiatalok beveszik magukat a tömegbe, mi

pedig elindulunk megkeresni habókos édesanyámat.

– Váljunk külön – szervezkedik Rick. – Te hazafelé indulsz, mi pedig Merakkal az ellenkező irányba – mutat a közeli kis bevásárlóutca felé. Ott akkora a nyüzsgés, hogy egy tűt sem lehetne leejteni. Jaj, hogy fogjuk így megtalálni anyut? – Milyen ruha volt rajta?

– Kék kabát, fehér kötött sapka.

– Megjegyeztem. Öt perc múlva felhívlak, hogy egyeztessünk.

– Rendicsek. – S azzal fürgén elszelelek, a Chadwick Close felé véve az irányt.

A csípős szél az arcomat korbácsolja, egyre hűl az idő. Kilépek, olyan gyorsan száguldok előre, ahogy csak a lábam bírja.

Lefordulok a Calverton Roadon, amikor Rick megcsörget.

– Nagy a tömeg, drágám – jelenti – Nem látjuk anyukádat sehol.

Ez csak még inkább felzaklat, szerencsére azonban ahogy felnézek, megpillantom anyukám kabátját. – Már látom a hátát, Rick! Úgy néz ki, tényleg hazafelé igyekszik.

– Hála az égnek! Visszahozod?

– Vissza, ha hajlandó velem jönni.

– Oké-zsoké. Én is odamenjek?

– Hagyd, megoldom egyedül!

– Akkor csatlakozunk a gyerekekhez. Írj majd SMS-t, hogy mik a fejlemények! – kér Rick, s azzal leteszi.

Levágok egy sprintet, hogy utolérjem anyukámat. – Anyu – szólítom meg. – Hova-hova, tyúk koma? Miért mégy haza?

– Mindjárt kezdődik a sorozatom – feleli anélkül, hogy akárcsak lassítana a léptein.

– De ma nincs Emmerdale!

Erre anyu megtorpan.

– Nincs?

Megrázom a fejem.

– Ma villanygyújtás van a főutcán, oda indultunk.

– Jaj de jó! – örvendezik. – Azt én nagyon szeretem!

– Tudom, imádod. Mindnyájan szeretjük. Minek kellett akkor elkóricálnod?

Üres tekintettel mered rám.

– Halálra izgultuk magunkat miattad!

– Tényleg?

– Gyere, anyu – nógatom. – Ha nem indulunk vissza most, lekéssük az egészet!

Anyu ezúttal vita nélkül hagyja, hogy belekaroljak és visszavezessem a városba.

– Nem sürgetjük anyukát! – dörren rám, ahogy ott mellettem cammog. – A lábam már nem bírja úgy, mint régen, Frank!

Nem javítom ki a nyelvbotlását. Egyelőre annak örvendek, hogy ilyen gyorsan megtaláltam. Tudom én, hogy anyám feje egyre inkább olyan, mint a szita, de hogy csak úgy elcsámborog mellőlünk, az példátlanul aggaszt. Hirtelen megszólal bennem a vészcsengő. Elképzelhető, hogy már csörög egy ideje, csak az ezerféle zsivajon át nem hallottam meg. Nem vettem észre, hogy anyukám rohamosan elbutult, mert annyi minden más történt: visszajött Tom, visszajött Chloe, ráadásul a kis Jadennel együtt, meg aztán itt van a karácsonyi hajcihő is. Egy szó motoszkál a fejemben, de sehogy se merem hangosan kimondani: Alzheimer. Vajon attól épül le anyu? Melyik lehet az a pont, amely után a feledékenység már kóros? Erről halovány sejtelmem sincs. De muszáj lesz kezdenem valamit a problémával, nem hanyagolhatom tovább.

– Lesz ma este Emmerdale? – kérdi egyszer csak anyu. – Imádom az Emmerdale-t!

Hú, ennek így nem lesz jó vége! Nagyon nem.

Tizenötödik fejezet

Javában áll a bál, amikor anyuval visszaérek. Az utcán hömpölyög a tömeg, mindegyik kézben papírlámpás; több százan tülekednek, egyesek maskarába bújva, mások hétköznapi téli viseletben. Magasba emelik a lámpásokat, melyek mindegyike más-más alakú: van köztük jegesmedvés, karácsonyfás, angyalos, csillagos. Az emberek a dobok és trombiták ütemére lengetik valamennyit.

– Nézd, milyen szép, anyu!

– Az! Gyönyörű, szívem. – Anyu ismét maradéktalanul visszavedlett normális önmagává. – Ne tehénkedj anyádra, Juliet!

– Bocsika. – Igaza van, tényleg úgy szorongatom a vállát, mintha a féltrópusi tigrispiton volnék személyesen. Bárcsak kifejlesztenének valami kötőszárat a nyughatatlan nyugdíjasok részére! Tipegő gyerekeken már láttam hasonlót.

Írok egy SMS-t Tomnak, aki megadja a koordinátáikat, s azok alapján egy-kettőre meglelem a családot. Jó helyet találtak, gyönyörűen rálátni a fő attrakcióra. Tom a nyakába vette Jadent, hogy a pici jobban lásson. Amilyen önző, csodálkozom, hogy nem ő mászott Jaden nyakába. Előttünk áll a színpad, melyen kisvártatva maga a nagyszakállú Télapó fog megjelenni, hogy megkezdje a visszaszámlálást a villanygyújtásig. A városi kikiáltó már várja, stílszerű, vörös-arany klepetusában. Készenlétben áll az Üdvhadsereg kórusa is. Ők a villanygyújtás után karácsonyi dalokat fognak énekelni, mint rendesen.

– Rendben van anyukád? – tudakolja Rick.

– Aggódom miatta – súgom a fülébe. – Attól tartok, ez már nem puszta feledékenység. – Az elmúlt években bizony a szőnyeg alá söpörtem anyu következetlen viselkedésének problémáját, de most ünnepélyesen megfogadom, hogy nem veszem többé félvállról a dolgot. – Reméljük, nem válik a szokásává, hogy elkószál.

Rick arcán látom, hogy valami ízléstelen élcen töri a fejét. – Ki ne mondd, mert agyonütlek! – figyelmeztetem. – Ha anyuval bármi történne,

ugyanúgy megsiratnád.

– Kövér könnyekkel – dramatizálja felvetésemet Rick. – Azt ismered, hogy miért küldik az egyszeri anyóst szavazni?

– Hogy szokja az urnát, minden héten elmondod egyszer! – Jól a bordái közé bökök a könyökömmel. – A parádét nézd, te elmeroggyant!

Az utcán színpompás karácsonyi süteménynek, játék mackónak és hóembernek öltözött maskarások táncolnak. Túloldalt észreveszem Robint a feleségével. Ha együtt jöttek, az a fagyos viszonyuk olvadását jelenti, merem remélni legalábbis. Vadul integetek, míg Robinnál leesik a tantusz, hogy ki is az a kajla, szárnyával verdeső kolibri az utca innenső oldalán. De lehet, hogy csak a kalapom miatt nem ismert meg. Visszainteget.

Rick odahajol hozzám.

– Azt hittem, apád és Samuel is itt lesz.

– Itt is vannak biztos.

– Nem látom őket sehol.

– Mindjárt megírom apunak, hol vagyunk.

Szavaimat tett követi.

– Ez nagyon jó – lelkesedik Merak, és cipőgombszeme olyan izgatottan csillog, mint a kisgyerekeké. Egy ritka mosoly féle is kiül az arcára.

Átölelem, és jól megszorongatom a fiút. – Örülök, hogy eljött. Ünnepség után átfárad hozzánk egy tál chilire?

– Félek, hogy nem. A kocsmában lesz jelenésem, dolgozom ma este.

– Kár. – Merak annyira kedves fiatalember, és hihetetlenül odateszi magát a Rickkel való munkában. Nehéz lehet magányosan élni egy idegen országban, távolra szakadva családtól, otthontól. Mindent megteszünk, hogy Merak beilleszkedjen, de egyedül is remekül megállja a helyét. – És… hazamegy karácsonyozni?

– Igen. Remélem.

– Örülök neki. Az anyukája egész biztosan hazavárja.

– Úgy ám – mondja szemérmesen. – Nagyon is.

Amint a muzsikusok végigmasíroznak a főutcán, és az utolsó lámpás is elvonul előttünk, az ősz Mikulás felkapaszkodik a templom elé felállított színpad dobogójára. Odaáll mellé a kikiáltó is. Megrázza a csengettyűjét, és rendesen kiereszti a hangját. – Kezzzdődjék hááát a karácsonyi

visszaszámlááás!

– Tíz! Kilenc! Nyolc! – zúgja a tömeg. – Hét! Hat! Öt! – Jaden egészen összezavarodik, mert ő csak odafele tud számolni, visszafele nem. Pártfogásomba veszem, és az ujjaimon mutatom, hol tartunk. Chloe nagyban SMS-ezik. – Négy! Három! Kettő! Egy!

A jóságos Télapó felkapcsolja a villanyt. A tömeg álmélkodva hüledezik a csodás látványon. Angyalkák és csillagok ragyognak az utca fölött, amíg a szem ellát, végestelen-végig. Az üzletek fölé kitett karácsonyfákon is egy csapásra felgyulladnak a színes izzók.

– Karácsony van! – üvölt torkaszakadtából a kikiáltó. Szavait a városlakók üdvrivalgása követi. Az Üdvhadsereg dalárdája rázendít egy karácsonyi kánonra. Hivatalosan is elkezdődött tehát az ünnepi szezon.

Megölelgetem Ricket.

– Remélem, szép lesz az idei karácsony!

Rick megcsókol, jóllehet a város közepén állunk, és mindenféle ismerősök is figyelhetnek bennünket. Mielőtt sorra végigölelhetném a családomat, megszólal a telefonom. Apukám keres.

– Merre vagy, apu?

– Még itthon – válaszolja, de alig hallom a hangját a tömeg morajlásától.

– Minden rendben?

– Át tudnál jönni egy picit, mókuskám? – Apu hangja remeg. – Samuel elaludt, és sehogy se tudom felébreszteni!

Tizenhatodik fejezet

– Samuel rosszul lett – osztom meg az információt Rickkel, mihelyt leteszem a telefont. – Azonnal át kell mennünk apuhoz!

– Nyomás haza a kocsiért, hátha kórházba kell vinni!

– Ne, induljunk rögtön! – Apu lakása egy kőhajításnyira esik a városközponttól. Még a sokadalomban sem tarthat tovább az út tíz percnél.

– Mi történt?

– Apu szerint Samuel úgy elaludt, hogy nem lehet felverni.

Rick elsápad.

– És hívott már mentőt?

– Azt nem tudom.

– Akkor majd én, biztos, ami biztos.

– Szerintem előbb nézzük meg, mi újság. Lehet, hogy vaklárma.

– Jobb biztosra menni – veti ellen Rick, és tárcsázza a 999-et. – Szombat este van. Mire kiérnek, az legalább egy óra, a franc essen bele!

Egybegyűjtöm a családot.

– Elnézünk nagyapátokhoz – hirdetem ki. – Samuellel nem stimmel valami. Tom, Chloe, vigyétek addig Jadent körhintázni!

– Azt nem, nagyapus mellett a helyem! – jelenti ki Chloe.

– Márpedig te Jadennel maradsz – parancsolok rá. – El ne rontsd a mulatságát! Amint odaérek, megírom, mi az ábra.

– Tudok segíteni? – kérdi Merak előzékenyen.

– Hagyd csak, fiacskám – szól Rick. – Indulnod kell a kocsmába. Elboldogulunk.

– Betelefonálhatok, hogy késni fogok. Vészhelyzet van.

– Minden rendben lesz, egész biztosan – hűtöm le. – Majd értesítjük.

– Hát, ha ragaszkodni tetszik hozzá…

– Ragaszkodom. De igazán figyelmes gesztus, köszönöm! – Némiképp vonakodva bár, de végül Merak csak elkacsázik a kocsma felé. Tervet kovácsolok. – Tom, rád bízhatom anyut?

– Simán!

– De ha meglóg, halállal lakolsz, előre szólok!

– Ugye nem pattansz meg, nagyi?

– Nem áll szándékomban – feleli szendén anyu.

– Nem leszünk oda sokáig – ígérem. – Olyan hamar fordulunk, ahogy csak lehet. Ha addigra nem lesztek itt, mind hazaindultok, hát otthon találkozunk. A chili egy óra múlva kész.

Magukra hagyjuk a bagázst, s elporzunk. Tíz percen belül már apu háza előtt lihegünk, úgy kifulladtunk.

Ez a ház volt gyerekkorom színhelye, itt éldegélt apu és anyu megannyi esztendőn át. Noha jóval több, mint két éve szétmentek, azóta sem váltak el hivatalosan, és nem kezdtek bele a vagyonfelosztás kínkeserves aktusába. Mivel anyu ízibe befészkelte magát hozzánk, nem is igen volt rá szükség. Mostanra apu háza megfáradt külsőt öltött, egy halom pénzt kellene szánni a tatarozására. Alighanem annak is hamarosan eljön az ideje. Hanem hogy most mit csináljunk, az fogas kérdés.

Remegő kézzel kinyúlok a kopogtató felé. Ajjaj, mi lesz most? Apu azonnal kinyitja, mi pedig teketóriázás nélkül betódulunk.

– Csak költögetem és költögetem, de hiába, nem ébred fel – hadarja apu hevesen gesztikulálva.

A picike nappaliban ott ücsörög Samuel a karosszékben. Tényleg, mintha csak szenderegne. Valami azonban azt súgja, hogy másról van szó. Az arca túl sápadt, túl viasz szerű. Túlságosan békés látványt nyújt. Érzem, hogy én magam is elfehéredem.

– Mióta ül így itt?

– Néhány órája, azt hiszem – válaszolja apu. Zavarodottan csóválja fejét. Mintha tíz évet öregedett volna, először életemben hajlottnak, csüggedtnek látom.

– Azt mondta, fáradt, és lepihen a villanygyújtás előtt. Ismeritek Samuelt, ki nem hagyna egy ilyen mulatságot. – Apu a könnyeivel küzd, s nehezen formálja a szavakat. – Annyira várta…

A zsebemből átnyújtok egy gyűrött zsebkendőt, hogy apu letörölhesse a könnyeit.

– Amikor mennünk kellett volna, nem tudtam felébreszteni. Rázogattam én, rázogattam, de semmi!

Letérdelek Samuel mellé, és gyöngéden megpiszkálom a kezét. – Samuel – súgom. – Ébresztő! – De azonnal látom, hogy Samuel nincs már közöttünk. Minden remény elszáll belőlem. A torkomban gombóccal megállapítom, hogy Samuel bizony eltávozott. Az élénk, mindig vidám Samuel jobblétre szenderült. Kihűlt kezét az arcomhoz érintem. Könnyeim megnedvesítik az ujját, de tudom, hogy azt ő már nem érzi. Szent isten! Hova lesz a világ Samuel nélkül?

Felnézek. Rickkel aggódón egymásra pillantunk. Nehezemre esik a beszéd.

– Mentőt hívtál már, apu?

– Nem – habogja zaklatottan. – Miért, szerinted kellene?

– Azt hiszem, igen. De Rick már intézkedett. Biztos, ami biztos. – Hála Istennek, hogy megtette! – Remélem, hamarosan kiérkeznek.

– Nem fest jól a helyzet? – kérdezi feszülten apukám.

– Nem, apu. Tartok tőle, hogy nem.

– Nem él már?

Szemem megtelik könnyel, s megcsóválom a fejem.

– Szerintem nem.

Apukám abban a szent minutumban a karjaimba omlik. Majd a padlón összekuporodva addig-addig csitítgatom, míg alábbhagy a zokogó görcse. Szorosan ölelkezve hintázunk ide-oda. Jelen pillanatban én vagyok a szülő, apám pedig a gyerek. Megszakad a szívem, úgy sír. Rick szeme sem marad szárazon. Hiszen mindannyian nagyon szerettük Samuelt. Annyira, de annyira!

– Jöjjön, apuka! – mondja végül Rick. – Együttes erővel felsegítjük a földről apámat, majd a legközelebbi székhez tessékeljük. Aput aprónak, töpörödöttnek látom.

– Korábban azon aggódtam, mi lesz vele, ha én meghalok – hüppög apu könnyek között. Én is vele sírok. – Szerettem volna, ha talál valakit, aki vele egykorú. De mindig elviccelte, azzal, hogy annyi idős az ember, amennyinek érzi magát. Még rengeteg élet van benned, Francis, mondogatta. És Samuel oldalán csakugyan megifjodtam. Az lehettem őmellette, aki lenni szerettem volna.

– És az is maradsz, apu! Nem változol vissza régi önmagaddá.

Mielőtt Samuellel megismerkedett, apukám alig tette ki a lábát otthonról. Magának való férfi volt, számára az imádatos könyvein és a házsártos feleségén kívül megszűnt a világ. Amikor Samuel és apu összekerült, nem igazán tudtam hová tenni a dolgot. Tomnál ugyan megszoktuk, hogy a partnerek terén – finoman szólva – a vegyes felvágottat kedveli, de ha az ember apukájáról van szó, nehezebben emészthető egy ekkora pálfordulás. Apu számomra anyu kapcsolt része volt, kész, passz. Bárminemű változást kedvetlenül vettem tudomásul. Utóvégre aztán kiderült, hogy feleslegesen téptem magam. Hiszen apu és Samuel ragyogóan kijött egymással, s én nem sajnálhattam tőlük a boldogságot. Szép pár voltak, apu teljesen össze fog törni Samuel nélkül. Én is nagyon meg fogom gyászolni. Átkarolom aput, és szorosan megölelem.

– Mi itt leszünk neked. Vigyázni fogunk rád – mondom.

– Legalább Samuelnek nem kell gondoznia, amikor szenilis vénember leszek. Soha nem akartam a terhére lenni. – Ismét elsírja magát.

– Te senkinek nem leszel a terhére, apu! Mi mind szeretünk!

Odakint szirénázik már a mentő, pár pillanattal később pedig a két betegszállító bekopogtat. Rick beereszti őket.

– Talán mégiscsak alszik – pillant apu a válla fölött Samuelre, szemén azonban látszik, hogy a reményt már feladta.

– Nem valószínű.

– Tényleg nem – sóhajt fel apukám úgy, hogy az egész teste belereszket.

A betegszállítók megállapítják, hogy az ereje teljében lévő Samuel bizony tragikus hirtelenséggel elhunyt. Tájékoztatnak a teendőkről: ki kell hívnunk Samuel háziorvosát, valamint a temetkezési hivatal illetékes alkalmazottját. Teával kínáljuk őket, melyet udvariasan visszautasítanak, azután távoznak. Slussz. Magunkra hagynak bennünket bánatunkkal és hitetlenkedésünkkel. Komolyan, mintha egy akna vágott volna be közénk. Rásandítok apámra, s egyszerre fogalmam sincs, miképpen rángatjuk őt ki ebből.

Ránézek a mozdulatlan Samuelre a karosszékben; legszívesebben megragadnám a grabancát, hogy addig rázzam, amíg fel nem éled. Nagy nehezen legyűröm magamban a kísértést. De mégis, hogy tehette ezt? Hogy hagyhatta itt aput? Ki fogja őt úgy szeretni, mint Samuel?

A betegszállítók ugyan nem kértek teát, én mégis nekiállok elkészíteni,

mielőtt bármihez is hozzálátnék. Értesítenem kell Samuel családját, a sajátunkról nem is beszélve.

– Fel kell hívnom a gyerekeket!

– Csak azt mondd nekik, hogy később érünk haza – javasolja Rick. – Ne legyél ünneprontó!

Helyeslőn bólintok. Igaz, igaz, rengeteg idő lesz még a sírásra-rívásra. Apu a karosszék melletti puffban kucorog, és gyengéden simogatja Samuel élettelen kezét.

Odaintem Ricket, hogy menjünk ki a konyhába, s hagyjuk aput egyedül a megboldogulttal. Odakint Rick vállán még egyszer alaposan kisírom magam. Annyira szeretetreméltó, jótét lélek volt ez a Samuel!

– Ejnye már, no – vigasztal Rick, a hátamat lapogatva. – Majd megoldjuk ezt is. Minden rendben lesz.

Azonban én tudom, hogy nem.

– Be kell kvártélyoznunk odahaza aput is – mondom, amint elapadnak a könnyeim.

– Persze. Itt nem maradhat. Majd szorítunk neki helyet.

Halvány gőzöm sincs, hová fogjuk elszállásolni aput, de az szóba se jöhet, hogy magára hagyjuk. A szívem is megszakad Samuelért. És apuért is, aki váratlanul egyedül maradt. A halál rettenetes dolog, történjék bármikor bárkivel, de hogy éppen karácsony közeledtén? Az több a soknál!

Tizenhetedik fejezet

Megérkezik az orvos, röviddel utána pedig a temetkezési ügyintéző. Döbbenetes, prózai hatékonysággal elszállítják Samuel holttestét. Hétfőn be kell mennünk a temetkezési irodára, hogy aláírjuk a szükséges papírokat. Még mindig hihetetlenül furcsa, hogy Samuel ilyen villámsebességgel távozott a mindennapjainkból.

– Megyek, hozom a kocsit – szól Rick. – Hazavisszük apukádat.

Bólintok. A konyhából előhozok egy üveg brandyt, és kitöltök egy-egy pohárral, apunak, illetve saját magamnak. Aztán se szó, se beszéd, felhajtjuk az erős italt.

– Szedj össze a holmidból egy táskára valót, apu!

– Elleszek én itt, madárkám! – csökönyösködik apu. – Nálatok már úgyis telt ház van.

– Szó sem lehet róla, hogy itt hagyjunk egyes-egyedül! Nálunk sem leszel távolabb Samueltől, mint itt.

Apu mozgásképtelenül, a gyásztól megbénulva csimpaszkodik belém.

– Te csak ülj itt – hagyom meg neki végül, s ismét a székéhez vezetem. – Majd én összecuccolok neked.

Felszaladok a hálószobába, és előrántok ezt-azt apu szekrényéből. Amint a párna alá nyúlok a pizsamáért, és végignézek a pedánsan rendben tartott ágyon, belém hasít a tudat, hogy apu ismét egyedül maradt. A fürdőben fölnyalábolom a borotválkozó-kellékeit, s újra eltűnődöm az élet mulandóságán, mert meglátom az egymás mellett álló két fogkefét.

Rick közben visszaérkezik a kocsival. Reszketeg édesapámra ráadom a kabátot, s kitámogatom az autóhoz. Későn érkezünk haza a Chadwick Close-ba – éjfél is elmúlott már. Segítek apunak, mert botladozik a lépcsőn. Amikor Chloe meghall bennünket, csak úgy röpül elénk a nappaliból. Aput kis híján ledönti a lábáról, úgy megöleli.

Sírnak együtt egy sort, Chloe közben vigasztaló hangokat is hallat. Én teszem a dolgom: bekapcsolom a vízforralót. Chloe a nappaliba kíséri aput, leülteti a díványra, és úgy szorítja magához, mintha soha többé nem akarná

elereszteni.

Anyu szerencsére már aludni tért. Holnap bőven ráér megtudni, mi történt.

A kimerült Rick sétára viszi Pajtit. Nem tudom, mihez kezdtem volna nélküle ma este. Sziklaszilárdan, vitézül helytállt; most viszont, úgy tűnik, friss levegőre van szüksége. Szörnyűséges éjszaka volt. Tom elősompolyog az ebédlőből, és félszegen nekidől az ajtófélfának.

– Nagypapa okés már?

– Természetesen nem az. Nagyon szomorú. – Helyénvalóbb kifejezés persze, hogy le van sújtva, illetve totálisan maga alatt van. Attól félek, már nem is lesz „okés” soha többé. Egészen szürke lett az arca a nagy fájdalomtól. – Tom, megtennéd, hogy ma éjjel kivételesen a díványon alszol? Öregapád az ebédlőben aludna, azután holnap újra elosztjuk a hálószobákat.

– Simán. Tehetek még valamit?

– Csak ne légy undok!

– Én is bírtam Samuelt – jelenti ki Tom őszintén, azután óriási meglepetésemre eltörik nála a mécses. Odabújik hozzám, mint gyerekkorában. Itatja az egereket, és én nem is emlékszem, hogy láttam-e a fiamat valaha így sírni. Teljesen meghat, hogy ennyire ellágyult. Az ember könnyen elfelejti, hogy Tomnak érzései is vannak, mert többnyire tomboló forgószél módjára viharzik ide-oda, ki-be, sose marad nyugton. Végül felszárítja a könnyeit, és megtörli a szemét a ruhaujjába. – Apának el ne mondd!

– Nem kell szégyellni a könnyeket. Fogsz te még sírni eleget. – Hüvelykujjammal végigsimítom a nagyfiam arcát. – Mindannyiunknak hiányozni fog Samuel.

– Csak most hirtelen miattatok is aggódom – sopánkodik Tom. – Egyre csak öregedtek.

– Kösz, fiam! – Na, ez már a régi Tom.

Mindketten felnevetünk a sok könny között.

– Vágod, nem úgy értettem, na!

Sajnos pontosan vágom, hogy is értette.

– Készítek nagyapádnak valami harapnivalót. Bevihetnéd neki. –

Összeütök egy sajtos pirítóst, Tom beviszi, aztán gyorsan nekiállok kiötleni az új hálószobarendet, mely napról-napra egyre zűrzavarosabb lesz.

Áthúzom a lepedőt a futonágyon, és amikor Rick hazajön a kutyasétáltatásból, megkérem, hogy a padlásról hozzon le egy hálózsákot Tomnak. Persze nem ártana előbb kiszellőznie, de biztosra tudom, hogy Tom aludt már mostohább körülmények között is. Láttam, amit láttam a Thaiföldi fotóin például.

Apu kókadtan ül a nappaliban. Chloe nem szorítja már el a gigáját, csak a kezét fogja, s a vállának támasztja a buksiját. Habár apukám megitta a teáját, a szendvicséhez nem nyúlt.

– Akkor edd meg te, Tom. – A fiam habozás nélkül, készséggel beburkolja az eleséget. – Mit szólnál egy jó forró fürdőhöz, apu? Segítene elaludnod.

Bólint, s én kézen fogva felvezetem a lépcsőn apámat, mintha csak egy Jadennel egykorú gyerek volna. Másik kezemben a táskáját lógatom. A fürdőszobában apu ráül a vécédeklire, és türelmesen kivárja, míg megeresztem a vizét és előbányászok neki egy tiszta törülközőt.

– Itt vannak a fürdőcuccaid és a pizsamád. – Odateszem őket a keze ügyébe. – Le tudsz vetkőzni egyedül?

Apu serényen bólogat.

– Az ajtó előtt várlak, apu. Ne zárkózz be, és szólj, ha kell valami!

Apám ujjai alig találják az inggombokat, annyira remegnek. Le kell fognom a kezem, nehogy segítsek: nem akarom, hogy apu méltóságán csorba essék. Hagyom, hadd boldoguljon egyedül.

– Nem kell sietned. Én itt leszek. – Becsukom a fürdőszobaajtót, és elfoglalom előtte az őrhelyemet. Ahogy a hátamat a lépcsőforduló falának támasztva gubbasztok, hallom, hogy apu sír. Könnyek patakzanak az én szememből is. Feljőve Rick meglátja, hogy strázsálok, ezért utánam hoz még egy csésze teát, ámbár azzal én már csurig vagyok, inkább valami szíverősítőt innék. Sebaj, hálásan elfogadom a teát is. Rick odakuporodik mellém.

– Minden rendben?

– Igen. – Megtörlöm arcomat a tenyeremmel.

– Nagyon bátran viselkedsz, Juliet!

– Ne is mondd, annyira gyámoltalannak érzem magam!

– Mi majd vigyázunk apukádra. Helyrehozzuk, meglásd!

Odasimulok Rickhez.

– Ígérd meg nekem, hogy sose fogsz meghalni! – suttogom a fülébe. – Nem hiszem, hogy túlélném nélküled.

– Ezt add írásba!

– Ne gonoszkodj! Komolyan gondoltam.

– Ez esetben megígérem, hogy nem fogok elpatkolni neked – jelenti ki ünnepélyesen Rick. – Soha, de soha!

Tizennyolcadik fejezet

– Jól működnek a hősugárzók, amelyeket a múltkor hoztam – állapítja meg Rick.

– Jól bizony. – Lisa teát készít kettejüknek. – Köszönöm! Akkora különbség, hogy az elmondhatatlan! Először fordul elő a télen, hogy nem didergünk – hálálkodik a lány, és szórakozottan vakargatja cingár karját.

– Szépen kiszáradtak a deszkák, szóval a mai napon lerakhatom a padlószőnyeget a nappaliban.

– De szép is volna, ha karácsonyra nagyobb rend lenne a lakásban!

Rick egyedül jött. Záros határidőn belül meg akarja csinálni Lisa padlóját. Merak szívesen elkopácsol egyedül is Great Linfordban, ezért kitette a szűrét a nagy háznál, ő maga pedig ide jött. Abban maradtak, hogy a nap végén Rick majd érte megy. Rick várva-várja, hogy egy szép napon elég megbízást kapjon ahhoz, hogy vegyenek egy másik furgont, és Merak külön vevőkört építhessen ki. Igaz, ez rizikót rejt magában, hiszen Rick tengernyi időt töltött Merak betanításával, és ha a fiú egyszer csak veszi a kalapját és felmond neki, egy csapásra rivális válik belőle. De Merakot nem ilyen embernek ismerte meg. Nem, annál ő hűségesebb fazon, aki megérdemli, hogy energiát fektetett a képzésébe. Különben is, először íveljen fel a vállalkozás, aztán majd lehet izgulni.

A háziúr természetesen filléres, vékonyka laminált járólapokat és szőnyegeket rendelt, és a szoba sem táncterem, ezért Ricknek nem kell sokat cipekednie. Pikk-pakk készen lesz, két nap sem kell hozzá.

Lisa átnyújt neki egy bögre napközis teát. Vajon Rick csak beképzeli magának, vagy a lány csakugyan nagyobb gondot fordított a külsejére? Sokkal rendezettebbnek tűnik, mint a múltkor, mintha kicsit ki is sminkelte volna magát. Persze Rick nyugodtan tévedhet is, hiszen messze földön híres arról, hogy kontár megfigyelő. Juliet szerint mesterdetektívnek igazi antitalentum lenne.

– Kiküldött már valakit a főbérlője, hogy a kazánt rendbe hozza? – Rick még aznap, hogy először itt járt, felhívta telefonon a háziurat. Tapintatosan

közölte vele, hogy az egyik bérházában nincs se fűtés, se melegvíz, és a lakók, egy fiatalasszony és egy kisgyerek, hiába a fedél a fejük fölött, a nagy zimankóban mégis fagyoskodni kénytelenek.

– Még senki nem jött, de szóltak, hogy pár nap múlva várhatom őket, amikor a szükséges alkatrészek megérkeznek.

Rick kis híján megereszt egy cinikus horkantást. A tulaj alighanem palira veszi Lisát. Vagy mégsem, ki tudja?

– Értesítsen a fejleményekről – kéri Rick. – Ha továbbra sem történik semmi, majd én rugdosom még egy kicsit azt a maga főbérlőjét! – Rick a legjobban azt szeretné, ha a tulajdonos velük lenne. Láthatná a saját szemével, miként nyomorog itt ez a két szerencsétlen, úgy, hogy még ráadásul fizetnek is a nyirkos odúért. Holott a tulaj nyugodtan fel is újíthatná a házát, s ha ügyesen csinálná, még nem is kerülne egy vagyonba.

Rick amúgy rettenetes hetet tudhat maga mögött. Kezdve azon, hogy Samuel eltávozott közülünk, számtalan változáson kellett átesnünk. Szegény apám ideiglenesen átköltözködött, Tomot száműztük az ebédlőben álló futonágyról, így most a kanapén alszik. Amúgy Jaden is át lesz költöztetve Chloe szobájába. Amennyi makrancos nyavalygást ezzel kapcsolatban Chloétól végighallgathattunk, az kész agyrém. Rick csöndben meg is jegyezte, hogy Chloénak másutt lenne az otthona, és ha nem lenne makacs, mint az öszvér, szépen visszaoldalogna Mitch mellé. Szedte-vette büdös kölyök!

Karácsony előtt valahogy beindultak a megrendelések. Fene se érti, miért kell mindenkinek éppen most új padlószőnyeg. Merakkal éjt nappallá téve tépik a testüket, így a temetést övező papírmunkának, illetve a búcsúztató megszervezésének oroszlánrészét én végzem.

Rick persze a bejövő plusz pénzek miatt nem panaszkodik: bizony isten szükségünk van rá! Józan ítélőképességének viszont ellentmondani látszik, hogy belement abba a bruges-i kéjutazásba karácsony előtt. Nem érdekes, gondolja magában, a neje megérdemli; sőt, a nem várt fordulat miatt egyenesen égető szüksége van a pihenésre. Bruges-ben egyikünk se járt soha. Szép helynek ígérkezik, csakhogy még az a pár ott töltendő nap is borsos költségekkel fog járni. Márpedig pénz, az egyre kevesebb van – Chloe napról napra többet költ saját magára és a kicsire. Igaz, Rick

önmagánál is jobban szereti a kis unokáját. Nem vitás, Jaden tündéri pofa, de az üzemeltetése rengeteg pénzt felemészt. Például tíz percenként kinövi valamelyik ruháját vagy cipőjét. Azután Chloe ragaszkodik hozzá, hogy minden, amit a gyerek kap, biotermék legyen. Merthogy az ő gyereke nem dudva, hogy mindenféle gyomirtókkal mérgezzék. Persze a követhető összetételű élelmiszereket felmagasztaló dogmákat nem érvényesíti különösebb szigorral, időnként műbeles virslit – közkeletű nevén gyíkhúst – ad a gyereknek két étkezés között, csak hogy békén hagyja.

Érzése szerint ráadásul mindenki azt hiszi róla, hogy garasoskodik. Holott dehogy, senkitől nem sajnálja ő a pénzt! Hanem a sok kicsi sokra megy. Azután meg igaz, hogy sok a meló, de mit lehet tenni, ha a tagok húzzák-halasztják a kifizetést. Egyre nehezebb és nehezebb behajtani a kintlévőségeket. Mindig van kifogás, mindig van ok a késésre, nem egy csekket visszadob a bank, nem egy házat lefoglal a végrehajtó, pont, ahogy a munkálatokat befejezik. Egyre kevesebb és kevesebb a pontosan fizető kuncsaft.

Holnap lesz Samuel temetése, ezért Rick szabadságolta magát. Így lehetett csak megoldani. Meraknak egyedül kell nekigyürkőznie egy kisebb munkának, a temetés után pedig Rick majd alkalmasint benéz hozzá, hogy minden rendben megy-e.

Ebédidőben Rick abbahagyja a munkát egy félórára. Már nem tudja egyvégtében végigdolgozni a napot, mint hajdanán. Mostanában muszáj szusszannia, még ha csak rövidet is. Leül Lisával szemközt a konyhaasztalhoz egy csésze teával. Elővészi az itthonról hozott szendvicset, és bűntudatosan megebédel, mert Lisa előtt mindösszesen egy tálka zacskós leves gőzölög. Nem csoda, hogy zörögnek a csontjai. Mindazonáltal a lány ma mégiscsak élénkebb, mint a múltkor volt. Biztosan azért, mert örül a hamarosan előálló új padlószőnyegnek, nem kell beérnie az ösztövér, pállott padlódeszkákkal.

Izzy az anyukája lábához leterített színes pokrócon egy molyrágta babával játszik. Rick eltöpreng rajta, hogy Jadennek akad-e megunt játéka, amelyet elhozhatna. Azt biztosan tudja, hogy otthon lépten-nyomon hasra esik valami szertehagyott vacakban. Bizony, a házunk szakasztott olyan belső jellemzőkkel rendelkezik már, mint egy pazarul felszerelt játékáruház.

– Hogyan képes egyáltalán itt élni, ha nincs kocsija? – érdeklődik Rick.

– Az újságból kinéztem magamnak egy használt bicajt gyerek-utánfutóval – válaszolja Lisa. – Állati kemény dolog ám tekerni! Legalább kondiban maradok, gondoltam. Csakhogy akár egy vekni kenyérért vagy egy doboz tejért is Wingbe vagy Stewkley-be kell átkarikáznom.

– Az bizony nem csekély táv biciklivel!

– Wing felé kevesebb az emelkedő – vonja meg a vállát Lisa. – Nem ideális, persze. Nagybevásárlásra busszal megyek Leighton Buzzardba vagy Aylesburybe, csakhogy az maga lenne az anyagi csőd, ha mindennap oda mennék. A legközelebbi orvosi rendelő is mérföldekre van. Nem gondoltam át rendesen, amikor ideköltöztem. Jót akartam Izzynek, hogy ne az autóriasztók zajára aludjon el éjszakánként, és ne lásson drogosokat minden utcasarkon.

– Maga megpróbálta a falusi életet – biztatgatja Rick. – De nem ártana újragondolni a dolgot. Ha esetleg később megváltoznak a körülményei, még mindig újra vidékre költözhet.

– Való igaz – helyesel Lisa. – Már miért is ne?

– Nincs akadálya a dolognak – összegzi Rick, és fáj a szíve, amikor Lisa szemében észreveszi azt a bizonyos pislákoló reménysugarat.

Tizenkilencedik fejezet

A temetésre rendelt bérautók behúzódnak a ház mellé. Még csak három óra, de az égen sötét felhők tornyosulnak. Hamarosan elnyel minket az éjszaka feketesége. Érezni a harapós fagyot a levegőben, a meteorológusok szerint a héten még havazásra számíthatunk.

Ahogy a kabátomat veszem, anyu letáncol a lépcsőn egy rikító színekben pompázó, pliszírozott ruhában. Soha azelőtt nem láttam rajta. Srégen a fejébe csapott hozzá egy virágdíszes szalmakalapot, a kezére pedig fehér, kötött kesztyűt húzott.

– Anyu! – sápítozom. – Mégis, mi van rajtad?

Zűrös szülőanyámtól megvető pillantást kapok a válasz mellé.

– A legjobb ruhám! – háborog.

Tény, hogy ez lehetett a legjobb ruhája, úgy cirka harminc-negyven évvel ezelőtt.

– Temetésre megyünk – emlékeztetem.

– Ó, igazán? – csicsergi őszinte meglepetéssel. – Úgy rémlik, kerti mulatságot mondtál!

– Samuel temetése lesz.

– De hát ki az a Samuel? – Körbepillant a konyhában gyülekező gyászolókon. Ott áll Rick, Chloe, Tom, apu és Samuel szülei. – Nem ismerek semmiféle Samuelt!

Joshua és Kate Scott felé bocsánatkérően tátogom:

– Nincs rendben szegényke.

– Kutya bajom! – csattan fel anyu.

Ahogy Rick szokta mondani, lokátoros denevérfüle van.

Samuel szülei rendes, nyugdíjas népek. Találkoztam már velük néhányszor – elsősorban karácsonyok alkalmával – de ez most rémes esemény. Joshua pontosan olyan, mint a fia: jóságos óriás. Katie eleve filigrán asszonyka, de ma még pindurkábbnak tűnik. Teljesen kifacsarta őket fiuk idő előtti halála. El se tudom képzelni, milyen cudarul érezhetik magukat. Vannak ugyan napok, hogy Chloét és Tomot mosolyogva

belefojtanám egy-egy kanál vízbe, igazság szerint azonban fogalmam sincs, hogyan folytatnám az életemet, ha történne velük valami szörnyűség. Egy szülő számára nincs fájdalmasabb, mint a gyereke elvesztése. Az ember valahogy bele se gondol, hogy túlélheti a sarjait. Természet ellen való igazságtalanság az ilyen tragédia.

Scotték a keleti parton laknak, Sheringham-ben, mely autóval jó három óra. Egész napra jöttek, és a Városbírákhoz címzett fogadóban fognak megszállni Samuel többi rokonával egyetemben. Idegyűlt az egész família a szélrózsa minden irányából, de egyiküket sem ismerem. Szívesen meghívtam volna őket hozzánk, de sajnos kifogytunk a szabad hálóhelyekből. Apu a fekete kabátját hordja, mely úgy áll rajta, mintha a kelleténél három számmal nagyobb lenne. Samuel szülei mellett élesen kirajzolódik a különbség: apu jó néhány évvel idősebb náluk.

Samuelt Crownhillben hamvasztják, s a gondolatra máris sírva fakadok. Tüdőembólia okozta a halálát – vagyis vérrög képződött az ereiben, amely elzáródáshoz vezetett – zsenge negyvennégy éves korában. Azt hiszem, senki nem tiltakozna, ha kimondanám, hogy Samuel fiatal volt még ahhoz, hogy eltávozzon az élők sorából. A legrosszabb az egészben, hogy semmi figyelmeztető jelet nem lehetett észlelni nála: nem voltak tünetei, leszámítva a hetek óta húzódó köhögést, ám ennek semmi köze nem volt a halálához. Samuel minden szempontból kitűnő kondícióban volt a korához képest. Szedett ugyan statint a magas koleszterinszintje miatt, és nem vitás, hogy szeretett enni és bort iszogatni, de vajon elég ok lenne mindez a korai elhalálozásra? A doktor azt mondta, idiopatikus, heveny haláleset. Vagyis a sors találomra választotta Samuelt, hogy groteszk játékot űzzön vele.

– Köszönöm, hogy fogadtatok minket – mondja Kate. – Szép tőletek.

– Atyavilág, szóra sem érdemes! – szabadkozom. A temetés után mindannyian visszatérünk ide, hogy együnk valamit. Hogy aput kiragadjam az elkeseredéséből, rávettem, készítse el Samuel kedvenc ételeit. Jamie Oliver szakácskönyvét vettük alapul, és órákig főzőcskéztünk együtt a konyhában. – Ez a legkevesebb, amit megtehetünk! Samuelt mind nagyon szerettük.

– Még mindig nem tudom, ki lehet ez a Samuel! – jelenti be anyu rikácsolva. – És miért beszéltek róla úgy, mintha meghalt volna?

Kate összerándul. Én a föld alá süllyedek szégyenemben. Bár jobb szeretném, ha a megnyíló föld inkább anyut nyelné el helyettem.

– Anyuci – sziszegem oda. – Tudod pontosan, ki Samuel! Ő volt apu… – de nem tudom folytatni, cserbenhagynak a szavak. Ha azt mondanám, hogy apu barátja volt, azzal nem mondanék eleget. Ki is volt ő tulajdonképpen? Több volt, mint szerető vagy partner vagy élettárs, nevezzük, ahogy akarjuk. Ő volt apu szemefénye. Miután összejöttek, hamar elválaszthatatlanok lettek. Sülve-főve együtt voltak, mint egy idős házaspár, csak éppen nem veszekedtek soha. Samuel tanította meg apunak, hogy milyen, amikor szeretik, és milyen a pillanatnak élni. Ránézek apu megnyúlt arcára, és a szívem csaknem megszakad bele. Nincs szó rá, hogy Samuel mennyire fog hiányozni.

– Mozgás, mozgás, emberek – kommandíroz színpadias gőggel anyu –, vagy elkapkodják előlünk a legfinomabb süteményeket!

– Basszus, nem kerti mulatságra megyünk, anyuka! – pattog Rick.

– Itthon maradok én veled, nagyi – ajánlkozik Tom. – Valami trágya biztosan lesz a tévében.

– De én a muriba akarok menni! – sivalkodik anyu. – Eszemben sincs itthon maradni! – Azzal toporzékolva hisztizni kezd. Mutatja Jadennek a rossz példát.

– Zárjuk a pincébe – dörmögi az orra alá Rick.

– Nincs pincénk.

– Ez bizony nagy kár – dünnyög tovább Rick komoran. – Később majd szólj, és ások egyet!

– El-akarok-menni-a-muriba! – vijjog anyu, mint a vércse, padlizsánszínű fejjel.

– Az ég szerelmére, gyömöszöljétek már be valamelyik kocsiba! – prüszköl Rick.

Belekarolok anyámba, és sietve odatessékelem az egyik bérautóhoz. Útközben a fogasról leakasztok neki egy kabátot. Az majd eltakarja a pliszéruha nagy részét.

– Mit gondolsz, nincs „egyet fizet, kettőt temet” akciójuk? – motyogja Rick, mögöttem kullogva.

– Rick!

– Csak kérdeztem. Én megyek a hárpiával, te apukáddal ülj egy kocsiba!

Bezavarom anyut az egyik autó hátsó ülésére, és hálás vagyok, hogy a férjem átvállalta a hálátlan feladatot.

– Húzza össze magát, anyuka! – parancsolja. – Még egy csomóan be kell férjünk ide! Hallja-e, naccsága, ne terpeszkedjék, mint valami nagyasszony!

Visszamegyek a házba, hogy apunak segítsek. Ahogy a kerti ösvényen tipegünk, visszatekintek a homlokzatra. Rick karácsonyi izzóözöne csillog-villog, káprázik tőle az ember szeme. Az áldóját, le kellett volna vele kapcsoltatnom!

– Szólok Ricknek, hogy szedje le a körtéket, apu – mondom. – Már igazán megtehettem volna.

– Ugyan, annyi dolgod volt, kincsem! Köszönöm neked, hogy mindent elintéztél. Én képtelen lettem volna rá. – Apu is megfordul, és ragyogó mosoly ömlik szét az arcán. – Gyönyörű fények! Samuel odavolt a díszkivilágításotokért. Szerette a karácsonyt, pont, mint te. Neki is ez volt a kedvenc ünnepe. – Majd erőtlenül felnevet. – Az a rengeteg kaja!

– Mi lenne, ha beszereznénk egy új égősort Samuel tiszteletére?

– Pompás volna! Valami igazán tündöklőt. Esetleg egy csillagot.

– Ricket elküldöm veled a B&Q-ba, és együtt kiválasztotok valami szépet!

– Annyira fog hiányozni – rebegi apu reszkető ajakkal.

Belekarolok.

– Mindannyiunknak hiányozni fog.

– Mozogj már, Frank! – kurjant felénk anyu a halottaskocsiból. Minden más mellett azt is időről-időre elfelejti, hogy apu már réges-rég nem a férje. – Ne ábrándozzatok ott! Mindjárt kezdik a murit, ti teszetoszák! Nem lesz jó helyünk így!

Apu az egekre emeli a szemét.

– Vajon bűnös dolog temetésre menet gyilkosságot fontolgatni?

– Egyáltalán nem! – nyugtatom meg. – Főleg, hogy mindenki más is ugyanazt forgatja a fejében.

Huszadik fejezet

A temetőkápolna előtt üldögélek apuval. Chloe egy kismajom ragaszkodásával öleli őt a másik oldalról. Az elmúlt héten Chloe rendkívül figyelmes volt apuhoz. Rick hátul igyekszik sakkban tartani édesanyámat. Nem mintha ettől jobb lenne a helyzet.

Nagyon szép a gyászszertartás. Apu hangosan végigbetűzi Samuel kedvenc költeményét. Samuel egyik unokatestvére felidézi az elhunyt életének bizonyos mozzanatait. Legbelül azon szomorkodom, hogy nem ismertük Samuelt régebbtől fogva.

Azután lejátsszák az apu által kiválasztott záró muzsikát. Szem nem marad szárazon, amikor felcsendül Andrea Bocellitől a *Time to Say Goodnight*.

Éppen nyugtáznám, hogy rendbontás nélkül megúsztuk az egészet, amikor anyu elkukorékolja magát hátul:

– Nem tennétek fel valami vidámabbat? Irtó gyászos ez a szám!

Odafordulok; Rick lemondó elkeseredettséggel néz vissza rám. Pedig valósággal talány, hogy miként sikerült neki anyut egyáltalán idáig csendben tartania. Anyámat mindig a szókimondás és a frivolság jellemezte, ám ezek harmatos kifejezések; jobban illik rá, hogy kő bunkó volt világéletében. Vénségére pedig végleg elvesztette a disztingválás képességét. Minden szűrő nélkül önti kifelé a száján, amit gondol, nem néz se istent, se embert.

– Hát hogy táncoljak erre? – teszi fel még a fennkölt kérdést, teljes hangerőre kapcsolva. Észre sem veszi, hogy minden szempár őt kezdi vizslatni.

Anyu ezek után már csak egyszer égeti magát: amikor a gyászmenet kifordul a kápolnából, a Samuel nagynénje által az urna mellett hagyott gyönyörű vörös rózsacsokorból elcsen egy szálat, lazán a protkója közé csippenti, s arrább tangózik vele. Ezúttal mindenki úgy tesz, mintha nem látott volna semmit.

A temetés utáni tompult hangulatban sietve visszatérünk Chadwick Close-ba. Amint lehet, elveszem anyu szájából a rózsát, vízbe teszem, s a

vázát a torasztal közepére állítom. Bátran kijelenthetem, hogy anyukámmal több a vesződség, mint Jadennel.

Egy karosszékbe telepítem aput, Samuel szülei mellé, s mindegyiküknek szervírozok egy-egy csésze teát. Rick szóval tartja Samuel rokonait, akik szerencsére mind egy szálig ugyanolyan kellemesek, mint Samuel volt. Jaj, a lélegzetem is elakad, hogy mostantól már csak így, múlt időben fogom emlegetni!

A könnyeimet nyeldeklem, amikor Tom odalép hozzám.

– Fincsi a körözött, anyu! – dicsér meg, karját a vállam köré csavarintva. – Samuel büszke lenne rád!

– Köszi. Nézz rá időnként nagyapádra, légy szíves!

– Elvan ő – flegmáskodik a fiam. Leemel kettőt a tornyosuló kolbászos táskák közül, s könnyed léptekkel tovább bandukol.

Amikor látom, hogy étel-ital jut mindenkinek elegendő, néhány szendviccsel jómagam is lerogyok valahová. Állandóan azon rettegek, hogy kevés lesz az élelem, ezért szokásomhoz híven mindenből kétszeres mennyiséget tálaltam. Hiába, kénytelenek leszünk szilveszterig kolbászos táskát enni. Reggel hatkor már quiche-t sütöttem. Ricktől meg is kaptam a magamét, méltán nevezett ki a világ bolondjának.

Anyut rábeszéltem, hogy dőljön le egy kicsit odafent. Nem akarom, hogy több kalamajkát okozzon. Nem vagyok benne biztos, de Rick mintha altatót csempészett volna a teájába. Láttam a gyógyszeres ládikó körül ólálkodni, szóval gyanús. Ha leszedálta anyut, az elképesztő okos dolog volt a részéről, eleve ezzel kellett volna kezdeni. Samuel családja remélhetőleg az ajtón kívül lesz már, mire anyu újfent megörvendeztet bennünket becses jelenlétével. Jaden a sarokban az elektromos kisvonatával játszik. Mitch mellette térdepel.

Odamegyek hozzájuk.

– Jól elvagytok?

– Köszönöm, hogy áthívtál hozzá, Juliet – szól Mitch.

Mitch vigyázott Jadenre, amíg a temetésen voltunk, és meghívtam őt is a torra. – Hiszen családtag vagy – mondom neki. – Bár az apropó lenne vidámabb! Menj, beszélgess Chloéval, én addig folytatom a játékot Jadennel.

– Köszi!

Odaintem magamhoz Jadent.

– Gyere, egyél valamit a nyagyival!

Telerakok egy tányért a büféasztalról, s Jadennel az ölemben rárepülök egy üresen álló székre. Jadennel sonkás szendvicset és aprósüteményeket csipegetünk. Rápillantok a lányomra és Mitchre. Nagyon elmerültek a dumában. Időnként Chloe hátraveti a fejét, és fülsértően nyerítve felvihog. Nem feltétlenül illő cselekedet virrasztáskor – ha egyáltalán annak minősül az esemény –, de üsse kavics, bánja kánya, az a lényeg, hogy rendeződjön a viszony közöttük.

Ó, bárcsak kibékülnének! Nemrégiben már volt egy „randijuk", s az a hírek szerint „tűrhetőre" sikeredett, elment. Márpedig ez nagy dicséret Chloe részéről, akinek a pozitív véleménynyilvánítási hajlandósága, legyen szó bármiről, legfeljebb tizedes értékekben mérhető.

Bizony, a mai napból mindössze akkor sülhetne ki jó dolog, ha azok ketten belátnák végre, mekkora balfékek is valójában. Na jó, belátandó tény, hogy a fő balfék nem más, mint önnön gyermekem. Kívülről legalábbis úgy tűnik, hogy Mitch a nehézkes körülményekhez képest is igyekszik gondos apa lenni. Chloe az, aki kettejük közül „bekeményített". A hirtelen nyakába szakadó anyaság terhe hatalmas kultúrsokként érte leánykámat. Amikor ráébredt, hogy leáldozott a bulizós, könnyelmű napoknak, fogta magát, és bepánikolt. Csakugyan, most, hogy a következő gyerek is a hasában fejlődik, legfőbb ideje lenne leülnie és körültekintőn újraértékelnie a prioritásait. Meglehet, nem kéne annyit pátyolgatnunk, és akkor végre csak-csak szembenézne valahogy a felelősséggel. De mégse tehetjük ki a szűrét egyik napról a másikra!

Rick mellém óvakodik. Borzalmasan feszeng az egyetlen sötét öltönyében. A nyakkendőjét már meglazította. Papírtányérján pici kaszinótojások, sajtos masnik és krumpliszirmok sorakoznak.

– Amikor ezt elpusztítom – biccent a tányérja felé – nem bánnád, ha eltűznék Merakhoz? Megnézném, hogy boldogul-e. Lassan végeznie kéne.

– Felőlem…

– Biztos nem gond?

– Amúgy is hamarosan szétszélednek.

– A takarítással várj meg, segítek benne.

– Ne maradj el sokáig!

– Jó.

Rick megfordul, hogy távozzon.

– Vigyél Meraknak valami elemózsiát – szólok utána. – Rengeteg minden megmaradt, és Merak hátha éhes. Bőven találsz ételt a konyhában. Vidd, amit érsz. Még holnapra is jut a maradék szendvicsekből, hogy csomagoljak nektek ebédre.

– Remek gondolat. – Rick homlokon csókol. – Apukád és Samuel büszke lehet rád!

– Úgy gondolod?

– Ennél jobban nem is tehettél volna ki magadért.

Ezt nagy-nagy örömmel hallom.

– Elbúcsúzom Samuel atyafiságától, aztán köd előttem, köd utánam.

Egy pillanat múlva látom, hogy Rick észrevétlenül kisurran a szobából. Hamarosan visszazökken az élet a normális kerékvágásba. Habár egyáltalán nem is biztos, hogy a Chadwick Close-i Joyce családot illetően értelmezni lehet a „normális” fogalmát.

Huszonegyedik fejezet

Merak éppen végez, amikor Rick Great Linfordba ér. Mint mindig, a fiú ezúttal is példás munkát ad ki a keze közül. Még ki is porszívózik maga után. Rick nyugodt lehet, mert Merak biztonsággal helyettesíti, ha valami miatt nem érne rá.

– Szép munka – dorombol Rick.

– Köszönöm – fogadja a bókot Merak egy szerény mosollyal megtetézve. – Mi történt a temetésen?

– Lezajlott, ahogy illik – válaszolja Rick nagyot sóhajtva. – Na, gyerünk! Cuccoljuk föl a furgont, aztán illa berek!

Sietve beszórják a szerszámokat a furgon hátuljába, hogy hovatovább Stony Stratford felé vehessék az irányt. Merak mindig kiszáll a városközpontban; az albérlete oda esik a legközelebb.

A srác kikászálódik a kocsiból.

– Van ott neked valahol egy zacskó – kap észbe Rick. – Madárlátta dolgok.

– Hogy mi tetszik?

– Semmi, csak pár szendvics, ami a torról megmaradt. Juliet arra gondolt, hogy uzsonnára esetleg lecsúszna.

– Köszönöm – hálálkodik Merak a zacskóba kandikálva. – Igazán figyelmes a részéről. Adja át neki, hogy köszönöm!

– Meglesz, pajtás! Holnap se hozz magaddal tízórait! Bízd rám.

– Akkor a holnapi viszontlátásig!

– A szokott időben – teszi hozzá Rick. Nem mintha Merakot emlékeztetni kellene a pontosságra.

Merak bevágja maga mögött a kocsiajtót, azután vissza-visszaintegetve elkocog a főutcán. Rick végignézi, ahogy egyre távolodva eltűnik. Néha az az érzése támad, hogy Merak magányos lehet olykor-olykor. Remélhetőleg vannak barátai, akikkel együtt röhögcsélhet a kocsmában. Szegény, mintha tökéletes ellenpárja lenne Tomnak, aki csak vigad, és a világért sem piszkolná be a mancsát holmi lenézett, munkás tevékenységgel.

Rick magában bosszankodik ezen egy kiadósat. De aztán ráeszmél, hogy magának is van éppen elég nyűge, nem lesz bolond mások életén töprengeni.

Lepillant az órájára. Két percen belül hazasuhanhatna. Ám a furgon hátuljában lapul még egy élelmiszeres csomagocska, amelyet szeretne kézbesíteni. Amikor meglátta, hogy a konyhában hegyekben áll a maradék, gondolt egyet, és összeszedett némi harapnivalót Lisának és Izzynek is.

Már késő́re jár, és megígérte, hogy nem lesz oda sokáig. A lelkiismerete azonban nem engedi, hogy egy éhező, kisgyerekes anyuka szájától csak úgy megvonja a falatot. Hiszen semmi, de semmi nem volt náluk otthon. Ez igazán hatalmas lakoma volna nekik!

Persze a jelen körülmények között helyesebb volna hazamenni. Rick egy darabig ötöl-hatol a furgonban. Bizony, vitán felül sokkal helyesebb volna.

Aztán egyszer csak kapja magát, sebességbe teszi a kocsit, és elvágtat Cublington Parslow felé.

Lisa nagy szemeket mereszt, amikor Ricket látja az ajtaja előtt. De Rick meglepetése sem kisebb, hogy ilyen rövid időn belül újra azon a korhadt küszöbön találja magát.

– Rick, nahát! – vidul fel a lány beesett arca.

– Ugye nem alkalmatlankodom?

– Dehogynem, éppen Johnny Depp-pel táncoltam az új parketten – csipkelődik Lisa. – De biztos nem bánja, ha lekérnek. – Félreáll az ajtóból. – Bújjon be!

Rick átlépi a ház küszöbét. Még mindig olyan farkasordító hideg van itt, akár egy szibériai mélyhűtőben.

– A bojler ezek szerint még mindig almás.

– Az bizony – bólogat Lisa. – Pedig ma is felhívtam a főbérlőt. Gondolom, ha meglátja a számomat, eleve fel sem veszi. Nem maradt más hátra, üzenetet küldtem. Már nem is számolom, hányadikat.

– Majd én is rácsörgök. – Elvégre Ricknek be kell vasalnia rajta a munkadíját. Az fogja fedezni a bruges-i kényeztetést.

– De nem csupán ezért jött, ugye?

– Nem – válaszolja Rick, és zavarba jön. Csakugyan nincs jó indoka, hogy mivégre tolta oda a képét. – Ezt maguknak hoztam – és átadja a

zacskót. – Az apósom élettársa nemrégiben elhunyt, tudja… – De nem folytatja, nem szeretné kiteregetni az apósa szerelmi életét. Hiszen még mindig könnyek szöknek a szemébe, valahányszor Samuelre gondol. – Ma volt a temetése. Juliet, a feleségem, túl sok ételt készített. Arra gondoltam, besegíthetnének Izzyvel. Csaphatnak egy jó lakomát.

– Lakomát? Izzy, hallod ezt?

– Jakomát – visszhangozza a kislány.

Lisa belekukucskál a szeretetcsomagba.

– Tyű! Ez aztán nem semmi! Mind a felesége készítette?

– A zömét ő.

– Nagyon ügyes asszony!

– Az – Hagyja rá Rick. – De ha nem szaladok haza, hogy segítsek neki a rendrakásban, azon felül még nagyon mérges is lesz.

– Maradjon – kérleli Lisa. – Épp az imént törtem a fejem, hogy mit együnk vacsorára, de maga megoldotta az örök problémát. Felteszem a teavizet!

– Inkább ne! Tényleg mennem kell.

Zavarában Rick hol az egyik, hol a másik lábára helyezi a súlyát.

– Hát akkor, a viszontlátásra – búcsúzik. – Vigyázzon magára!

Lisa lábujjhegyre áll, hogy megpuszilja Rick arcát.

– Oltári egy manus maga, Rick Joyce! – jelenti ki. – Tudja?

Újabb ékes példa: abbéli igyekezetében, hogy oltári manus legyen, Rick többnyire helytelen dolgokra ragadtatja magát.

Huszonkettedik fejezet

– Persze, menjetek csak világgá, érezzétek jól magatokat – kárálja anyu pengevékonyra préselt ajakkal. – Velünk ne is törődjetek, menjetek, oszt… mulassatok!

A legutolsó szót úgy fröcsögi ki, mint valami zaftos istenkáromlást.

– Össz-vissz két napra megyünk, anyu! – Igyekszem nem felhergelni magam. Az ég szerelmére, mi vagyok én, nyávogó dedós, akinek engedély kell? Hát nem. Ezért megpróbálok higgadt, kiegyensúlyozott felnőtt módjára viselkedni. – Anyu, ha szabad kérdeznem, mikor volt utoljára, hogy Rickkel kettesben elmentünk valahová?

Anyukám dacosan félrefordítja a fejét.

– Apu itt marad. Vigyázni fog rád.

– Nahát, apád, az a tutyimutyi, az is jó még valamire? – lármázza rosszindulatúan.

Apu azt se tudja, merre nézzen.

– Elleszünk – szögezi le csöndeskén. – Ma este a kedvencét főzöm.

– Hallom ám, mit pusmogtok! – acsarog anyu. – Mit is mondott apád?

– Csak azt, hogy este a kedvencedet főzöm, Rita. Bekészítettem egy csirkés táskát a sütőbe.

– Azért nem kell mindjárt ordibálnod! – süvölti anyu azonnali hatállyal.

– Anyu úgy érti, hogy „az nagyon finom, köszönöm” – suttogom apu felé.

– Minden rendben lesz – erősíti meg korábbi kijelentését apám. – Na, söprés, gyerekek, érezzétek jól magatokat!

Érdekes, hogy apu ugyanazt a gondolatot mennyivel más hangnemben tudja előadni, mint anyu. Jaj, el sem hiszem, hogy valóban csavarogni megyünk! Pedig így van, nem csalás, nem ámítás! A családnak időközben magának kell elboldogulnia. Istenem, Rickkel végre tovább maradhatunk kettesben, mint tíz perc – ennyi kell ugyanis, amíg közös ágyunkban álomba ájulunk esténként. Nagyon várom az utazást, kétségbeesetten, és most már el is utazunk, ha kisbalták potyognak az égből, akkor is! Szakasztott olyan izgatott vagyok, mint egy kamaszlány. Rick jobban teszi, ha vigyáz velem.

– Olyan lesz, mint régen, egyedül maradunk anyáddal – teszi hozzá apu. – Az isten irgalmazzon nekem!

Elmosolyodom.

– Ámen! De még mindig mondhatod helyette, hogy á, nem!

– Ugyan, a magatok fajta ifjonti suhancok számára fontos, hogy időnként békén legyetek hagyva. Hiszen egyebet sem tesztek, csak mások miatt töritek magatokat. Samuel is mennyit mondogatta… – De nem tudja folytatni.

Karomat apu nyakába fonom, és megpaskolom a hátát.

– Tudom, tudom.

– Na, isten áldásával – köszön apu, kicsit összeszedve magát. Arany szívem, az ilyen apróságokon még sokáig fenn fog akadni. – Le ne késsétek a csatlakozást!

– Mindkettőnknél lesz telefon – frissítem fel apu emlékezetét. – Ha valami eszedbe jut, ne fogd vissza magad, hívj! Ha esetleg baj lenne, vagy ilyesmi.

– Kár izgulnod, Juliet – göcög kacskaringósan az öreg. – Ugyan, miféle baj történhetne?

Sűrű pelyhekben hull a hó. A bruges-i vonatunk este nyolckor húz ki a pályaudvarról. Tom visz bennünket Milton Keynes-be, ahonnan a csatlakozásunk indul. Némiképp aggódom az időjárás miatt. Vajon a hó megbénítja-e az Eurostart? Minden mást igen. De vajon azt is?

Megpuszilom Chloét és Jadent. Kis unokám a nyakamba csimpaszkodik. – Nyagyit akaa – gagyogja nyűgösen.

– Csak pár napig nem lesz itt a nyagyi, drága kincsem! – magyarázom. – Térülök és fordulok!

– Mi lesz, gurultok végre? – fontoskodik Chloe. – Ugye kaját azért tettél a fagyasztóba?

– Tettem – felelem az áldozatos anyák elnéző mosolyával. – Van ott bőven, mi szem-szájnak ingere. Ma öregapád főz, segíts neki, légy oly szíves! Ha bármire szükség van, tudod a számunkat.

– El se hiszem, hogy frankón elhúztok – biggyeszti ajkát leánykánk.

– Még én sem, de hát muszáj, kell az a kis vakáció. Mert ha megérkezik a következő kis unokánk, akkor aztán évszámra csücsülhetünk itthon.

Chloe lekicsinylő fújtatással pillant domborodó hasára.

– Hol van az még!

– A nyakunkon, hol lenne!

– Na, olajra, drágám – noszogat Rick. Máris több centis hóréteg lepi az utat, és naná, hogy nem sózták fel.

– Bruges biztos nagyon szép lesz, ha ott is így esik a hó – kukkant ki az ablakon Rick ábrándosan.

Tom belódítja a bőröndöket a csomagtérbe, mi pedig sorra végigcsókoljuk anyut, aput, Chloét és Jadent. Picit bánkódom, hogy nem visszük őket is magunkkal. Fiunk a volánt szorongatja, míg a többiek hevesen integetnek utánunk. Még anyu is lengeti a karját. Lassacskán végigcsusszanunk a Chadwick Close-on.

Ha minden igaz, a belga karácsonyi vásárok időszaka az egész decembert felöleli, s ennek én szívből örülök. Várva várom, hogy mennyei ételeket és italokat kóstolgathassak! Az idei hó- és jégszobor-fesztivált is mostanában tarják arrafelé. No, majd a vonaton alaposan átböngészem az aktuális útikönyvet, eddig nem jutott rá időm. Samuel elsőrangú útmutatásának hála a szállodánk a várostorony tőszomszédságában található, a látnivalóktól egy szöcskeugrásnyira. A főtéren állítólag korcsolyapálya lesz. Vajon meg tudom-e győzni Ricket, hogy tizenvalahány év után újra korcsolyát kössön a lábára? Annak idején, amikor a gyerkőcöket hordtuk a jégre, Rick pazar körökkel szórakoztatott minket – a legbüszkébb arra volt, hogy hátrafelé is tudott siklani. Szerencsés esetben ezt ugyanúgy nem lehet elfelejteni, mint a biciklizést. De szép is volna, ha visszaidézhetnénk a régmúltat! Csak irongálnék körbe-körbe, a hajamat meg szanaszét fújná a szél! Hmm, utána megjöhet egy pohárka ínycsiklandozó forralt bor…

– Te meg mit vigyorogsz, mint a fakutya? – érdeklődik kedvesen Rick.

– Semmi, semmi. Örül a fejem.

– Hékás, te meg az utat figyeld! – csördít rá Rick a vagányul sofőrködő Tomra. – Az kéne még, hogy az állomásra menet felboruljunk!

– Nincs gáz – böffen oda Tom, aki továbbra is vadul csikorgatja a

kerekeket – Ne csapd a palávert, fater!

Rick fejcsóválva pufog.

Össze-vissza csúszkálunk a város felé vezető osztott pályás úton.

Háromszor annyi ideig tart odaérni, mint rendesen, az állomás előtti szakaszt pedig taxik végeláthatatlan sora állja el. Szerencsére azonban a menetrendhez képest sokkal korábban indultunk el hazulról.

Amikor lassan araszolva végre elérjük az állomás elülső végét, Tom segít kioperálni a gurulós koffereket a csomagtartóból.

– Érezd jól magad, anycika! – mondja egy puszi kíséretében.

– Légy jó és szobatiszta! Vigyázz a nagyszüleidre, őrizd a házat! Ne huzakodj Chloéval! És ne vigyél haza kétes erkölcsű nőket! – Se férfiakat, az ágyunkba meg pláne ne hurcold be őket, de ezt csak gondolatban fűzöm hozzá.

– Ne görcsölj annyit, anyci, megárt!

Szerintem pedig éppenséggel nem görcsölhetek eleget, na, mindegy.

– És ne hajts vadul, nem vagy te Fittipaldi – korholja Rick. – Ha horpadás lesz a kocsin, előkapom a Mikulás-virgácsot, aztán lesz kapsz!

– Nyugi! – emeli fel két tenyerét Tom. – Minden fájintos lesz, na. Nem döntjük össze a házat, nem teszem tönkre a kocsit. Sőt, még egy apró karcolás se lesz rajta!

Ricknek röhög a vakbele, ezt egy-két jól irányzott köhintéssel kürtöli világgá. Na jó, lehet, hogy csakugyan túl sokat aggódunk. Így nem is csoda, hogy alig-alig tesszük ki a lábunkat otthonról.

Tom erőteljesen hátba veregeti az apját. – Aztán vidd el anyut mindenhova, megérdemli!

Nagyot sóhajtok. Tomnak igaza van. Valóban szükségem van egy kevés pihenésre, egy kevés romantikázásra az én csípős-édes párommal.

Rick kézen fogva, mosolyogva vezet az állomásra. – Nosza, rajta! – rikkantja. – Mutassuk meg Bruges-nek, mifélék vagyunk!

Huszonharmadik fejezet

Az Eurostar a St Pancras pályaudvarról indul, odáig nincs is semmi fennakadás. Csakhogy időközben a fülünkbe jut, hogy a kontinensen sokkal komolyabb a hóhelyzet, mint minálunk. Franciaországban csak az elmúlt egy órában tíz centi esett. Az Eurostar járatait nem törlik, de jókora késése lesz a vonatnak.

– Tudtam előre – bosszankodik Rick. – Tudtam én! Túl szép volt ez ahhoz, hogy igaz legyen!

– Gond egy szál se – adom a felhőtlent. Csodás kis üzletekkel, éttermecskékkel és előkelő kinézetű kocsmákkal van tele a vasútállomás. – Ez a pályaudvar olyan káprázatos, hogy az embernek kedve szottyan itt tölteni a vakációját!

– Várj, ne fesd az ördögöt a falra – szól rám Rick az induló vonatok kijelzőjét tanulmányozva. – Na, szóval, itt az áll, hogy a nyolc órai vonat tízkor fog elindulni. Vagyis semmiképp nem kell két napig a peronon dekkolnunk.

– Gyere, harapjunk valamit, vagy térjünk be egy italra a Pezsgőbárba! Az észbontóan dekadens élmény volna!

– Miattam aztán mindkettőt lehet, ha a vonat ennyit késik.

Elszakadunk a menetrendtől, és bevesszük magunkat a vágányok felett terpeszkedő Pezsgőbárba. Bár meglehetős a zsúfoltság, nagy nehezen csak találunk asztalt. Rick két pohárral rendel az aranyáron kínált pezsgőből. És közben a szeme se rebben!

– Hazatelefonáljak? – kérdem, s előhúzom a telefonomat. – Megkérdezzem, mi újság az otthoniakkal?

– Kevesebb, mint két órája jöttünk el, Juliet. Biztosíthatlak, hogy még megvannak.

– De csak egy rövidet!

– Megvannak, ha mondom! – köti az ebet a karóhoz Rick.

Vonakodva elteszem a telefont.

– Ne vegzáld őket! Különben is azt hiszik, már rég a vonaton utazunk,

fütyörészve, ehelyett itt rostokolunk Londonban. Nem kell, hogy tudják.

Na jó, ez speciel igaz. Kihozzák a pezsgőnket; koccintunk.

– Kettőnkre – mond tósztot Rick. – És a romantikus hétvégénkre!

– Kettőnkre – ismétlem, s a férjem gyöngéden szájon csókol. – Biztos ne hívjam fel az otthoniakat mégis?

– Most akkor kobozzam el a ketyerédet, Juliet?

– Azt ne – tiltakozom. – Csak hát úgy aggódom.

– Egyszer az életben próbáljunk kizárólag egymásra koncentrálni – hangzik Rick javaslata. – Mit szólsz? Egymásra.

Igyekszem én, de nem olyan egyszerű feladat kilépni a jól bejáratott családi szerepkörből, ugyebár. Mert mi vagyok én? Családanya, intézményi habarcs, nélkülem a család kártyavárként omlana össze. Gondolná az ember. Holott nem: én elsősorban szerető feleség vagyok, s ez előbbre való dolog az anya-, nagyanya-, és univerzális házicselédszerepnél.

– Mikor is csináltunk utoljára hasonlót? – kérdezi Rick.

– Soha.

Ezért szükségszerűen élvezni fogom.

Hogy felébresszem magamban a nyugvó szexistennőt, vásároltam magamnak pár ennivalóan csábos fehérneműt, amelyek egyike sem hasonlít, még véletlenül sem a bundabugyira. Feleennyi idős nőknek szánják az ilyen holmit, de én azért megvettem, akár kinevettek a boltban, akár nem. Mi több, amikor egyik ismerősöm sem látott, suttyomban betértem a főutcára nyíló, módfelett hivalkodó szexuális kiegészítőket áruló szaküzletbe, s beszereztem egy igen méltóságteljes kinézetű piros tollboát a hozzá való, prémezett szegélyű bilinccsel együtt.

Hozzám képest elég merész cselekedet volt. Többnyire nem vetemedem ilyesmire. Ugyanis hiába hiszem magamról, hogy én vagyok minden idők legeredményesebb lepedőakrobata olimpikonja, igazából begyöpösödött, maradi anyóka volnék. Nem baj, Rick imádni fogja a dolgot. Vagy legalábbis meg fog lepődni. Idestova huszonhét éve vagyunk házasok, és ennyi idő után a szex tüze már nem ég annyira lobogó lánggal közöttünk. Ami azt illeti, időnk se nagyon jut szerelmeskedésre. Ugyan, mégis ki sejthette volna előre, hogy negyvenéves korunk felett a hálószobánk az anyukám és a lányom élettere közé lesz ékelve? Hát hogyan legyen az

ember spontán a házasélet terén, ha folyton azon retteg, hogy valaki kihallgatja – mindenekelőtt a saját anyukája? S amennyiben ezen túl is tenné magát, miként lelje múlhatatlan örömét egy olyan testben, amelyet úgy ismer, mint a sajátját? No meg ott van persze az is, hogy Rick testét-lelkét a munkájának szenteli, s ebbe ugye nem feltétlenül fér bele, hogy a csillárról lógva heveskedjen velem. Nincs is csillárunk. Na, mindegy, reméljük, hogy a restanciák egy részét pótoljuk a hétvégén.

Jóllehet a szexuális életünk nem pályázhat eséllyel arra, hogy bulvármagazinba kerüljön, már az is szép fegyvertény a részünkről, hogy egyáltalán szeretjük egymást ennyi év után. Azon barátaink közül, akiknek az idő tájt volt az esküvőjük, mint a mienké, csupán maroknyian maradtak együtt a hitvesükkel. Mi valahogy kitartottunk. Kapcsolatunk még azt a vihart is átvészelte, hogy pár évvel ezelőtt újra összeszűrtem a levet régi kedvesemmel, Steven Aubrey-val. Így visszatekintve a kései románc afféle kapuzárási pánik lehetett, de akkor nagyon is élhető megoldásnak tűnt, hogy hátat fordítsak Ricknek, a családomnak, továbbá egész addigi életemnek. Mára el se hiszem, hogy ez valaha megfordulhatott a fejemben. Necces dolog volt, alapjaiban megrázta a házasságunkat. Végül azonban megerősödve jöttünk ki belőle, még elszántabbak, még kitartóbbak lettünk.

– Mire gondolsz? – kérdi Rick.

– Csak arra, hogy megfogtam én veled az isten lábát – egyszerűsítem le neki az előbbi gondolatfolyamot. – Legyen a hétvégénk extrán különleges!

– Erre iszunk – így Rick, és összefont karral kiürítjük a poharunkat.

Három órával, még egy pezsgővel, valamint egy zsúfolt, forgalmas étteremben elköltött kellemes vacsorával később már alig értjük egymás szavát, de a vonatunk még mindig sehol.

Sebaj, nem érdekes. Holott intő jel is lehetne ez a nagy késlekedés. Mégis, hogy találja meg az ember egy dübörgő pályaudvaron a nyugalmat? A válaszom: simán! Otthon az ember agya még akkor is jár, ha vécére megy. Folyton ide-oda kell rohangálni, tüzeket oltani; emberemlékezet óta nem volt érkezésem arra, hogy lazán hátradőljek és sodródjam az eseményekkel. Na és jövőt talán tervezgethettem? Hát, fityiszt! A

karácsonyi bevásárlólista összeírása nem számít annak. Végre-valahára élhetünk egy csöppet a pillanatnak is. Az a nyaktörő tempó senkinek nem tesz jót. Korán kelek, egész nap kétszázzal pörgök, hatszáz fokon ég a kezem alatt a munka, mire pedig este eldőlök, mint a liszteszsák, az összes porcikám sajog. Mégis, mióta számít ez a normának? Tomnak esetleg mégiscsak igaza lehet ebben-abban.

Tenyerembe veszem Rick kezét.

– Mi tetszik? – kapja oda a fejét.

– Semmi. Vagyis hogy te. Jó együtt lenni.

Tizenegy óra is elmúlott már, a bárok és éttermek bezárnak. Velük összhangban a szemem is lassan lecsukódik. Pad nincs, ahova leülhetnénk, ezért jobb híján a kerekes bőröndökön ücsörgünk a kijelzőt bűvölve, hátha megvarázsoljuk, és végre lesz valami mozgás a digitális sivatagon. Igazán dühít a késés. Csupán morzsányi idő adatik, hogy az életet nagykanállal habzsoljuk – de hát ilyen a c'est la vie, mondja a művelt vallon. Mostanra már kacagva tobzódhatnánk, valószínűleg a hotelba is bejelentkeztünk volna, róhatnánk a belga utcákat, illetve megihatnánk egy pohárral valamelyik kocsmában. Sebaj, legalább zavartalanul olvasgathatom a bruges-i útikönyvet, hogy mi minden látni- és kipróbálnivaló vár ránk odaát.

– A vonatunk előállt – jelenti be hirtelen Rick, s izgatottan felpattan. – Te jó szagú úristen, lehet, hogy mégiscsak Bruges-be érünk, mielőtt a nap felkel! Szedelőzködj, Juliet! Szedelőzködj!

Én is felugrom, és az embertömeghez csapódva a jegyellenőrző pult felé sodródunk.

– El se hiszem, hogy végre elindulunk!

Hú, ha én holnap kimegyek arra a híres karácsonyi vásárra! Addig nem is nyugszom majd, míg Jadennek fel nem hajtok valamilyen, a megszokottól különböző ajándékot – egy egyedi, kézzel készített játékot például. És csoki is lesz ott, hegyekben, ez egészen biztos! A számban összefut a nyál, ha csak rágondolok! Aztán a fára is kell valami kis szuvenír, hogy a kiruccanás örök emlék maradjon.

Már a sorban állva jutunk egyre előrébb, magunk után húzva a gurulós bőröndöket. Megkönnyebbülésünk szinte tapintható.

– Nagyon remélem, hogy a hazaúton nem lesz semmi fennakadás –

morgolódik Rick. – Még csak az kéne, hogy hétfőn elkéssem a munkából!

– Csigavér – hűtöm le nyugtalan férjem. – Hóesés után csak az első pár nap zűrös. Azután minden visszatér a normális kerékvágásba.

Két pár áll még előttünk, utánuk mi következünk. Amikor bemutatjuk a jegyünket, kiléphetünk a peronra. Az emberek szállingóznak befelé. Nem téblábol senki, most, hogy megindultak végre a vonatok. Mi sem vesztegetjük az időnket, hanem gyorsan felszállunk az Eurostarra. Egyre feljebb és feljebb szökik bennem az izgalom. Indulunk! Mindjárt úton leszünk!

Végigbukdácsolunk a vasúti szakaszon, mire Rick ráakad az ülésre, ahová a helyjegyünk szól. A szerelvény tágas, tiszta, kulturált kinézetű.

– Csinos – állapítja meg Rick őszinte ámulattal. – Adsza a bőröndödet! Fentre nem fér, behúzom a kocsi végébe, az ajtó mellé!

Odacsúsztatom neki, közben megszólal a telefonom.

– Chloe keres – tudatom.

Rick nincs elragadtatva.

– Biztos útmutatást kér, hogy hogyan főzzön magának egy csésze teát.

– Eredj már, Rick! – S azzal fogadom a hívást.

– Szia, törpikém! Minden rendben? – Nehezen értem a kislányomat a vonatfüttyöktől, de úgy hallom, hogy zokog. Belső szerveim mintha elfolyósodnának a hirtelen jött aggodalomtól. Esetleg Jadennel történt valami? – Beszélj hangosabban, Chloe! Nem hallak!

– Kezdődik! – kiabálja. – Jön a baba! Vajúdom, anyu, mit csináljak?

Huszonnegyedik fejezet

Hanyatt-homlok leverekedjük magunkat a vonatról. Végigspurizunk a peronon, miközben a vonat kígyója lassan kikúszik a pályaudvarról. Integethetnénk az összes többi utasnak. Bezzeg ők mind Bruges-be mennek, nem úgy, mint egyesek!

Rick nemigen méltányolja a helyzetet.

– Én leszek a bába! – mentegetőzöm.

– Piha! – így Rick.

Chloe nem akarta, hogy a szülésnél Mitch is jelen legyen, mondván, hogy ők bizony szakítottak. Egyfelől megértem a dolgot, másfelől viszont elszomorodom tőle.

– Mi mást tehetnék? – teszem fel az idevágó költői kérdést.

– Semmit – dörmög egykedvűn Rick. Ő szemmel láthatóan nem érzi akkora vészhelyzetnek második unokája érkezését, mint jómagam.

Rick alighanem magára hagyná Chloét a tolófájásaival együtt; inkább elutazna, hogy két nappal később kipihenten kaphassa kézbe az új jövevényt. Hanem én megígértem Chloénak, hogy vele leszek. Nem tudhattam, hogy a szülése véletlenül telibe fogja trafálni ősidők óta esedékes romantikus kiruccanásunkat!

– Na, ez az új csöppség nem éppen Chloéra üt – folytatja a zsörtölődést Rick. – Máskülönben hónapokat késne, nem sietne ennyire. Hétfőig igazán várhatott volna.

– Ne túlozz, Rick! – csitítom, holott nekem is kedvem lenne hozzáfűzni az ügyhöz egy-két keresetlen megjegyzést. – Ami történt, megtörtént.

Nincs értelme a szószaporításnak. A vonat elment, mi pedig leszálltunk.

Hogy is mehetnék Bruges-be romantikázni, forró csokizni, korcsolyázni, hogy is flangálhatnék a hotelszobában egy szál csipkés fehérneműben, ha a lányom éppen most szül? Egyszerűen nem volna hozzá képem. Nem és nem. Hogy is lenne képes Chloe egyedül életet adni a kisbabájának? Rick szintén be fogja látni, hogy helyesen cselekedtünk, amikor a rózsás újszülöttet már a kezében tartja.

– Bele kell húznunk, amennyiben el akarjuk érni az éjféli vonatot hazafelé – lihegem.

Rick dühösen fújtat, de azért meggyorsítja a lépteit. Kigaloppozunk a St Pancras pályaudvarról, majd végignyargalunk a latyakos Euston Road-on.

– Lehet, hogy gyorsabb volna taxival – zihálom.

– Taxival, a fityfenét! – csattan fel Rick. – Az ugyanannyiba kóstálna, mint cakk-pakk az egész kútba esett európai vakáció.

– Ez van – vetem ellen. – A vészhelyzet az vészhelyzet.

– Vajon fedezi az ilyesmit az utasbiztosítás? – zsémbel tovább Rick.

Hajszál híján lekéssük az éjféli személyvonatot. Megfáradtan levetjük magunkat egy-egy ülésbe. Nem sok a szabad hely: a kupékat részegek és randalírozók, illetve részeg randalírozók kerítették hatalmukba. Ez már nem az Eurostar éteri nyugalma.

Lassacskán visszazötyögünk Milton Keynes-be. Ezenközben a vonat minden nagy fánál megáll. Egyes megállóhelyeknek még a nevét sem hallottam soha. Csigatempóban végiglátogatjuk Apsley, Berkhamsted alsó-, felső-, király és ász, majd Tring, valamint Cheddington kihalt állomásait. Egy lélek se száll se le, se fel. A kínzásnak ezt a formáját az inkvizíció is előszeretettel használta volna, csakhogy akkoriban még nem ismerték a vasutat.

Elmúlott éjjel egy óra is. Londontól kezdve folyamatosan próbálom utolérni Chloét, ám egyszer sem veszi fel a telefonját. Valószínűleg a szülőszobán van. Tomot is hívogatom, de nála teljesen süket a vonal. Minden bizonnyal ő vitte be Chloét a kórházba, s ez éppenséggel a legkevésbé sem nyugtat meg.

Már a pityergés szélén állok, amikor a szerelvény befut a fényességes Milton Keynes-i vasútállomásra. Az emberek szétszéledtek. Még egy rövid, de annál drágább taxiút következik, és belökhetjük a kórház ajtaját. A súlyunk megfogyatkozott pár kilóval. Ezt ellensúlyozandó ősz hajszálakban bizony jócskán meggyarapodtunk. Sebaj, megérte. Legalább jelen lehetek a szülésnél. Mégis, mihez kezdenénk, ha Bruges-ben ért volna minket a hír? Szerfölött romantikusan tövig rághattam volna a körmeimet, elviselhetetlen honvágytól gyötörve. Így viszont megmaradhat a körmeimnek legalább a fele. Irtó rossz lehet Chloénak egyedül, csak reménykedem, hogy

még egyben van.

Azon csatakosan berúgjuk a szülészet ajtaját. Mitch fel-alá járkál a folyosón.

– Chloe rendben van? – teszem fel egy medvéket megszégyenítő öleléssel körítve a nap kérdését. A lányom faképnél hagyta ugyan Mitchet, de attól még ez a párját ritkítóan pompás fickó a kisgyerekek apukája.

– Nem tudom – vallja be. – Nem engedi, hogy bemenjek hozzá. Már órák óta idekint ténfergek.

– Hát Tom merre van?

– Amint én ideértem, elpárolgott.

Jellemző.

– És Jaden?

– Frank vigyáz rá.

Legalább a kis unokám megfelelő kezekben van.

– Jól értem, több órája étlen-szomjan rovod itt a köröket?

– Nem vagyok éhes – feleli Mitch.

– Rick hozhat neked egy teát az automatából – kínálom.

A fiatalember a fejét rázza.

– Csak azt szeretném tudni, hogy Chloe jól van-e.

– Na, majd mindjárt előkerítek valaki bennfentest!

A nővérek nem nyüzsögnek így hajnaltájt a szülészeten, de az egyik eldugott helyiségben végül csak rálelek egy Mars csokit majszoló adminisztrátorra.

– Erre találja a lányát – vezet a nővér egy aprócska szoba felé. Odabent a kislányomat egy másik ápoló éppen lesegíti a kerekes betegszállító kocsiról.

Látom, hogy Chloe holdvilágképe elnyűtt, sápatag.

– Chloe! – kiabálok oda.

– Anyu! – sikolt Chloe, s beleveti magát a nyakamba. – Vaklárma volt – szipogja. – Hazamehetek. Azt hittem, jön a baba, de tévedtem.

Jaj! Az Eurostarra gondolok, mely nélkülünk siklik Bruges felé, továbbá a bőröndömben lapuló csini háló-lebernyegre. A baba továbbra is benn kuncog Chloe hasában, Ricket pedig a lapos guta fogja kerülgetni, ha a turpisság kiderül.

Átölelem Chloe derekát, s kivezetem őt a szülőszobáról.
– Gyerünk haza, iszunk egy jó teát!

Huszonötödik fejezet

Ismét taxiba szállunk, ezúttal Chadwick Close az úticél. Rick villódzó díszfényei üdvözölnek bennünket eme hideg, sötét éjszakán.

– Olyan szép lett a ház – terelem másra a szót. Ismét hull a hó, s a lustán szállingózó pelyhek gyönyörűen beterítik az utcát. Boldogan sóhajtok magamban. Csakugyan szeretek itt lakni.

Rick emberevő hangulatban duzzogja végig a hazafelé utat. Chloe pedig hol sír, hol zsémbel.

– Siethetne ez a gyerkőc – dohog a lányom. – Szeretnék végre újra élni.

Biztosan a hormonjai rendetlenkednek. A nagyságos kisasszony természetesen úgy óhajtaná, hogy a baba valamikor emberi időben fáradjon a világra; éjszaka és uzsonnaidőben lehetőség szerint ne zavarogjon. Jól be is rezelt, azt hitte, hogy, pedig dehogy! Egyelőre nem fog „újra élni”, annyi szent.

– Épp a haverokkal mászkálnék – tudatja mély fájdalommal. – Lefogadom, hogy tök jót buliznak!

Nem akarom megríkatni azzal, hogy rámutatok: éppen e percekben kezdtük volna meg romantikus hétvégénket a belga csokiparadicsomban, ha Chloe nem riaszt bennünket, hogy térjünk haza.

– Még te rinyálsz? – veti oda Rick. – Jó anyáddal épp most futnánk be Bruges-be, hogy két nyamvadt napig romantikázzunk!

Chloe könnyei legott elszabadulnak, annak rendje s módja szerint.

– Rick, ejnye! – feddem a férjemet. – Odanézz, mit csináltál, most sír a lányod!

– A hétszázát, nem körülötte forog a világ – hirdeti Rick fennhangon az eretnek tant. – Egy kisebb vagyont vesztettünk a meghiúsult utazáson!

– Nem tudhatta, hogy vaklárma lesz – védem megszeppent kislányomat.

A hátsó ülésről még fel-felhangzik Chloe sírdogálása. Végül megérkezünk. Rick mogorván fizet.

– Pajtás, adjon egy kis kakaót a fényszórónak, kérem! – szól a sofőrre Rick. A taxis engedelmeskedik.

És csakugyan, Rick jól látta: a reflektor fényében én is megpillantom anyukámat, amint egy szál hálóköntösben masírozik a ház felől.

– Te magasságos! – kiált fel Rick. Egy emberként pattanunk, hogy utánaszaladjunk.

– Anyu! – kajabálom. – Anyu!!!

Anyukám szembefordul velünk.

Mindössze néhány másodpercbe telik őt utolérnünk.

– Te meg mit művelsz idekint?

Anyukám végignéz magán, de semmi elképzelése, hogy mit is művel valójában idekint.

– Ágyban lenne a helyed, még megfázol! – Megdörzsölöm a karját. – Hisz csak hálóing van rajtad. Hol a kabátod?

Rick lovagiasan ráadja anyura a saját kabátját. Azután szépen hazatereljük az öreg holdkórost.

– Hová visztek? – kérdi anyu. – Olyan hideg van itt kint!

– Hazakísérünk, anyu. De hogy te mit kerestél az utcán, arról aztán tényleg fogalmam sincs.

– Franket kerestem – magyarázza. – Ha jól tudom, itt lakik a közelben.

– Apu odabent fújja a kását.

– Ó! – csodálkozik el.

Míg én anyut ösztökélem befelé, Rick a taknyos orrú Chloét kíséri végig a csúszós járdán a bejárati ajtóig.

Amint beérünk, Rick már rohan is a konyhába bekapcsolni a vízforralót. Vészesen leesett a teaszint a vérében. Embert tudna ölni szegény.

Anyukámat egyenesen fölvezetem a szobájába.

– Gyere, anyu! Bújj be az ágyikóba!

– Fázom – panaszkodik anyu, és megadón tűri, hogy betakargassam.

– Ettől majd szépen felmelegszel. Egy perc, és hozok neked forró vizes palackot is. – Lehuppanok mellé az ágyra.

– Nem kéne egy szál magadban kimenned az utcára, anyu!

Anyukám erre elbőgi magát.

– Nem emlékszem rá, hogy kimentem!

Úgy megdajkálom, mint egy kisgyereket.

– Semmi vész – nyugtatgatom. – Semmi vész. Minden rendben lesz.

– Néha magam is megrémülök – panaszolja.

– Ne aggódj. Mind vigyázunk rád. – Megsimogatom a haját. – Mi lenne, ha hétfőn elmennénk együtt az orvoshoz?

– Csak azt ne! – jajveszékel anyu. – Nem kell ide orvos!

– Pedig segítene – szorgalmazom tovább az ötletet.

Ám anyu hajthatatlan.

– Ne!

Nem akarom felbosszantani, így nem is erőltetem tovább.

– Kérsz egy csésze teát?

Anyu a fejét rázza: – Álmos vagyok.

Anyukámat egész életemben erős, szívós asszonynak ismertem. Nehezemre esik őt így viszontlátni. Amikor a kezét a tenyerembe veszem, újfent megállapítom, hogy a bőre száraz, pergamenszerű, telis-teli időskori pöttyökkel. Akárha egy ismeretlen kezét fognám.

– Akkor hajcsi! A meleg vizes palackot egy perc múlva ideszállítom. Aludj nyugodtan.

– Milyen jó hozzám, hölgyem! – mondja anyu. – A kedves mamája büszke lehet önre!

Összeszorul a torkom.

– Igen, merem remélni, hogy az.

Anyu megfordul fektében, a hátát mutatja felém. Magára húzza a takarót, míg végül csupán égővörösre festett tincsei meredeznek elő a dunyha alól.

Nehéz szívvel lebattyogok a lépcsőn. Épp a konyha felé venném az irányt, amikor figyelmes leszek rá, hogy a nappaliból különös hangok szüremlenek elő. Tétován benyitok, félve attól, hogy mit találok odabent. Látom ám, hogy apu bizony nincs ágyban, habár én úgy hittem. Ehelyett hanyatt dőlve durmol a földön szegénykém, Jaden pedig hozzábújva alszik. Egy hegynyi játék veszi őket körül. A nappalin kívül hallható sajátos hangjelenség apu hortyogásából és a játék vonat zakatolásából tevődött össze. A kisvonat ugyanis bekapcsolva felejtődött: még most is vidáman szaladgál körbe-körbe a játék vágányokon.

Szívembe hasít a felismerés, hogy a szüleim egyszerre túl idősek lettek ahhoz, hogy egyedül hagyhassuk őket itthon.

A kis unokámhoz hasonlóan melléjük is állandó felügyelet kell.

– Apu – költögetem apámat melléje guggolva. – Ébredj! Késő́re jár.

Apu horkant egyet, kinyújtózkodik, és laposakat pislog. – Hány óra?

– Hajnali negyed négy körül.

– Akkor jól elszundítottam!

Tudatában vagyok, milyen fárasztó móka Jadenre órákon át vigyázni. Apunak immár túl nagy falat, ahogy a mellékelt ábra mutatja.

– Jaj, öreg csontjaim! – tápászkodik fel apukám. Segítek neki felkelni.

– Na, irgum-burgum, nyomás az ágyba! Kérsz teát vagy kakaót?

– Nem, köszönöm, mókuskám! Ha innék, ki kéne mennem tőle az éjszaka közepén.

– Apu, hol van már az éjszaka közepe!

– Igaz, igaz. És Chloe? Megérkezett a baba?

– Vaklárma volt. Hazahoztuk.

– Haj-haj! Biztos csalódott akkor.

– Az. – Felnyalábolom Jadent. Kifordult a szemecskéje, mint a pityókos komáknak. Na, holnap lesz nemulass, Chloe nem ér rá majd szenvelegni, ha a kis prücsök rákezdi a ciripelést!

Apu eltűnik az ebédlőben, várja a futonágy, én pedig Jadennel a karomon kiballagok a konyhába.

Chloe a konyhaasztalnál ülve teázik, Rick pedig feltölt egy melegvizes palackot anyunak.

– Ihol egy álmatag kisgyerek – mutatom be Jadent az anyukájának.

– Felvinnéd őt, anyci? – kérlel Chloe. – Totál kipurcantam. Még elteázgatok. De kajás is vagyok. Pirítóst szeretnék. – Körbenéz, hátha valaki megértette a célzást.

– Terhes vagy, Chloe – mordul rá Rick – nem pedig kripli!

De azért nagy kegyesen belök neki két szeletet a kenyérpirítóba.

Egyik hónom alatt Jadennel, a másik alatt a melegvizes palackkal elindulok fölfelé a lépcsőn. Jadent valaki átöltöztette kedvenc pizsamájába – alighanem apu –, úgyhogy nem marad más hátra, mint ágyba dugni. Végül csak átköltöztettük őt Chloéhoz, hogy Tomnak legyen rendes szobája.

Most, hogy apu átjött, ismét felül kell vizsgálnunk a hálószobarendet. Szegény, öreg apukám nem aludhat sokáig egy egyszerű sezlonon! Chloe szobájába már benyomorgattunk két ágyat, oda nem fér több. Sehogy se jó

ez az egész, és elszontyolít, hogy Chloénak tulajdonképpen egy másik házban, Mitch mellett kellene aludnia.

Jaden összerezzen, amikor betakarom. A szájába tolja a hüvelykujját. Jaden egykettőre felnő, és neki is meglesznek az egyéni kis szocproblémái. Egyelőre azonban szeretném a kis unokámnak – tőlünk telően – a legfelhőtlenebb gyerekkort biztosítani. Ha ehhez egy fedél alatt kell laknunk, ám legyen, állok elébe!

Egy esti puszival elbúcsúzom Jadentől, s ráoltom a villanyt. Átsurranok anyuhoz, aki mint egy darab fa, úgy alszik már. Elrendezem rajta a takarót, majd a lábához teszem a meleg vizes palackot. Ott szereti a legjobban, ha melegítik. A sötétben anyu olyan aprónak és törékenynek tűnik, mintha ő is gyerek volna. Sajnos a leépülése igen gyors ütemű, s ha így halad tovább, egyszer csak nem fogjuk győzni az istápolását. Szegénykém, kézzel-lábbal tiltakozna, ha otthonba dugnánk. De mi egyebet csináljunk, ha majd napi rendszerességgel elmászkál, és huszonnégy órás felügyelet kell mellé?

Az ember életében egyszer elérkezik a pillanat, amikor a saját anyjának lesz az anyja helyett anyja. E nehezen követhető jelenséggel nekem mostanában kell szembesülnöm.

Huszonhatodik fejezet

A konyhába visszaérve Chloét a szemközti székre feldobott lábbal ülve találom. Pirítósának hátulsó csücske éppen eltűnik a szájában.

– Jobb már? – érdeklődöm hogyléte felől.

– Aha – feleli. – Asszem egész nap heverészni fogok. Annyira kikészültem!

– Hát még én! – vágja rá Rick.

– Délelőtt vigyázol Jadenre, ugyi?

– Persze – biztosítom előzékenyen. – Neked pihenned kell.

– Jó éjt, anyci! – Chloe felemelkedik a székről, és megpuszil. – Jó éjt, apu! Szupcsi volt a pirítósod!

– Fel ne verd Jadent! – figyelmeztetem, ahogy a konyhából kicsoszog.

– Túl kesztyűs kézzel bánsz vele – szögezi le Rick, ahogy Chloe hallótávon kívülre ér. – Miért hagyod magad így kiszipolyozni?

– Ne feledd, mekkora sokk érte – szabadkozom. – Jelen állapotában igenis kiteszem érte a lelkem.

Pontosan emlékszem, hogyan éreztem magam, amikor a második gyerekemet vártam, aki történetesen Chloe volt. Ha az ember lánya az első babát hordja ki, az sorsforduló; a második gyerek viszont valósággal külön világba repíti az anyákat. Lehanyatlom egy székre, s falrengetőt sóhajtok.

– Szívemből szóltál – szusszan fel Rick is.

– Hosszú nap volt. – És hosszú éjszaka.

– Mit szólnál teához pirítóssal?

– Helyes a bőgés!

A férjem felteszi a vizet, és újabb két szelet kenyeret csúsztat a pirítóba.

– Mi is ahhoz a bizonyos szendvics-nemzedékhez tartozunk – elmélkedik. – Merthogy középen vagyunk, akárcsak a húspástétom, ledarálva, és egyszerre gondozzuk a gyerekeinket meg a szüleinket. Szép kilátások, mi?

– Na ja. – A gép kilöki a pirítóst. Rick átadja nekem az alaposan megvajazott szeleteket. Azután a teámat nyújtja.

– Segítenünk kell őket – emlékeztetem. – Ettől vagyunk család.

– De mikor fordul meg a dolog? Mikor kezdenek ők támogatni minket? Ha ez így megy tovább, kilencven éves koromig gürizhetek, hogy eltartsam ezt a léhűtő siserahadat!

Vajon létezik olyan pont, amelyiktől kezdve az ember gyermeke felnőttként kezelendő, avagy a gyerek örökre gyerek marad a szülő szemében? Vajon elérkezik-e valaha a pillanat, amikor a szülő elengedi imádott magzata kezét? Vagy szülőként az ember örökre arra kárhoztatott, hogy a hátát tartsa a csemetéi helyett?

– Lehet, hogy túl sokat adunk nekik, Rick, nem tudom, én speciel rettentő keveset kaptam az anyámtól. – Mit szépítsük, anyu soha nem adott nekem jó tanácsokat, sőt, a szeretetét se nagyon fejezte ki irányomban. Egyebet sem tett, csak kritizált, illetve lefitymálta az eredményeimet. Amikor a gyerekeim kicsik voltak, egyszer sem ajánlkozott, hogy vigyáz rájuk, vagy ne adj' isten ebédet főz nekik. Ha asszisztálni kellett, ő tüstént zsebre vágta az összes mellső végtagját. Apu annál többet segített – anyám rengeteget becsmérelte is miatta. Mintha élvezte volna nézni, ahogy az elemekkel küszködünk. Belőlem hiányzik ez a hajlam: sehogy se szenvedhetem, ha Chloe és Tom kínlódik. Mióta az eszüket tudják, igyekszem bennük tudatosítani, hogy rám mindig számíthatnak. – Megfogadtam, hogy soha nem leszek annyira rideg a gyerekeimhez, mint anyu.

– Tudom. Anyukád mázlista, amiért ilyen jó vagy hozzá vénségére.

– Mégiscsak az anyám. – És ezzel mindent elmondtam. A vér nem válik vízzé. A vérség összetart. És ha gondoznom kell anyámat, ha úgy adódik, hát, halál komolyan mondom, én még azt is megteszem! Akár van benne köszönet, akár nincs.

Mi tűrés-tagadás, töredelmesen beismerem: én annak idején úgyszintén abban a hitbe ringattam magamat, hogy negyvenöt éves koromra kettesben maradok a férjemmel. Ehhez képest a házunkban uralkodó jelenlegi népsűrűségi viszonyokról csak annyit, hogy Noé bárkája is szellősebb volt.

Rick kihozza a maga kis elemózsiáját, gyorsan le is csippentem a pirítósa csücskét. Nem viszi perre a dolgot.

– Sajnálom, hogy tönkrement a hétvégénk!

– Majd kárpótoljuk magunkat. Megígérem.

Az ám, de mikor? Már ezt is egy örökkévalóság volt megszervezni. Ha pedig világra jön a következő unoka, hát, az úgy két örökkévalóság lesz. Egyszerű a matek.

Rick SMS-t kap.

– Ki az ördög lehet ilyenkor?

Mindketten az órára pillantunk. Negyed öt. Érzem is, hogy leragad a szemem. Alig várom, hogy ágyba kerüljek.

– Biztos a szolgáltatód, hogy hány száz nap múlva jár le az O2 feltölthető egyenleged, vagy hasonló blabla. – Általában ilyesmire számíthat az ember hajnali négy körül.

Rick szemügyre veszi a telefonját. Átfutja az üzenetet, azután sietve zsebreteszi a készüléket.

– Mit akarnak?

– Meló van.

– Ilyenkor?

– Megvár.

Vállat vonok.

– Mit szólsz, befizetünk egy utat az álmok birodalmába? – Különben az egyedüli családtag, aki lelkes a szokatlan éjszakai csapatmozgásoktól, az Pajti. Chloe meghagyott egy darabka kenyérhéjat, odaadom hát neki. Nagy örömmel befalja. – Akarsz sétálni egy rövidet, Pajtika?

A kutyus igenlőn csóválja a farkát. Ezért kieresztem a hátsó ajtón, hadd levegőzzön egyet a kertben. Már szalad is megöntözni a kedvenc bokrát. Az ajtófélfának dőlve körbepásztázom a kertet. Pajti boldogan szimatol, hogy mit lehetne még meglocsolni. Hirtelen felkapom a fejem. Mintha egy alakot láttam volna elsuhanni a kertünk alatt.

– Rick – suttogom – valaki jár a kertben!

A férjem odalapul mellém.

– Merre?

– Ott lejjebb, a fa mellett.

– Én nem látok senkit.

– A sufnid körül.

– A fészeremnél? – kérdi Rick, és már kapaszkodik is fölfele a vércukra. – Talán róka?

– Az hát, a ravaszdi! Száznyolcvan centis róka koma, kapitális példány!

– Felveszem a cipőmet – jelenti be Rick, és eltűnik az előtérben.

Másodpercek múlva felöltözve tér vissza. – Hová pakoltad el a zseblámpát?

– Íme – azzal a megfelelő fiókba nyúlva közönyös diadallal előhúzom az ominózus elemlámpát. Csakhogy hiába kapcsolgatom, sehogy se akaródzik világítania. – Lemerült.

– Jellemző!

– Légy óvatos! – intem. – Veled menjek?

– Ne. Maradj itt! Ezt a lámpát mindenesetre magammal viszem, hátha fejbe kell kólintanom valakit.

Rick magában dörmögve kilép a kertbe a lemerült elemlámpával. Ha betörő járt arra, az már egész biztosan kereket oldott.

Halványan látom a férjem körvonalait, amint a kerti ösvényen előresettenkedik, Pajtival a sarkában. Kisvártatva kigyullad a villany a fészerben. Pár másodperccel később újra sötét lesz. Rick ezután csakhamar előkerül.

– Láttam néhány lábnyomot – lihegi. A csikorgó hidegben pipál a lehelete. – Lehetséges, hogy valaki arrafelé szaglászott, de a sufnit nem törte fel, semmi se hiányzik onnan. Lehet, hogy megzavartad őkelmét.

– Fel kéne szereltetnünk mozgásérzékelő lámpákat – javaslom. – A 6-ba tavaly betörtek.

– Venni is fogok egy párat a barkácsáruházban. Apukádnak amúgy is megígértem, hogy elviszem. Samuel tiszteletére akar onnan valami csecsebecsét.

– Szép tőled – simogatom meg Rick karját. – Szerinted akkor eltehetjük végre magunkat holnapra?

– Marha jó lenne már! – Rick bezárja a hátsó ajtót, s megrángatja a kilincset utána még vagy kétszer. – Szerintem az a minden lében kanál George Clooney is nyugisabb életvitelt folytat minálunk.

– Mondasz valamit.

– A büdös mázlistája!

Kézen fogva megmásszuk a lépcsőt.

– A hétvégi bőröndömben valami zaftos meglepetés lapul ám – búgom

Ricknek.

– Ne mondd, tényleg?

– De várnunk kell még vele! Momentán leragad a szemem. Karácsony táján lophatunk magunknak egy magányos éjszakát.

– Ühüm. Hát, most én is alig várom, hogy párna kerüljön a fejem alá. – Rick megszorongatja az ujjaimat. – De szavadon foglak ám!

Minden tagom sajog, amikor végre kinyitom a hálószobaajtót, felkapcsolom a villanyt, és…

Velőtrázó sikoly, valaki felordít: – Mi a csöcs!

Földbe gyökerezik a lábunk.

A fiunk felül az ágyban, és eltakarja a szemét.

– Ja, hogy az ősök – ocsúdik Tom. – Sziasztok. Majdnem elintéztetek nekem egy szívrohamot. Azt hittem, ma nem jöttök már haza.

– Hát, pedig de – reagál Rick, szintén az infarktus határán. – Visszajöttünk, látod. És most légy oly szíves, hagyj minket lefeküdni!

– De nincs hová mennem – siránkozik Tom. – A futonágy a nagyapusé!

– Hát a saját ágyad? Azzal mi a baj?

Tom mellett egy lány is feltápászkodik, a dunyhával takargatja a felsőtestét.

– Hahó!

Most Ricken a sor, hogy kiszaladjon a száján:

– Mi a csöcs!

Tom mélységes zavarában végigsimítja a haját.

– Izé, ő itten… öööö…

– Kelly – siet segítségére a hölgyike. Ő is a haját igazgatja. – Örülök.

– Gondoltuk, na, hogy öööö… itt mégis kényelmesebb – magyarázza a bizonyítványát Tom. – Ugye jól mondom… ugyebár… izé, na, mianeve…

– Kelly – segíti ki a lány másodízben is.

– Mars innen! – tajtékzik Rick. – Te és Kelly, mind a ketten! Öt percetek van, egy-kettő!

– Na de mégis, hová? – értetlenkedik szemrehányón Tom.

– Szállodába!

– Jaj már! Most? Könyörgök, mindjárt felvirrad!

Nem javítom ki Tomot, hogy nála többnyire csak déltájban szokott

felvirradni.

– Ott a rekamié a vendégszobában, a másik fél pedig alhatna a kanapén – veti fel Tom. – Nem halnátok bele!

Ricknek villan egyet a szeme. Gyorsan lefogom a kezét, nehogy még a végén valóban belehaljon valaki, példának okáért Tom.

– Tied a rekamié. Enyém a dívány, Rick! Egy éjszakát kibírunk. – Sőt, már annyit se kell. Arról nem is szólva, hogy a saját ágyamat én ezek után már köszönöm, de nem kérem!

Huszonhetedik fejezet

Mint általában mindig, ezúttal is botrányosan hamar elérkezik a hétfő. Nem érem fel ésszel, hogy a hétvégeken vajon hogyan járhatnak körbe gyorsabban az óramutatók, karácsony táján pedig miért rohan még annál is fürgébben az idő? Rengeteget sürgök-forgok a ház körül. Gyakorta kérdem magamtól közben: hová lennék akkor, ha végül kijutottunk volna Brugesbe?

A másik, ami a sok sürgölődés mellett kikészít, az az idült fekhelyválság. Kezdem úgy érezni magam, mint aki hetek óta szemhunyást se aludt. Igaz, apu ma hazaköltözik, s ez enyhíthet valamicskét a mizérián. Megnyugtatott, azt mondta, elég erősnek érzi magát hozzá. Ha felszabadul a futonágy, akkor Tomot visszatelepítem az ebédlőbe – szólóban, teszem hozzá – és Jaden is visszamehet a vendégszobába. Mától újra jogosan birtokba vehetjük a saját franciaágyunkat, hacsak nem érkezik rá újabb váratlan látogató. Mit beszélek, akkor is! Halleluja!

Átnyújtom apunak a pirítósát.

– Hogy érzed magad, apuci?

– Kitűnően. Mint egy világbajnok. – Apukám ama régi vágású öregurak közé tartozik, akik még egy világrengető őscsapás után sem panaszkodnának. Samuel halála nyomán elszállt ugyan belőle nem kevés életerő, mégis, a körülményekhez képest jól néz ki az öreg. Megpuszilom a homlokát, s bűbájos mosolyt kapok cserébe. Valami okból kifolyólag kis híján elsírom magam tőle.

Gyorsan elfordulok, és sietve megkérdem:

– Mit szeretne reggelire, Merak?

– Kérhetnék meleg szendvicset?

– Hát hogyne! – Berakok még két szeletet a kenyérpirítóba.

Merak újabban minden reggel korábban érkezik egy kicsivel, s reggelizik velünk pár falatot, mielőtt munkába indulna az urammal. Örülök neki; szerény véleményem szerint a fiú nem eszik rendesen. Szegénykém cérnavékony, holott akkora lakli – százkilencven centi körül van. De hát

ilyenek ezek a magányosan éldegélő agglegények! Ha Tom ugyanabban a cipőben járna, mint Merak, szeretném, ha őt is táplálná valami lelkiismeretes lengyel anyuka. Na persze, cö-cö, Tom és a munka! A lókötő még mindig durmol. Szerencsére nem a mi ágyunkban. Átadom Meraknak a pirítóst.

– Talál lekvárt az asztalon. Szolgálja ki magát!

– Köszönöm szépen!

Elveszem a gyönyörű, piros mikulásvirágot az asztalról, ne lógjon a levele Merak arcába. Chloe hozta a növénykét tegnap, hogy így kérjen bocsánatot a tönkretett hétvégéért. Igazán csinos a virág, és nem csak azért, mert Chloe ritka, önzetlen pillanatai egyikének állít emléket.

Anyunak ágyba viszem a reggelit. Kényeztetem. Sosem eszik mást, csak egy szelet rozskenyeret és egy banánt, meg iszik hozzá egy pohár narancslevet. – Hogy vagy ma reggel, anyu?

– Jól – feleli.

– Jól aludtál?

– Hellyel-közzel.

Anyukám úgy alszik, mint a mormota, csak nem szereti bevallani. Segítek neki felülni, és a párnákat a háta mögé gyűrni. Aztán ráadom a meleg házikabátját, az nagyon kényelmes. Anyu ma sokkal durcásabbnak néz ki, mint tegnap. Hála a jó égnek! – Megyek dolgozni – közlöm. – Tudod, hol keress, ha kellek.

– Azt hiszem, bemegyek ma hozzád, a könyvtárba – tudatja. – Elfogyott az olvasnivalóm.

Az éjjeliszekrényen vagy fél tucat kiolvasatlan könyv hever.

– Már nem a könyvtárban dolgozom, anyu. Hanem egy ingatlanirodában, Westcroftnál, a főutcán.

– Vagy úgy!

– Van itt néhány könyv. Ezekkel már végeztél?

– Nem is tudom. – Anyu úgy ráncolja a homlokát, mintha most látná először a tőle karnyújtásnyira fellelhető irodalmat.

– Majd átnézzük őket, ha megjövök. Talán akkor eszedbe jut.

– Jól van, drágám.

Azzal magára hagyom anyámat a házikabátban, tálcával az ölében. Szakasztott úgy trónol az ágyában, mint maga a királynő.

Vissza a konyhába, Rick abban a minutumban jön be a kertből. Letörli a lábát, s összedörzsöli a kezét.

– Brrr. Micsoda cidri! Még szerencse, hogy beltéri munkások vagyunk, nem, Merak?

– De – helyesel az. – Nagyon hideg van ma.

– Nem láttam semmi tisztán kivehetőt – biccent a férjem a fészere felé. – Van körülötte nyom, de lehet, hogy csak Pajti járt arra. Fél óra alatt egyébként is annyi hó esett, hogy az éjszaka hagyott lábnyomokat, ha voltak egyáltalán, teljesen betemették.

– Kár. – Pedig egész biztos vagyok benne, hogy láttam valakit kijönni Rick fészeréből az éjjel, még ha ő kételkedik is benne. Aztán persze elképzelhető, hogy a sok idegeskedés az agyamra ment, és csak hallucináltam.

– Viszont érdekes – szól Rick elgondolkodón – a sufnimban megint mintha nagyobb volna a rend. – Majd vállát vonogatva elsiklik a paranormális jelenség fölött.

– Valaki betört a sufnidba? – kérdi apu.

– Nem hiszem, de mintha ólálkodtak volna a kertben. Juliet állítja, hogy látott valakit péntek este, aztán tegnap is.

– Akkor komoly a dolog – nyilatkoztatja ki apu. – Vegyél hevederzárat! Vagy biztonsági kamerát.

– Ugyan, nincs mit elvinni onnan, hacsak nem kell valakinek egy tízéves fűkasza. – Majd felém fordul. – A patvarba, Juliet, mondd, muszáj reggeltől estig karácsonyi dalokat bömböltetned? Az ünnep csak két hét múlva lesz!

– Még szép, hogy muszáj – csavarom feljebb a hangerőt. A konyhát betölti egy hóemberes sláger muzsikája. Férjem lemondón sóhajt. Egyszer juszt is karácsonyszerető embert faragok belőle! – Kér még meleg szendvicset, Merak?

– Köszönöm, igen!

Odapasszolok neki egy újabb szeletet.

– Egyél is rendesen, kiskomám! Sok dolgunk lesz ma. Megyek, felpakolom a furgont.

– Egy perc, és jövök én is! – Merak ledönti a teáját a torkán, s készül, hogy felkerekedjen.

– Lassan a testtel! – nyomom vissza a vállánál fogva a székébe. – Ismeri a férjemet. Még tíz percig simán elvacakol. Kér még valamit enni?

– Nem, köszönöm! Ez így pont jó volt.

– Mindkettejüknek készítettem eleséget. Sajtos szendvics, mit szól hozzá?

Merak megnyalja a szája szélét.

– Igazán nagyon kedvesnek tetszik lenni hozzám!

– Ugyan, bárki megtenné!

– Azt azért nem – javít ki Merak. – Akadnak olyanok, akik nem.

– Akárhogy is van, én nem hagyhatom, hogy üres gyomorral ácsoljon egész nap. – Felveszem a táskám, s belepottyantom a telefonomat. – Később még találkozunk. Apu, hazavigyelek akkor?

– Köszönöm, nem, pintyőkém! Mindjárt fölviszek jó anyádnak egy csésze teát, aztán, ha elpusztította a reggelijét, segítek neki felvakarózni.

– Ami azt illeti, szívesen venném, ha egész napra itthon maradnál vele. – Máskülönben szegény anyu Tom és Chloe egymással csereszabatos nemtörődömségére lenne utalva. – Hozzak neked valamit hazafele?

– Hagyd csak, mókuskám!

– Ugyan, maradj még egy napot!

– Na jó, segítek megírni anyád karácsonyi üdvözlőlapjait. De este hazacihelődöm. Nélkülem is elég bajotok van.

– Ó, miattunk aztán ne fájjon a fejed! – Az igazat megvallva nem szívesen ereszteném haza aput az üres lakásába. – Jó, az ágy kicsi, de berendezkedhetsz a vendégszobában. Tomot is száműzhetjük a futonágyról.

– Miattam ne csináljatok gondot magatoknak!

Átölelem a derekát.

– Nehogy már azt hidd, hogy az én édes apukám láb alatt van itt! Maradj! A gyakorlati részét majd megoldjuk.

– Hát, ha te mondod… – hagyja rám apu.

Még szép, hogy mondom! Odahaza apu megállás nélkül azon tipródna, hogy Samuel nincs sehol, még rágondolni is fáj! Önzőség-e részemről, hogy örökre itt akarom tartani apámat? Rick vajon mit szólna hozzá? Meghányom-vetem vele a dolgot.

Ámbár most mégis inkább munkába mennék. A „ki hol alszik?” című

játékos vetélkedőt estére halasztom. – Viszlát, Merak – búcsúzom. – Átjöhet ám vacsorázni is!

– Este megint a kocsmában dolgozom.

– Hát, akkor legközelebb.

Azzal kilendülök az ajtón. Rick még mindig a kocsifelhajtón állva vizsgálgatja a furgon csomagtartóját.

– Én elhúzom a csíkot – adom értésére messziről.

– Pá! – Föl se tekint.

– Gyalog megyek, nem viszem ma se a kocsit. – Sok az úton a hó, és most, hogy nem kell hazavinnem aput, biztonságosabbnak tűnik gyalogolni. Legalább edzésben maradok. Pajti sétáit alaposan megkurtítottuk az időjárás miatt, vagyis karácsony idején csak nagy nehezen tudom majd karbantartani a testsúlyomat.

– Pazar ötlet!

– Sok dolgotok lesz ma?

– Hogy sok-e? – Nem igazán figyel rám.

– Minden rendben?

– Persze, persze.

– Szeretlek!

– Szeretlek – ismétli gépiesen Rick.

Mintha csak egy üzenetrögzítő válaszolt volna.

– Már alig várom a karácsonyt – próbálkozom tovább.

– Hát te?

– Aha – válaszol robot módra. – Alig várom.

Ebből aztán teljes bizonyossággal kiderült, hogy Rick egyetlen szavamat sem fogta fel.

Huszonnyolcadik fejezet

Befejeződtek a munkálatok Great Linfordban. Rick bosszúságára a kuncsaft egyelőre nem fizetett, holott elégedett volt a padlójával. Érdekes időket élünk, mert épp a legpompázatosabb házak tulajdonosai nem perkálnak normálisan. Karácsony táján ezerfelé szivárog a zsebekből a pénz. S ennek Rick issza meg a levét.

Merak vezeti a furgont, fahangon kántálva Shakin' Stevenssel a *Merry Christmas Everyone*-t. Sikerrel átprogramozódott az agya minálunk, állapítja meg Rick beletörődő sóhajjal.

Rick azon tűnődik, hogy megadja-e Meraknak a tervezett év végi prémiumot. Szeretné megköszönni neki valahogy az áldozatos munkát, de hogy összejön-e a rávaló, az még nem olyan biztos. Mert a pénz, az se nem csurran, se nem cseppen igazán. Na jó, Lisa és Izzy anyagi helyzetéhez mérve még mindig istenes a státusunk. Ők aztán csakugyan nincstelenek.

Rick rengeteget gondolt a lányra a hétvégén. Talán helytelenül tette. Még SMS-ezett is neki néhányszor, s a válaszaiból megbizonyosodhatott róla, mennyire magányos is az a szegény teremtés. Hazudott egyszer, hogy kitől kapott üzenetet hajnali négykor. Talán ostobaság volt. Na de mégis, mit mondhatott volna, mi végre keresi őt egy húsz év körüli virágszál olyan korán? Azért szorult megtévesztő hadműveletre, mert nem volt biztos benne, hogy oldalbordája megérti-e, miért sajnálja ezt a sebezhető, magányos kis nyomorultat. Az ok számára sem világos. Egyszerűen csak megszánhatta ezt a dohos üregben rekedt anyukát, akinek egyedüli társasága a kisgyereke.

A reggeli munka kis falat: egy Tattenhoe-i vityilló valamelyik üzemi helyiségébe kell járólap. Az piskóta, Merak akár becsukott szemmel elintézi. Rick úgy érzi, nem kell ő oda, mi több, csak útban lenne. Tattenhoe nem esik messze Lisa falujától, gondolja magában. Tizenöt-húsz perc lehet csak. Annál nem több.

Mielőtt Rick megrágná a dolgot, már oda is szólt Meraknak: – Ma egyedül hagylak, öregem. El kell intéznem egy-két dolgot. Menni fog?

– Hát persze – biztosítja Merak.

– Még ebéd előtt visszaérek.

Rick segédje jóváhagyólag bólint.

Fél óra múltán Merak nekiláthat a feladatának. Rick apróra elmagyarázta, mi a dolga, Merak pedig ismét kitűnő tanítványnak bizonyult.

Öt perccel később Ricket már a westcrofti Morrisons szupermarketnél találjuk. Se lát, se hall, csak beledobál a bevásárlókosarába néhány alapvető árucikket. Közben egyre azon morfondírozik, mi egyéb tartozhat még azok közé? Hiszen ő nemigen jár boltba, az az asszony csütörtök esti programja. Eléggé hálátlan feladat. Rick utál bevásárolni, évekkel ezelőtt volt utoljára élelmiszerüzlet közelében. Most bezzeg áldja a sorsot, hogy a hitvese leveszi a válláról ezt a terhet is.

Beszór a kosarába egy kevés gyümölcsöt. Semmi különöset, csak pár szem gála almát. Sejtése szerint az alma amolyan karácsonyi huncutság. Zöldség szintén kell, de micsoda? Répa, például. Azt még ő is megeszi, pedig nincs különösebben oda a főzelékféléért. Visz még sajtot, sós kekszet, csirkemellet, tejet és teljes kiőrlésű kenyeret is. Találomra, félig-meddig se gondol bele. Egyfajta kötelességnek tesz eleget a bevásárlással.

Amikor a kosár már-már színültig telt fölöttébb hasznos javakkal, Rick még a tetejére hajít egy fokozottan szezonális jellegű, pléhdobozos kiszerelésű csokis kekszet is. Egy kevés karácsonyi nyalánkság nem árthat!

A pénztárnál besorol egy hadosztálynyi nyanya mögé, akiknek a bevásárlókocsija mind-mind púpozva van karácsonyi finomságokkal. Rick lenéz a kosárkájára; jelentéktelen porszemnek tűnik a környező határokhoz képest. Mindegy, késő bánat! Mihamar ki akar szabadulni az utcára, mert a vég nélkül ráözönlő nyálas karácsonyi zeneszámtól már forr az agya. Az is biztos, hogy nem fordul még egyet egy tisztességesebb bevásárlókocsival! Vajon hogyan kaphatók ilyesmire a nők? Lehet, hogy át kellene vállalnia magára a bevásárlást, hogy rutint szerezzen?

Kisvártatva már Milton Keynesből kifelé igyekszik a furgonnal. Benn a városban, a főútvonalakon nincs hó, viszont a kacskaringós vidéki utakat ellepte a nagy fehérség: biztonsággal közlekedni csak azokon a szűk csapásokon lehet, ahol az aszfalt kilátszik a korábbi keréknyomokban.

Az út szélén, különösen pedig az út menti bokrokon méretes buckák tornyosulnak. A nap alacsonyan, az ég alján kotlik még, alig látni a

tejüvegszerű fátyolfelhőkön keresztül. Zúzmara ül az út menti fasoron, s a fehér háttér előtt úgy fest a sok kopasz fa, mint megannyi kandírozott madárpók, égnek meredező lábakkal.

Nemsokára Rick legurul a Cublington Parslow határát szegélyező dombról, azután beáll a furgonnal Lisa elhanyagolt lakhelye elé. Esetleg föl kellett volna hívnia. Mégsem ildomos bejelentkezés nélkül befutni valahova, mint a távirat! Igaz, Lisa az egyik SMS-ében azt üzente, hogy Ricket bármikor szívesen látja, de akkor sem jellemző Rickre ez a fene nagy spontaneitás. Immár tucatjára gondolkodik el azon, hogy vajon mi az ördög hajtotta oda ismét? Küldjön SMS-t most, amikor már Lisa ajtaja előtt toporog? Végigtapogatja a nadrágszárát, de telefont nem lel sehol. Az áldóját! Biztos Meraknál felejtette. Hát, Lisa legfeljebb kidobja, ha alkalmatlankodna.

Az anyósülésről kiemeli a nehéz szatyrokat, s odavonszolja valamennyit Lisa ajtaja elé. Végül becsenget. Lisa a gyerekkel a karján meg is jelenik, hogy kinyissa.

– Rick! – csillan fel a lány szeme. Ezúttal magához is öleli a látogatót. – Reméltem, hogy újra eljön!

– Nem tudtam, itthon van-e.

– Mindig itthon vagyok. Sohase mozdulunk ki.

– Sajnos nem maradhatok – jelenti ki Rick, előre elhárítva a várható marasztalást.

A lány arca csalódottan megnyúlik.

– Még egy gyorsan főzött csésze teára sem?

– Hát… – nyökögi Rick bizonytalanul – arra talán. – Elpirul. – Aztán már itt se vagyok.

– Hiszen mi vendégszerető népek vagyunk, ugye, Izzy? Csak nemigen jön látogatóba hozzánk senki.

Rick követi őket a konyhába. A ház továbbra is hideg és dohos.

– Kazán még mindig nuku?

– Még mindig – vonja meg csontos vállát Lisa. – Hiába hívom a főbérlőt, csak azt szajkózza, hogy majd a jövő héten.

A jövő héten, mi? Rick a fogát csikorgatja. Jövő héten már karácsony lesz! Szenteste a mesteremberek nyilván versenyt rohannak majd, hogy

helyrepofozhassák a bojlert. Abszurdum.

– Hoztam valamit – nyújtja át a bőségszatyrot Rick.

– Jaj, igazán! – örvendezik Lisa. – Olyan kedves mihozzánk!

– Ugyan, pár apróság csupán. Gondoltam, hogy a nagy hó miatt talán nem tud elmenni a boltba.

– Ami azt illeti, elég fura dolgokra fanyalodunk – gyónja Lisa. – Tegnap vacsorára például kiolvasztott cornwall-i pogácsát ettünk rizzsel.

Mindkettejüknek fájdalmasan megrándul az arca.

– Az volt a mélypont – mentegetőzik. – Ma jobban ki fogok tenni magamért.

– Remélem, ez a kevés kaja segít.

– Köszönöm. – Lisa szégyellősen belekandikál a zacskókba. Végigböngészi a béltartalmát, és az arca egyre lelkesebb. – Ilyen hozzávalókkal dolgozik Gordon Ramsey! – kiált fel, s félreteszi a szajrét. – Ez maga a bőség zavara! Mit is üssek össze belőle? Majd eltöprengek. Hanem igazán nem szükséges ajándékokat hoznia! Már annak is örülök, ha látom. – Lisa a füle mögé simítja a haját, Rick pedig egyre azon álmélkodik, mennyire fiatal ez a teremtés. – Felteszem a teavizet!

– Tejet is hoztam – szól utána Rick.

– Maga igazi életmentő!

Lisa megfőzi a teát. Rick ücsörögve iszogatja a forró italt, s közben vagy egy tucat érzelem kavarog benne. Egyszerre feldobott, bűntudatos, izgatott, nyugodt, meg még ki tudja, milyen. Elmeséli Chloe esetét, hogy miként maradt el egyszerre a szülés és a belgiumi utazás; közben egyre az órát lesi a bronzkorszakból itt felejtett sütő fölött. Lisa türelemmel végighallgatja, s együtt érző hangokat told be a legmegfelelőbb helyekre. Fél órával később Rick feláll.

– Mennem kell.

– Öröm volt újra látni! – Lisa pipiskedve megpuszilja Rick arcát. – Köszönj el a bácsitól, Izzy!

– Csókolom – búcsúzik a pöttöm lányka.

– Lássuk gyakrabban – mondja Lisa az ajtó felé menet.

– Igyekezni fogok – ígéri Rick. – Ha nem zavarok.

– Köszönöm még egyszer a sok ennivalót!

– Nincs mit – legyint Rick, s bemászik a furgonjába.

Pár perccel később már úton van Milton Keynes felé. Oda kellene csörögnie Meraknak, hogy hamarosan odaér. De aztán ráébred, hogy a telefonja nélkül nehéz lesz.

Huszonkilencedik fejezet

A délelőtt veszett sebességgel elfüstöl, nincs időm sem a családomra, sem a vészesen közelgő karácsony előtti bokros teendőkre gondolni. Az iroda felbolydult, mint a méhkas, nyakra-főre érkeznek az ügyfelek. Ember nem érti, minek adnak-vesznek annyi ingatlant éppen ilyenkor? A magasságos kuncsaft ülne inkább otthon, hogy üdvözlőlapokat szövegezzen, ajándékokat csomagoljon vagy pulykát bontson!

Épp az ebédre csomagolt szendvicsemet rágcsálom, újabb karácsonyi bevásárlólisták felskiccelése közepette, amikor Robin kifarol az irodájából.

– Mit csinál ma munka után, Juliet? – kérdi. – Van programja?

– Nincs – rázom a fejem. – Mindössze a családomat kell ellátnom, semmi különös.

– Ha egy órával korábban elengedem, megtenne nekem egy szívességet?

– Hát persze! – Hogy is lehetne nemet mondani a rövidített munkaidőért cserébe elvárt kötelmeknek? – Na és miben segíthetek?

– Karácsonyi ajándék-hadművelet Rosemarynak. Kinevezem szárnysegédemmé – léptet elő az íróasztalomra támaszkodva.

– Valami szép kösöntyűre gondoltam. De konkrétan fogalmam sincs, milyenre. Itt a főutcán nemrégiben nyílt egy új ékszerüzlet. Szóval, velem tart?

– Hát már hogy a viharba ne!

– Négykor indulnánk – tűzi ki az akció időpontját Robin. – Úgy lesz idő szétnézni. – Rám mosolyog. – Addig is, jó munkát!

Ebéd után, mint a güzü, úgy dolgozom. Jár a kezem, hogy a percről-percre gyülemlő irathegy aljára érjek. Haladok rendesen, épp egy bérleti szerződést intézek, amikor a táskámban megszólal a telefon. SMS jött. Furcsamód a jelzőhang nem ismerős. Felásom a tatyómat, és megállapítom, hogy ó, én balga, a sajátom mellett véletlenül Rick telefonját is magammal hoztam! Alighanem Merak mobiljáról küldött üzenetet a férjem, hogy kiderítse, kihez került.

Amikor azonban megnyitom az üzenetet, kiderül, hogy nem úgy van,

ahogy gondoltam. Hátravetem magam a székben. Egy Lisa nevű nő írt: *Örülök, hogy eljött, köszönök mindent. Üdv, Lisa.* Azután egy egész sor szívecske.

Megnézem a többi SMS-t is, és látom ám, hogy ez a Lisa buzgón küldözgetett puszikat az elmúlt néhány napban. Még az a múltkori hajnali üzenet is tőle jött, noha Rick váltig állította, hogy munkaügyben keresik. Sejtettem én, hogy valami csirkefogás folyik a háttérben!

Keserű szájízzel bámulok a telefonra. Úgy érzem magam, mintha kitaposták volna a belem. Rick talán azt hiszi, nyeretlen kétéves vagyok? Újraolvasom az üzenetet. Mit is jelent ez az egész? Most akkor Rick megcsal engem? Ha igen, ugyan mikor ejti szerét a dolognak? Mondjuk az üzenetnek nincs kimondottan erotikus felhangja. Mégis, meglehetősen bensőséges viszony rajzolódik ki belőle. Az hétszentség, hogy vadidegen ilyesmit nem ír. Rick a Lisának küldött üzeneteit kitörölte, s ez sincs túlzottan ínyemre. Most mitévő legyek? Essek Rick torkának, hogy tisztázza magát? Tulajdonképpen az volna a legokosabb, napvilágra hozni mindent. Az ám, de karácsonyi hajrá van. Akarok én darázsfészekbe nyúlni? Mi lesz, ha valami csúnyaság sül ki a dologból? Eleddig azt hittem, hogy Rickben vakon meg lehet bízni, de hát istenem, gyarló az ember. Ha otthon nem állnak rózsásan a dolgok, megoldást jelenthet egy új ölelő karpár. Beteggé tesz a gondolat. Csakugyan ezt tenné velem Rick? Újabban nem sok időnk jut egymásra. Rengeteg viszont a történés: anyu elbutult, apu beköltözött, Samuel meghalt, Chloe szakított, meg ott van a születendő gyerek is. Csoda, hogy nem reccsen bele a hátunk. Ekként vázolván a körülményeket, nagyon is megeshet, hogy Rick másvalakinél keres vigaszt. Fene se tudja. Ha forró a helyzet, még a máskülönben megbízható férjek is hajlamosak kalandokba bonyolódni. Vajon ez a bizonyos Lisa békét, nyugalmat kínál Ricknek? Netán szenvedélyes testi szerelmet, melynek tüze közöttünk sajnálatos módon csak hébe-hóba lobban fel? Képzelegni kezdek, de nem okoz örömöt a dolog. Csak azt tudom, hogy a telefon vádló bámulásával nem fog megoldódni semmi. Muszáj lesz cselekednem.

Egyelőre azonban hiányzik hozzá a terv. Remegő kézzel visszadugom Rick telefonját a táskámba. A délután hátralevő részét pedig lelkiismeretesen végigtépelődöm.

Négy óra előtt pár perccel felhívom Chloét. – Szia, kincsem, jól vagy?

– Attól eltekintve, hogy még mindig akkora a hasam, mint egy hangár, jól, kösz.

– Este Robin Westcrofttal megyek karácsonyi ajándékot nézni. A feleségének akar valamit, segítek neki.

– De jó egyeseknek – csücsöríti a száját Chloe.

– Van aprópecsenye a hűtőben. Főznél hozzá egy kis zöldséget?

Nyűgös szusszanás a vonal túlfelén.

– Miért nem riasztod inkább a fatert?

– Mert az ő mobilja itt van velem – magyarázom. – Azon kívül apád ma egésznapozik. Te meg otthon tespedsz, ha jól értettem. Nem szakadnál bele, ha megpucolnál pár szál répát, mire hazaér!

– De én Jadenre vigyázok!

A háttérből hallom, hogy apu dalokat énekelget a dédunokájának. Chloe minden bizonnyal a tévé előtt nyáladzott egész nap. Ideje lesz megleckéztetni.

– Kérlek, ennyit tegyél meg! Nem fogsz belehalni.

Chloe felháborodottan fújtat.

– Na, jó.

– Igyekszem haza – teszem még hozzá. – Apádnak mondd majd el, merre vagyok! Ja, és hagynátok nekem is a vacsorából? Nem kell sok.

– Oksa. Más óhaj-sóhaj?

– Semmi. – Az én ajkamról is felröppen egy duzzogó morranás. – Ez minden.

Leteszem, és újra eltöprengek, hogy ugyan minek is töröm magam annyit?

Harmincadik fejezet

Pontban négykor Robin megjelenik az íróasztalomnál.

– Készen áll?

– Két perc. – Az asztal közepére tolom a papírokat, hogy legalább valamennyire a rend látszatát keltsem. Azután felveszem a kabátomat.

– Viszlát, mindenki, holnap találkozunk! – búcsúzik az alkalmazottaktól Robin, majd ott hagyjuk az egereket cincogni.

Már a járdán állva hirtelen röhögő görcs lep meg.

– Mi a mulatság tárgya? – érdeklődik Robin.

– Törvényen kívül érzem magam – magyarázom. – Olyan, mintha ellógtunk volna az iskolából.

– Tiszta szerencse, hogy én vagyok a pedellus!

A levegő fagyos, szinte karcolja a légutakat. Gyönyörűen tündöklik a lehullott hó a lámpafényben. Alatta azonban veszélyes jégtócsák bújnak meg. Elkorcsolyázom a járdaszegélyig.

– Nana – állít meg Robin, és belém karol, hogy orra ne bukjak. – Indul a hajsza Rosemary karácsonyi ajándéka nyomában!

– Olyan szép a főutca – jegyzem meg ábrándosan, amint egymás mellett haladunk. Ragyognak a színes égők, az egész annyira otthonos és hívogató.

– Szép bizony – hagyja helyben kinyilatkoztatásomat Robin.

– Hogy tetszett a villanygyújtási ceremónia?

– Nagyon – feleli Robin.

– És Rosemarynak?

Robin felsóhajt: – Az igazat megvallva manapság nemigen tudom, mi nyeri el a tetszését, és mi nem.

– Aha.

– Ezért szeretnék neki az idén valami igazán különlegeset ajándékozni. Isteni adomány ez az új ékszerüzlet!

Egy hónapja sincs, hogy egy illusztris woburni ötvös fióküzletet nyitott itt, Stony Stratfordban. Ornato a bolt neve, és mindenki ódákat zeng róla. Mármint mindenki, akinek pénze van ékszerre.

– Én még nem jártam odabent – vallom meg. Nem volt hozzá merszem. Az aranyholmi eszelősen drága a magamfajta vékonypénzűeknek, úgyhogy, gondoltam, a saját érdekemben jobb, ha nem kerülök a bolt közelébe. Ez a mostani alkalom éppen kapóra jön. Végre jogszerűen kíváncsiskodhatom.

Lassan átérünk a főutca túlsó végére, ahol a bolt van. Robin kinyitja előttem az ajtót. Örömittasan betámolygok a kinti zimankóból. Érkezésünket az ajtó fölé akasztott csengettyű adja hírül.

Az üzlet igazán nagyon takaros. Máris lehiggadok. Csodásan elvonja a figyelmemet a délutáni történésekről – bár azok a fránya SMS-ek továbbra is piszkálják a csőröm. Az ékszerbolt belül csupa fehér, a padló sötétbarna. Tükörszerűen ragyogó üvegpultok alatt hever a tömérdek násfa. A falakat ezüstszínű hópelyhek ékesítik, ízlésesen hirdetve a közelgő ünnepet. Andalító muzsika bizsergeti a fülem.

– Attól tartok, hogy bármit is visz innen, Rosemary szaltózva fog a nyakába ugrani – súgom Robinnak. – Ez tüneményes!

Végigmustráljuk a tárolókba kirakott gyémántos karkötőket és nyakláncokat. Egytől-egyig osztályon felüli áru. Káprázik tőlük az ember szeme. Hát még az árcéduláktól!

– Melyik függő tetszik ezek közül? – kérdi Robin egy fehér kövekre terített lánckollekcióra mutatva.

– Mind varázslatos!

– De ha csak az egyiket vehetné, melyik volna az?

Rábökök egy ezüstláncra, könnycsepp formájú medalionnal.

– Nekem az tetszik a legjobban.

– Nekem is – állapítja meg Robin. – Ámbátor alábecsülhető darab a maga egyszerűségével.

– Mivel szolgálhatok? Hölgyem? Uram? – kérdezi meg a pult mögött álló, sima modorú eladó.

Robin megpördül a tengelye körül.

– Karácsonyi ajándékot szeretnék a feleségemnek – mondja. – A hölgy pedig segít a választásban.

– Melyiket mutathatom?

– Nézzünk karkötőt, Juliet?

– Azok ott káprázatosak! – mutatok egy kollekcióra. Arról sejtelmem

sincs, hogy Robin mennyi pénzt szándékozik itt elkölteni, de az fix, hogy Ricket a szívgörcs kerülgetné az árcédulák láttán.

Az ajándékvásárlás frontján férjem uram bizony nem az a kimondott bajnoktípus. A negyvenedik születésnapomra talicskát kaptam tőle, tavaly karácsonyra pedig kenyérsütő gépet, amely azóta is a dobozában pihen a lépcső alatti, takarító eszközöket rejtő kamrában, az ítéletnapra várakozva. Nem mondom, a jó szándék megvolt benne, na de kérem szépen, hogy a pékbe érjek én rá kenyeret sütni? Sosem voltunk romantikus pár, tekintve, hogy a pénzünket jobbára a család emésztette fel, s így megy ez mind a mai napig. Luxusajándékokra sose tellett. Ékszerekre sem. De eb, aki bánja. Én csak a karácsonyfát szeretem feldíszíteni, magamat nem annyira. Igaz, Rick a huszonötödik házassági évfordulónkra meglepett egy igazi, gyémántos karkötővel. Meg is becsülöm, ha már a férjem – először életében – bemerészkedett érte egy flancos ékszerboltba. Hirtelen újra bevillannak a rejtelmes üzenetek. Mégis, mi folyhat a hátam mögött?

Rick titkot rejteget előlem, vajon ez teljesen meg fogja mérgezni az idei karácsonyt? Semmiféle csecsebecsére nem áhítozom, csak arra, hogy a férjem hű és őszinte legyen hozzám. Talán nem égbekiáltó kérés. Azt hittem, mindig nyíltak leszünk egymással. De úgy látszik, tévedtem.

Az eladó kirakja elénk a karkötőkkel teli tálcát. Rögtön elinalnak sötét gondolataim a nagy ragyogástól.

– Mennyit szán az ajándékra? – tudakolja az eladó.

Robin tűnődik egy keveset.

– Nagyjából kétezer fontot.

Igyekszem nem leprüszkölni a pultról az ékszereket. Két lepedőt? Ejha! Rosemary aztán jól kifogta!

– Melyik tetszik, Juliet?

– Az összes.

– Próbáljon fel párat!

– Inkább ne…

– De, bátran! – noszogat Robin. – Óriási segítség volna!

Mit van mit tenni, az eladó segítségével felteszek egy karkötőt a csuklómra, s ide-oda illegetem Robin orra előtt.

Robin egykedvűen vállat von. Nem hatja meg a holmi míves kivitele.

– Inkább ezt.

Felpróbálok még néhány karkötőt, de Robin egyiktől sincs elragadtatva. Nekem viszont elképesztően tetszik valamennyi. Talán objektívabb szárnysegédet kellett volna maga mellé kineveznie. Új ékszer következik.

– Ez itt tizennyolc karátos arany, rubinkövekkel – konferálja fel az eladó a darabot.

Tiffany fazonú, szatinírozott karperec.

– Ebből csak úgy árad az ünnepi hangulat! – kiáltok fel. – A galambvérszínű rubintok, mint az óbor, olyan mélytüzűek.

– Felvenni! – sürget Robin. – Hadd lám, hogy mutat!

Felhúzom a karperecet. Tekintélyes a súlya, van benne anyag. Minden szempontból ordít róla, hogy minőségi zsuzsu.

– Hát ez álomszép!

– Illik is magának – néz le Robin a csuklómra. – De vajon Rosemarynak is tetszeni fog?

– Még szép! – Nincs olyan nő, akinek ez ne tetszene.

– Klasszikus kialakítású, kortalan darab – kotyog bele az eladó finomkodón. – Nem megy ki a divatból soha.

– De nem gondolja, hogy egy férfi kizárólag gyémánttal kedveskedhet a nejének?

Igyekszem visszafojtani a kuncogást. Rick azonmód megcáfolná a kijelentést, ha itt lenne!

– Dehogy, a rubin elsőrangú alternatíva – oszlatja el Robin kételyeit az eladó.

– Egész más a kettő – fűzöm hozzá afféle botcsinálta szakértőként. – Szerintem megtalálta a tökéletes karácsonyi ajándékot.

– Akkor ezt kérném – mondja Robin határozottan.

Az eladó elviszi a karkötőt, hogy díszdobozba csomagolja. Addig is vágyakozva szemezem a többi ékszerrel. Néhány évvel ezelőtt egyszer azt hittük, hogy Rick nyert a lottón. Persze kiderült, hogy fatális tévedés volt. Vajon, ha csakugyan nyert volna, most itt vásárolgatnék? Vajon boldogabbak lennénk egy szakajtónyi suskával a bankszámlánkon? Ha piszkosul gazdagok lennénk, Rick vajon akkor is más nők felé kacsingatna?

Robin fizet, mint a katonatiszt, s elteszi a vásárfiát. Pár pillanattal később

újra a főutcán gyalogolunk. – Ez hamar ment.

– Kitűnően választott. Nem is értem, minek hozott magával.

Robin mosolyog.

– Nagyra értékelem a segítségét. De még nincs ám öt óra! Szóval, mit csináljunk a munkaidő végéig?

– Visszamehetnénk dolgozni arra a félórára. Van még pár elintézetlen ügylet az asztalomon.

– Arról szó se lehet! Ha már lógunk az iskolából, hát adjuk meg a módját! – Azzal Robin a könyökömnél fogva óvatosan, megfordít. Az irányból arra következtetek, hogy az Odell Yardonba leszek meghívva, a főutcától nem messze fekvő ragyogó borozóba. Meghitt kis hely, alig néhány asztallal. – Fiatal az este, hát még mi!

Felkacagok, igyekezvén legyűrni magamban a keserűséget.

– Ebben én nem lennék olyan biztos!

– Akkor igyunk, hogy örök ifjak maradjunk – javasolja Robin. – Egy jó pohár vörösbor csodákat művel ám!

Ezen megállapítással jelen helyzetemben mélységesen egyet tudok érteni.

Harmincegyedik fejezet

Sikeresen megkaparintjuk a legutolsó asztalt az egyik sarokban. Robin egy üveg Shiraz Cabernet-t rendel görög delikateszekkel. Testvériesen meg fogunk rajtuk osztozni.

– Igazság szerint nekem aprópecsenyét kellene vacsoráznom a családom társaságában – jegyzem meg, amikor az ételt kihozzák. – De ez így sokkal jobb.

Robin kitölt egy-egy pohár bort, és ezzel elhessenti minden maradék kételyemet. A tálból kiszedek magamnak pár szem olajbogyót, némi humuszt és egy finom, meleg pitát. Kitűnő a vörösbor: testes és gyümölcsös. Elönt a megkönnyebbülés, rövid időre alábbhagy az idegességem. Élvezettel felsóhajtok. A vörösbor kezdi rajtam kifejteni áldásos hatását.

– Finom? – kérdi Robin.

Bólogatok.

– Elsőrangú!

Csendben eszünk-iszunk egy darabig. Korábban meg se fordult a fejemben, hogy éhes vagyok. Jó étvággyal habzsolok. Lágy dzsesszmuzsika gomolyog körül. Gondjaimat-bajaimat egy időre száműzhetem az agyam egyik hátulsó, félreeső szegletébe.

– Ez annyira meglett emberhez illő dolog – vélekedem a boromat szürcsölve. Rickkel el kellene jönnünk ide. Talán javulna a helyzet, ha ismét látná, hogy nő vagyok, nem pusztán a család csicskása. – Köszönöm, hogy elcsábított ide!

– Nem kellett sokat csábítani.

– Nem – heherészem. – Tényleg nem.

– Eljárnak azért otthonról, Rick és ön?

– Szinte soha. Valakinek a családból mindig szüksége van ránk. Saját magunkra rettentő kevés időnk jut. A bruges-i kiruccanásunk lett volna „a” nagy romantikázás, már évek óta fogadkozunk, hogy elmegyünk. És tessék, mi lett belőle? – Ha elmentünk volna, vajon miben lenne más a jelen? Ha előkerült volna a bőröndömből az az étvágygerjesztő fehérnemű, az vajon

újjáélesztette volna a szerelmünket? Rick akkor nem SMS-ezgetne idegen nőcikkel?

Ezúttal Robin az, aki nevetésre fakad.

– Nagy kár, hogy haza kellett jönnie! Pocsék időzítés volt a lánya részéről, ha szabad ilyet mondanom!

– Bizony, az anyaság és a nagyanyaság örömei! Tudnék mesélni…

– Nem is nézném ki önből a nagyanyaságot! – flörtöl Robin.

– Pedig bizony érzem a tagjaimban.

– Bár nekünk nem lett gyerekünk, Rosemaryval mi se nagyon robbanunk ki otthonról. Fogalmam sincs, miért. Valahogy leszoktunk róla. – Robin leszakít egy darabot a pitából, és szórakozottan játszani kezd a humusszal. Kerüli a tekintetemet. – A nejem mindennap elmászkál: könyvklubba, kórusba, pilatesre, nőegyletbe. Nem tud olyan szervezetet mondani, ahol Rosemary ne lenne tag. – Robin szomorú szemekkel néz. – Elváltak az útjaink, és nem tudom, hogyan lehetne visszajutni az útelágazásig.

– Az rengeteg kemény munkát igényel – figyelmeztetem. – És mindkettejüknek akarnia kell. Üljön le Rosemaryvel, és világosítsa fel, hogyan érez iránta! – Szépen vagyunk, én adok jó tanácsokat, holott a férjem, ahogy a mellékelt ábra mutatja, elhidegült tőlem.

– Mi férfiak csapnivalók vagyunk az ilyesmiben. Ahelyett, hogy szembenéztem volna a problémákkal, egyre több időt töltöttem munkával. Nem mondom, az üzletnek jót tett – próbálja palástolni a dolog tragikumát Robin, de a kapcsolatunknak nem éppen. Néha nem is tudom, hogy ez mindörökre így marad-e, vagy egyszer csak kilábalunk belőle?

– Tennie kell valamit, ha nem boldog, Robin! – Helyben vagyunk, már megint osztom az észt. – Gyanítom, hogy Rosemary szintén kényelmetlenül érzi magát.

– Nem is tudom. Az emberek, még ha nem is különösebben boldogok, hajlamosak évekig kihúzni a partnerük mellett, jól mondom?

A szüleim kapcsolata az eleven iskolapélda. Hát Rick és én hogy állunk ezzel? Azt hittem, boldogok vagyunk együtt. Alighanem tévedtem.

– Mindannyian megérdemeljük a szeretetet, amire vágyunk – fejtegetem tovább. – De nem elég vágynunk rá, tennünk is kell érte.

– Maga szerint egy csinos, rubinköves karkötő tehet valamit érte?

Rámosolygok.

– Kezdetnek nagyon is megteszi! Kíváncsi leszek, el tudja-e csalni Rosemaryt a céges buliba.

– Igyekezni fogok. – Robin tölt még a borból.

Ezzel az üveg vörös kifújt. Nekem pedig csakugyan haza kell kocognom. Eléggé elpilledtem, és még egy csomó dolgom van – azon kívül, hogy kiderítem, mi zajlik a házasságom felszíne alatt. A karácsony nem fog önmagától megszerveződni, s eleddig nem nagyon strapáltam magam, hogy a teendők hosszú-hosszú listájának a végére érjek. Zúg a fejem. Nagy szerencse, hogy nem autóval jöttem munkába, máskülönben itt kellene hagynom a kocsit éjjelre.

– A maguk kapcsolata annyira stabilnak tűnik.

– Pedig nem volt mindig stabil – vallom be. – Villongtunk éppen eleget. Néhány évvel ezelőtt még azt is fontolóra vettem, hogy elhagyom a férjem.

– Meglep, hogy ezt mondja!

– Visszajött a városba egy régi szerelmem, és óriási kísértésbe estem, hogy újjáélesszem vele a lángot. – Talányos, hogy ezt miért regélem el éppen Robinnak. Persze, az évek során jóban lettünk: az irodában csupán mi ketten képviseljük a korosztályunkat, ezért Robin sok mindenbe beavatott a feleségével kapcsolatban. Elmosódtak a főnök-beosztott között húzódó határvonalak, mára Robint a barátomnak tekintem. Ő is többet tud a családomról, mint amennyi a hivatalos viszonyba belefér. Igaz, ez a két-három pohár vörösbor is megoldotta a nyelvem. Úgy érzem, szövegelnem kell, Robin pedig alkalmas hallgatóság, mivelhogy ő is magánéleti problémáktól szenved. – De szerencsére aztán hagytam az egészet a csudába.

Robin döbbenten meregeti a szemét.

– Ez egyáltalán nem vall magára, Juliet!

– Igaza van. Úgy viselkedtem, mintha valaki egész másnak a bőrébe bújtam volna. Mélypontra kerültem, sebezhető voltam, úgy éreztem, nem szeretnek, mert Rick megváltoztathatatlan ténynek tekinti, hogy vele vagyok. Stephen színre lépett, és én újra kívánatos nőnek érezhettem magam. Lélekemelő volt. – Alig hallhatóan felkacagok, hogy zavarodottságomat leplezzem.

– Azt hittem, hátat fordíthatok mindennek, ami kedves volt számomra, hogy új életet kezdjek azzal a férfival – folytatom. Vajon Rick apró kalandja afféle bosszúhadjárat lenne? Megkapom a magamét azért a két évvel ezelőtti félrekacsintásért? Úgy gondolja, joggal engedélyezhet magának némi szenvedélyt? Azt hittem, már megbocsátott nekem. Mert én még nem teljesen bocsátottam meg önmagamnak. – Katasztrófa lett volna. Szerencsére aztán észhez tértem, és beláttam, hogy a családom mindennél fontosabb a számomra. – Ez a maradéktalan igazság. Azt hittem, Rick is így tudja. Minden bizonnyal azonban úgy érzi, nem szeretik, vagy épp ellenkezőleg: biztos benne, hogy kettőnk közt úgyis minden a régiben marad… Megérintem Robin keze fejét. – Ne adja fel a kapcsolatát! Úgy hangzik, van még remény. Ne csüggedjen!

– Nem fogok – állítja. – Maga csodálatos asszony, Juliet. Rick szerencsés fickó.

– Átadom – tréfálkozom.

Bárcsak én is beszélhetnék Robinnak a szorongásaimról! Ám azt nem lehet. Magamban kell tartanom mindet. Ricknek titka van előttem, hát már nekem is van titkom őelőtte. De bizonyos dolgokról Robinnak nem kell tudnia. Ó, mennyire szeretném, ha én is tudatlan lennék! Amúgy a bortól támadt jovialitásom mellett kezd kilyukadni a gyomrom. Igyekszem nem gondolni az ismeretlen nőtől érkezett SMS-ekre, illetve arra, hogy Rick vajon ugyanannyira boldog-e énvelem, mint énővele.

Harminckettedik fejezet

A ház pislákoló karácsonyi fényei üdvözölnek, amikor hazaérek. Utóvégre nem is baj, rajtuk kívül úgyse üdvözöl senki.

Anyu és apu a díványon trónolva egy idétlen bevásárlós műsort néz. Apu fölpillant.

– Szia, mókuskám! – köszön, azután visszafordul a televízióhoz. Anyu észre se veszi, hogy bejöttem. Chloe a karosszékben ejtőzve hallgat valamit az iPodján, Jason pedig a villanyvonatával játszik. Mindenki elmerült a maga kis világában. Tom jellemző módon nincs itthon. Rick valószínűleg esti sétára ment Pajtival. Kár, hogy nem futottunk össze, örömest velük tartottam volna. Még mindig felséges a hó, szép tiszta, ráadásul telihold van.

A konyhában levetem a kabátom és a cipőm. Nem kellene sokat győzködni, hogy bontsak fel egy újabb üveg bort, aztán uccu, vedeljek tovább. De nem megyek át gödénybe, inkább benyomom a vízforralót.

Pár pillanattal később Rick bejön az ajtón, s leteszi kulcsait a pultra. Pajti rám ugrál örömében. Néha szeretném, ha megcserélnénk a szerepeket, és a változatosság kedvéért én ugrálnék őrá.

– Hát te meg hová tűntél? – szegezi nekem a kérdést Rick. – Halálra aggódtam magam!

– Miért, Chloe nem mondta?

– Csodálkozol? – Rick felháborodottan csettint a nyelvével, miközben lehúzza magáról a bakancsot. – Az a hebehurgya lány! – hőbörög tovább Rick. – Egyik fülén be, a másikon ki. Egy aranyhalnak több esze van.

Hát igen, ezt bizony bele kellett volna kalkulálnom! Malőr.

– Vagy tízszer hívtalak!

Ránézek a mobilomra. Rick csakugyan tízszer hívott, biztos lehalkítódott valahogy a telefonom.

– Bocsánat. Nem figyeltem. Robinnak segítettem megvenni a felesége karácsonyi ajándékát – magyarázom. – Aztán a Stony borbárban megittunk egy italt. Egyszer mi ketten is elmehetnénk oda. Kellemes hely.

– Ugyan, mikor érünk mi rá ilyesmire?

– Robinnak szóról-szóra ezt mondtam, hogy nem érünk rá. Holott igenis időt kellene szakítanunk egymásra.

– Bah! – villantja meg cikornyás szóvirágainak egyikét Rick. – Ennyi erővel kitalálhatnánk a lottószámokat is, illetve megkereshetnénk a rák ellenszerét. Esélytelen.

– Chloét azzal is megbíztam, hogy főzzön valamit.

– Hát, abból se lett semmi. Várhattam volna az idők végezetéig. – Rick beszélgetés közben időnként ledorongolja a kutyát. – Találtam a hűtőben valami húsfélét, azt megmelegítettem. Merak is itt maradt vacsorára.

– Helyes.

– Olyan jó kölyök az! Ő pucolta a répát.

– Hagytatok valami kaját?

– Nem – vakkant Rick. – Miért, kellett volna?

– Mindegy, a borbárban csipegettem pár falatot.

Elkészül a tea, egy csészével lerakok Rick elé az asztalra. Elnézem a férjemet, ahogy a kutyával pöröl. Semmi változást nem veszek észre rajta. Csak a jó öreg Ricket látom, akit életem túlnyomó részében ismertem és szerettem. Nem úgy tűnik, mintha titkokat rejtegetne előlem.

– Mit bámulsz? – kérdezi, mert rajtakap, hogy mustrálgatom.

– Semmi – pislantok félre.

Pajti elfészkel a kosarában, Rick pedig leül.

– Hmm – hümmög, amint a teába belekóstol. – Köszönöm, drágám! Finomat főztél.

– A sok rutin, ugyebár. – Azután elhelyezkedem a széken vele szemközt. – Te Rick, ugye nincs semmi baj közöttünk? Jól áll a szénánk?

– Hát persze – válaszolja.

– De elmondanád, ha valami gond lenne?

Rick csodálkozó képet vág.

– Na de ha nincsen semmi gond!

– Véletlenségből a reggel magammal vittem a telefonodat.

Rick arcán szétárad a megkönnyebbülés.

– Hála istennek! Minden kuncsaftom száma abban van. Egész nap azon agyaltam, hová kevertem el! Itthonról Chloe mobiljáról hívtalak, úgy kellett elkunyerálnom.

Rick egyáltalán nem úgy fest, mint egy bűnbe esett férfiú. Nyugodtan megpendíthetném, hogy egy Lisa nevű nő üzenget neki, meglehetős gyakorisággal. Megtudakolhatnám, hogy az illető kicsoda. Azt is megtárgyalhatnánk, hogy jelent-e számára valamit a nő, és hogy van-e okom aggodalomra. Bevallhatnám, hogy félek: Rick esetleg már nem szeret. És mégis befogom a számat.

Nem jön ki hang a torkomon. Nem találom a megfelelő szavakat. A szívem nem bírná elviselni az esetleges fájdalmat. Fogom a telefont, Rick felé tolom az asztalon, és hallgatok, mint a sír.

Harmincharmadik fejezet

– Rick – ezt Merak mondja – olyan keveset szól ma!

Épp a furgont pakolják fel egy munkás nap után – padlószőnyeget fektettek Castlethorpe-ban – és nagyban készülődnek hazafelé.

– Lefoglalnak a gondolataim, Merak – feleli Rick, miközben a szerszámait teszi el.

– Tudok segíteni?

Rick elmosolyodik.

– Ha fizetésre tudnád bírni az ügyfeleket, az például jó lenne.

Hogy ne menjünk messzire, itt van ez a kuncsaft, akinek a nappaliját szőnyegezték. Az egekbe magasztalta Ricket, amikor dolgoztak. Tetszett neki Merak udvariassága. Tetszett neki, hogy rendet raktak maguk után. Satöbbi, satöbbi. Csak éppen fizetni, azt nem tetszett neki. Mert nem volt nála pénz, meg majd a jövő héten felvesz a bankból, meg a többi elcsépelt hanta. Hát nem lehetett volna még az előtt intézkedni, hogy idehívta őket? Az eredmény: Ricknek vissza kell még jönnie Castlethorpe-ba, s ez valahogy csak annyira hiányzik neki, mint púp a hátára. Újabb fizetés nélküli munkaóra, ennyi és nem több. A jól végzett munka győzelmes érzése ekként megavasodván keserű ízt hagy Rick szájában.

– Miért nem fizetnek ezek?

– Mert üres a zsebük, Merak.

– Világos. A mienké is az.

– Jól beszélsz.

– De munka van-e elég?

– Januárra még nincs annyi, amennyit szeretnék. – Közel sincs. Csak telnek-múlnak a hetek, Rick pedig szeretné a lehető legtöbb megbízást kapni, hogy jól kezdődjön az év. Esetleg üres óráikban majd szórólapoznak, hogy újabb kuncsaftokat toborozzanak.

– Nem szeretném elveszíteni az állásom.

– Ott még nem tartunk, édes öregem! Tudod, mindent megteszek, hogy legyen meló!

A karácsony rohamos közeledtével Rick kapott egy listát a ház körül aktuális karbantartási teendőkről. Közülük jó néhány már időtlen idők óta húzódik – például vissza kellene csavarozni a vécépapírtartót, amelyet Tom levert egy késő tavaszi görbe éjszakán, részegen, persze. De mi végre ez a nagy rohanás, minek a dolgokat éppen karácsonyig megreparálni? Hát belerokkannának azok ott, ha a vécépapír-gurigát továbbra is a fürdőszobapolcról kapnák fel, ahogy azt az elmúlt jó fél évben megszokták? Alkalmasint az a fakezű rontópál is megjavíthatná, amit elbarmolt! Na ja, hiú ábránd, gondolja magában kajánul Rick. Végső soron, ha nem jönne össze elég megrendelés januárra, Merakot még mindig meg lehet bízni az otthoni javításokkal. Rick semmiképpen nem akar megválni pótolhatatlan, aranyat érő inasától.

– Hazafelé még be kell ugranom valahová. Nem lenne probléma?

– Dehogy!

– Emlékszel a Woodman Rise-i munkánkra? Arrafelé lenne a kitérő.

Beszállnak a furgonba; Merak elhajt Milton Keynes átellenes csücskébe. Megállnak a háznál, ahol hónapokkal ezelőtt lefektettek tizenkét négyzetméter fekete járólapot a konyhában, illetőleg legalább kétszer annyi tölgyfa hajópadlót az ebédlőben és az előtérben. Nyomott áron dolgoztak, de a végösszeg még így is egy vagyonra rúg.

– Csak egy perc, kisöreg! – Rick kipattan, mély lélegzetet vesz, majd bekopogtat.

A tulaj ajtót nyit. Ez a pasas is, amikor dolgoztat, maga a megtestesült nyájasság – ezzel szemben most épphogy csak résnyire nyitja az ajtót. Kezében pórázt szorongat, távolabbi végén egy pitbullal. Rick nem is emlékszik rá, hogy a fickónak lett volna harci kutyusa.

– A ki nem fizetett számla ügyében jöttem – szólal meg Rick.

– Megkapja a pénzét – vicsorog versenyt kutyájával a gazdi. – Jelenleg likviditási zavaraim vannak.

– Nekem is, mert nem fizet.

– Hányszor mondjam, hogy megkapja a pénzét! – csattan fel a férfi.

– Már harmadízben próbálom behajtani az összeget – mutat rá Rick. – Három hónapja esedékes.

– Jöjjön vissza pár hét múlva! Most mennem kell, nem bírok ezzel a

kutyával!

Rick felsóhajt magában.

– Vissza is jövök, ne féljen!

A fickó rácsapja az ajtót.

Merak végignézi, ahogy Rick visszabaktat a kocsihoz, beszáll, majd bosszúsan kibámul az ablakon.

– Ez nem sikerült – konstatálja Merak.

– Nem – hagyja rá Rick. – Utálom ezt. Fizessék ki az emberek az adósságaikat, ne nekem kelljen könyörögnöm!

– Ahogy mondja – helyesel Merak.

– Gyerünk haza! Itt nincs mit tenni. – Rick legszívesebben betörné az ajtót, hogy föltépje odabenn a padlót, elvégre az még az ő jogos tulajdonát képezi, vagy mifene. Ilyetén vandálkodásnak persze nem sok értelme volna.

Noha szól a rádió, Merak ezúttal nem énekel együtt vele. Pedig a kedvence, Kylie Minogue dalolászik. A fiú szótlanul vezet, blazírt ábrázattal, egészen végig. Úgy látszik, Rick rosszkedve ragályos.

– Rick – töri meg végül a csendet Merak. – Kölcsönadná a furgont estére?

– Vidd csak – rándít egyet a vállán Rick. – Mire kell?

Merak is vállat von.

– El kell intéznem pár dolgot.

– Rendben. De csakis józanul vezetheted!

– Persze, hogyne. – Merak a Chadwick Close-i ház mellé húzódik. – Később visszahozom.

– Maradhat, holnap reggel úgy gyere értem, kocsistul.

– Inkább visszahoznám.

– Ahogy óhajtod. – Rick kiszáll. – Amikor megjössz, ihatnánk egy sört. Ha nincs sürgős dolgod. Juliet céges murin lesz. Mi is bulizhatnánk egyet.

– Köszönöm!

Rick a járdán állva néz a tovasuhanó furgon után. Az utca túloldalán a szomszéd ház ezer meg ezer égője pislog, lüktet, tündöklik. Neil Harrison otthona felett egy egész skandináv ország teljes rénszarvas-populációja szálldos széles körívben. Az ereszen többfunkciós műanyag jégcsapok lógnak. Az előkertben jókora angyal próbálgatja a szárnyait. Minden egyes

fa színpompás ragyogással van befuttatva. A garázsról fényeső zubog alá. Végül a kert mértani középpontjában óriási, pazarul kivilágított, szabályos kúp alakú karácsonyfa díszeleg. Távolabb, a kocsifeljárón pedig három irdatlan fénykör. Ezeket vajon honnét újította a kedves szomszéd? Nyilván külföldről. A helyi barkácsáruházak kínálatában nem szerepel ilyesmi.

Rick megfordulva szemügyre veszi saját díszkivilágítását. Bizony, labdába se rúg a szomszédé mellett, állapítja meg fásultan. Hiába, az élet ezen a fronton is kiszúr vele.

Harmincnegyedik fejezet

Mindig epedve várom a céges karácsonyokat! Westcroftéknál ez lesz a harmadik. A könyvtárban nem volt akkora durranás a dolog – megittunk néhány pohárkával munka után, és az italhoz lekváros hasét csemegéztünk. Semmi parádé, semmi hepaj. Robin viszont a három fiókirodának külön fogadót bérel, vacsorával és diszkóval. Pár évvel ezelőtt a Holiday Innben volt a buli, annak idején pedig, mielőtt beléptem volna, a kitűnő Wilton Hall-ba volt a törzshelyük. Idén pedig, ahogy tavaly is, a Kakasban lesz a karácsony. Nem éppen a Ritz, semmi pucc, de szép fogadó azért. Robinnak még így is épp elég mélyen a zsebébe kell nyúlnia, hogy jól érezzük magunkat. Munkatársaim – kivéve magát Robint – mind sokkal-sokkal fiatalabbak nálam. Ők szakavatott bulizók.

Idén kiköltekeztem: új ruhát vettem magamnak ez alkalomra. Fura dolog ez a ruhákkal. Ha az ember elér egy bizonyos kort, valahogy láthatatlanná válik a divatcégek számára. Mégis, mit vegyen fel az ember egy karácsonyi bulihoz? Semmi túl csecsét, nem vagyok az a kimondott önvillantó típus. A dekoltázst és a karomat nem szeretem közszemlére tenni. Továbbá el akarom rejteni növekvő kerületű derekamat és a fenekemet is. Divatos szeretnék lenni, de nem úgy, mint egy tizenéves csitri. Fő a mértékletesség. Túlzásokba nem esünk, mert ha az emberre ennyi idősen rámondják, hogy „dögös”, az azt jelenti, hogy túllőtt a célon. A ruha Milton Keynes előkelőbb részéről származik, a főutca végéből. Rick bugylibicskaként összecsuklana, ha megtudná, mibe került, pláne, hogy nem állunk valami fényesen anyagilag. Azonban én csupán sátoros ünnepek alkalmával moccanok ki, szóval muszáj megadnom a módját. Gondoltam, hogy a szokásos, körbenyírt bili-frizurámmal is csinálok valami extrát, de aztán elvetettem az ötletet.

Megtekintem az eredményt a tükörben. Szépen kicsíptem magam, nem azért mondom! A ruha skarlátvörös, bő szabású, hogy a megfelelő helyekre jótékonyan rálógjon. Felkapom a tűsarkút, pedig tudom, hogy fél órán belül lesántulok tőle. Mostanában a lapos sarkú cipőket kultiválom, nem vagyok hajlandó tipegve pilinckázni. Mégis, most az egyszer vállalom a tortúrát.

Felveszem a gyémántos karkötőmet is. Alig hordom szegénykét, és épp illik a különleges alkalomhoz. De ez mind semmi, mert a körmeimet is kilakkoztam, még a lábamon is! Pirosra, ami illik a ruhámhoz. Azonban hirtelen az ismeretlen Lisa villan az agyamba, és nagy műgonddal felépített önbizalmam egy csapásra kártyavárként omlik össze. Vajon fiatalabb nálam a nő? És csakugyan dögös, a szó nemesebbik értelmében? Divatos? Szép? Ó, bárcsak tudnám!

Rick elvisz a fogadóba, s ha késő éjszakáig tart a dínom-dánom, hazafelé leintek majd egy taxit. Emlékeim szerint éjjel egyig szoktunk mulatozni, de korántsem biztos, hogy én addig kihúzom.

Befejezem a toalettemet egy leheletnyi Chanel 5-össel. Ekkor Chloe lép a szobába, és henyén nekidől a falnak. – Anyci, asszem Jaden lázas. Gyere már, nézd meg te is!

Követem őt az unokám szobájába. Jaden ágyban van, rózsás az arca. Megtapintom a homlokát.

– Meleg – állapítom meg. – Megmérted már a lázát?

– Nem.

– Ott a lázmérő a fürdőszobaszekrényben.

Chloe egy pár másodpercig sután ácsorog. Végre, amikor nagy nehezen leesik nála a tantusz, hogy őneki kell a célszerszámot behoznia, eltrappol. Pár másodperc múlva visszatér őbambasága, én pedig Jaden nyelve alá csúsztatom a lázmérőt. – Hőemelkedés, nem komoly. Adj neki egy fél kalmopyrint. Aztán dörgöld le nedves ruhával.

– Nem csinálnád inkább te? – kérdi nyújtottan Chloe. – Te nagyobb ász vagy az ilyesmiben.

– Tudod, ez azért van, mert rengeteget gyakoroltam! – emlékeztetem. – Szóval gyakorolj, és idővel te is mester leszel!

– Anyci…

– Én céges bulira megyek, Chloe! Légy ügyes kis ugrifüles! Ha nem megy valami, hívj a mobilomon!

– Azt hittem, ma mehetek partizni… – pillog nagyokat mihaszna kislányom.

– Hinni a templomban kell – küldöm az idevágó riposztot.

– De Tom meghívott egy körre a haverjaival!

– Nem mondom, örömmel veszem, hogy épp nem marakodtok, de azért csak maradj itthon szépen! Tom is ki fogja bírni nélküled.

Chloe sötét pillantással nyugtázza, hogy önkényesen átírom az esti programját. Nem baj, nem tud érdekelni.

– De karácsony szent ünnepe van!

– Kislányom, Jaden a te fiad. Itthon kell maradnod vele. – Kezébe nyomom a lázmérőt. – Amúgy ma este én fogok bulizni! Te se szeretnéd, ha elmulasztanám, ugye?

Chloe arcáról lerí, hogy dehogynem szeretné, mi az, hogy! Sebaj, pukkadjon meg! Ez egyszer lehet neki is pechje. Ezúttal kivételesen a saját magam érdekeit tolom előtérbe. Chloe majd megtanulja, hogy komolyabban vegye a saját felelősségét.

– Érezd jól magad – böki ki végül tétován. – Biztosan elboldogulok valahogy.

– Hát már hogyne! – Körbetáncolok előtte. – Na, hogy festek?

– Elmegy.

Hajmeresztő, hogy ez a lány mily művészien flegma! Na ja, kellett nekem kérdeznem. De majd megítélem én saját magam. Még utoljára belenézek a tükörbe. Megbizonyosodom róla, hogy tényleg elmegy a külsőm. De aztán ismét elnyel a kételyek posványa. Vonzó nő vagyok én még? Vagy pontosan úgy nézek ki, mint egy átlagos, negyvenöt éves banya? Mire gondolhat Rick, amikor rám néz? Még ott van benne az a bizonyos szikra, vagy sem? Vajon ezért váltogat üzeneteket azzal a nőcivel? Mindegy, nem akarok erre gondolni. E mai napon itthon hagyom az összes nyavalyámat, és amúgy istenesen kitombolom magam!

A lépcsőn leérve anyut és aput a tévé előtt találom. Idelent tehát semmi változás. Érdekes, hogy minden nézeteltérésük ellenére a szüleim egész szépen összemelegedtek. Apu csakugyan segít vigyázni anyura.

– Majd jövök – szólok oda. – Legyetek jók! – Anyu kótyagosnak tűnik; Rick újabban jelzéseket tesz a piásüvegekre, miután rajtakapta anyut, hogy egyenesen a palackból nyakalja a méregdrága, méregerős whiskyt.

– Hová mégy? – kérdezi anyu, elszakadván a The One Man Show című blőd esztrádműsortól.

– Céges karácsonyra.

– És nem akarnál kiöltözni egy kicsit?

– De hát kiöltöztem! – Akárha Krisztus urunk neve napjára mennék, az ég szerelmére!

– Vagy úgy!

– Nagyon csinos vagy, pintyőkém! – dicsér meg apu.

– Köszi!

– Mint maga a Télanyó, személyesen!

Helyes. Elvégre ez volt a cél.

Rick a konyhában újságot olvas, bár nem szereti a lapokat. Az egekbe szökken tőlük a vérnyomása. Valószínűleg a nyugalmat keresné. Ha nem kellene elvinnie kocsival, már egész biztos bevette volna magát a sufnijába.

– Ide nézz, törökméz!

– De csini vagy! – csapja össze a tenyerét Rick. – Szupercsini!

Arckifejezése elárulja, hogy csakugyan tetszik neki, amit lát.

– Csini?

– Te leszel az estély szépe! – udvarol Rick. – Már-már bánom, hogy nem mehetek veled!

– Jöhettél volna – olvasom a fejére. Hiszen amikor a helyet lefoglaltam, direkt megkérdeztem. Persze nemet mondott. Az alkalmazottak jó része hajadon, és aláírom, hogy ha senki más nem viszi magával a jobbik felét, az úgy tényleg nem az igazi. Rick úgy érezné ott magát, mint hatodik lábujj a körömcipőben.

– Tudom.

– Amúgy is, jó, hogy itthon maradsz szemmel tartani a pereputtyot. Jadennek hőemelkedése van, és Chloét bíztam meg, hogy vigyázzon rá.

– Irgalmas isten!

– Muszáj, Rick! Ideje megtanulnia, hogy nem passzolhatja le a gyerekét, akinek elsősorban az anyjára lenne szüksége.

– Túlságosan elkényeztettük.

– Hát ez az! Nem akarom kapásból bedobni a mélyvízbe, hanem lassan leszoktatom róla, hogy mindenben ránk hagyatkozzon.

– Legfőbb ideje.

Ránézek az órámra.

– Rohannom kell, mert még nélkülem falják fel a pulykát! – Mivel én

foglaltam asztalt, feltétlenül ott kell lennem, hogy lássam, minden simán megy-e.

Rick veszi a kulcsát és elvisz kocsival a főutcára. A Kakas fogadó pontosan középütt helyezkedik el, autóval mindössze pár percre esik az otthonunktól. Alighogy Rick megáll, észreveszem a fogadó felé bandukoló Robin Westcroftot. Nagyon elegáns és fess a sötét kasmíröltönyében, selyemsállal a nyakán. Fázósan leszegi a fejét és behúzza a nyakát a nagy hidegben. Úgy fest, a felesége, nem jött vele. Amikor befordul a szállónál, Robin elveszett, magányos ember benyomását kelti.

– Kösz a fuvart! – Megcsókolom Ricket. – Légy jó!

– Aztán nehogy berúgj, mint tavaly, és főként meg ne próbálj leteperni hajnalok hajnalán!

– Miért ne?

– Na nem bánom, kísérletezhetsz vele.

Másodszor is megcsókolom.

– Majd meglátod, mit hoz neked a Télanyó, ha jó leszel!

Férjem elmosolyodik.

– Már alig várom!

– Én is!

Addig viszont szeretném magam mögött hagyni a gondokat-bajokat, és önfeledten kiszórakozni magam. Az éjszaka egy komplett négyfogásos vacsorát, valamint számos pohár bort kell még eltüntetnem. Kezdődjék tehát az utolérhetetlen bűvészmutatvány!

Harmincötödik fejezet

Nagyjából nyolckor érkezik vissza Merak a kölcsönkért furgonnal. Rick a konyhában ülve várta be. A kisinas tiszta feketébe öltözött, bőrdzsekit húzott, és az alkonyati sötétség ellenére napszemüveget kapott magára.

– Merőben új külső – gusztálja Rick a fiatalembert. – Elegáns. – Túl ezen, ijesztő is némileg.

– Köszönöm – szól Merak büszkén. Majd leveszi, óvatosan összehajtogatja, és felső zsebébe teszi a napszemüvegét.

– Hol kupáltak így ki?

– Dolgoztam – feleli Merak kitérőn.

– És ettél már valamit, kiskomám?

– Nem még.

– Összecsaphatok neked egy szalonnás bucit, ha az megfelel kényes ízlésednek.

Merak nagy komolyan rábólint: – Szerintem az megfelel kényes ízlésemnek.

– Akkor ezt megbeszéltük. – Rick összedörzsöli a tenyerét, s hozzáfog a szendvicskészítéshez. – Vegyél ki magadnak söröcskét!

– Köszönöm! Magának is adhatok egyet?

– Látod, az frankó volna!

– Frankó – ízlelgeti a szót Merak.

Rick a serpenyőbe teszi a szalonnát, Merak pedig felbont két üveg Stellát. Koccintanak a palackkal.

– Nem mondhatjuk, hogy nagy dobás a Padlóra küldünk Kft. céges karácsonya az idén. Talán jövőre – ígérget Rick. – Köszönöm a kiváló munkád, Merak! Mára nem is tudom, hogyan boldogulnék nélküled! Prémiumot is szerettem volna adni, hogy a hálámat kifejezzem, de hát… – Rick nyitva hagyja a mondatot.

– Üresek a zsebek.

Rick széttárja a karját.

– Valahogy úgy.

Merak összeráncolja a homlokát.

– El kell mondanom valamit.

Rick visszatér a szalonnához, hogy megfordítsa.

– Öt perc, és elkészül.

– Fontos dolog – nyomatékosítja Merak.

– Leüljek hozzá?

– Igen, nem ártana.

Rick már előre sejti, hogy nem lesz lelkes attól, amit hallani fog. Meglehet, a pénzszűke oda vezetett, hogy Merak új állás után nézett. Talán a felmondását akarja bejelenteni, és akkor Rick fűrhat-faraghat egyedül januártól. Az lenne még csak a kutya világ! Hiszen úgy megszokta, hogy Merak a keze alá dolgozik. Lehetetlenség volna a helyére keríteni valakit, aki akár feleolyan ügyes. Viszont ha a legényke tovább akar állni, hát kicsoda ő, hogy visszatartsa? Tudomásul kell vennie, és kész. Rick magának is készít egy vigaszbucit, bár csöppet sem éhes.

– Kimegyünk a sufnimba a kajával – vázolja a haditervet Rick. – Az az én szentélyem. Tetszeni fog neked. Nagyon kevés embert hívok ám meg oda! Ott nyugodtan dumálhatunk. Sima bucira vagy pirítósra kéred a szalonnát?

– Sima bucira.

Pár perccel később egy egész tálca bucit visznek a kertbe. Rick kinyitja a fészert. Odabent a nyugágyakban elhelyezkednek.

– Ide süss – mutatja be Rick a büszkeségét, a kerek, rozsdamentes acél testű, üvegtetős italhűtőt. Még gurulni is tud, hogy ki lehessen tolni a szabadba, grillsütéshez. Amikor Rick benyúl egy sörért, olybá tűnik neki, mintha megszaporodott volna a teli palackok száma. Biztosan az asszony meglepetése, gondolja magában.

– No, kérem tisztelettel – sóhajt Rick, és jóízűen beleharap a szendvicsébe. – Már hintheted is a rizsát!

– Rizsát sajnos nem hoztam – szabadkozik Merak.

– Úgy értem, mondd, amit mondani akartál!

– Ja, értem. – A fiú rövid szusszanással a belső zsebébe nyúl, és előhúz onnan egy vastag guriga pénzt. Odanyújtja Ricknek a köteget.

Rick gondosan letörli az ujjait papírtörölközővel, s leteszi a szendvicsét,

mielőtt elvenné a pénzt.

– Ez egy egész vagyon – hápogja kikerekedett szemmel.

– Nyolcezer-négyszázkilencvenkét font – pontosít Merak, újra a zsebébe süllyesztve a kezét. – És tizenöt penny – számolja Rick tenyerébe az ott fellelt aprópénzt is.

– Nyolcezer-négyszázkilencvenkét font – visszhangozza tátott szájjal Rick.

– És tizenöt penny – egészíti ki precízen Merak.

– Mit műveltél te, mondd, édes öregem? Kirámoltál egy bankot? – kérdi ideges vihogással Rick.

Remélhetőleg nem most fog számára kiderülni, hogy az udvarias, karakán Merak, akit úgy megkedvelt, nem is annyira feddhetetlen erkölcsű fiatalember, mint amilyennek kinéz.

– Körbejártam a kuncsaftokat, akik tartoztak nekünk – szól Merak szenvtelenül. – Behajtottam rajtuk a pénzt. Holnap este pedig megyek a többiekhez.

– Azt a rézfánfütyülőjét! – álmélkodik Rick, letéve a pénzt az előttük álló dohányzóasztalra. Csak nézi-nézi a köteget, a fejét vakargatva. – És ki fizetett?

Merak a soron következő zsebéből előkap egy listát, s fennhangon olvasni kezdi saját gyöngybetűit. – Mr Taylor, Woodman Rise egyes szám, kétezer-háromszázötvenegy font.

– Te visszamentél hozzá?

– Vissza én. Nem örültek nekem.

– Azt gondolom! – kiált fel döbbenten Rick. – És mégis felköhögte a lóvét?

– De fel ám!

– És az a fenevad kutyája?

Merak ábrázata rezzenéstelen marad.

– Az megcsócsálta egy kicsit a cipőmet.

Rick ezt hideglelős kuncogással veszi tudomásul. Merak megköszörüli a torkát, s folytatja a felolvasást: – Mr Bateman-Smith, Elms utca, háromezer-kilencszáznyolcvannégy font. Mr és Mrs Davis, Spinney köz hetvenhárom, kilencszáztizennyolc font. Mr Ackersley, Grandley Gardens tíz, egyezer-

kettőszázharminckilenc font és…

– Tizenöt penny – fejezik be kórusban.

Merak becsukja a jegyzettömböt. Rick észreveszi, hogy még számos név szerepel a listán. A többi nem fizető kuncsaft nem tartozik túl sokkal, mégis, legyenek a fontjaik inkább Rick bankszámláján – ahol jog szerint lenniük kéne –, mint az övékén.

– Már hónapok óta gyötröm magam, hogy kiszedjem belőlük a pénzt! Mégis, hogyan bírtad rá az ügyfeleket a fizetésre? Megfenyegetted őket, hogy kalapáccsal vered szét a kocsijukat?

Merak kényelmetlen feszengésbe kezd a nyugágyon.

– Ugye nem?

– Kiadtam magam orosz maffiózónak. Aztán megemlítettem: hideg van ahhoz, hogy az ember ilyenkor úszkáljon a halakkal, de megkímélhetik magukat a kényszerű fürdéstől, ha fizetnek.

– És tényleg orosz maffiózó vagy?

– Ugyan, hová gondol! – legyint Merak. – De maguknak angoloknak egyre megy. Lengyel, litván, albán vagy orosz… egykutya.

– Hát, nem mondom – latolgatja a kijelentés igazságát Rick. – Hanem azért mégsem helyénvaló megfenyegetni az ügyfeleket, Merak!

– Csak egy kicsit rájuk ijesztettem.

– Még a végén elveszítjük a kuncsaftokat!

– Ha szabad megjegyeznem, aki nem fizet, az ne is legyen a kuncsaftunk.

Rick megkockáztat egy mosolyt.

– Ez, látod, nagy igazság!

– Megfigyeltem, hányszor kérte őket finoman, de ők csak nem fizettek. Holott a maga pénzén csücsültek! Ezúttal talán megértették.

Rick gurgulázva felkacag.

– A nemjóját, Merak, el se hiszem, hogy ilyet tettél! – Ismét koccint vele. – Nyolc rugó! Az egy jó csomó gondunkat megoldja!

– Akkor nem haragszik?

– Dehogy! – hahotázza Rick. – Egyáltalán nem! – Mi több, úgy érzi, mintha mázsás teher esett volna le a válláról. Ez a pénz elég lesz ahhoz, hogy kihúzzák a januári pangást, sőt! Ha pedig Merak a többi pénzt is behajtja, hát Rick hálája örökké üldözni fogja! – Már azt hittem, új állást találtál

magadnak – vallja meg Rick. – Erre gondoltam legelőször.

– Hogyisne! – tiltakozik hevesen Merak. – Olyat én soha nem tennék!

– Ezt örömmel hallom! – Rick tovább nevetgél, mint akit csiklandoznak. – Mégis megadom én neked azt a prémiumot. Egy keveset, hogy a hálámat kifejezzem.

– Nem szükséges!

– Tessék – vesz le Rick egy nagyobbacska köteget a vaskos gurigáról. – Sacc per kábé öt százalék. Minden további behajtás után ennyi lesz a jutalékod.

– Igazán nagylelkű, Rick! Köszönöm!

Rick visszafészkeli magát a nyugágyba, s meghúzza a sörét. Mégiscsak lesz pulyka karácsonykor az asztalon! És az ám, vehet az asszonynak valami szépet és különlegeset! De máris furdalja a lelkiismeret, miután Lisának és Izzynek is szívesen vásárolna pár apróságot. Még benéz hozzájuk a napokban, gondolja, ha időt tud rá szakítani.

Rick hátravetett fejjel még felnyerít:

– A kutya meg a mája, még hogy orosz maffiózó!

Merak is kacarászik – s ez ritka dolog – majd elernyed a nyugágyban.

– Ha megengedi, hogy segítsek, Rick, szerzek én magunknak új kuncsaftokat!

– Együtt, aranyapám! Terjeszkedni fogunk. Téged addig is megteszlek beszedési főosztályvezetőnek!

Együtt nevetnek az előléptetésen.

– Most pedig dőljünk hátra, és pihenjünk egy órácskát! Érezd magad otthon! – Azzal Rick előhúz egy újabb palackot Meraknak. – Hogy tetszik a kalyibám, öregfiú?

A srác elismerőn körbepillant.

– Nagyon tetszik!

Harminchatodik fejezet

A buli helyszíne gyönyörűséges, mintha csak valami téli csoda országba csöppenne az ember, olyan a dekoráció. Le a kalappal a Kakas fogadó előtt! A sarokban gigászi méretű fa áll rózsaszínű, citromzöld és bordó díszekkel. Ehhez képest a miénk ordítóan ódivatú! Na, esetleg jövőre én is behódolok az új hullámnak. Az asztalok színvilágát a karácsonyfáéhoz igazították. Mivel nagy számmal vagyunk jelen a bulin, mienk az egész placc. Sebaj, legalább nem háboríthatnak fel másokat ifjú kollégáim, ha élveteg bohóckodásukkal elvetnék a sulykot. Ezek a céges karácsonyok sokkal lármásabbak, mint annak idején a könyvtáros-összejövetelek voltak.

Még a legfiatalabbak is szmokingot öltöttek az alkalomra: mindenkit mintha skatulyából húztak volna elő. A kislányok kimondottan partihoz öltöztek: szerelésük annyira minimalista jellegű, hogy nyugodtan lehetnének a strandon is. Nagy megelégedéssel tölt el, hogy jómagam is pénzt áldoztam új ruhára. A táncparketten nem kis feltűnést keltene egy toprongyos tehén.

Feltépjük a karácsonyi pukkantyúkat, feltesszük a benne rejlő bulicsákót, azután vicceket mesélünk. Robin ül az asztalfőn, közvetlenül mellettem.

– Nagyszerű szervezés, Juliet – dicsér meg. – Olajozottan megy minden!

– Köszönöm! – Csakugyan elégedett lehetek önmagammal. Mások számára bulit szervezni meglehetősen idegtépő mulatság. De most végre lazíthatok, s élvezhetem a munkám gyümölcsét!

Robin megemeli a poharát.

– Boldog karácsonyt mindenkinek!

Az alkalmazottak üdvrivalgásban törnek ki, és eldobják az asztalra készített szerpentineket. Mindenkit azonnal beterít a sok színes szalag. Az embereknek fényes kedvük kerekedik. Jó látni a kollegáimat a szokásos környezetükből kiragadva, lezseren mulatozni.

A vacsora mennyei: zaftos pulyka, meg a vele járó garnírung. Ez a madár – a villásreggelihez hasonlóan – sokkal ízletesebb, ha más bajmolódik az elkészítésével. A szakács még a kelbimbót is tökéletesre főzte, az pedig

óriási művészet, ha ennyi főre készül. Sajnos a többség otthagyja a zöld finomságot. Amikor ideérkeztünk, még aperitifet és lazacos előételt is kaptunk. Noha a főfogás után tetemes adag karácsonyi pudinggal béleltem ki magam belülről – amíg új ruhám derékrésze engedte – ráadásként mégis a számba gyömöszölök még két lekváros hasét. Aztán az asztalokat a falhoz tolják a pincérek, hogy táncolni lehessen. Mondhatom, épp jókor: mostanra mozgásképtelenre zabálta magát mindenki.

Kollegáim kezdenek rendesen felönteni a garatra. Az italokat szintén a Westcroft cég állja. Én is derekasan kiteszek magamért a négy pohár vörösborommal – mely a szokásos adagom jó duplája – illetve az ír kávémmal. Ha valaki azt mondaná, spicces vagyok, biz' nem túlozna!

A diszkó és a vacsora között van egy kevés üresjárat, addig kiszaladok levegőzni a főutcára, a szálló elé. Ideje meggyőződnöm róla, hogy Jaden túlélte-e a távollétemet. Idekint rendesen lehűlt a levegő, tiszta szerencse, hogy kifelé menet lekaptam a kabátomat a fogasról. Összehúzom magamon, majd előkeresem a mobilomat a táskámból. A meteorológia további hóesést jósolt a hétre. Még az is lehet, hogy meghallgattatik odafönt a fehér karácsonyra vonatkozó kívánságom! Ezen a télen már így is annyit havazott, mint emberemlékezet óta egyszer sem. Ráadásul a tartósan hideg időben a leesett hó nem is tudott elolvadni. Azonban vigyázni kell, mert a hótakaró alatt orv jégtócsák leselkednek a combnyakakra. Ráadásul az én lábamon tűsarkú van.

Távolabb az utcán valaki négykézlábra ereszkedve rókázik a kanálisba.

– Jól van, uram? – kurjantok oda.

A fickó bólint, majd feltápászkodik a földről. Karjaival cséphadaróként kapkodva igyekszik megtartani gyöngécske egyensúlyát.

– Boldog karácsonyt, csibém! – kiált vissza, majd eltántorog.

– Boldog karácsonyt! – mondom én is. Alighanem a pasasban már túlteng a karácsonyi hangulat.

Beütöm az otthoni számunkat. Foglaltat jelez, ezért Ricket próbálom hívni. De csak belesípolnak a fülembe. Hagyok neki hangpostát, hogy tudassa, mi folyik odahaza. Ezután Chloét kísérelem meg megcsörgetni. Szintén mással beszél. Remélem, nem a gyerekkórház sürgősségi osztályával. Anyu következik; ő két kicsöngés után felveszi.

– Halló, tessék, Rita Britten vagyok!

– Szia anyu! – szólok bele a kagylóba. – Csak azért telefonálok, hogy minden rendben van-e?

– Ki beszél?

– Juliet.

– Melyik Juliet?

– Juliet, a lányod. – Akinek a hátsó fele nemsokára lefagy az idekint röpködő mínuszoktól.

– Vagy úgy! – gyakorolja szavajárását anyu. – Hogy az a Juliet! – Édes anyukám más Julietet egyáltalán nem is ismer, Juliet nevű lánya pedig végképp nincsen neki több. – Hogy vagy, drágám?

– Jól, anyu. Csak azért hívlak, hogy kérdezzem, megvagytok-e.

– Hát, vagyogatunk, köszönöm! Kedves tőled, hogy érdeklődsz! Egyszer feltétlenül ugorj be hozzánk teára!

– Anyu! – Késő, letette. Jézus a tengeren!

Ezúttal aput tárcsázom, de üzenetrögzítőre irányít. Aput már csak az okból is érdemes felhívni, hogy az üzenetrögzítő frenetikus bevezető szövegét végighallgassa az ember. Mai napság már a bútól is könny szökik tőle a szemembe, nemcsak a nevetéstől. Ugyanis Samuel rajta az első, akinek a hangját hallani lehet. Apu még mindig nem cserélte le a felcsendülő felvételt. Így hangzik:

Samuel: – Nyomd le a gombot, Francis, aztán beszélj!

Apu: – Melyiket, ezt?

Samuel: – Azt hát!

A háttérben teljes hangerőn üvölt a Deal or No Deal című bornírt tévés vetélkedő.

Apu: – Még mindig nem hallani semmit.

Samuel: – De megnyomtad a gombot?

Apu: – Melyiket?

Samuel: – Hát azt ott!

Apu: – Hol tart a krapek?

Samuel: – Tízezer fontnál.

Apu: – Hmm. A helyében én megállnák. Na, benyomtam a gombot. Most mit mondjak?

Samuel: – Kérd, hogy hagyjanak üzenetet, és mondd, hogy visszahívod őket!

Apu: – Akárki hívott, legyen szíves, hagyjon…

Ekkor a hangjelzés félbeszakítja aput.

– Apu, vissza tudnál hívni? – mondom a hangpostára.

– Senki nem veszi fel. – Ráébredek, hogy túlzottan sipákolóra vettem a tónust. – Csak azt szeretném tudni, hogy minden rendben van-e!

Még öt percig álldogálok a hidegben. Megcsodálom az utca fölé akasztott, jeges szélben imbolygó karácsonyi világítótesteket. Már éppen lemondanék a családommal való kapcsolatfelvételről, amikor megszólal a mobilom. Apu keres.

– Szia, madárkám! – üdvözöl. – Hol ég a ház?

– Mi a helyzet felétek? – kérdezem vissza. – Nyugtass meg, légy szíves, hogy jól vagytok! Mi van Jadennel? Chloe boldogul vele? Anyuval minden rendben? És hol van Rick?

– Jaden jobban lett – kezdi apu az idegnyugtatást. – Lement a láza valamelyest. Chloe még fenn van nála, együtt fekszenek az ágyban.

Pompás. Nyilván telefonál közben, de akkor is. Talán épp Mitch-csel beszélget. Az úgy még pompásabb volna.

– Jó anyád megint nekiindult csavarogni – folytatja apu – de én visszahoztam.

Atyavilág. Ezek szerint sűrűsödő jelenséggel lesz dolgunk. Vajon hogyan korlátozzuk anyu expedícióit? Kapóra jönne egy beültethető chip, amilyen a kutyusoknak meg a börtöntöltelékeknek van.

– És hová ment?

– Az utca túloldalára, hogy megbámulja Harrisonék díszkivilágítását.

– Jaj, apu!

– Ugyan, elmúlt a vész – csitít.

– Valami Juliet nevű némber keresett az előbb – kotkodácsol anyukám a háttérből.

– Épp vele beszélek – adja tudtára apu. – Üdvözöl.

– Sejtelmem sincs, ki a fene lehet – mélázik anyu ordítva. – Küldd el a búsba!

– Anyukád is puszil – tolmácsolja apu.

– Hát Rick hol van, az ég áldjon meg!

– A fészerben, Merakkal – feleli apu. – Szerintem elvannak ők is, mint a befőtt. – Apu türelmetlenül felsóhajt. – Te meg miért nem mégy inkább mulatni? Nem dől ám össze a ház nélküled! Ha meg mégis, hát majd én kihívom a katasztrófa-elhárítást, ne félj!

– Jól van, na.

– Akkor, hess, érezd jól magad!

– Rendben. – Leteszem. Nagyszerű. Most, hogy végre képbe kerültem a családi fejleményeket illetően, már jöhet a móka!

Harminchetedik fejezet

Megnyugodva-e vagy sem, ki tudja, az a lényeg, hogy visszapenderülök a fogadóba. Amint a kabátom akasztójával bajlódom a fogas mellett, Robin megjelenik mögöttem.

– Hahó! – köszönök oda.

– Épp azon tűnődtem, hová lett – mondja Robin.

– A családommal próbáltam kapcsolatot teremteni – magyarázom. – Dacára annak, hogy a modern technika széles spektruma áll rendelkezésemre, alighanem többre mentem volna füstjelekkel.

– Lemarad a buliról!

– Igen, ezt apukámtól is megkaptam már az imént – avatom be. – Akkor engedtessék meg, hogy magamhoz vegyek pár csepp alkoholt!

– Örömmel megmutatom, hol van! Odabent csak úgy folyik a pezsgő!

Visszamegyek Robinnal a terembe, ahol már javában áll a bál. Színes fények táncolnak az emberekkel együtt, beletündökölnek a karácsonyfadíszek. A falak vibrálnak, a kollegák vadul ide-oda riszálják magukat. Úgy hadonászik mindenki, mintha gyilkos méheket engedtek volna szabadon. Robin és én aggódva tekintünk egymásra.

– Mármost ide csak háttal lehet beóvakodni, máskülönben kiverik az ember szemét – elmélkedik.

Felkacagok, Robin pedig kitölt nekem egy pohár pezsgőt.

– Nagyon boldog karácsonyt, Juliet! – mond tósztot a főnök.

– Kellemes karácsonyt, Robin!

Koccintunk, s szinkronban felhajtjuk az italt.

– Jöjjön – instruál, amikor befejezzük az ivászatot. – A mi számunk megy!

– Nem is tudtam, hogy van számunk!

Ami azt illeti, épp a *Sex On Fire*-t vernyogja a Kings of Leon. Mindenki más pattog, öklével a levegőt püfölve, Robin viszont klasszikus modorban közelít: átöleli a derekamat, s magához húz. Lágyan keringőzünk a pergő ritmusra az egyik sarokban. A főnök szorosan tart, érzem a leheletét a

tarkómon, ahogy azt is, amint arca a hajamhoz simul. Keze forró a derekamon. Szívem gyorsabban ver a kelleténél.

Átvált a zene a Black Eyed Peas *I Gotta Feeling* című slágerére. Nem meglepő módon ismét mi vagyunk az egyetlen lassúzó pár. Fura érzés, ahogy Robin slank teste hozzám simul. Csinált ő ilyesmit a tavalyi bulin? Nincs kizárva, de valahogy nem rémlik. Kicsit ellazulok, élvezem a táncikát. Finoman ringatózunk a zene ritmusára. Megjegyzem, Ricket szökőévenként egyszer tudom kirángatni a táncparkettre, ám ő akkor is meglehetősen egyedi ütemben ropja, avantgárd szellemben elvonatkoztatva a zenétől. Az évek során lassan-lassan hozzászoktam.

Amikor a számot lekeverik, Robin közel hajolva a fülembe súgja:

– Menten kilyukad a dobhártyám! Ne menjünk át egy csendesebb helyre, kávézni, mondjuk?

– Jól hangzik!

Megragadjuk a poharunkat és egy üveg pezsgőt, majd Robin végigvezet egy folyosón. Onnan diszkrét kis kávézó nyílik, nyikorgó bőrdíványokkal. Rajtunk kívül csupán egy-két bulitól megcsömörlött arcot látunk magunk körül. Lehuppanunk a hívogató, bőrözött vánkosokra.

– Szeretem azt hinni, hogy még mindig fiatal és menő vagyok – kezdi a csevejt Robin. – Ám rendszerint belátom, hogy hamis illúziókba ringatom magam.

Ezt vihorászva veszem tudomásul.

– Nálam úgyszintén ez a helyzet! Amikor otthon ülve szürcsölöm az esti kakaómat, bulizni vágyom. Ha meg végre bulizni megyek, inkább kakaót szürcsölnék otthon.

– Végtelenül besavanyodott alakok vagyunk – lamentál Robin.

– Ezt holnap még a munkatársaink is a szemünkre fogják ám vetni.

– Mind olyan jól mulatnak – jegyzi meg irigykedve.

– Csak azért, mert ifjak és bohók, tesznek rá, hogy eszeveszett macskajajuk lesz holnapra.

– Nem baj, mi is bulizunk, csak éppen kulturáltabban – jegyzi meg, s azzal kitölt nekem még egy kevés pezsgőt.

Igazság szerint nekem a beígért kávé kéne már, de nagyon. Azonban apukám szigorúan megparancsolta, hogy bulizzam rendesen, én pedig

amolyan szófogadó kislányka volnék. A gallér mögé a pezsgővel! Alaposan a fejembe is száll az itóka. Vajon a buborékoktól miért lesz hamarább spicces az ember?

– És, minden rendben az otthoniakkal?

– Hát persze – felelem hányaveti legyintéssel. – Nem is tudom, miért izgulom magam folyton halálra miattuk, amikor remekül ellavíroznak nélkülem.

– Ez így azért nem feltétlenül fedi a valóságot.

– Tudja mit, igaza van! Szemenszedett hazugság.

– Mindenképp ön lehet az univerzumuk központja – fordul felém. – Irigylem is ezért. Jómagam peremre kerültem a saját világomban.

– Sehogy se tudta meggyőzni Rosemaryt, hogy tartson magával ebbe a buliba?

Robin megcsóválja a fejét.

– Életbevágó fennforgás van a könyvklubban.

– Aha.

– Az a szomorú az egészben – folytatja vontatottan –, hogy még csak nem is hiányzik. – Robin felhajt egy újabb pohár pezsgőt. – Most, hogy nincs itt, jobban eleresztheten magam. – Robin szembefordul velem ültében. – Szeretem önben, Juliet… imádom önben… hogy az ön oldalán magamat adhatom.

Mit is lehessen reagálni erre? Biztos csak a pia beszél belőle. Mindketten enyhén becsíptünk, az már igaz.

– Ezért is szeretném ezt odaajándékozni – szól Robin, s a zsebéből elővarázsol egy pirinyó, fehér dobozkát.

Az Ornato ékszerüzletből származik. Most már ezer közül felismerném a dizájnt, akkora szakértővé avanzsáltam a minap.

– Nem fogadhatom el!

– Ejnye, még azt se tudja, micsoda! – Robin elmosolyodik. – Csak szerettem volna kifejezni, mennyire lekötelez – zengi. – Ezzel köszönöm meg, hogy tartja bennem a lelket.

– Robin, nem tettem én az égvilágon semmit!

– Ugyan, ne szerénykedjen – veti ellen. – Azonnal jobban érzem magam, amikor meglátom az irodán. Állandóan mosolyog, mindig vidám.

Ez így baromira nem igaz.

– És mindig hajlandó végighallgatni – folytatja Robin. – Másnak nem is igen mondanék el semmit. Szeretném a tudtára adni, mennyire értékelem.

Átadja a dobozt, én pedig alvajáró üzemmódba kapcsolva felnyitom. A ládikó gyomrában egy lánc végén ott pihen a míves ezüst könnycseppformájú fityegő, amelyik annyira tetszett nekem a múltkor.

– Jaj, Robin!

– Tetszik?

– Még kérdezi? Álomszép!

Robin mulyán bazsalyog.

– Felcsatolhatom a nyakára?

Valami sorsszerűségből folytán pont sehol sem találtam az új ruhámhoz illő nyakláncot. Előredőlök a díványon, Robin pedig finoman félrelebbenti a hajam, hogy a filigrán láncot feltegye.

A procedúra végeztével hátradől megguszt́álni az eredményt.

– Nagyon jól áll – vélekedik.

Nekem pillantást se kell vetnem a nyakláncra ahhoz, hogy kijelenthessem, milyen tökéletesen ül a helyén. Elragadó érzés!

– Tényleg nem fogadhatom el!

– Hát már hogyne fogadhatná el – tukmálja Robin.

– Ez túl nagy ajándék!

– Azt talán hadd ítéljem meg én!

Rick sose venne nekem ilyen drágaságot. Eszelősen gyönyörű darab! Végigfuttatom ujjaimat a sima könnycseppen. Vajon hogyan utasítsam vissza, hogy ne legyen belőle sértődés? Annyira figyelmes ez a Robin – talán túlzottan is az. Mi tagadás, sekélyesebb felem eleped ezért a gyönyörű nyakláncért!

– Hát… Köszönöm szépen! Nagyon kedves magától!

Robin minden ellenállásomat megtöri.

– Csupán egy kis karácsonyi ajándék. Semmi több.

Márpedig szerintem ez sokkal több, s gyanakvásom be is igazolódik, amikor Robin előredől, hogy gyengéden szájon csókoljon.

– Robin…

A férfi odateszi a mutatóujját, ahol az imént megcsókolt.

– Tudom. A férjét szereti.

– Igen.

– Furcsamód az elkötelezettsége és a hűsége csak még vonzóbbá teszi a számomra. Maga igazán csodálatos nő.

– Nem igazán. Kutya közönséges életem van. Nincs bennem semmi különös, Robin.

– Ez az, amiben téved! – Előredől, hogy újra megcsókoljon, de én finoman, a mellkasának tenyerelve hárítok. Nem szeretném, ha Robin átlépné a határt, mely után bajos lenne tovább együtt dolgoznunk. Szeretem a munkámat. Ahogy a főnökömet is. De nem így!

– Ki kell békülnie Rosemaryval – emlékeztetem.

– Ó, hát én igyekszem – hadarja. – Tényleg. Ez a csók mindössze pillanatnyi elmezavar lehetett. – Robin sajnálkozón pillogva felsóhajt. – Isten malmai lassan őrölnek, Juliet. Nem vagyok képes beérni azzal a kevéssel, ami Rosemary és köztem maradt. Szimpla együttélésnél azért van jobb. Olyasféle kapcsolatot szeretnék vele, mint a maguké Rickkel. Féltékeny vagyok rá, tudja?

– Aligha vagyunk pedig álompár. – Ismét a titkos SMS-ekre gondolok, amelyekről Robin mit sem tud. Jobb is, máskülönben csak még jobban rám mászna.

– Boldog ember lennék, ha a feleségemmel nekünk is megadatna az, ami önöknek. – Robin szeme könnybe lábad.

– Ej, Robin!

– Túl sokat fecsegek. – Felemeli a kezét. – Tekintse magát a barátomnak, olyan munkatársnak, akit én nagyon-nagyon kedvelek! – Robin ismét felveszi a pezsgős üveget, maradék tartalmát szétosztja a két pohárban. – Na mármost… Tisztelettel javaslom, hogy menjünk vissza bulizni, és igyuk le magunkat a sárga földig!

Csilingelőn felkacagok.

– Ez aztán a fergeteges ötlet!

Harmincnyolcadik fejezet

Éjfél is elmúlott már, és én, mit szépítsük, bizony pocsolya részegre ittam magam. Emberöltő óra nem áztam el ennyire. A züllés egy évre kipipálva.

A kollegáim is szépecskén becsiccsentettek. Az Olney-ből és Towcesterből érkezett brancs tagjai eldülöngélnek, ki-ki a maga mikrobuszához. Pusztán remélni lehet, hogy jó buszra szállnak fel. Illuminált állapotukban gyakorlatilag bárhol kiköthetnek. Rikoltozva, hejehujázva, integetve búcsút veszünk tőlük.

Azután szűkebb munkakörnyezetem tagjai engem is végigpuszilgatnak, azzal, hogy holnap reggel találkozunk. Robin rendkívül nagylelkűen tízkor nyitja csak az irodát, hogy legyen időnk kiheverni másnaposságunkat. Ami azt illeti, bizonyos egyének még tízre sem biztos, hogy be fognak érni: a fiatalok összekapaszkodva csetlenek-botlanak végig a főutcán, és még mindig az *I Gotta Feeling*et gajdolják, természetesen torkukszakadtából. Ha lenne éjszakai mulató Stony Stratfordban, azt mondanám, oda tartanak, azonban városkánkban nincs ilyen jellegű műintézmény. Kollegáim ezért jobb híján megelégszenek azzal, hogy gondtalanul danászva belegyalogolnak a zúzmarás éjszakába. A vakmerőbbeken még kabát sincs.

Robin felajánlotta, hogy hazakísér. Már megrendelte a taxit, most azt várjuk. Mindenki széjjelszéled, csakhamar egyedül maradunk.

– Csodás este volt – mondom neki hálásan. – Nagyon köszönöm! És még egyszer köszönöm a szép ajándékot!

– Szívesen! – Robin az órájára pillant. – A taxink bármelyik percben megérkezhet. Megyek a ruhatárba.

Nekem már égető szükségem volna a kabátomra. Kezdek vészesen kihűlni. Fogvacogva, a karomat dörzsölgetve visszamenekülök a recepcióhoz.

Robin elvonul a kabátokért. Engem kis időre a sorsomra hagy.

Ha lenne Stony Stratfordban éjszakai mulató, és a kollegáim átülnének oda, bizony kísértésbe jönnék én is. Könnyednek érzem magam, teli energiával. Nem kellene sokat győzködni, s én cipő nélkül végigszambáznék

a főutcán, pörögve-forogva a havon, Gene Kellyt és az *Ének az esőben*t megszégyenítőn, lámpavastól-lámpavasig ugrándozva.

A tetejébe még szereleméhes is vagyok! Bizony felébreszti az ember nemi gerjedelmét a pezsgő. Fél szemvillanás alatt le tudnám teperni Ricket. Ha nem lakna a házban más, csak mi, mindjárt a kandalló előtti szőnyegre! Így viszont muszáj lesz beérnem a hálószobánkkal. Sebaj, így is csábító szexvámpírként fogok viselkedni! Rick tuti benne lesz a dologban, mint az nehezen félreérthető célzásából kiderült. Vajon ő jobban megszenvedi elsorvadt házaséletünket, mint én? Esetleg tehetnék érte, hogy újra beizzítsam! Kiváltképp, hogy konkurenciám akadt, ha minden igaz.

Egyszer csak észreveszek egy asztalt, mely a fogadó karácsonyi vacsorakínálatát hirdeti. Csupa-csupa ezüst, ólomkristály és ünnepi bokréta, vékonyan beszórva piros, zöld és aranyszínű karácsonyi konfettivel. Elragadó.

Furmányos ötletem támad. Mi lenne, ha elcsennék egy maroknyi konfettit innét, hogy Ricket karácsonyi hálószobaélményben részesítsem? Különkiadás lenne, vetkőzőszám konfettieső-finálával, nem is rossz! Az alkoholtól eltompulnak a gátlások, így gondolkodás nélkül nem is egy, hanem mindjárt három-négy marék konfettit csórok, s praktikusan a melltartómba szórom a pici papírdarabkákat. Aztán még többet, a fokozódó viszketéssel nem törődve. Szegény asztalt immár teljesen letaroltam, viszont a melltartóm csak úgy dagad a sok karácsonyi meglepetéstől! Máris tűkön ülök, hogy Rick mit szól majd!

Robin visszatér a ruhatárból, s mihelyt a kabátomat felveszem, előáll a taxi. A főnök kinyitja előttem a kocsiajtót, én pedig a tükörjég hátán egyensúlyozva odatipegek, hogy beszálljak. A tízperces hazaút alatt fejemet az üléstámlának döntve lazítok.

Nagyon jól tudom, milyen pofonegyszerű dolog viszonyt kezdeni valakivel. Mindjárt ott a tény, hogy berúgtam, mint az albán szamár, továbbá hihetetlenül tűzbe jöttem. Vajon mi történne akkor, ha Rickkel csúnyán hajba kaptam volna? Begorombulhattam volna, hogy ha te így, én is úgy, és jómagam is félreléphetnék. Semmi más nem kellene hozzá, csupán egyetlenegy gyönge pillanat! És ha Robin megtudná, hogy ezer meg ezer apró papírkorongot gyömöszöltem a cicifixembe? Nem bírna neki ellenállni,

mi? Hátha Rosemary mellett ő is hónapok óta önmegtartóztatásban él, hozzánk hasonlatosan! Veszélyes szituációt teremt ám a pezsgő által felfokozott buja vágy! Ha Robin idehajolna, hogy újra megcsókoljon, vajon ezúttal is ellent tudnék állni neki? Vagy hagynám, hogy egy taxi hátsó ülésén eszméletlenre smacizzanak? Ekkor azonban hirtelen ráébredek, hogy túl öreg vagyok én már ahhoz, hogy a „smacizás" szót használjam, de a bakfislányos képzelgéssel is elcsúsztam potom két-három évtizedet.

Végre behúzódunk a házunk elé.

– Itt vagyunk – említem meg, totál fölöslegesen.

– Ha maga mondja! Nos, akkor én jó éjszakát kívánok… – Robin ezúttal szemérmesebb, mert csak az arcomat csókolja meg, bár a kelleténél sokkalta hosszabban.

– Jó éjt, Robin! A holnapi viszontlátásig! – Kilépek a taxiból, és már valamivel kevésbé akar összegabalyodni a lábam, mint korábban.

Elnézem, ahogy a kocsi megfordul, s messzire ragadja a főnökömet.

Harminckilencedik fejezet

– Pszt! – intem csendre Pajtit, amikor a konyhába belopózom. A kutyus dobszólóval köszönt: farkincájával lelkesen veri a taktust a konyhaasztal lábán. Nyilván arra számít, hogy megsétáltatják. Hát, keserűen csalódni fog.

– Fekszik a kutya! – suttogom neki. – Éjnek évada van, nyughass!

Pajti szomorún visszakuporodik a kosarába.

Egy másodperccel később, amikor már épp osonnék fölfelé a lépcsőn, egy másik kulcs fordul a zárban. Égszakadás-földindulás közepette kivágódik hátul a konyhaajtó.

– Halkabban – korholom Tomot.

– Csőváz, mutter! – köszön rám jó harsányan. – Hogyhogy ilyen későn?

– Céges bulin voltam. Hát te, hogyhogy ilyen későn?

– Haverokkal ökörködtünk. Meleg szendót ide, anyócám, olyan flamós vagyok, hogy ihaj!

– Majd te csinálsz magadnak – utasítom el az alázatos felkérést. – Megyek lefeküdni. Apád holnap korán kel.

– Jaj már, anyci, kenyérpirításban te vagy a nagyágyú!

Felsóhajtok: – Arany fiam, ez a ház nem szálloda…

– Te meg nem vagy a fater, hogy ilyeneket mondj – kontrázik gyermekem.

Feladom. Hiábavaló az ellenállás. Benyomok két szeletet a kenyérpirítóba, de rögvest utánuk küldök még kettőt, rádöbbenvén, hogy nekem is korog a gyomrom. Vajon az alkoholtól miért lesz az ember egyszeriben kajás is?

– Ha már úgyis ott állsz, teát nem akarnál főzni? – érdeklődik Tom.

Miért ne, ha már úgyis ott állok, nemde bár?

Amikor elkészülök, leteszem magam Tommal szemben, és jótékony csöndben elfogyasztjuk a vajas pirítóst a teával. Pajtinak is odalódítok egy fél szelettel, az meg hálásan odaszalad a lábamhoz, hogy ott falja be az alamizsnát.

– Hébe-hóba ha látlak – fordulok Tomhoz. – Külön műszakban zajlik az

életünk.

Fiam vállat von.

– Csak a fater miatt, vágod. Fel ne kapja a vizet. Jobban teszem, ha nem vagyok szem előtt.

– Ő is csak a javadat akarja – okítom ki anyaian. – Drukkol, tudod, hogy végre megállapodj egyszer.

– Más a világ most, anyu. Házasság, karrier, nyugdíj – ez manapság nem mindenkinek fekszik, mint életcél.

– Na de ha megrekedsz itthon a szüleiddel, az ideális?

– Még jó hogy az, itthon pirítóst sütnek nekem az éjszaka közepén! Kívánni se lehet szebbet, kajakra! – kacag Tom.

Nem fordul gyakorta elő, hogy fiamat nevetésen kapom. Lehet, hogy azt hiszi, gondtalan és szabad élete van, ámde a piáláson kívül öröme nem sok akad. Közelebbről szemügyre véve látom, hogy sápadt, a szeme pedig karikás.

– Sose félts engem, anycika – szól oda, amikor kiszúrja, hogy méregetem. – Jól vagyok.

Az ám, de vajon ugyanezekkel áll majd elém harminc-, negyven- és ötvenévesen is? Isten őrizzen tőle! Ugyan mikor fog ez a gyerek megkomolyodni, mikor látja be végre, hogy a felelősség üdvös dolog, mikor talál maga mellé állandó partnert – nőt vagy akár férfit? Esküszöm, nekem édes mindegy volna, csak valakit!

– Mert vegyük például Chloét – kezd spontán fejtágító előadásba Tom. – Hallod, vele se cserélnék! Jól benézte, csórikám, majdnem két gyerekkel! – Tom felhorkan. – Na, ilyet speciel én soha!

– Csak azt szeretném, ha boldog lennél. – Megfogom a kezét. Ó, hogy hiányoznak az idők, amikor Tom még kéretlenül összekulcsolta az enyémmel a kezét! – Azt szeretném, ha találnál magadnak valaki különlegeset!

– Anyu, per pillanat még azt se vágom, hogy pasit vagy csajt akarok-e! Nem vagyok idióta, hogy fejjel rohanjak a falnak!

– Hát, az biztos, hogy nem kapkodod el. – Időnként elmerengek, hogy hová lett az a csendes kisfiú, aki esős vasárnap estéken óraszám bámulta a Disney-meséket a tévében, mellém gömbölyödve a díványon? Merre tűnt az

a szégyellős, jól nevelt csöppség?

– Keresgélni elég zsír amúgy – tudatja tenyérbe mászó vigyorral. – Ha ez megvigasztal.

– Tom, kapsz egy fülest! – fenyegetőzöm.

De ő csak kiröhögi régimódi, begyöpösödött édesanyját. Jó, tisztában vagyok vele, hogy Tom a nemi élet terén kalandor természet. Bárcsak én is elmondhatnám magamról ugyanezt! Vajon a szexuális sivárság terelné Ricket más nők felé? Eleddig abban a hitben éltem, hogy velem együtt Rick is száműzte a szexet a fontossági lista legaljára, majd beletörődött a dologba. Talán tévedtem. Most is odafönt kéne lejtenem előtte a léha fandangót, ehelyett itt lelkizem Tommal. Vele azonban annyira ritkán futok össze, hogy nehéz elszakadnom tőle. Felhorgadó paráznaságom egy időre szunnyadni tér.

Ismét Tomnak szentelem figyelmemet.

– Jó volna, ha egy szép napon idehoznál valakit bemutatni.

– De hát hozok én eleget! – mentegetőzik a fiam.

– Nem egyelő a bemutatással, ha meztelenre vetkőztetve lefekteted az illetőt az ágyunkra! – Esetleg az ebédlőasztalra, de ezt már szóba se hozom.

Tom a vállát rángatja.

– Hát, ha mindenáron ezt akarod…

Sóhajtozva megsimogatom a haját.

– Csak azt akarom, hogy boldog légy. – Felhörpintem a teám. – De most már csakugyan nyugovóra térek. Apád biztosan aggódik miattam. – Naná, két hortyogás között.

Megpuszilom a fiam feje búbját, gyorsan, mielőtt tiltakozhatna. Régen sampon- és cukorkaillatú volt a buksija. Most áporodott cigarettacsikk- és sörszagú, de sebaj, a lényeg az, hogy megpuszilhattam.

– Szeretlek.

– Én is szeretlek, anyci.

Ezt sem hallottam már vagy ezer éve. Ismét megcirógatom a kobakját.

– Jó éjt, Tom!

Negyvenedik fejezet

Megmászom a lépcsőt, s lábujjhegyen besurranok a hálószobába. Alaposan megfájdult a lábam, tűsarkúm a kezemből fityeg. Az olvasólámpa nem ég már, és úgy van, ahogy gondoltam: Rick csakugyan az igazak álmát alussza.

Késő van, két óra elmúlt. Elszállt belőlem a vágy, hogy ma éjjel a végzet asszonyát alakítsam. Úgy látszik, a pirítós nem éppen afrodiziákum. Ricknek korán kell ébrednie, nem hinném, hogy lázba jönne egy késő éjszakai hancúrozás ígéretétől, ha felkelteném. Ennyit az én jó szándékomról.

Csak becsusszanok mellé, odakucorodom hozzá. Előtte lenézek csöndesen berregve szundikáló férjemre, s a szívem megtelik szeretettel. Lehet, hogy nem a legjobb körülmények között telt az életünk, mindazonáltal sokkal rosszabbul jártam volna, ha nem őhozzá megyek feleségül. Többé-kevésbé rendezetten éldegélünk, és két angyali gyerekünk is van. Helyesbítek, két bukott angyal gyerekünk is van.

Cipőmet lehajítom, majd lecsatolom magamról Robin ajándékát, s visszateszem a medált flancos dobozába.

– Juliet – eszmél fel Rick az ágyban. – Te vagy itt?

Nem is olyan buta kérdés, tekintve, hogy mai napság nem feltétlenül követhető, ki mindenki fordul meg a mi kis privátnak mondott hálószobánkban.

– Én hát – suttogom. – Bocs, hogy felvertelek!

– Semmi baj. Jól érezted magad?

– Jól – felelem. – Jól bizony!

– Összeakad a nyelved, hallom ám!

– Igazán? – Meglehet.

Rick felkattintja az olvasólámpát, s felül. A szemét dörzsölgeti.

– Tavaly, amikor hazajöttél, egyből picsipacsizni akartál.

– Ühümm – búgom. – Nem kizárt.

– Mennyit szlopáltál?

– Eleget – hadarom, igyekezvén csábítóra venni a figurát. Ezúttal én is hallottam, hogy összeakadt a nyelvem. – Nem vagy fáradt?

– Éjszaka van, Juliet. Még szép, hogy fáradt vagyok! – Rövid habozás után azonban még hozzáteszi: – De nem ám túl fáradt!

– Nocsak! – Rick vevő a dologra, most tisztán kiderült. Eszembe jut a melltartómban elraktározott karácsonyi konfetti, továbbá a betervezett ledér vetkőzőszám.

– Én sem vagyok túl fáradt – imbolygok egy helyben, elfojtva egy ásítást.

Rick felnevet.

– Na gyere, ölelj meg inkább! Majd pótoljuk máskor.

Igen, de mikor? Hónapokkal ezelőtt volt, hogy a férjemmel utoljára szerelmeskedtünk. Állandóan közbejött valami, másokat kellett tekintetbe vennünk, miegymás: saját szükségleteink sajnálatos módon örökös sereghajtók a listán.

– Még mit nem! – Lágy ringatózásba kezdek csípőből, kezemet pedig a nyakam mögé hajlítva megemelem a hajam.

Csücsörítek Rick felé. Neki az arcára már kiült, hogy köszöni szépen, de a részéről untig elég lesz egy ötperces hempergés is mára. Viszont én nem adom fel, juszt is emlékezetessé teszem számára az éjszakát! Tudtára akarom hozni, hogy még mindig a szeretője vagyok, nem pusztán a felesége!

Csábtáncot járok, miközben a *Santa Baby*t dudorászom, Marilyn Monroe-ra hajazó, érzéki frekvencián. Időnként esetlenül megbotlom a szőnyeg szélében.

Ricket inkább mulattatja a dolog, semmint hogy felizgatná.

Amikor megfordulok, hogy a popómat illegessem neki, Rick elásítja magát. Jobb lesz belehúzni, mielőtt teljesen elunná a műsort! Pajkosan lecsúsztatom a ruhám vállpántját, ahogy Dita Von Teese, az ünnepelt dizőz tenné. Ez is felér egy kabaréval. Még mórikálom magam egy keveset, azután kibújok a ruhámból. Mindössze fehérnemű van rajtam, mégpedig a csinosabbik fajtából.

A férjem ezután már sokkal kevésbé tűnik álmatagnak.

Felállok az ágy tetejére. Meg-megbicsaklik a lábam.

– Óvatosan, Juliet! – figyelmeztet Rick. – Kicsit bizonytalanul állsz odafent!

– Semmi vész – sikkantom.

– Fellármázod a házat!

– Psszt!

Az ágyon szörfözve egy cseppet még táncikálok, holott nagyon elfáradtam. Rick nem kevés aggállyal követi ténykedésemet. Hirtelen elsöprő kedvem volna bedőlni az ágyikóba, mint valami zsák.

Kecses törzsdöntést produkálok, készen a nagy finálére. Kikapcsolom a melltartóm csatját. Szépen megkoreografált teátrális karmozdulattal kívánom szétszórni a konfettit, utána jöhet a fergeteges szerelmeskedés. Ha minden terv szerint alakul, háromkor már horpaszthatunk.

Azonban a teátrális karmozdulat balul sül el, mert valahogy beleakadok a dunyhába, s azon nyomban előretántorodom. Melltartóm, akár egy középkori parittya, kartácstüzet zúdít Rick döbbent képébe. Fel sem érem ésszel, hogyan fért ez a tömérdek konfetti a kosarakba? Férjemnek tátva marad a szája, rögtön telemegy az is apró papírfecnikkel. Vad köpködésbe kezd. Én közben megdőlök, mint Rottenbiller, Rick hiába vetődik, hogy elkapjon. Kétségbeesetten kaparászom a dunyha után, hiába, dicstelenül lecsúszom az ágy mellett a padlóra. Zuhantamban magammal rántok párnát-lepedőt, mindent.

Szégyenletes puffanással landolok, földre érkeztemben kifordul a bokám. Rémes fájdalom hasít belém, még az alkohol sem tompítja.

– Mi folyik odaát? – kiabál anyu a szomszéd szobából. – Csendesebben vigadjatok, hé, aludni szeretnék!

– Jaj – nyöszörgöm. – Kétszeresen is jaj!

Rick szikár arca feltűnik az ágy szélénél. Karácsonyi konfetti tapad a hajára, a bőrére, mindenhová. Mosolyog, s még a foga is csupa-csupa konfetti.

– Ezek szerint akkor a mai hancúrozás ugrott? – kérdi.

Ugrott hát, de még mekkorát!

Negyvenegyedik fejezet

– Van is eszemben a traumatológiára menni! – Tiltakozón emelem fel a tenyerem, hogy nyomatékosítsam a szavaimat. Mennyire ciki volna már bevallani a kárörvendő medikusoknak, hogy s mint esett, helyesebben, hogy s mint estem!

– Felpolcolom, jeges borogatást neki, és jóccakát!

Nem mondom, csinosan feldagadt a lábam, valamint szemkápráztató, hupilila árnyalatot öltött. Rick besegít az ágyba, párnát tesz a lábam alá, aztán elporzik, hogy jeget hozzon.

Kisvártatva visszatér egy zacskó fagyasztott zöldborsóval, egy csésze teával és egy doboz orvosággal.

– Ezt találtam – nyújtja oda a tablettákat.

Gyulladáscsökkentő pirula az orvosságos ládikó legaljáról. Mindössze hat hónapja járt le, ezért nagyvonalún mindjárt kettőt hajítok be belőle a számba.

– Hogy érzed magad?

– Hülyén. Elsősorban és mindenekelőtt. – Jóllehet lüktetve sajog a bokám, a büszkeségem még annál is jobban fáj.

– Vicces voltál – szúr közbe egy gyatra kommentárt Rick.

– Nem kifejezetten viccnek szántam a dolgot, te tökkelütött!

Ezen mindketten felnyihogunk.

– Bokáig gázolhatunk a konfettiben – mutat rá Rick. – Hetekig fog tartani, mire úgy-ahogy kiporszívózzuk. Hogy gondoltad ezt, mégis, te sükebóka?

– Szexi és csábító szerettem volna lenni. – Csak épp nem sikerült.

Rick lefekszik mellém, és átölel.

– Én konfetti nélkül is nagyon szexinek talállak, Juliet!

Hozzásimulok.

– Tényleg?

– Hát persze!

Ismét ragyogó alkalom kínálkozna, hogy kiteregessem, amit tudok,

miszerint Rick egy ismeretlen nővel SMS-ezget. Azt is elmondhatnám, hogy aggaszt a dolog. Hogyan vészeljem át a karácsonyt eme mardosó titokkal a lelkemben? Agyammal már kezdem is a megfelelő szavakat mondattá formálni.

Rick azonban elé vág a vallomásnak.

– Bemégy dolgozni holnap? – A keservit, oda a lehetőség!

– Be. Majd rejtőzködhetek a vizsga tekintetek elől.

– Hazudd azt, hogy hasra estél a kutyában!

Egészen hihető fedősztori. Végtére is mindösszesen Robin tudja, mennyire kapatos voltam az este. Összebújok a férjemmel.

– Valahogy nem így képzeltem a görbe éjszakám végét.

– Sebaj, a szándék a lényeg – vigasztal Rick. Másodpercek múlva mindketten elalszunk.

Néhány óra múlva már kelhetek is föl. Keresztülgázolok a konfettitengeren, s az ablakhoz lépve kinézek.

Hamar észreveszem, hogy az éjjel rengeteg hó leesett. Fojtott csend honol. Mindenütt fehér lepel borítja a környéket, elképesztő látvány.

Rick üzenetet ír Meraknak, hogy nem kell sietnie. Azután lezuhanyoztat és fölöltöztet. Végül hatalmas mennyiségű alapozóval elmaszkírozom kialvatlan pofázmányomat, és leszökdécselek a lépcsőn. A konyhában szokatlan módon egybegyűlt az egész család. Rick javában elmerül a maratoni melegszendvics-sütögetésben. Chloe Jadent reggelizteti, aki borzaska, viszont a szemecskéje élénken csillog, nem úgy, mint az öreganyjáé.

– Hogy van a kis unokám? – érdeklődöm.

– Köszöni, jól – válaszol Chloe szemrehányó éllel a hangjában.

– Mi volt az a nagy csinnadratta nálatok? – kérdezi anyu. Vörös haja égnek áll, pongyoláját pedig szokásához híven félregombolta. Élénk rózsaszín rúzsa ismét nem ér el az ajkáig, körülötte viszont vastagon összemaszatolta magát vele. Munka előtt még feltétlenül gatyába kell ráznom a külsejét.

– Miféle csinnadratta? – kíváncsiskodik Chloe.

– Megbotlottam Pajtiban – röppen föl ajkamról a hazugság. Tom szemöldöke a magasba szalad, de nem dob fel a többieknek. –

Kificamodott a bokám. Na nem nagyon. Jól vagyok, de tényleg.

– Gyere, ülj le, kis szárnyaszegett madárkám – invitál apu. – Hozok én neked egy csésze teát!

– Majd én, apuka – tartóztatja Rick. – Kér még valaki pirítóst? – Tomon kívül más nem teszi fel a kezét.

Befut Merak, s ő is ízibe megkapja a maga porcióját teából és pirítósból.

– Gyere anyu, hadd igazítalak meg, mielőtt munkába megyek!

– Majd Frankkel felöltözöm – közli dacosan, s összefonja a karját. – Franket akarom.

Odapillantok apura.

– Elintézem, mókuskám – bólogat elszántan. – Te csak menj dolgozni. Csöppet se bánom a dolgot.

– Hát, ha biztos vagy benne…

– Még szép, hogy az! – berzenkedik anyu. – Húsz éve vagyunk házasok, elfelejtetted?

Én becsületszavamra még azt se felejtettem el, hogy a szüleim nem kevesebb, mint ötven éve házasok, három évig pedig különéltek. Hóbortos anyám történelemszemlélete bizony eléggé sajátos. – Látta már apád a bugyimat, ne félj te attól!

– Ne haragudjon, Merak – szabadkozom a vendég előtt, minthogy neki nem feltétlenül hiányzik kora reggel, hogy anyukám bugyijáról hallgasson pikáns anekdotákat.

– Gyerünk dolgozni! – szólal meg Rick. – Mielőtt lemegy a nap.

Odasántikálok a kabátomhoz. Merak felsegíti rám. Nem bírok egészen ránehezedni a fájós lábamra, de nem olyan rossz a helyzet, mint korábban véltem. Végül mindhárman begyömöszöljük magunkat a furgonba.

– Ez a hó meg fog maradni – közli Rick.

– És még fog is havazni az időjósok szerint.

Rick bosszankodva csettint egyet.

– Hip-hip hurrá!

A furgon végigszánkázik velünk a főutcán, majd megállunk, és Rick átkísér az úton a hivatalhoz.

– Jó légy – köti a lelkemre. Elfordul, de meggondolja magát, s hátraarcot csinál. – Jó volt veled tegnap este!

Felkacagok.

– Ugyan, dehogy, hagyd el!

– Hát, majdnem jó volt – vigyorogja. – Mit szólnál, ha ma újra nekiveselkednénk?

– Otthon? Szerinted ez mennyire esélyes?

– Semennyire – látja be Rick. – De próbálkozni azért lehet, nem?

A szívem belerepes, hogy a férjem még mindig kíván.

– Romantikus légyott rendel – dorombolom.

Búcsúcsókot lehelek Rick ajakára, mielőtt az irodába indulnék, hogy szembesüljek kotnyeles kollegáim piszkatúrájával.

Negyvenkettedik fejezet

Rick és Merak a délelőtt hátralévő részében egy lepukkant ügyvédi iroda irattárába és konyhájába varázsol új padlót.

Esni kezd a hó, Rick tusakodó gondolatai pedig egyre csak Lisa és Izzy körül kavarognak. Mi lesz, ha napokra a hó fogságába esnek? El fog fogyni az ennivalójuk! No meg az a rosszindulatú főbérlő se valószínű, hogy forszírozta volna a bojlercserét.

Ebédidőben Rick nem bírja tovább, és felhívja Lisát. Ilyet sose tett még. Kizárólag üzeneteket írt, hogy él-e, hal-e, de beszélni eleddig nem beszélt Lisával telefonon soha. Merak leugrott a sarki pékségbe pizzás csigáért és zacskós levesért. Rick ez idő alatt szeretné elintézni a telefonálást. Ugyan miért érzi úgy, hogy titkolóznia kell? Miért ne hívhatná Lisát a kisinasa jelenlétében? És vajon miért nincs mersze hozzá, hogy felfedje az egész históriát az otthoniak előtt?

Lisa azonnal felkapja a telefont.

– Szép jó napot – köszön neki Rick. – Csak azért hívom, mert aggódtam magáért és Izzyért, mivel erősen havazik. Milyen a hóhelyzet arrafelé?

– Borzalmas – jelenti Lisa. – Ha így szakad tovább, ki se fogok tudni moccanni itthonról.

– Van még elemózsia a kredencben?

Lisa nem válaszol egy darabig.

– Nem fogunk éhen halni. – Rick persze rögtön tudja: dehogynem.

– Mi a helyzet a kazánnal?

– Még mindig rossz.

Ez azért már bicskanyitogató orcátlanság! Hogy is lehet ennyire embertelen a tulaj egy anyukával, főleg pedig egy karonülő gyerekkel? Rickben csak úgy fortyog a harag.

– Nézze – mondja végül – megpróbálok odamenni később. Viszek maguknak enni. Van valami különleges óhaja? Mit hozzak?

– Csak a legszükségesebbeket – mondja Lisa halk, szerény hangon. –

De ha nem tud eljönni, az se tragédia.

Már hogyne volna tragédia!

Merak visszatér a pizzás csigával és a levessel.

– Nagy a hó – porolja magát. – Még szerencse, hogy itt, a közelben melózunk.

– Haza tudnál sétálni ma? Ha végeztünk, még el kell mennem valahová. Nem bánod?

Merak megrázza a fejét.

– Dehogy.

– Mehetsz rugdosni a kuncsaftokat! – piszkálódik Rick.

– Ma nem – feleli Merak fapofával.

– Kösz még egyszer, arany apám!

Merak vállat von.

– Semmiség.

Falatozás után újból nekidurálják magukat a munkának, és mire a toronyóra elüti a hármat, végeznek is a padlóval.

– Elvigyelek? – kérdezi Rick a furgon felmálházása közben.

Még mindig erős a havazás. Dermesztő hideg van idekint. Rick összedörzsöli a tenyerét. Csak a flepnisek szállnak ilyenkor autóba.

– Mára nincs több meló. Ki tegyelek valahol?

– Nem kell – így Merak. – Sétálok inkább.

– Vidd a kabátom, komám! Melegebb, mint a tiéd. – Rick csak most veszi észre, hogy Merakon egy kapucnis pulóveren kívül nincs egyéb felsőruházat. – Hol a télikabátod?

– Az nincsen – vallja be Merak töredelmesen. – Nincs.

– Szétnézek akkor majd a gardróbban. Annyi ott a kabát, akár még turkálót is nyithatnánk. Addig viszont… – s azzal Rick kibújik bélelt kabátjából – vidd az enyémet! Ha megfagysz, ki fog nekem segíteni, mi?

– De akkor maga fog fázni – tapint rá a helyzet kétarcúságára Merak.

– A kocsiban ott a fűtés.

– Akkor cseréljünk – dönti el a kényes vitát Merak. Odaadja Ricknek a kapucnis pulóvert. Rick szabódik, de aztán belemegy a cserébe. Igaz, a pulcsi olyan vékony, hogy amikor felveszi, alig tapasztal különbséget a pólóhoz képest. Hogy is nem vette észre, hogy Merak hóban-fagyban így

csatangol, egy szál pulóverben? Még szerencse, hogy nem kapott tüdőgyulladást! Ezeket a lengyeleket aztán kemény fából faragták!

Merak hálásan magára kapja a meleg kabátot. Végigtapogatja az oldalát, és elámul rajta, hogy pont jó a mérete.

– Mintha rád öntötték volna! – Rick latolgatja, hogy ne ajándékozza-e azon nyomban Meraknak a ruhadarabot. Úgy rémlik neki, mintha otthon lenne még egy ugyanilyen kabátja valahol, hacsak az asszony ki nem dobta.

– Reggel találkozunk – búcsúzik a srác.

– Ha ekkora lesz a zimankó, kezdhetünk holnap is később. Majd írok SMS-t.

Rick ezután végignézi, ahogy Merak elüget a főutcán, bokáig érő hóban tapicskolva. Majdnem magasabb, mint a bakancsa szára. Párszáz méter után eltűnik szem elől, Rick sehol se látja a merő fehérségben.

Szorít az idő. Be kell vásárolnia, Lisához kell igyekeznie, fél hatkor pedig az asszonyért kell rongyolni, hogy a pásztorórát le ne késsék. Rick ír egy SMS-t Lisának, hogy úton van.

Sebességbe teszi a furgont, s kicsusszan vele az útra. Ahol nem sózzák, ott bizony síkos az aszfalt, s ez hatalmas veszélyforrás. Merthogy a ködös Albion derék hókotró- és útsózó munkásai azonmód elvonulnak téli álmot aludni, mihelyt a zord idő beköszönt.

Rick a már kijárt nyomvonalon halad. Elzarándokol a szupermarketba, csónakázik egyet a karácsonyi slágerek összeömlesztett nyáltengerén, telitölti a kosarát alapvető élelmiszerekkel, azután tüstént elrobog, végig a Cublington Parslow felé vezető hepehupás, nyaktörő országúton.

Kész jégpálya a terep, életveszélyes. Izzasztó dolog ilyenkor egyenesben tartani a kocsit, kerülgetni az út menti sövényt és a hóbuckákat. Rick olyan lassan lavíroz, hogy még a sapkás-sálas csigabigák is a hasukat fogják tőle. Az ablaktörlők teljes gőzzel dolgoznak, hogy a szélvédőn elfogadható kilátást biztosítsanak a szakadó hóesésben. Rick a laza félórás autóutat két óra alatt teszi meg. Vagy egy tucatszor fontolgatta menet közben, hogy visszafordul; ilyenkor azonban mindig Lisára és a kis Izzyre gondolt, akik éheznek-fáznak odakint a határban. Mondhatnók persze, hogy Rick, lám, már megint mások balekja, de ő akkor is szívügyének tekinti a küldetést.

A bizonytalan szegélyvonal mentén a sofőr nélküli, elakadt, veszteglő

kocsiknak se szeri, se száma. Van olyan autó is, amelyik az árokba fordult. Rick összehunyorítja fáradtságtól viszketeg szemét, és az utat figyeli az ablaktörlők ritmikusan kattogó ingáin keresztül. A leszálló sötétség közepette Rick továbbra is elszántan szorítja a kormánykereket. Pokoli egy túra! Flúgos dolog volt részéről, hogy egyáltalán nekiindult.

Amikor Cublington Parslow határába ér, Rick egyszerre sírni tudna a megkönnyebbüléstől. Befordul a kereszteződésnél, majd siklik a havon még pár métert Lisa házáig. Az elülső szobában ég a villany, s Rick nem is biztos benne, hogy látott-e már valaha ehhez foghatóan hívogató jelenséget.

Amikor leparkol, észreveszi, hogy az összes környékbeli járművet teljesen betemette a hóvihar. Az asszonyt már semmi esetre nem tudja elhozni, gondolja magában. Legott elő is kapja a telefonját, hogy tárcsázza a számot.

– Szia, szívem! – szól bele a kagylóba. – Hogy van a bokád?

– Jobban. Sajog, de már nem pisilek be a fájdalomtól. Hát te hogy vagy? Befejezted a munkát? Épp azon agyaltam, hogy hol maradsz ennyi ideig!

– Pont ezért hívlak, mert nem végeztem még – s Rick bűntudattal Lisa háza felé sandít. – Cublington Parslow-ban vagyok. Ide kibumlizni milyen volt, ne tudd meg! Két órába tellett.

– Szent Habakuk, Rick! Mit keresel te arrafelé?

– El kell varrnom egy szálat karácsony előtt – takargatja az igazságot Rick. – Nem vitetnéd magad haza Tommal? De hívhatsz taxit is. Én nem keveredem haza egyhamar. Fél hatra semmiképp, az ziher.

– Rendicsek. Megkísérlem előkeríteni Tomot.

– Nagyon csúszósak az utak – teszi hozzá gyorsan Rick. – Mondd neki, hogy ne száguldozzon vadállat módra! Esetleg jobb lenne mégis inkább taxival…

– Nem biztos, hogy kapok taxit.

Rick ezzel nem számolt.

– Mennék gyalog, csak hát a bokám ilyen vacak, ugye.

Rick hirtelen maga elé képzeli a tegnapi, vígjátékba illő ágyjelenetet. Jót somolyog rajta.

– Eszedbe ne jusson! Tükörjég van mindenütt. Más se hiányzik nekem, mint hogy a másik bokádat is kificamítsd!

– Csigavér, megoldom. Hát, akkor látlak, amikor látlak. Te is vigyázz magadra!

– Úgy lesz. – Rick leteszi és zsebre rakja a mobilt. Lefelejtette a beszélgetés végéről azt, hogy „szeretlek”, na de annyi baj legyen. Bugyután venné ki magát, ha csak ezért újra felhívná az asszonyt.

Kipattan a furgonból, s a járdán átcsúszkál Lisához a cekkerekkel. Mire odaér az ajtóhoz, Lisa már ki is nyitotta.

– Egy jó órája figyeljük az ablakból, hogy jön-e már – szólal meg Lisa. – Aggódtunk, hogy elakadt.

– Nekem mondja, mit gondol, én mennyire aggódtam?

– Végtelenül hálás vagyok – mondja Lisa, amint a bevásárlószatyrokkal eltűnik a konyhában. – Mindjárt kész a tea, a vizet már vagy huszadjára forralom!

– Nem maradhatok – közli határozottan Rick. – Sarkon kell fordulnom, aztán nyomás.

– De hiszen órák óta vezet! Muszáj innia valami forrót, és ennie legalább egy szendvicset. Verje ki a fejéből, hogy én innen üres gyomorral elengedem! Órákba telhet, mire hazaér.

– Csak egy csészével, gyorsan – egyezik bele Rick. – De aztán húzok, mint a vadlibák!

– Vigyen akkor magával egy szendvicset – mondja Lisa, s átnyújtja a gőzölgő teát. Azután felbont pár csomagocskát, hogy sajtos szendvicset állítson elő a megfáradt utazónak. – Még egyszer köszönöm, hogy vállalta miattunk a strapát!

Lisa úgy tekint a Rick hozta puritán segélycsomagra, mintha egyenesen a koronaékszereket kapta volna ajándékba. Kilátástalanul vergődik szegény, egyik napról a másikra. Ráadásul ki van szolgáltatva mások mohóságának és fukarságának, s ettől csak még rosszabb a helyzete. Rick azon morfondíroz, hogy ha nem pont télen akad rájuk, vajon akkor is hős lovagként viselkedne-e? Fogas kérdés!

Rick a teáját szürcsöli; Izzy közben az ölébe telepszik, és odanyújtja neki megviselt rongybabáját. A kislányka arca mindig annyira komoly és mosolytalan, hogy még Rick edzett szíve is belesajdul.

Fűtés azóta sincs a házban, még a konyha is olyan hideg, mint a frizsider.

– A főbérlője eltűnt a balfenéken?

– El – bólogat Lisa. – Még a telefonját se veszi fel nekem. Hát magának?

– Teszek egy próbát a mobiljáról. – S azzal elkéri a telefont Lisától.

A lány bepötyögi a számot.

– Megpróbálhatja, nem fog menni.

Igaza van, egyből üzenetrögzítőre megy a hívás. Rick a hangpostára mondja, hogy a pacák hívja vissza. Ki tudja, talán felvette volna a telefonját, ha nem Lisa mobiljáról próbálkozik.

– Izzyvel a kanapén alszunk, dunyha alatt, így nem hűlünk ki az éjjel. Nem rossz a helyzet a hősugárzóival. Csak a villanyszámlától rettegek.

– Egyet se féljen – szól Rick. – Azt én átvállalom.

– Annyira jó hozzánk! – sóhajt Lisa. – Igazán nagyra értékeljük.

– Ellesznek egy pár napig?

– Hát persze – nyugtatja meg Lisa –, hála a nagylelkű adománynak. – Lisa már vagy századszorra pillant a szatyrokra, hiszi is, meg nem is, hogy valóban ott vannak. – Nem győzhetek eleget hálálkodni. Enélkül itt felkopna az állunk. A csésze tea elfogyott, Rick feláll.

– Jobb, ha most megyek.

Öléből átpasszolja Izzyt az anyukájának.

– Köszönj szépen Rick bácsinak!

– Csókolom – búcsúzik Izzy. – Tessék jönni még!

– Úgy lesz – nevet rá a szemével Rick.

A bejárati ajtónál Lisa gyöngéd puszit lehel Rick arcára.

– Vezessen óvatosan!

Mivel a szigorú hó csak esik-esik, Rick pontosan tudja, hogy órákba telhet, mire innen hazakecmereg.

Negyvenharmadik fejezet

– Mit is mondott, hogyan ficamodott ki a bokája? – kérdi Robin.
– Megbotlottam a kutyában.

Letörlöm a kocsiablakról a párát, s kitekintek.

– Minek iszik az, aki nem bírja? – évődik kajánul Robin.

Főnökömnek nem kötöm az orrára, hogy mi is történt a bokámmal valójában. Ezt a titkot a sírig megőrizzük, a férjem meg én. – Szép este volt a tegnapi. Jól mulattam!

– Az ám! – erősíti meg Robin. – Én úgyszintén. És a többiek is.

Tekintve, hogy az irodai személyzetet kolosszális macskajaj gyötörte egész nap, igazat adok neki. A Westcroft társaság bizony nemigen folytatott termelő tevékenységet a mai műszak során. Legtöbb munkatársam az íróasztalra görnyedve, málé szájjal nézett ki a fejéből. Nem vesztettem volna semmit, ha ágyban maradok.

– Köszönöm, hogy hazavisz!

– Hiába, aki gavallér, az gavallér!

Robin fültanúja volt, amikor Rickkel beszéltem telefonon, s kapásból ajánlkozott, hogy segít. Én szabódtam elébb, de végül beadtam a derekam: nem jártam szerencsével egy tucat taxi társaság közül egyiknél sem, Tom pedig, ugye, alapból fütyült felvenni nekem a telefont. Robin ragaszkodott hozzá, hogy elvihessen. Jelen pillanatban a főutcán kígyózó kocsisor közepén rostokolunk. A rádió közlekedési híreket mondó riportere túlórában dolgozik, megtudható tőle, hogy egész Buckingamshire megye közlekedése megbénult. Gyalog természetesen már otthon lennék, ha nem volna ez a nyavalya a bokámmal.

– Beülhetnénk egy italra, hogy bevárjuk a csúcs végét – javasolja Robin. – Ott, a kocsma előtt van egy szabad hely a kocsimnak. Nem kellene sokat bicegnie.

– Néhány napig jobb, ha nem iszom – mondom diplomatikusan. – Gyógyszert szedek. – Lejárt gyulladáscsökkentőt, de Robinnal e bizarr tényt nem közlöm inkább. Különben sem kellene rendszert csinálnunk a

kettesben való iszogatásokból. Még a végén vérszemet kap a főnök. – De azért köszönöm a meghívást!

Továbbaraszolunk, lepkeként tapadva a piros féklámpákra. Az ablaktörlők hipnotikusan járnak ide-oda. Robin kikapcsolja az autórádiót.

– Rosemary tegnap este nem jött haza – töri meg a csendet. Egyenesen előre mered. – Egyáltalán.

– A könyvklubból?

– Nem hiszem már, hogy ott lett volna. – Robin élettelenül elmosolyodik. – Hacsak valami átütő mű cselekménye oda nem bilincselte mégis.

– De jól van?

Törődött sóhajtás szakad fel Robin kebeléből.

– Ja, azt hiszem, elég jól van.

Hát igen, míg az én lelki szemeim a kiterült Rosemaryt egy út menti árokban látják, Robin sokkal inkább egy idegen ágyába vizionálja a nejét.

– Akkor betegre aggódta magát, ha nem csalódom!

– Le se hunytam a szememet az éjjel – tudatja Robin, újabb túlvilági mosoly kíséretében. – Körbetelefonálhattam volna a barátait, de nem lett volna sok értelme felébreszteni őket. Ma dél körül aztán utolértem Rosemaryt. Azt mondta, semmi közöm hozzá, hol volt. S ez nem éppen jó jel, ugye? – pillant rám kérdőn.

– Nem – hagyom rá. – Nem hinném.

– Mit tanácsol?

– Joga van megtudnia, hol volt Rosemary, illetve azt is, kivel.

– Hát igen – ismeri el Robin. – Alighanem jogomban áll.

E rögtönzött tanácsadói szerepköröm eléggé visszás, tekintve, hogy önnön házasságomban is kacifántos dolgok történnek. Maga a tanács amúgy nem is annyira silány, igazán megfogadhatnám.

Ezután nem is esik több szó, amíg meg nem érkezünk a Chadwick Close-ba.

– Ez maratonira nyúlt, bocsánat – szabadkozom. A máskülönben tízperces út most fél óráig tartott. Képzelem, akkor Rick meddig fog vánszorogni Cublington Parslow-ból, mire hazaér!

– Semmi baj, Juliet! Ön kellemes társaság. Szeretném elkísérni az ajtóig, hogy addig se érje baj.

– Jöjjön be egy teára, vagy amit óhajt! Van például lekváros hasém.

– Csábító ajánlat, de nekem haza kéne mennem, hogy a feleségemmel beszéljek.

– Ez minden bizonnyal jó ötlet.

Robin kinyitja nekem az ajtót, s megtámogat kiszállás közben. Habár a bokám még gyönge, valamelyest már megtart azért. Főnököm segít végigmenni az otthonomhoz vezető, jeges sétányon, egészen a bejárati ajtóig. Kint állunk a hóban, egymással szemben.

– Tudja, szeretem a feleségemet – vallja meg Robin.

– Akkor remélem, elrendezi vele a nézeteltérést.

Robin arcon csókol.

– Köszönöm, Juliet!

Utána bámulok, ameddig a kocsijával ki nem szánkázik az utcából. Azután benyitok a házba, igyekezvén nem hasra esni a blökiben.

Negyvennegyedik fejezet

Rick a faluból kivezető valamennyi utat kipróbálja. Rövid ott-tartózkodása alatt a Milton Keynes-i vonalat teljesen eltüntették a hóátfúvások. Mostanra képtelenség megállapítani, hol végződik az útburkolat és hol kezdődik a szántóföld. Rick Milton Keynes felé tehát nem mehet. Ezért másik úton próbál hazavergődni, azonban egy emelkedőn elakad. Hiába nyomja tövig a gázpedált, hiába teszi alacsony fokozatba a sebváltót, a furgon kerekei csikorogva kipörögnek a havon. Úton-útszélen pórul járt autósokat lát; ők szintén nem bírtak a magaslattal.

Mit van mit tenni, Rick visszafordul, és egy bekötőúttal próbálkozik. Ott azonban egy kamion fordult keresztbe, teljesen elzárva a főútvonalhoz való csatlakozást. A teherkocsiba még vagy hárman beleszaladtak. Rendületlenül hull tovább a hó, kotrógépnek pedig egyelőre se híre, se hamva.

A lehetőségek sora kifújt. Rick már a faluba se mehet vissza, nem jutna át egy, a település határát eltorlaszoló másik emelkedőn. Beragadt: se előre, se hátra.

Vesztegelhet az út közepén, amíg a hóekék eltakarítják a havat. A legvalószínűbb az, hogy egészen holnap reggelig.

Rick lehúzódik az út szélére, s ez nem is olyan könnyű: szerencsére egy sárga szemetes kosár nyomra vezeti. Nagy a hideg – fagypont alatt lehet a hőmérséklet – annak dacára, hogy még este hat óra sincs. A furgon mindösszesen néhány percig tartja meg a fűtés melegét. Rick már bánja, hogy odaadta a kabátját Meraknak. Ezen azonban már késő bánkódni. Merak vékony pulóvere nagyjából annyit melegít, mintha egyrétegű papír zsebkendőkkel takargatta volna be magát.

Rick telefonál nekem, hogy ne aggódjam érte.

Vázolja a tervét.

– A furgonban fogsz aludni? – sipákolom. – Fagyni fog az éjjel!

– Túlélem.

– Még hogy túléled! Meg fogsz fagyni! Ha elakadtál, gyalogolj vissza a faluba, keress egy kocsmát! Hátha van kiadó szobájuk.

Élhető ötlet, szó se róla! Rick látott is egy fogadót az útkereszteződésnél, valami „Jobb ma egy veréb”, de lehet, hogy túzok nevűt. Még ha nincs is szobájuk, zárásig ott maradhat. Ezzel csökkentené a furgonban töltendő órák számát. Könnyen meglehet, hogy a kandallóban vidáman pattognak ott a fahasábok. Rick lelki szemei szinte belekápráznak.

– Igazad van! – kiált fel. – Meleg ételt is tudnék venni. – Lisától persze nagyon kedves, hogy sajtos szendvicset csomagolt, de az csak az éhhaláltól mentheti meg, a kihűléstől bajosan. Rick fogai már kocognak a hidegtől.

– Hívj, ha odaérsz – kérem tőle. – Hogy tudjam, jól vagy-e.

Rick leteszi a telefont, állig felhúzza a cipzárt Merak pulóverén, majd vonakodva kimerészkedik a kinti ítéletidőbe.

Hatalmas a hóvihar. Rick, ahogy megígérte, nyakába veszi a fehérlő határt. Bakancsa alatt ropog a szűz hó. Öt másodperc sem telik bele, s Rick felkapja magára a melegítő csuklyáját is, illetve amennyire csak tudja, belemélyeszti kezét a zsebébe. Nem ártott volna kesztyűt hoznia. Meg kötött sapkát. Meg szánkót, egy falka szánhúzó kutyával. Mintha csillagközi utazás lenne, Rick egyszemélyes menetelése vissza a civilizációba. Holott alig több a gyalogút egy-másfél kilométernél. Rick melósnadrágja alul már csurom hólé. Ezer szerencse, hogy súlyos bakancsa vízálló, hiszen minden egyes lépésnél bokáig süpped a frissen hullott hóba.

Jóval több, mint fél órába telik, míg Rick visszakutyagol a faluba. Arcát eláztatta és pirosra cserzette a százezernyi kavargó pihe. A világosszürke pulóver sötétszürke lett, úgy átázott. Ha majd leül ahhoz a kandallóhoz, gondolja magában, órákig gőzölögni fog. E kilátás ad neki erőt, hogy öles léptekkel tovább bukdácsoljon. Immár csupán méterek választják el a fogadótól; amikor azonban közel ér, egy odacelluxozott papírcetlit talál az ajtón. Fekete filctollal a következő szavakat írták rá: *Áramkimaradás miatt zárva.*

Rick összeborzad. Szeretne térdre roskadni a nagy hóban és bedörömbölni az ajtón, hogy menedéket kérjen. Talán megkönyörülnének rajta. Betekint az ablakon: sehol egy lélek. Bezörget a kopogtatóval, de senki se jön, hogy beeressze. Még ha van is odabent valaki, az biztosan nem látja szívesen a hómezőn rekedt idegent. Egy szó sem igaz tehát a hírverésből, miszerint a vidék csupa szív fogadósai napokig képesek

vendégül látni, etetni-itatni a hóban elakadt autósokat. A Jobb ma egy veréb – vagy túzok – fogadó személyzetét szemmel láthatóan nem hatja át a karácsony szelleme. Mi legyen most? Rickben ez idáig kizárólag a zamatos curry, a tojás és a sült krumpli látomása tartotta a lelket. Erre föl nemcsak a meleg ételnek és a kandallótűznek, hanem egy csapásra az éjjeli szállásnak is lőttek! Caplathat vissza a furgonhoz, hogy egy szál sajtos szendviccsel vészelje át az éjszakát.

Hirtelen megszólal a telefonja. Biztosan az asszony, hogy mi hír. De mégsem – Lisa keresi.

– Jó estét – köszön a lány. – Csak érdeklődöm, hogy hazaért-e rendesen.

Rick harsányan felnevet, holott pár pillanattal ezelőtt még kocsmaajtó-szaggató hangulatban volt. – Nem éppen! Nem jutottam túl még az első utcasarkon sem.

– Hogyhogy?

– Ahogy mondom. Képtelenség kijutni a faluból, az összes utat elzárta a hó.

– Igen, a tévében láttam, hogy rossz a helyzet. Merre van egész pontosan?

– Itt, a fogadó előtt. – Rick végre odapillant a cégérre. – Jobb ma egy veréb, ez a neve. Abban reménykedtem, hogy megszállhatok náluk, de áramkimaradás miatt zárva vannak.

– Nálunk sincs áram – szól Lisa. – Miért nem jön vissza hozzánk? Készítenék önnek rendes vacsorát. Még szerencse, hogy valami jótét lélek hozott nekem ajándékba alapanyagokat!

Rick jót derül ezen.

– Nem akarok alkalmatlankodni.

– Ne csökönyösködjön! – így Lisa. – Jöjjön hamar! Nem kóricálhat az utcán ebben a kutya hidegben! Idevesszük éjszakára.

– Azt nem lehet! – Mégis, hogy magyarázná meg az asszonynak? Akkor inkább halálra fagy a kocsiban! Halálközeli élményben lesz része, ha kiderül, hogy az éjszakát egy idegen asszonyszemély házában töltötte!

– Itt marad, és punktum! – csipogja Lisa ellentmondást nem tűrőn. – Induljon!

Rick tehetetlen. Nehéz szívvel rábólint.

– Indulok.

Beleegyezése nyomán Lisa hangja mar vidámabban cseng.

– Helyes. Mégis, mire valók a haverok?

Rick leteszi, és a ház irányába indulva eltöpreng rajta, hogy vajon Lisa több-e számára egyszerű havernál?

Negyvenötödik fejezet

Idén karácsonykor Deliát fogom majmolni. Nigella túl nagyra van magával, Gordon Ramsey kocsis módra káromkodik, Jamie Oliver pedig notórius fecsegő. Delia viszont nem teszi magát, ő olyan, amilyen. Főzőcskézés ügyében most mellette tettem le a voksom. Ha Delia úgy utasít, hogy széles alufólia-sátrat terítsünk a pulyka fölé, mintha nyári táborban kempingezne, hát annak úgy is kell lennie. Mert ha őszerinte a felvert sátorban üdültetett madárka vajpuha lesz, arra akár mérget is vehetünk. Delia abszolút megbízható. Kétszeresen is ő az én emberem, mivel karácsonykor még az írmagját is ki kell irtani a konyhai gikszereknek.

Több karácsonyi vacsorát rittyentettem már, mint amennyit szívesen bevallanék, egyszóval van rutinom, de a rizikófaktort sosem tudtam maradéktalanul kiküszöbölni. Százfelé kell figyelni egyszerre. Ha az ember keze valahol megbicsaklik, egy fogás már mehet is a szemetesbe. Emlékszem, egyszer a nagy tüsténkedés közepette mást se felejtettem el, mint a pulykát időben megrendelni! Utána égre-földre kellett keresgélnem, hogy karácsonyra megfelelő méretű madarat kerítsek. Más alkalommal túltengett bennem a karácsonyi elán, és tálalás közben kicsúszott a kezem közül a parázskrumplis tál. Egy órát kellett várni, mire pucoltam és sütöttem egy újabb adaggal. Azóta a fagyasztóban külön rekesz fogadja be a karácsonyi „vészvacsorát” – mirelit rösztit, zöldséget és pulykafalatkákat – arra az esetre, ha minden kötél szakad.

Az idén a tökéletességet céloztam meg. Ahogy telnek-múlnak az évek, az ember egyre kevésbé tudja, melyik is lesz a szüleivel együtt töltött utolsó karácsonya. Samuel korai halála csak ráerősít ezen aggályomra. Rettentően fog hiányozni a karácsonyi vacsoraasztalnál, abba meg bele se merek gondolni, milyen lesz egyszer anyu és apu nélkül.

Na de elég az hozzá, hogy kijöttem a konyhába, mert békében el akarom készíteni karácsonyi listám huszonkettedik kiadását. A Delia-szakácskönyveim szépen ki vannak készítve az asztalra. Így kedvemre beléjük lapozhatok és megbizonyosodhatom felőle, hogy nem hiányzik

egyetlen összetevő sem.

A nappaliban úgy üvölt a Coronation Street egyik epizódja, mint az utolsó ítélet harsonái. Ha sorházban laknánk, a szomszéd már átjött volna. Így csak az egyre repedező mennyezet panaszkodik a zajártalomra.

Nyitva fekszik előttem a Delia karácsonyi finomságait felölelő kötet. A család imádja az ő receptjei alapján készült parmezános paszternákot és almás dinsztelt káposztát. Bár a kelbimbónak egyikünk se tántoríthatatlan híve, a karácsonyra való tekintettel rendre megfőzöm azt is. A Delia-féle szalonnás-fehérboros elkészítési mód amúgy sokat kivesz az agresszív kelbimbó-ízből. Eme köret rendszerint mégis a kutya tányérjában szokta végezni, s utána három napig senki feléje se szagol Pajtikának, érthető okokból. Karácsony táján kutyusunkat taktikusan hosszú pórázon sétáltatjuk.

Esztendőről esztendőre ünnepélyesen megesküszöm, hogy az év karácsonyán végre Delia klasszikus karácsonyi pudingját is leteszem az asztalra. De csak azért, hogy aztán fülem-farkam behúzva, nyúlként szaladjak el a kihívás elől. Idén is a boltban vásároltam desszertet. Végül pedig tudom én, hogy Mr Kiplinget nem lehet csak úgy kenterbe verni, de idén ha törik, ha szakad, én akkor is megsütöm Delia rácsmintás, karácsonyi lekváros haséját!

Apu érkezik.

– Rick még mindig sehol, mókuskám?

– Rick a hó fogságába esett, apu. Odakint kuksol Cublington Parslow-ban.

– Atyagatya! Az nem jó mulatság. – Apu sorra nyitogatja a kredenceket. – Van még süti valahol, kismadaram? Megint kiürült a benti doboz.

A sütit újabban dugdosom, mert a család úgy rájár, hogy napi tíz zacskóval is képesek lennének belőle elpusztítani.

– Milyet kérsz, apu? Likőröst vagy vaníliakrémest?

– Mindkettőt. Jó anyádnak lesz.

Persze, anyunak! Nagy sumák az apukám. Köztudomású, hogy a család legnagyobb sütirablója ő maga, és senki más. Na, de ha egyéb káros szenvedélye nincsen, istenkém, egye az édességet! Míg a kölykök az új receptúrák alapján készülő süteményeket szeretik, apu hagyományőrző.

Vaníliás és likőrös süti jöhet neki garmadával. Egy Tunnock-féle karamellás nápolyi vagy teasütemény is teljesen lázba hozza.

– Hogy vagy?

Apu vállat von.

– Megvagyok, mókuskám.

– Beviszem majd neked a sütit. Teát is kérsz?

– Bizony jólesne! Jó anyád viszont rákattant a borra.

– Nincs valami jól, ugye, apu?

– Össze van zavarodva egy csöppet. Egyre vénülünk, tudod, az pedig macerás.

– Az. – Sajnos tapasztalatból tudom, hogy az. Hajdanán ruganyos testem-lelkem mostanában minden apróságra makrancosan reagál. Ha teszem azt, elfekszem a nyakam, az alsó értéken is kilenc hónap fizikoterápia és ugyanannyi karton Nurophen. Régen másnapra kihevertem az ilyesmit. Továbbá minden páros évben új szemüveget kell csináltatnom, máskülönben a hamut is mamunak olvasnám. A hajamat szintén csak a festék tartja össze. Odakint a fürdőszobában az összes kenceficémen vastagon szedett felirat hirdeti, hogy „öregedésgátló”. A frászt, közülük egyetlenegy sem gátolja meg az öregedést!

Apu kicsoszog a konyhából. Noha azt mondta, jól van, én megállapítom, hogy Samuel halála óta egyre görnyedtebb. Néha azt hiszem, csak az tartja benne a lelket, hogy anyura felügyel.

Felteszem a teavizet, s közben felhívom Ricket.

– Na, bevetted magad a kocsmába?

– Be – feleli Rick. – A hóesés most még erősebb. Reggel, ahogy tudok, indulok haza. Remélhetőleg addigra letakarítják az utakat, vagy legalább az egyiket.

– Helyes. Melegedj csak! Szeretlek!

– Jó. Én is – dünnyög Rick.

Ejha, nem mondhatni, hogy az a kocsma bezzeg hangos! Semmi háttérzaj. Igaz ugyan, kevés lehet a vendég ilyen rút időben. De legalább Ricket biztonságban, melegben tudják.

Szervírozok a szüleimnek egy kanna teát és egy jól megrakott tányér sütit.

– Kösz, madárkám – ujjong apu csillogó szemmel. Szívem repes, hogy ilyen könnyű neki örömet szerezni.

– Szívesen!

– Merem remélni, hogy erős a tea – fűz anyu egy pikírt megjegyzést a szerinte hitvány kiszolgáláshoz.

– Hagyd benne a filtert, ha gyenge neked!

Azután kihátrálok a nappaliból, mielőtt a tévétől maradék fülhallásom is örökre elmúlna. Eközben a szemem sarkából észreveszem, hogy odakint a kertben árny suhan.

– Valaki jár a kertben – adom hírül.

– Hogy mit? – kérdez vissza anyu üvöltve, mint a sakál.

– Megint jár a kertben valaki!

Sántikálva bár, de kiszaladok a hátsó ajtón, úgy, ahogy vagyok, papucsban. Pajti boldog csaholással, farkcsóválva követ.

Mondhatom, szép kis házőrző! Az ember azt várná tőle, hogy fékezhetetlen bestiaként vesse magát a határsértő után. Pajti azonban a jelek szerint sokkal inkább halálra nyalogatná a betörőnket.

Kalapáló szívvel bicegek végig a kerten, amilyen fürgén csak tőlem telik, s közben kiáltozom:

– Hé maga! Álljon meg!

Ha esetleg engedelmeskedne, ott az én tudományom is megállna. Bárcsak hoztam volna magammal sodrófát, sóspuskát, vagy akármit, csak fenyegetőnek látsszam! Nem érdekes, mert a sötét alak nem áll meg, hanem a havon keresztülloholva macskaügyességgel átugorja a hátulsó kerítést. E mutatványát már előadhatta egyszer-kétszer.

Lassítom az iramot, a fickó már úgyis árkon-bokron túl jár. Kifújom magam. Pajti kihasználja az alkalmat, hogy mint jó kertész, körbelocsoljon egy kicsit. Rick sufnijából nyomok vezetnek kifelé, de a zárat nem feszegették. Elképzelhető, hogy tetten értem a csirkefogót. Belesek a fészer ablakán, de semmi felfordulás. Mi több, a kalyiba belsejében nagyobb a rend, mint valaha.

Mi lehet ez az egész? Mit kereshet valaki Rick faházában? Esetleg van odabent valami értékes, s én nem tudok róla? Vagy a betörőnek mindegy, mi mennyit ér, csak szajrét vihessen a zsibvásárra? Nem mondom, nehéz

idők járnak.

Aggaszt, hogy Rick távollétében leselkedik veszély a házunkra. Nem volna sok teteje riasztani a rendőrséget, hiszen semminek nem kelt lába, nem történt rongálás: aligha vennék a fáradságot, hogy emiatt kijöjjenek.

Pajtit magamhoz hívom, s dideregve visszaballagok a házba. Minden ajtót és ablakot duplán bezárok éjszakára. Izgulok, és rettentően szeretném felhívni Ricket. De nem akarom fokozni a tehetetlenség érzését. Jelen pillanatban szegénynek épp elég gondja akad.

Negyvenhatodik fejezet

– Nem vagyok valami nagy szakácsnő – szerénykedik Lisa. – Labdába se rúgok a felesége mellett. Megfelel pár tojás tepsis krumplival?

– Az mesés lesz! – kiált fel Rick. Ízlelőbimbói a nagy lótásban-futásban pontosan tojásra és sült krumplira hangolódtak. – Mindent hálával fogadok. Maga nélkül aludhatnék a kocsiban!

– Nem is értem, miért nem hívott azon nyomban! – pirongatja Lisa, a fejét csóválva.

– Nem jutott eszembe. – Az igazság azonban az, hogy Rick nem szerette volna fagyoskodó önmagát Lisa nyakába varrni. Na meg mit szólna az asszony? Ez is az eszében volt.

– Ezt a gáztűzhelyt nem szeretem túlzottan – jegyzi meg Lisa. – Kicsit szeszélyes. Gyerünk, működj! – noszogatja a sparherdet. – De azért örülök, hogy van. Nem is tudom, hogy lennék meg nélküle.

A tartósnak ígérkező áramszünet miatt a konyhát vagy egy tucat, körös-körül lábosokban elhelyezett gyertyacsonk világítja be. Rick nyugtázza, hogy Lisa bekapcsolta a tőle kölcsönkapott hordozható, gázpalackos hősugárzók egyikét. Sajnos eme tény csöppet sem zsenírozza a harapós fagyot.

– A sütő majd csinál nekünk meleget – szólal meg Lisa. Hiába, a lány Rick veséjébe lát. – Mindjárt jó meleg lesz, ugye, Izzy?

A kislány rábólint. Pizsama van rajta, fölötte pulóverrel, lábán vastag zokni, fején kötött sapka. Milyen hallgatag ez a lányka Jadenhez képest, gondolja magában Rick. Jadennek be nem áll a szája. Igaz, a mondókájának legtöbbször se füle, se farka. Izzy egy darabka pirítóst rágicsál megfontoltan.

– Finom? – kérdi Rick, és a kicsi lány ismét komolyan bólogat.

– Uzsonna után itt szoktunk maradni, amíg ki nem hűl a konyha – cseveg tovább Lisa. – Aztán, amikor Izzynek le kell feküdnie, bemegyünk a nappaliba.

Ez egyszerűen rémes! Rettenetes. És még annál is rettenetesebb!

A mosogató fölötti ablakpárkányon öregecske, elemes rádió recseg. Folyamatosan tudósítanak az útviszonyokról. Nincs semmi szívderítő hír. Csak káosz és fejetlenség országszerte. Ricknek mindenképp itt kell maradnia reggelig.

Lisa leteszi elé a tányért a tojással és a krumplival.

– Maguk nem esznek?

A lány megrázza a fejét.

– Izzyvel mi már ettünk.

Ricknek az a sanda gyanúja támad, hogy Lisa elkendőzi előle a valóságot. Hiszen csupa csont és bőr! Rick olyan érzéssel gyűri le a vacsorát, hogy minden gyomrába érkező falattal kevesebb étel jut Lisának és Izzynek. Vajon mit tehetne még, hogy javítson két mostoha sorsú embertársa életkörülményein? Legfőbb ideje lenne, hogy az a zsarnok főbérlő visszahívja!

Amikor Rick a vacsora utolsó falatját is elfogyasztja, a sütő kellemes melege pedig elszivárog, Lisa megtöri a csendet.

– Átmehetünk a másik szobába, befűtök egy kicsit éjszakára!

Lisa felkapja a kislányát, s beviszi a nappaliba. Rick követi őket a gyertyás tálakkal. Az ablakhoz lépve félrehajtja a függönyt, hogy kilásson. Odakint koromfeketeség és teljes csend honol. Nem úgy fest, hogy a villanyt rövidesen visszakapcsolják. Továbbra is esik a hó, az autókon újabb három centis réteg képződött. Nyilván a furgonon is. Ha ez így megy tovább, még a végén ki kell ásnia a kocsit reggel. Vajon van hólapátja Lisának? Nem valószínű, de az egyik szomszédja talán kölcsönad egyet. Rick leereszti a függönyt, azután telerakja a szobát gyertyákkal – kisasztalra, kandallópárkányra, mindenhová jut egy-egy. Kimegy a konyhába, hogy betolja a hősugárzót. Nagyjából annyit ér, mint égő gyufaszál a mélyhűtőben.

Mennyire más az otthoni nappali, gondolja magában. Itt nincs egy darab karácsonyi csetresz se, ünnepi hangulat szikrányi sem érződik. Csak hideg van és sivárság, az embernek beleborsódzik a háta. Bezzeg a Chadwick Close-ban mennyit tüstént kedik az asszony! Igaz-igaz, az ódon műfenyő a millió és egy válogatott dísszel és a kilométeres hosszúságú lamettával együtt a fél házat elfoglalja. Aztán meg ott a mindent beborító karácsonyi

üdvözlőlapözön is, mely válaszképpen érkezik a karácsony előtt kiküldött, fél hadseregnyi ugyanolyan üdvözlőlapra. És mégis… bizony, az asszony szívét-lelkét beleadja az ünnepekbe. Rick eltűnődik, mert hirtelen belehasít, mennyire jól van ez így. Még ha ő maga nem is feltétlen híve a karácsonynak.

– Ideje durmolni, kisasszony! – Nosza, Izzy kapja is magát, felkapaszkodik a kanapéra, s befészkeli magát az egyik csücskébe. Lisa előhúz egy takarosan összehajtogatott dunyhát a dívány mögül, s kirázza.

– Idelenn alszanak?

– Odafent túl hideg van – adja tudtára Lisa. – Még ha vécére megy az ember, azt is kutyafuttában kell, hogy oda ne fagyjon. Képtelenség volna az emeleten aludni. Vastagon beborítja a jégvirág az ablakot.

Lisa gyöngéden elrendezi a dunyhát Izzy apró teste körül, Rick torka pedig elszorul. Eszébe se jutott annak előtte, hogy ilyen spártai körülmények között is élnek emberek a huszonegyedik században! Nem azért, látott ő már karón varjút, hiszen a munkája során számos házban megfordult. Egyesek villában laknak, mások azt se tudják, mi fán terem a hipó; de olyat, hogy valaki csak azért nem használja a hálószobát, mert túl hideg van benne, az példa nélkül áll Rick praxisában.

– Nem zavarjuk Izzyt az alvásban?

– Dehogy! – legyint Lisa. – Izzy jó kislány. Perceken belül elszundít. Szeretne neki mesét olvasni?

– Szíves örömest! Jadennek, az unokámnak is szeretek mesélni.

– Akarod, hogy Rick bácsi meséljen neked?

Hüvelykujjával a szájában a pici lányka rábólint, és hatalmas, szomorú szemét Rickre függeszti.

– Melyiket olvassam?

Lisa átnyújt egy mesekönyvet, mely *A zsiráfok nem tudnak táncolni* címet viseli. Rick a kanapé másik végén foglal helyet, és egy gyertyával felszerelkezve olvasni kezd, ahogy Jadennek is szokott. Jól mondta Lisa, az apróság két perc múlva már szunyókál is.

Rick megbizonyosodik róla, hogy a kislány rendesen elaludt, azután szépen összecsukja a könyvet.

Csatlakozik Lisához, aki az egyik karosszékben üldögél.

Rick elfoglalja mellette a másik fotelt. Lisa felhúzott térddel valósággal belesüpped a vánkosok közé.

– Csak nem ott fog aludni? – Faragatlan kérdés, noha Rick nem annak szánta.

– Legtöbbször a díványon alszom. Izzy nem foglal sok helyet. – Majd bocsánatkérő pillantást vet Rickre. – Jó lesz magának a karosszékben? Hátra lehet dönteni, nem is olyan rossz.

Ez eléggé úgy hangzott, mintha a lány tapasztalatból beszélne. Ezek szerint időnként a karosszékben tölti az éjszakát.

Rick kétségbeesetten kifakad:

– Nincs senki, hogy innen kimenekítse? Család, esetleg barátok?

Lisa a fejét rázza: – Nincs. – Nevetni próbál, de kissé panaszosra sikeredik a kísérlet. – Őszintén szólva, Rick, maga az egyedüli barátunk. Nem jut eszembe senki, aki annyit tett volna értünk, mint maga.

– Izzy apukájával mi a helyzet?

– Ne is említse! Soha nem lett volna szabad összeállnom vele. Rossz fiú volt. Tudja, hogy van: a buta lányok a rossz fiúkra buknak. Pár hónapig voltunk csak együtt, amikor teherbe estem Izzyvel… – A lány zavartan a füle mögé simítja a haját, és lesüti a szemét. – Megpróbáltam kitartani mellette. De kiderült, hogy csak pofozkodni hajlandó, babakocsit tolni nem.

– Azért találkoznak még?

– Nem, ezért is költöztem ki a városból. Tudta, hol lakom, és ha bepiált, átjött.

– És a szüleihez nem tudott hazamenni?

– Nem, mert anyukám a vodkát jobban szereti a lányánál és az unokájánál. Nem válna belőle jó nagymama.

Rick belegondol, hogy bezzeg Jadennek milyen világraszóló nagyanyja van!

– Amikor anyu felöntött a garatra, a mostohaapám molesztálni próbált – folytatja Lisa. – Lehet, hogy nehéz a sorsunk, de higgye el, jobb nekünk így, magányosan.

Rick tanácstalanul körbenéz. Lisa komolyan beszél. Kegyetlen élete lehetett, ha ide menekült előle.

A lány elásítja magát.

– Szerintem aludjunk. Ilyenkor én már hajcsizni szoktam.

Rick érzi is, hogy az álmok birodalma csakugyan a legjobb menedékhely az itteni lét kilátástalansága elől.

– Mindkettőnknek jut takaró – szól szívélyesen Lisa, majd a dívány mögötti ágyneműlelőhelyről előránt két pokrócot. – Ez itt megteszi.

A lány odanyújt egy lustakötéssel készült takarót. Csakugyan szép darab. Viszont hideg és nyirkos tapintású. Atyavilág, dehogyis teszi ez meg!

– Kimerészkedik a fürdőbe?

– Ki – válaszolja Rick.

– Az emeleten lesz rögtön, ahogy felér. Kitettem egy tiszta törölközőt. Sok sikert! Reggel melegítek vizet is, mosakodni.

Rick fog egy gyertyát, s felgyalogol a lépcsőn az emeletre. Lisának igaza volt: dermesztő a hideg. A fürdőszobában Rick elvégzi a dolgát, azonban abbéli elhatározása, hogy alaposan lemosdjon, a szó szoros értelmében beléfagy. Fürgén leöblíti az arcát jeges vízzel, és már itatja is fel a cseppeket a rongyos törölközővel. Holnap is lesz nap, ráér addig a tisztálkodás.

A nappaliban Lisa már betakarva fekszik a karosszékben. Rick is sietve bebugyolálja magát.

– Mázli, hogy épp most térünk nyugovóra. A gyertyák mindjárt kilehelik a lelküket. – S azzal elfújja a hozzá legközelebb eső gyertyacsonkot.

– Jó éjszakát kívánok!

– Alusznak a virágok – feleli rá Lisa. – Meg a zsiráfok, ha már táncolni nem tudnak.

Rick nagy katonásan elkészül arra az eshetőségre, hogy menten sírva fakad. Azt persze tudta, hogy Lisáék helyzete nem leányálom, de azt nem, hogy ennyire iszonyatos. Számot vet vele, hogy neki bezzeg micsoda pöpec otthon és ágyikó adatott. Mindenképpen el kell beszélgetni a családdal Lisáékról. Hátha segíthetnek nekik valahogyan. Már réges-régen meg kellett volna tennie. De sebaj, mihelyt holnap hazaér, leül megtárgyalni a dolgot.

Negyvenhetedik fejezet

Advent utolsó hétvégéjét írjuk, és nekem még mindig annyi a teendőm, mint égen a csillag.

Általában nem teszem be a lábam a szenteste előtti napokon a bevásárlóközpontba, de mit csináljak, szükség törvény bont. Chloe is elkísér, s ez baljós dolog: nyilván le fog lépni, én pedig vesződhetem Jaden babakocsijával, hogy ki- meg begyötörjem mindenhová, amikor boltról boltra kalandozom. Na, de jön még kutyára dér! Ha megérkezik a második gyerek, vége szakad Chloe pünkösdi királynőségének!

Anyut szintén magunkkal visszük. Nem tartom jó ötletnek, de apu egész héten vigyázott rá, jár neki egy kis pihenés.

A rádió bemondta, hogy a főutakat letakarították és felsózták. Végre-valahára útnak indították a hókotrókat. Rick felhívott, hogy hazafelé tart, de csak lépésben tud haladni a vidéki bekötőutakon. Hiába reménykedtem, hogy gyorsan hazaér. Tomnak jellemző módon nyoma sincs, nekem pedig sehogy se akaródzik aput egyedül hagyni a házban.

– Chloe – sivítok fel az emeletre. – Készen vagy?

– Már csak órák kérdése, nyugi, mutter! – hangzik az anyaszomorító válasz.

Anyukám megjelenik a lépcső tetején, s reszketegen megindul lefelé. Szívszaggató, hogy egyik pillanatról a másikra ilyen rozzant, törékeny öreg néne lett. Szegény drágám, nemrégiben még a csalitos ausztrál határban száguldozott sármos széptevőjével!

Anyu megáll előttem. Lábán rózsaszín balerinacipő, szerintem Chloétól vehette kölcsön. Virágmintás szoknyája alatt szürke hosszúnadrág lóg a bokájára. Pulóverét fordítva húzta fel, a hátulja néz előre. A szép, hímzett minta így a lapockáját díszíti, nem a kebelét.

– Anyu, ez így nem az igazi – véleményezem. – Úgy nézel ki, mint egy túlöltözött madárijesztő!

– Igazán? – Anyu mélán lebámul a lábszárára, mint aki nem tudja, hogyan is került rá a szoknya meg a nadrág.

– Gyere, hadd fordítom meg rajtad a pulcsit!

Anyu végigsimogat a kötött anyagon.

– Ez vadonatúj. Az előző lila szvetteremen hímzett virágminta volt.

– Ugyan, fordítva vetted fel. Na de segítünk rajta, emeld csak fel a praclid!

Anyu szótlanul engedelmeskedik. Lehúzom róla a pulcsi ujját, és megfordítom, hogy a virágminta méltó helyére kerüljön.

– Abból a szoknyából is kibújhatnál, anyu. A gatya bőven elég lesz. – Ezúttal is szó nélkül hagyja, hogy segítsek. Kikapcsolom rajta a szoknyát, azután elővigyázatosan kiléptetem belőle. – Máris jobb! – Azonban ahogy felnézek, látom ám, hogy anyu sír. Néma könnyek csurognak végig az arcán.

– Jaj, anyu, ne pityeregj! Semmi baj! Most már csini vagy.

Édesanyám fel-felcsukló zokogásba kezd, csapott vállai beleremegnek. Gyorsan a karomba zárom.

– Szerintem apád szeretőt tart – fakad ki.

– Hogy micsoda? – sápítozom. Ilyen mellbevágó hírre nem számítottam.

– Folyton valami Juliet nevű nőszemélyt emleget! Azt hiszem, szerelmes belé.

– Anyu, én vagyok Juliet – nyitom fel könnyektől fátyolos szemét.

– Hogy maga Juliet? – hőköl hátra anyukám. – Magába szerelmes Frank? Hiszen a lánya lehetne!

– Sőt, éppenséggel az is vagyok, a lánya.

Anyukám semmitmondón mered rám. Halálra rémít, hogy nem látom a felismerés szikráját a szemében.

– Frank az apukám – magyarázom türelmesen. – És én Juliet vagyok, a lányod.

– Szépen akartam neki kinézni – panaszolja anyu egy hirtelen váltással, búsan szipákolva. – Már nem úgy néz rám, mint egykor régen.

Ecsetelhetném neki napestig, hogy egy olyan nőre, aki az egész ruhatárát magára rántotta, csakis ferde szemmel nézhetnek, de mi haszna volna? Inkább csak ölelem, jó szorosan. Nem valami rózsás a helyzet. Muszáj lesz anyut elcibálnom az orvoshoz. Talán lehet kezelni a baját. Ha történetesen Alzheimerben szenved, arra is kitaláltak már gyógyszert, nemdebár? Persze

elképzelhető, hogy megtagadják tőle a tablettákat, a társadalombiztosítási megszorítások miatt. Haj, amúgy is kész rémálom időpontot kapni a háziorvosunkhoz! Hát még ha kiderül, hogy anyuhoz, mondjuk, agysebész kell.

– Vásárolni megyünk, anyu – emlékeztetem. Beletúrok a zsebembe, s előpecázok egy enyhén gyűrött, alig használt papír zsebkendőt, hogy letöröljem az arcát. Visszarévedek, hogy gyerekkoromban anyu is hányszor megtisztogatott, azzal a különbséggel, hogy ő hetykén ráköpött a zsepire, azután úgy smirglizte végig vele a képemet, mint valami gyalulatlan deszkát.

– Jót fog tenni neked a friss levegő. Meghívlak egy csésze teára.

Anyu arca felderül: – És sütire nem?

– Dehogynem, persze, sütire is, naná!

Bölénycsorda-moraj hallik: Chloe dübörög lefelé a lépcsőn, nyomában Jadennel. – A francba is, nagymutter! Minek fújod meg folyton a cipőimet?

Anyu letekint a rózsaszín csukára, értetlenül, üvegesen, mintha csak álmában került volna a lábára.

– Chloe, ne maceráld a nagyanyád! – utasítom rendre a kislányomat. Komolyan mondom, ha megkérdezném tőle, mi az az empátia, azt felelné, hogy valami levespor.

– Na ja, mert ha a te cuccaidat szedegetné el, nem szólnál be neki, mi?

– Nem tudja, mit csinál – súgom a fülébe. – Légy vele kedvesebb!

Az akaratos Chloe megjuhászodik.

– Ha fel szeretnéd venni a cipőimet, nagyi, válasszunk együtt! Simán találok neked ennél szebbet.

Anyukám örömmel nyugtázza a felajánlást. Nem is gondoltam volna, hogy ekkora érzelmi vihar középpontjába kerülhetnek holmi lábbelik.

– Na, hát akkor indul a mandula – vezényelek. – Különben sose találunk parkolóhelyet! – Már azon volnánk, hogy csoportosan kitóduljunk a napvilágra, amikor fordul a kulcs a zárban.

Rick esik haza végre.

– Szia, szívem – köszön. – Na, csak sikerült.

Teljesen kimerítette a hosszú tortúra. Megölelem, hogy valósággal belereszket a térdem. Rick hiányzott az éjjel, de azt eddig nem is fogtam fel, hogy mennyire aggódtam miatta.

– Jaj, de örülök neked!

– Kész téboly volt az út, előtte pedig egy kölcsönkért lapáttal kellett kikaparnom a kocsit a hó alól. Agyrém.

– Látom ám rajtad, szegénykém, hogy alig aludtál – konstatálom.

– Pa-pa – üdvözli nagyapját Jaden kitárt karral.

Rick felkapja a csöppséget, és alaposan megszorongatja.

– Hogy ityeg a fityeg, kicsi legény? – üdvözli. Meglepődve látom, hogy könnyek szöknek a férjem szemébe. – Hiányoztál!

– Tyű, fater, de érzelgősek lettünk vénségünkre! – pimaszkodik Chloe.

– Játsszunk, pa-pa! Vonatosat!

– Később, Jaden – avatkozom közbe. – Később majd játszik veled a papa. – Egyelőre ki kell pihennie magát. Rickhez fordulok: – Épp elmenőben vagyunk. Szóval pár órácskára békén leszel hagyva.

– Muszáj kimennetek? Az utak még mindig elég ramaty állapotban vannak ám!

– Csak a bevásárlóközpontba megyünk. Karácsony előtt ez az utolsó esélyem. – A hivatalban csak szenteste előtti napon kezdődik a szünet, huszonnegyedikén pedig főzésen kívül másra nemigen lesz érkezésem. – Nem maradunk sokáig. Apu nem jön velünk. Felügyelnél rá? Már megreggeliztettem, most a szombati főzőcskés műsort nézi.

Rick bólint.

– Esetleg elviszem, hogy Samuel tiszteletére beszerezze a karácsonyi égőt, amit mondtatok. Persze csak, ha kedve van hozzá.

– De jó volna! Ne nyaggasd azért, nem kötelező a disznótor.

– Húzzunk már – nyafog Chloe. – Ketyeg, basszus, a nyitvatartási idejük, ti meg itt jópofiztok!

Megpuszilom Ricket.

– Viszlát, kedves!

Amikor Chloe Jadennel az utcára lép, Rick félrevon.

– Juliet, beszélhetnénk majd öt percre?

– Hogyne! Gond van?

– Semmi baj, csak valamit mondani akarok.

– Olyan fáradtnak tűnsz – jelentem be, s megsimogatom Rick arcát. – Menj, ülj be egy kád jó melegvízbe, azután pihengess! A fogadóban nem

tudtál aludni?

Rick vállat von.

– Hát, nem nagyon.

Megfogom a karját.

– Lustálkodj ma! Kemény heted volt, és a jövő hét se lesz éppen könnyebb.

– Hát, ha te mondod…

Rick arcán túláradó érzelmek ütköznek ki, a szeme is fátyolos. Ugyan mi ütött belé?

– Biztos vagy benne, hogy nincs baj?

– Persze, gond egy szál se, ne aggódj! – Nekem mégis felkavarodik a bensőm. – Itt mi újság? Megvoltatok nélkülem? – kérdi.

– Meg, meg. – Egyelőre nem akarom vele közölni, hogy hőn szeretett sufnija körül az éjjel megint ólálkodott valaki.

Rick telefonja megszólal. SMS-e jött, de nem nyúl érte. Csak állunk és nézzük egymást egy darabig. A gyomrom apró, hideg galacsinná húzódik össze. Vajon Rick tényleg a hó fogságába esett Cublington Parslow-ban? És igaz volna, hogy egy csárdában szállt meg éjszakára?

Negyvennyolcadik fejezet

Rick hajlott a jó szóra, s beledagonyázott egy kád vízbe. Ahogy ott ejtőzik a habok között, egyre Lisán és Izzyn kattog az agya. Nekik nem jár ilyesféle luxus. Kiszáll a kádból, és újra megpróbálkozik vele, hogy a főbérlőt felhívja. A pasas ezúttal felveszi, Rick pedig – ha már úgyis a fürdőszobában áll – alaposan megmossa beszélgetőpartnere fejét. Jóllehet a fickó ügyfél, Rick mégis megfenyegeti, hogy ráküld tisztiorvost, fogyasztóvédőt, ombudsmant. Könnyebbnek érzi magát a telefonálás után. Remélhetőleg beijedt a nyavalyás, és megcsináltatja végre azt a bojlert. Elvileg ígéretet tett rá. De majd Merak becsönget hozzá bőrdzsekiben, napszemüvegben, ha továbbra sem tesz keresztbe egy szalmaszálat se. Ki tudja, talán úgy ki lehet csikarni a csókából némi együttérzést, ha az idézőjeles orosz maffia megy hozzá látogatóba.

Rick ledől arra a félórára, amely alatt apósa végignyáladzza a szakácsműsort. Nem azért, egy karosszékben elalszik az ember néhanapján, pláne, ha az egyedüli alternatíva egy mélyhűtött furgon. Csakhogy Lisa nap nap után erre kényszerül, a teremburáját! Mi több, még busásan fizet is érte, hogy ilyen otrombán kibabráljanak vele! Rick tajtékzik dühében.

Kis idő múlva leslattyog a lépcsőn. Az apóst még a tévé előtt ülve találja egy csésze tea és egy tál sütemény társaságában.

– Mit szólna, apuka, elmennénk megvenni azt az égőt Samuel tiszteletére?

Az öreg fölpillant.

– Ilyen cefet időben?

– Nem mennénk messze. Csak ide a B&Q-ba. Levegőzne egy kicsit.

– Már veszem is a kabátom. – Kapja magát, s kicammog az előtérbe. Komótosan belebújik elegáns kabátjába. Nem telik bele egy szempillantás, és karimás kalapja is tökéletes szöget zár be homlokereszével. Hiába no, ez a precíz úriember még füvet nyírni is frakkban-klakkban szokott. Sőt, nyakkendőt is köt hozzá!

A furgonnal átvágnak a városmagon, majd kihajtanak az áruházas

agglomerációba, ahol a mamutüzletek vannak. Rick megállapítja, hogy az apósa, akivel mindig remekül kijött, még mindig fantasztikus társaság: meg se szólal, végig a tájat lesi az ablakon át. Nem sok vizet zavar az öreg. Bezzeg az anyós pajtás, őt sajnos más anyagból gyúrták!

Odabent a barkácsárudában akkurátusan bejárják a karácsonyi részleget. Mintha sáska tarolta volna végig a polcokat. Igaz, kevesebb, mint egy hét van hátra a nagy napig, ezért a nagy kongás. Szerencsére akad még választék karácsonyi izzókból. Hohó, ráadásul fél áron! Persze pimf kis vacak az összes, legalábbis Neil Harrison neonfény-etalonjával mérve. Ahhoz képest még Las Vegas kaszinóvilágítása sem több bazári bóvlinál.

– Lát olyat itt, apuka, ami Samuelnek tetszene?

Együttes erővel feltúrják a ládákat. Rick egy optikai szálas csodát néz ki magának, melyet ragyogóan a sövényre lehetne csévélni. Sokszínű, változatosan programozható, kész főnyeremény! Az após inkább figuratív fénytesteket forgat a kezében, különösen tetszik neki egy villódzó, szemfájdítóan rózsaszínű HO-HO-HO-felirat.

– Megvan, azt hiszem – szólal meg az öreg az állát simogatva. – Ez itt kimondottan Samueles.

– Nem dobjuk fel egy kicsit a fészert Samuel emlékére? – veti fel Rick. Ejha, miért is nem gondolt erre már hamarább? – Az lenne csak az igazi!

Sajnos Neil Harrison utcafrontjával az a rész pont takarásban van, döbben rá hirtelen. Sebaj, most nem az a lényeg!

Az öreg könnybe lábadó szeme elmosolyodik.

– De szép volna, tényleg!

Uccu, neki is látnak a költekezésnek. Vesznek mindenféle formájú fénysziluettet, égősorokat, fehéren pislákoló betlehemi csillagot, sőt, stilizált karácsonyfát is, a tetejére applikálható csúcsdísszel. Egy egész bevásárlókocsit teliszórnak égőkkel. A procedúra végeztével Rick az üzlet közepében található kávézó felé veszi az irányt.

– Befizetem itt egy kávéra, apuka, én magam pedig elrohanok öt percre, el kell intéznem egy-két dolgot. Jó?

– Hát persze – hagyja helyben az apósa. – Aztán süteményük van-e?

Rick egy kapucsínóval és egy csokicseppes sütivel, na meg a szekérderék vásárfiával együtt magára hagyja az öregembert. Az már el is

kezdte lapozgatni a szomszédos bútoráruház lakáskiegészítőket kínáló katalógusát, melyet egy szétszórt illető jótékonyan ottfelejtett. Mostanában jobban érdeklik az apóst a kispárnák, mint hetero korában, gondolja magában Rick. Persze nem biztos. Sebaj, pár percre okvetlenül ki kell innen lógnia, az öreg meg alapjáraton is remekül elvan magában.

A barkácsáruházzal szemközt óriási Matalan terpeszkedik, ahol mindenféle ruhát lehet kapni. Rick megcélozza a bejáratot, ide-oda cikázva a parkolásra várakozó kocsisorok között. Megállapítja, hogy a skót felföldön sem csapnak ekkora dudálást az emberek. Odabent az áruházban nagy a tömegnyomor és a hőség. Ricken kis híján úrrá is lesz a pánik. Tudja magáról, hogy ajándékvásárlásban nem nagy kiválóság. Fogalma sincs róla, hogy Lisa és Izzy minek örülne karácsonyra, de mindenképp vásárolni akar nekik valami csekélységet. Jelképes apróságot. Máskülönben semmi, de semmi karácsonyuk nem lesz!

Szinte vaktában felkap egy vastagnak tűnő pulóvert Lisának. Chloe mintha hasonlókat hordana, remélhetőleg divatos darab. Izzynek vesz egy kis inget hozzáillő kantáros nadrággal, továbbá pulóvert és sapkát. Nem kommersz rózsaszínt, hanem valami normálisabbat, tengerészkéket sárga szegéllyel.

A kígyózó sor az üzlet közepéig nyúlik, szerencsére azonban gyorsan halad. Pár perccel később Rick már visszafelé lohol a barkácsáruházba. Micsoda könnyebbség, hogy Merak behajtotta a pénzeket, nem kell annyit takarékoskodni! Bizony nagy kő esett le Rick szívéről. Merak megkaphatta a prémiumot, nagyon helyes. Biztos jól jött neki. Rendesen ki is érdemelte.

Rick ahol hagyta, ugyanott meg is találja türelmesen várakozó apósát. Újabb sorállás következik, fizetnek és távoznak. A kocsi felé menet megcsörren Rick telefonja. Megnézi, az asszony az.

– Rick, gyere gyorsan!

Az elfúló segélykérés jeges rémülettel tölti el Rick egész lényét.

– Mi baj?

– A bevásárlóközpontban vagyok. A John Lewisnál. Siess, ahogy tudsz! Hajmeresztő, ami történt!

Negyvenkilencedik fejezet

Amikor Rick megérkezik, még mindig dúlt vadként fut-kározom keresztülkasul a John Lewisban. Megkapaszkodom a férjemben.

– Mindenütt néztem már – panaszolom. – De nyoma veszett.

Anyu megint elkóválygott.

– Be is mondattam már, de mindhiába.

– Mióta nincs meg? – tudakolja Rick.

– Vagy fél órája. – Rengetegen vannak itt, egymás sarkába érnek az emberek. Chloe a sminkes cuccoknál nézelődött, én pedig azzal voltam elfoglalva, hogy Jaden el ne vesszen. Csak egy pillanatra vettem le a szemem anyuról, és tessék!

– Próbáltam utolérni a mobilján, de kár a gőzért, az csak sípol. – Pedig vagy ezerszer elmondtam neki, hogy ne kapcsolja ki, a füle botját se mozgatta. Ami azt illeti, lehet, hogy nincs is vele a mobil.

– Meglesz az anyu, mókuskám – vigasztal apukám. – Rossz pénz nem vész el… akarom mondani, öregasszony nem rakéta. Nem juthatott messzire.

– Chloe a Middleton Hallban kutatja anyut. – Arrafelé karácsonyi sokadalom van, apró bódékból kínálnak ajándékokat, ételt és italt. Korábban jártunk arra, és a borzasztó tülekedés ellenére anyunak tetszett a dolog. Egyáltalán nem kizárt, hogy azon a fertályon őgyeleg valahol. Jadent Rick gondjaira bíznám, de sajnos Chloéval maradt.

– Hát, akkor a szokásos forgatókönyv – sóhajt törődötten Rick. – Én apukáddal bejárom a pláza alvégét, ti meg erre keressétek tovább, hátha visszajön!

Az ukázt követve már éppen szétválnánk, amikor megszólal a mobilom. Anyukám számáról keres egy rendőr. Betárcsázta a vésztelefonszámot, áldom is a nagy eszemet, hogy annak idején vettem a fáradságot, és beprogramoztam.

– Itt vagyok az édesanyjával a Campbell Parkban, a Grand Union csatorna közelében – tájékoztat a közeg. – Az idős hölgy zavartan

viselkedik.

Megkönnyebbülten felszusszanok.

– Már mindent tűvé tettünk érte!

– Hát, velünk biztonságban lesz. Érte tud jönni?

– Itt vagyunk a bevásárlóközpontban. Öt perc, és ott termünk.

A rendőr leteszi.

– Anyu a Campbell Parkban van, a csatornánál – jelentem Ricknek és apunak. Szép kis séta, nem is értem, hogy jutott olyan messze.

– Akkor indulás! – adja ki a menetparancsot Rick.

– Még nem végeztem a vásárlással – nyivákol Chloe, amikor a jó hírrel felhívom a mobilján.

– Akkor taxival gyere haza, ha befejezted – felelem.

– Jadent nem vinnétek?

– Nem. Azonnal indulnunk kell. – Azzal leteszem, nem várom be Chloe duzzogását. Ezúttal kénytelen lesz vigyázni a fiára. Nincs most időm a lányom önzését tolerálni. Egyedül az érdekel, hogy anyu jól van-e.

Rickkel és apuval versenyt futok a kijáratig, majd a két külön autóval elhúzzuk a csíkot a park felé.

Takaros hely a park. Egyik végében dombocska magasodik, tetején télen-nyáron sárkányt eregetnek az emberek. A dombbal átellenben húzódik a csatorna, rajta egész flottányi rikítóra pingált ladikkal. Hatszázzal repesztünk a csatorna felé.

Észreveszem a rendőrautót, mindjárt le is húzódunk mellé. Igyekszem nem kipörgetni a kerekeket, tekintettel a törvény helyszínen tartózkodó őreire. Rick is lefékez mögöttem a furgonnal.

Anyu a riadókocsi hátsó ülésén ücsörög egy rendőrnővel. Pokróccal betakargatták, és adtak neki teát műanyag pohárban. Odarobogok.

– Anyu – kiabálom oda. – Jól vagy? Hogy kerültél ide?

Anyu üres pillantást vet rám.

– Juliet vagyok, a lányod.

– Juliet azt mondta, elvisz vásárolni.

– És el is vittelek, anyu! – felelem könnyekkel küszködve. – Csak te leléptél, amikor nem néztem oda.

Anyu a rendőrnőhöz fordul, hátha megcáfol. Azonban a hatósági

nőszemély határozottan bólogat.

– Tényleg?

– Úgy aggódtunk érted! Most viszont hazaviszünk. Gyere, kapsz egy jó teát!

– De már van teám – mutogat a poharára anyu. – Igaz, nem jó tea.

– Elnézést – villantok kínos vigyort a rendőrnőre.

A biztos kisasszony elmosolyodik.

– Semmi baj. A kollegám hozta neki a teát amonnan, a hamburgerestől. – Fejével a másik rendőr felé biccent. Nyilván vele beszéltem telefonon. – Hogy ne legyen feszült.

Kisegítem anyut a járőrkocsiból.

– Köszönöm. Nagyon köszönöm, hogy vigyáztak rá.

– Szívesen. Most már minden rendben lesz, Mrs Britten – biztatja anyut a rendőrnő olyan tónusban, ahogy tipegő kisgyerekekhez szokás beszélni. – Vegyen neki lokátoros riasztót! Az nagyon hasznos, ha az édesanyja szeret elcsavarogni.

– Köszönöm, ezt nem is tudtam. Egyébként az ilyesmit nem régóta csinálja. Mindazonáltal jó ötlet. – Visszaszolgáltatom neki a plédet.

Anyun nincs kabát.

– Hova lett a kabátod, anyu?

Ő csak a vállát vonogatja.

– Nem volt énrajtam kabát!

– Dehogyisnem, a kék!

– Az ugyan nem – erősködik anyu.

– Tessék, drágám – vág közbe apu, lenyúzván magáról a kabátot. – Ezt terítsd a válladra! Ne kísértsd a halált!

Összerezzenek, hogy apu a halált emlegeti. Apukám ráadja a kabátját anyura, majd gyöngéden az autómhoz tessékeli.

– Köszönöm, fiatalember! – szól anyu. Mindnyájan ijedten tekingetünk egymásra.

– Ugorj be a kocsiba – dirigálok. Majd Rickhez fordulok:

– Mindkét szülőmet én viszem. A kocsimnak jobb a fűtése a tiedénél. Szerinted elvigyem anyut a kórházba, hogy megvizsgálják?

– Ne – vágja rá Rick. – Azzal csak fokoznád a traumáját. Vidd

egyenesen haza! És ne vágj ilyen aggodalmas képet! Anyukád jól van, a haja szála se görbült meg.

De én azért csak aggódom. Nagyon-nagyon aggódom.

Ötvenedik fejezet

Apu kényelmesen elhelyezkedett kedvenc vetélkedőműsora előtt, teával és süteménnyel felszerelkezve. Anyut ágyba dugtam. Kapott forró csokit, és bekapcsoltam neki a „Szomszéd bagázs” című vidám sorozatot a kistévén.

Rickkel a konyhaasztalnál ülve teát szürcsölgetünk. Pedig nekem most jobban esne egy dupla brandy. Idegszálaimat teljesen felborzolta ez a kis spontán reggeli matiné.

– Valamit tennünk kell – fakadok ki. – Anyu egyre több bajt csinál. Az a rendőrnő azt mondta, tegyünk rá lokátoros riasztót, és akkor mindig megtaláljuk.

– A kényszerzubbony sem utolsó ötlet – szellemeskedik Rick.

Rosszallón csettintek a nyelvemmel.

– Rick, ez nem vicces! Gondolj csak bele, mi lett volna, ha belepottyan a csatornába!

– Ugyan már, Juliet, akkora szerencsénk nekünk az életben nem lesz!

– Több komolyságot! – ripakodom rá. – Nagyon jól tudod, hogy a lelked mélyén azért szereted anyut. Ha baj történne vele, kiborulnál.

– Ki – sóhajt Rick. – Tenni fogunk valamit. De csakis karácsony után. Addig árgus szemekkel figyeljük az öreglányt.

– Később felhívom az orvost, és egyeztetek anyunak időpontot, akár tetszik neki, akár nem. – Nem dughatom tovább a fejem a homokba, reménykedve, hogy egyszer csak jóra fordulnak a dolgok. Az a biztos, ha anyun szakember segít. – Mindösszesen két másodpercre fordítottam neki hátat. – Világraszóló bűntudat emészt. – Jadent pátyolgattam egy kicsit. Nem vagyok én légy, nincs hátul szemem.

– Továbbá három kezed sincs – teszi hozzá Rick. – Viszont most, hogy anyukádra jobban oda kell figyelned, Chloénak kell gondoskodnia Jadenről.

– Nem tudom, hogy két gyerekkel mit fog kezdeni – sopánkodom. – Agyonaggódom magam ezen is.

– Nem izgulhatsz egyszerre mindenkiért!

– De muszáj! Tom merre kódorog például? Napok óta se híre, se

hamva. Fogalmam sincs, mi lehet vele!

– Pedig nem nehéz kitalálni, mi lehet vele – szól Rick. – Sokkal helyénvalóbb kérdés, hogy ki lehet vele. Az, mint tudjuk, óráról órára változik.

Jól hallhatón felsóhajtok.

– Alig várom a karácsonyt, hogy kicsit elsimuljanak a dolgok, és pihenhessek!

– Anyukádat az ünnepek idejére mesterséges kómába küldhetjük pár demizson tojáslikőrrel.

Csakugyan, anyu nem veti meg a hógolyó-koktélt extra szesszel és pár csepp citromlével. Gint nem adunk neki, mert kötekszik tőle. Akkor már inkább legyen bamba. Szörnyűség őt ilyennek látni. Az Alzheimer rusnya egy kór, és még mindig nem akarom tudomásul venni, hogy anyukámnak akár ez a betegsége is lehet. Olyan érzés, mintha a szemem láttára fakulna ki egy szeretett hozzátartozómról készült fénykép.

Kezembe temetem az arcom. Az ajkamat harapdálom, hogy ne sírjak.

– Ugye rendbe jön?

Rick mellém telepszik, s a nyakam köré fonja a karját.

– Persze. Csak hát az öregkor, tudod. Az még a legstrammabbakat is kikezdi.

– De ez más, Rick! Odáig rendben van, hogy fájnak az ember csontjai a huzattól, meg a szemüvegét keresgéli, pedig rajta van, vagy felrohan valamiért az emeletre, de mire odaér, elfelejti, mit akart, meg az éjszaka közepén ki kell mennie pisilni. Anyunál sokkal rosszabb a helyzet.

Rick csüggedten felszusszan.

– Talán igazad van.

– Nem csak talán, biztosan! – Újratöltöm a teáscsészét. – Utálnám, ha ez lenne anyuval az utolsó karácsonyom. Elviselhetetlen a gondolat.

– Szívósabb ő annál! Apukád nemkülönben. Csak éppen jobban kell rájuk vigyáznunk. Egyszerre csak az ember tudatára ébred, hogy a szülei nem boldogulnak többé egyedül, és ez fájó, tudom.

– Legalább apu jól van!

– Nahát, őrá aztán csakugyan nem lehet panasz! Ma is milyen hibátlan kört futottunk a B&Q-ban. Választott egy égőt Samuelnek. Rózsaszínűt. –

Rick vállat von. – Olyat szeretett volna. Jut eszembe, feldíszítem a sufnit. Apukád is beszáll.

– Csak nehogy megfázzon!

– Igenis, értettem! Nekilátok a cécónak, amint ezt a csésze teát megiszom, még sötétedés előtt. Meraknak is szólok, hátha kedve szottyan segíteni. Sejtelmem sincs, mit művelhet az a srác hétvégeken.

– Curry vacsorát főzök. Ha akar, velünk ehet!

– Írok neki akkor.

Amint Rick kinyúl a telefonért, hirtelen beugrik valami.

– Reggel azt mondtad, beszélni akarsz velem.

– Igazán? – Rick kerüli a tekintetem. – Már nem emlékszem, mit akartam.

– De fontos volt?

– A férjem rándít egyet a vállán.

– Biztos nem.

Arcon pusszantom.

– Ezt miért kaptam? – tudakolja.

– Mert világos, hogy nem vagy oda a karácsonyért – magyarázom –, de lehet, hogy idén lesz utoljára, hogy együtt ünnepel az egész család. Előfordulhat, hogy anyu és apu itt hagy bennünket jövőre. Tom esetleg ismét világcsavargásra adja a fejét. Chloe pedig a két gyerekkel talán mégis inkább különköltözködik – Mitch nélkül, vagy akár vele.

– A lottó ötösnek nagyobb az esélye – jegyzi meg szárazon Rick.

– De ki tudja! Bármi megeshet jövő karácsonyig. – Azt ki se merem ejteni a számon, hogy Rick alkalmasint az új családjával fogja tölteni a következő telet. Könnyek szöknek a szemembe.

– Nem kell mindjárt a folyónak menni – dörmög Rick, miközben a cseppeket törölgeti rólam a hüvelykujjával. – Azt ne hidd, hogy megszabadulunk a bandától! Hiszen osztódással szaporodnak!

Látványosan szipogva odabújok hozzá.

– Akkor tegyünk ki magunkért idén!

– Parancs, kapitány! – Rick átölel, és én egyszerűen nem hiszem el, hogy ez a férfi engem valamivel is megbánthatna. Csak hát a félelmeim szakadatlanul ostromolnak. Átadom magam az ölelkezésnek, és nem

emésztem magam a ködbe burkolózó jövő miatt.

Azt szeretném csupán, hogy az egész család jól mulasson, mert úgy dukál. El akarok feledkezni a viszontagságokról, s azt szeretném, ha Rickkel egy időre ismét közel kerülhetnénk egymáshoz. Mást nem kívánok, csak azt, hogy ez az idei karácsony, ha több nem is, hát legalább emlékezetes legyen.

Ötvenegyedik fejezet

Amíg Rick odakint szöszmötöl apuval – egy taligányi, aprólékosan összeválogatott világítós bigyulát erősítve a fészerre – én létfontosságú házimunkával ütöm el az időt. Karácsonyra mindennek ragyognia kell ám!

A hálószobánkban van a legnagyobb disznóól. Épp csak ganézó villa nem kell a kitakarításához. Amióta a céges karácsonyról úgy jöttem haza, ahogy, és történt, ami történt, mindenüvé beette magát a karácsonyi konfetti. Ráragadt a szőnyegre, betolakodott a bútorok alá, s nincs olyan szeglet, ahol ne találnék belőle.

Felcígölöm a porszívót, megnézem, hogy anyu nem alszik-e, azután nekilátok a takarításnak. Alaposan lesikálom a fürdőszobacsempét, majd Chloe szobájában sürgök-forgok, amíg ő Jadennel sétál. Az órámra pillantok. Elvileg már haza kellett volna jönnie. Várok még fél órát, és aztán küldök neki SMS-t. Jadennek lassan esedékes lenne egy csendes pihenő, bár talán elszenderedett a babakocsiban.

A széken egy kupac gyerekruha domborodik: rugdalózók, cipőcskék, zoknik. Amikor Jaden kinőtte őket, egy dobozban felvittünk mindent a padlásra, de a múlt héten Rickkel újra lehozattam az egészet. Kimostam az összes cuccot, mert Chloe megszül még maholnap. Orromhoz nyomok egy csöpp kabátkát. Egyelőre Lenor textilöblítő-illata van, de hamarosan hamisítatlan csecsemőillata lesz! Jaj, de isteni! Felemelek egy fehér pizsamát, és elálmélkodom rajta, hogy milyen falatnyi. Jaden ennyire picuri lett volna? Aztán a lányomra gondolok. Öt perccel ezelőtt még ő is csupán ekkorka volt, ni. Aztán anyányivá cseperedett, méghozzá kétgyerekes anyányivá. Szemembe könnycsepp szökken, de visszatartom. Annyira csodás lesz újra gyereket dédelgetni! Remélem, kislány lesz. Nemsokára kiderül. Na, de ábrándozás kikapcs, ebből így nem lesz énekes halott! Összegereblyézem az apró ruhadarabokat.

A hálószobánkban bősz porszívózásba kezdek. Zajonganak a csőbe jutó színes papírkorongok. Ejnye-bejnye, mekkora egy marha is voltam ezzel a konfettivel!

Még a porszívó üvöltésén keresztül is meghallom, amint Chloe leheletfinoman bevágja maga mögött a bejárati ajtót. Akkorát szól, mint egy szárnyas akna. Na csakhogy hazajött! Már kapaszkodik is felfelé a lépcsőn. Egy másodperc, és recsegve-ropogva kivágódik az ajtó.

– Nyagyi! – kurjantja Jaden, s két karom közé veti magát. Felveszem és megdajkálom a gyerkőcöt.

– Megvetted, amit akartál? – kérdezem Chloét.

– Ja, kábé meg. – Chloe egy mosódézsányi harmatcsepp üde természetességével lezúdul az ágyamra. Jaden ficánkol még egy kicsit az ölemben, azután őt is leteszem az anyja mellé. Odasimul hozzá, és ásít egyet. Csakugyan kellene neki az a kevés szunyókálás. – Ütköztem Mitch-csel.

– És?

– Elhívott randizni estére. Vigyázol Jadenre addig?

– Fáradt vagyok, megviselt, hogy a nagyanyád így eltűnt, Chloe.

– De meglett. És nem is kell mozdítanod a kisujjadat se – ígéri. – Jaden alukálni fog.

– Jó, csak akkor fürészd meg és bújtasd pizsamába!

– De össze kell készülnöm…

– Chloe, azt mondtad, a kisujjamat se!

– Na de mikor mozduljak ki, ha jön az újabb baba? – Azzal lenéz a pocakjára. – Ki se tehetem majd a lábam soha többet!

Nem szólok, hogy Rickkel pontosan őmiatta nem tesszük ki a lábunkat már évek óta. A lelkünket viszont annál inkább.

– Hát, pedig magadnak intézted el a dolgot, Chloe.

– Persze. Csak szeretném az elkerülhetetlent kitolni, amíg lehet – nyöszörög Chloe.

Felkacagok.

– Inkább a babát told ki, ne az elkerülhetetlent!

– Csámpás rondaság vagyok – sajnálja magát tovább. – Kész csoda, hogy Mitch egyáltalán még látni akar. – Felsandít rám, s én megenyhülök, mert látom a félelmet az arcán.

– Nem voltam vele valami rendes, ugye?

– Hát nem – felelem őszintén.

– Pedig szeretem.

Megsimogatom a hajkoronáját, örök büszkeségét, melyet annak idején óraszám fésülgettem és fontam copfba.

– Akkor ideje, hogy kimutasd neki.

– Jó. Szóval akkor bébisintérkedsz?

Nagyot sóhajtok magamban.

– Hát persze. – Ezzel a terveimnek befellegzett, de nem baj, mert feldob a tudat, hogy a lányom az exével randevúzik. Mitch jó ember, és nyugtató hatással lenne szeleburdi kislányomra, amennyiben az hagyná magát irányítgatni. Szeretném, ha újra összejönnének, s ha ehhez az kell, hogy tündéri kis unokámra felügyeljek, hát eb, aki bánja.

Chloe mázsás nikkelbolhaként felpattan és megpuszil.

– Köszi, anyci! Imádlak!

A lexikonokban az „érdekszeretet" címszó mellett Chloe tablóképe lenne a tökéletes illusztráció.

– Nagyanyád iránt nem is érdeklődsz?

– De, de… Hogy van? Hova mászkált el?

– A Campbell Parkba. De már jól van.

– Tedd rá Pajti pórázát – csillogtatja fennkölt akasztófahumorát Chloe. – Be fogsz golyózni, ha ez így megy tovább. – Azzal ki totyog a szobából Jadennel együtt.

– Kösz, Chloe – mormolom a fogam között. – Isten bizony, egyszer tőled fogok én begolyózni!

Vadul porszívózom tovább. Mit vétettem, én szerencsétlen, hogy ilyen szörnyeteg lányom lett? Hiszen nem ilyennek neveltem! Közeledik a nap, hogy leveszem róla a kezem. Nem kényszeríthetem rá a saját normáimat, és értem én, hogy sok minden változott huszonéves korom óta. De az azért mégiscsak túlzás, hogy Jadenért teljes egészében én feleljek!

Lehajolok, és betolom a porszívócsövet az ágy alá. Arrafelé terül el konfetti ország fővárosa. Négykézlábra ereszkedve kipucolom az összes papírfecnit onnan is, kegyetlen morgások közepette.

Rick alvófertálya alatt egy Matalan-os bevásárlószatyorra leszek figyelmes. Titkos dolgok lapulhatnak benne. Máris fúrja az oldalamat a kíváncsiság! Tudom, hogy ilyet nem illik, de egyszerűen muszáj belenéznem! Idén nem célozgattam rá, hogy mit szeretnék, szóval fogalmam sincs, miféle

meglepetés várhat rám abban a nejlonban. Csak annyit mondtam, hogy apróságot kérek. Mondjuk eleve hülyeség egymást megajándékozni, ha egyszer nincs rá pénzünk, és ez csak az érem egyik oldala. A másik az, hogy egyikünknek sincs semmi különösebb vágya. Inkább kapjanak a többiek csupa-csupa drágát és szépet – ez a fő szempont nálunk. Mi ketten huszadrangú tényezők vagyunk, kár belénk az ajándék. Tőlem Rick farmert kap az idén, csinos inggel. Semmi izgalmasat tehát. Ugyanúgy vehettem volna neki dezodort is, zoknival.

Az ajtóra pillantok, hogy nincs-e nyitva, majd kihúzom a titokzatos zsákot az ágy alól. Jaj, szörnyű vagyok, de egyszerűen képtelenség ellenállni! Csúnya, csúnya Juliet! Én a magam részéről iszonyú haragra gyúlnék, ha Rick a neki szánt ajándékot karácsony előtt csak úgy feltúrná. Egyelőre csak bekukucskálok, hátha meglátok valamit anélkül is, hogy a leragasztott zacskót feltépném. De hiábavaló minden erőfeszítésem. Mit van mit tenni, idegszálakkal én ezt már nem bírom, kibontom hát a zsákot.

Gyönyörű pulóvert rántok elő, Chloe ízlése szerint valót. Aprócska méret, ez nekem kicsi lesz. Vehetném bóknak is, hogy Rick azt hitte róla, majd rám jön. Felemelve szemügyre veszem a pulcsit. Mikroszkopikus darab, de nagyon szép! Biztosan be tudom cserélni nagyobbra. A zsákban találok egy gyerekruhát is. Jadennek vette volna Rick? Hiszen a kis unokánk udvari beszállítója én lennék, Rick pusztán a költségeket állja. Hú, de nagy maflaság volt ezt megvenni! Először is túl kicsi: Jaden díjbirkózó termetű pelenkás. Aztán meg világos, mint a nap, hogy ez bizony kislányszerkó azzal a citromsárga paszománnyal. Kapitális bakot lőtt vele Rick.

A pulóverre visszatérve, az nyilván nem nekem lesz. Netán Chloénak? Ha a szülés után leadja a plusz kilóit, kell majd neki valami csinos. Ez mindenképp a férjem előrelátását dicsérné, de akkor is, én vagyok a család ajándékfelelőse! Minek vette Rick ezeket a cuccokat, pláne így, se szó, se beszéd? Esetleg rákérdezhetnék, és akkor még karácsony előtt becserélhetné a ruhákat megfelelő méretűre. Nem jó, odalenne a meglepetés! Tegyek inkább úgy, mintha nem láttam volna semmit?

Végül e második megoldás mellett döntök. Visszacsomagolok mindent, s a szatyrot újból az ágy alá rejtem. Rick legalább próbálkozik. Szép tőle.

Karácsonykor kellő meglepetést fogok neki színlelni.

Ötvenkettedik fejezet

Huszonharmadika az utolsó munkanap a hivatalban, azután két hét szünet jön. Vajon hova párolgott el az idő? Háromkor letesszük a munkát, utána lekvároshasé-majszolással egybekötött borozgatás következik. Eredetileg azt terveztem, hogy saját kezűleg készítem el a süteményt, azonban az időhiány közbeszólt. Rohanhatok a Budgens-be. Azonban megesküszöm, hogy mihelyt innen hazaérek, rögtön nekiállok sütni.

Robin látja el a pincér szerepét: minden üresnek tetsző poharat színültig tölt. Körbekínálom a lekváros hasét. Valaki hangszóróra kapcsolt egy iPodot, s az irodát a *Coldplay: Christmas Lights* taktusai barangolják be. Jó évet zárt a Westcroft, ezért mindenki nyugodt lélekkel üdülhet. Tudván tudjuk, hogy jövőre is lesz még munkánk. Kitűnő a hangulat, az egész csapat egyszerre nevetgél és viccelődik. Áldhatom a szerencsémet, hogy az összes kollegám ilyen remekül kijön egymással. Tetőzik a jókedv, s gondolom, a karácsonyi prémium, bár kevéske összeg, sokaknak égeti már a zsebét. Elfogy a bor és a hasé, lassan elszivárognak az emberek. Mire az óra ötöt üt, egyedül maradok az égig érő kupac mosogatnivalóval az iroda mögötti teakonyhában. Robin kijön utánam, felkap egy konyharuhát, s elgondolkodón törölgetni kezdi a szárítóra helyezett, elmosott poharakat.

– Hagyja csak – szólok oda neki.

– Szeretek ám törölgetni – biztosít Robin. – Terápiás hatása van.

– Szívesen látjuk minálunk, ha ilyen jellegű terápiára vágyik!

Robin elneveti magát.

– Na persze én nem életvitelszerűen törölgetek.

– Világos.

– Önöknél minden készen áll a karácsonyra, Juliet?

– Közel sem!

– Pedig nincs már vissza sok idő.

– Rohangászni is fogok, mint pók a falon, ma meg holnap – tudatom vele. – Elvégzem a maradék teendőket. – Abbahagyom a mosogatást, s a főnökre pillantok. – És önöknél mi a helyzet?

Robin vállat von, de nem válaszol.

– Jobbra fordultak a dolgok?

A főnököm megrázza a fejét.

– Nemigen. – Tűnődve nézegeti a poharat, amelyet éppen törölget, hogy ne kelljen a szemembe néznie. – Karácsonykor kettesben leszünk. Általában a barátainkkal szoktunk ebédelni, azonban az idén nem bírnám ki az ezzel járó feszültséget. Úgyhogy önként jelentkeztem szakácsnak. Remélem, nem vallok kudarcot.

– Biztosan nem!

Robin kiveszi a kezemből az edénysikáló kefét, s félrerakja a szárítóra. Hirtelen kapja magát, s vágyakozón megcirógatja az arcomat. Majd ugyanazzal a váratlansággal leereszti a kezét. – Menjen haza, Juliet! Rengeteg a dolga. Ezt majd én befejezem.

– Biztos benne?

– Persze, menjen csak haza a családjához!

Lehúzom magamról a gumikesztyűt, s lesimítom a szoknyámat.

– Boldog karácsonyt kívánok, Robin!

– Amikor legközelebb találkozunk, már vége lesz.

– Alighanem.

John Lennon *Happy Xmas* című számának ritmusára belerázom magam a kabátomba. Nem igazán akaródzik itt hagynom Robint egymagában. Olyan melankolikus szegény, pedig karácsonykor senkinek sem szabadna szomorkodnia. Viszont csakugyan hét határ dolgom van: a családomat kell egzecíroztatnom, ajándékokat kell csomagolnom, sütit kell sütnöm.

– Ellesz azért, ugye, Robin?

– Mint a befőtt.

– Hívjon majd – kérlelem. – Ha baj van, hívjon!

– Boldog karácsonyt, Juliet!

– Boldog karácsonyt, Robin!

Szegényt ilyen mélabúsnak még sose láttam. Utánam integet még, amikor kilépek a hidegre.

Otthon a szüleim a *Nyaraló gyilkosok*at nézik a tévében. Olybá tűnik, hogy

reggel óta el se mozdultak a kanapéról. Fájó, hogy Samuel halálával apukám világa újfent beszűkült. Szeretném, ha idővel ismét meglelné az életkedvét. Utazgasson, járjon éttermekbe, és ne borzalmas matinéműsorok előtt görnyedjen. Másfelől persze boldog vagyok, hogy anyu nem lépi át mellette a nappali szoba küszöbét, s így mindig pontosan tudom, hol van.

– Szervusz, madárkám – köszönt apu. – Sokat gürcöltél?

– Nem volt vészes.

– Főzzek neked egy csésze teát?

– Majd én – vágom rá. – Te maradj csak ülve!

– Pedig jólesne már egy kis testmozgás! Egész nap egy helyben ültem.

Tehát jól gondoltam.

– Spórolj a tejjel – utasít anyu. – Folyton megszalad a kezed. A teád rizsfelfújtízű lesz tőle.

Apuval kivonulunk a konyhába, ütemes szemforgatás közben.

– Chloét és Jadent láttad ma, apu?

– Chloe valamelyik barátjával találkozik – mondja apu. – Azt ígérte, nem lesz oda sokáig.

Nem kellene rögtön izgulnom, ha meghallom, hogy Chloe magával vitte Jadent a dumapartijára, ám én mégis izgulok. Nem tehetek róla. Az a kelekótya tavaly hat mobiltelefont hagyott el, és félek, hogy ugyanilyen könnyelmű a gyerekével is.

Rápillantok a faliórára, és egyből a vacsorán jár az eszem.

– Mit szeretnél enni?

– Jaj, hát ismersz, madárkám! Felcsipegetem én a rozsdás vasszöget is!

– Van itthon sonka, készíthetek mellé hajában sült krumplit. – Unalmas menü. Ámbár holnap úgyis beköszönt a tomboló epebaj korszaka, egyszóval megteszi.

– Az finom lesz. Meg is terítek. Mind együtt vacsorázunk?

– Kettőt és könnyebbet, apu!

Rick jön hamarosan, Chloe szintúgy. Tomról csak a fene tudja, merre kujtoroghat.

– Ma még lekváros hasét is fogok ám sütni! Mellém szegődsz kuktának?

– Hohó! – villanyozódik fel apu. – Ha én gyúrom a tésztát, az pihekönnyű és likacsos lesz!

– Delia-féle rácsosat fogok csinálni.

– Az még nekem is újdonság – tűnődik el apu. – A magam részéről én Michael Roux-párti volnék… De, csakis a te kedvedért, átigazolok!

Hirtelen megtelik a szemem könnyel.

– Te ugye jól vagy, apu? Ugye jól? – Alaposan meglapogatom édesapámat.

– Már hogy én? – kérdi elfűló hangon. – Parancsolod, hogy lefussak neked egy maratont? Nehogy már miattam kezdj aggódni!

– De én aggódom!

– Rick meg én holnap feldíszítjük a fáskamrát – szól apu. – Csak úgy csillogni és villogni fog. De te bele ne nézz szabad szemmel! Samuel emlékére csináljuk.

– Velünk lesz ő is karácsonykor, tudod. Megemlékezünk róla.

– Akárhol is van, jelezni fog, amikor a karácsonyi pudingot az asztalra tesszük – vélekedik apu.

Anyukám nyers gyárszirénahangot hallat a szobából.

– Igyekezzetek, szomjan halok!

– Bár úgy lenne – sóvárog apu.

– Tedd fel azt a vizet – mondom, s egy utolsót préselek a bordáin.

Épp felforr a víz, amikor Rick befut. Elcsigázott a külseje. Nyilván a nagy hó miatt, mert az a lényegesen hosszabb menetidők miatt elnyújtja a napját.

– Merakot nem hoztad?

– Ma is a kocsmában lejsztol.

– Biztos vagy benne, hogy karácsonyra hazamegy?

Rick megvonja a vállát.

– Ezt állította. Egyebet nem mondott azóta. Hogy foglalt-e repülőjegyet, meg ilyenek. Kiviszem én a reptérre, ha arról van szó.

– Na de Rick! Hát miért nem faggattad ki róla?

A férjem ismét megvonja a vállát.

– Ha nem megy haza, én semmiképp nem engedhetem, hogy egyedül karácsonyozzon!

– Reggel még lesz egy rövid melónk, pár órás csupán. Akkor majd kikérdezem.

– De hiszen télen-nyáron együtt dolgoztok! Meg se szólaltok egész nap?

– Nem jellemző. Tudod, pasasok vagyunk.

– Nekem se mondasz semmit – panaszolom.

– Hagyjuk ezt, Juliet – kérlel nyűtt hangon. – Épp csak beestem az ajtón. A kabátomat még le se vettem. – Itt szünetet tart, és megkomolyodik az ábrázata. – Amúgy lenne valami, amit meg akarnék veled beszélni…

De nem folytathatja, mert az elülső ajtó olyan hangot produkál, mintha keretestül szakadt volna ki.

– Anyu! Anyu! – kiabál Chloe.

Hallom, amint a gyerekkocsi nekiütődik az ajtófélfának. Rick már zsémbel is a lepattogzott festék miatt. Én ijedten kirontok az előszobába.

– Mi a baj?

A kislányom sápadtan, riadtan ácsorog odakint.

– Kezdődik! – nyögi. – Jön a gyerek! Most tényleg jön!

Ötvenharmadik fejezet

– Mázli, hogy még nem vettem le a kabátomat – morgolódik Rick, miközben Chloét kitámogatjuk a kocsihoz.

Gyorsan visszaszaladok, és a hálószobájából lehozom neki a táskát a legszükségesebbekkel. Azt még a legutóbbi vaklárma után állítottam össze. A méhösszehúzódások közötti időszakaszok alapján úgy saccolom, hogy ezúttal csakugyan jön a baba.

Nyilvánvalóan isteni közbenjárásra Tom azonnal felveszi a telefonját, s megígéri, hogy Jadent átviszi Mitch-hez éjszakára. Napról napra komplikáltabb a családi hadmozdulatok összehangolása. Vajon miért kell mindenkinek ezerfelé rohangálnia?

– Biztos, hogy meglesztek nélkülünk? – faggatom aput sokadszorra.

– Mókuskám, eredj már! Majd én kézben tartom a dolgokat. Te Chloéval törődj!

– Telefonálok, mihelyt történik valami érdemleges – ígérem.

– Ügyes légy, kincsem – köti Chloe lelkére apu, s megpuszilja az arcát.

– Igyekszem, nagyapus – feleli Chloe a hasát markolászva. – Tiplizzünk végre! Mindjárt kicsusszan ez a gyerek!

Chloe mintha elbagatellizálná a szülést egy csöppet.

Apu integet nekünk. Rick már a motort túráztatja, amikor Chloét lekísérem a kocsibejárón. A lányom halkan nyögdécselve a hátsó ülésre siklik. Gyorsan beugrom én is, azután nyomás! Férjem, mint a szélvész, végigsüvít a városon. Hál' istennek a főútvonalakat megtisztították a hótól. Mivel esteledik, a hőmérő higanyszála zuhanórepülésbe kezd, az utakra pedig ráfagy a csapadék. Ennek dacára fél órán belül behajtunk a Milton Keynes-i rendelőintézet parkolójába.

Nagy elővigyázattal besegítem Chloét az épületbe, míg Rick a parkolóórával bíbelődik. Kérek egy tolószéket a recepciónál, majd autóversenyzőket megszégyenítő sebességgel röpítem a lányomat a szülészetre.

Amikor azonban odaérünk, egy agyonhajszolt nővérke utunkat állja.

– Elnézést, tele vagyunk!

– Hogyhogy? – nyöszörgöm. – Az nem lehet!

– Rengeteg az idén a karácsonyi újszülött. – A nővérke együtt érzőn hunyorít, majd lepillant a kezében lévő irattáblára. – Stoke Mandeville tudja önöket fogadni.

– Az a hetedik határban van!

– A mandeville-i a legközelebbi kórház, ahol szabad ágy van a szülészeten – így a nővér.

– Anyu! – kiált Chloe pánikban.

– Nyugalom, törpikém! Minden rendben lesz! – szólok a rengeteg adrenalintól délceg hangon.

– Maradjunk inkább itt!

– Elvitetnék rohamkocsival? – érdeklődöm.

– Mentőnk sincs most – vallja be pironkodva a nővér. – Közúti balesetekhez hívták őket, az időjárás miatt. A legbiztosabb, ha önök szállítják el. Negyven perc alatt könnyűszerrel odaérnek. – A nővér ránk villant egy szomorkásabb vigaszmosolyt. – Ezek a csecsemők nem sietik el a dolgot. Bőven eljutnak a Mandeville-ig.

Eszembe villan Jaden születése. Előtte Chloe jó huszonnégy órán keresztül kínlódott. Meglehet, hogy Chloe azt hiszi, sürgős a dolog, de biztos nem annyira! Csakugyan van idő. A lányunk hosszú órákig vajúdhat még.

Rick időközben csatlakozik hozzánk.

– Mi a fészkes van?

– Nincs ágy – tudatom. – Át kell vinnünk Chloét Stoke Mandeville-be.

– De én nem akarok Stoke Mandeville-be menni! – protestál Chloe.

– Pedig az jó hely – szól közbe a nővér. – Odatelefonálok, hogy fogadják önöket.

– Az a szemét kormány a rohadt megszorításaival! – fakad ki dühöngve Rick. – Ezért fizetek én adót?

– Rick, hagyd – szólok rá. – Menjünk. Szitkozódásból nem lesz kórházi ágy.

De azért Rick csak szitkozódik tovább, hátha mégis.

Kigurítjuk Chloét, s a parkolóban visszaoperáljuk a kocsiba. Csikorgó hideg lett, a havon vastag jégpáncél képződött.

– Vissza én már biztos nem viszem ezt a vacakot – duzzog Rick. Szépen ott is hagyja a tolószéket a parkolóban, egyék meg.

Lassacskán végigaraszolunk Milton Keynes-en, azután Stewkley és Wing következik. Az utak egyre síkosabbak. Ahol a város szélén a főútnak vége szakad, azon a ponton szemmel láthatóan visszafordultak a hóekék. A GPS, egyedüli nyugodt hangként a kocsiban, kimérten hinti az igét. Életemben először utálom a havat.

– Messze vagyunk még? – jajongok.

– Á, dehogy! Potom ötven kilométerre – felel Rick komor arccal. – Ráadásul csúszik az út, hogy a franc essen belé!

– Anyu! – rikolt Chloe.

– Tarts ki, szívem! – Hátranyúlok, s megfogom a kezét. Chloe erősen szorítja az ujjaimat. – Olyan gyorsan megyünk, ahogy csak lehet!

– Nyomorék kórházak! Tökre gagyik!

Igazat adok neki. Ilyen lehetetlen helyzetbe hozni egy vajúdó nőt!

Előttünk Aylesbury fényei látszanak, utána már Stoke Mandeville jön. A zord idő közepette egy óráig tartott félútig elvergődni. Időnként vészjóslón kipörögnek a kocsi kerekei. Elered a hó; ezernyi kásás szemcse tottyan a szélvédőre. Alig győzi az ablaktörlő.

Rickkel aggódón egymásra pillantunk. Sokkal rosszabb a helyzet, mint gondoltuk. Chloe már nem panaszkodik, csak halkan sírdogál.

– Mindjárt ott vagyunk – füllentek oda neki. Rick csóválja is a fejét. – Már nem tart sokáig.

Chloe felsikolt a fájdalomtól.

– Jön! – zihálja. – Tudom, hogy jön!

– Csak próbálj veszteg maradni!

– DEHOGY MARADOK VESZTEG! – üvöltözik Chloe. – MEG AKAROK SZÜLNI, BANYEK!

– Ezzel nem érsz célt, Chloe! Lélegezz mélyeket, és nyugodj meg!

– *Nyugi bakker* – döngicsél magának Chloe. – *Nyugi bakker!*

Nincs túl nagy forgalom az ítéletidő miatt, de nem is az tartja fel a kocsit. Az emberek nagy bölcsen otthon maradtak. Pusztán vészhelyzet okán

kelhet ma útra valaki. Keresztülevickélünk a wing-i bekötőúton, ahol mindösszesen két keréknyom jelzi az aszfaltot. Feszült gyomorgörcsben drukkolok Chloénak. A gyerekszülés valahogy sohasem olyan örömteli és felemelő dolog, mint amilyennek lennie kéne. Ez a mostani ráadásul dupla adag stresszel és veszéllyel jár.

– Azt hittem, errefelé gyorsabb lesz – szólal meg Rick idegesen. – Légvonalban rövidebb, de jobban tettem volna, ha a főúton maradok.

– Semmi baj nem lesz – mondom határozottan. – Semmi baj. – Felsejlik előttem, hogy az otthonszülés mellett kellett volna döntenünk. Azt azonban Chloe nem díjazta volna. Ugyanis őkelme a legkevésbé sem bírja a fájdalmat. Sőt, ide a rozsdás bökőt, hogy a legjobban azt szeretné, ha az orvosok elaltatnák, és csak a gyereke huszonegyedik születésnapja után ébresztenék fel.

Chloe ismét felsikolt. Amennyiben a görcsei valódiak, úgy szinte már folyamatosan, szünet nélkül törnek rá.

– Jön a baba. Frankón. – Chloe zokogásban tör ki. – Csinálj valamit, anyu! Nem akarom a gyereket egy kocsiban megszülni!

Hátranyúlok, s megragadom Chloe kezét.

– Tarts ki még egy kicsit, drágám! Ügyes vagy! Nem tart már soká! – Azonban segéd fogalmam sincs róla, hogy igazat mondok-e. Úgy vánszorgunk előre, mint a teknősbéka. – Mikor, Rick? – nézek segélykérőn a férjemre.

– Kisvártatva – veti oda Rick paprikásan.

– Jön a baba – ismétli Chloe, s újra felkiált. – Jön, a feje mindjárt kinn van!

– Biztos?

A kislányom bólogat.

– Mély levegő! – Susogó hangokat hallatva bemutatom a gyakorlatot. – Nyugi! Nyugi!

– Mi az, hogy nyugi, basszus? – rikácsol Chloe. – Mindjárt megszülök itt a redvás kocsiban!

Necces dolog, nem mondom! Bárcsak itt teremne valami kozmikus féreglyuk, hogy a Stoke Mandeville-i rendelőintézetbe küldjön bennünket! Jaj, miért is nem volt egyetlen nyomorult üres ágy se Milton Keynes-ben!

– Itt lekanyarodom – szólal meg Rick. – Megyünk a kertek alatt.

Letérünk az aylesbury-i főutcáról egy keskeny országútra, amely Broughtonba, egy icipici községbe vezet. Ott néhány kulipintyón kívül semmi nincsen.

Egyszer csak elfogynak a kulipintyók, elfogynak az út menti lámpák is: körbeölel minket a sötétség. A havas eső kövér, latyakos cseppjei tovább zörögnek a kocsiszekrényen. Körös-körül szántóföldek. Átkelünk a nagy főcsatorna felett egy ívelt hídon. Chloe felsikolt.

– Nem bírom – nyilatkozza ki. – Kész, ennyi volt.

– Húzódj le, Rick! – utasítom a férjemet. – Hátramegyek Chloéhoz.

– Meg ne állj! – tiltakozik Chloe. – Taposs bele inkább!

Félek, hogy ahhoz már túl késő.

– Van egy parkoló a híd túlfelén – mondja Rick. – Tavaly nyáron egyszer kirándultunk arra. Beállok oda.

Úgy is tesz. A csatorna melletti parkoló sötét és elhagyatott. E kései órán, e szörnyű időben teremtett lélek sincs se közel, se távol. Rick leparkol a piknikasztalok közelében. Kiugrom a kocsiból, s átlendülök egyenesen a hátsó ülésre. Chloe sápadt arca verejtékes.

– Le a cicanadrággal – parancsolom. – Aztán lássuk, mi újság odalent!

Chloe ez egyszer némán engedelmeskedik. Nehezen szedi már a levegőt.

Legyötri magáról az alsóruhát, s hátratolja magát, hogy jobban odaférjek. Rick felkapcsolja a belső világítást.

– Szentséges szűzanyám – hebegem száradó szájjal. – Mindjárt kint van a feje!

– Megmondtam! – jajgat Chloe. – Hát hazudok én?

– Nem hiszem, hogy jó ötlet tovább menni – mondom Rick felé. – Itt kell túlesni a szülésen.

– Ne! – óbégat Chloe. – Nem akarok a kocsiban szülni!

– Nem kereshetnénk egy tanyát, vagy valamit? – vinnyogom kétségbeesetten. – Egy istállót esetleg?

– Jászollal, Juliet? – csattan fel a férjem. – Ne hozassak mindjárt napkeleti bölcseket is? Még én is látom, hogy kifutottunk az időből! Meg kell oldanunk valahogy. Tárcsázom a sürgősségieket.

S azzal minden tétovázás nélkül beüti a 999-et a telefonjába.

– Lélegezz – biztatom Chloét. – Emlékezz, mit csináltál a múltkor!

– Akkor telenyomtak érzéstelenítővel – emlékezik a lányom. – És még úgy is rohadtul fájt!

– Képes vagy rá – biztatom, a kezét szorongatva. – Képes vagy rá!

Chloe újból felsikolt. Hiába, nincs más kiút, szülnie kell! A kisbaba nem vár tovább.

– Jön a gyerek – szólok. – Alátesszem a kabátomat.

– Inkább a pulcsimat – veti ellen Chloe – Dzsuvás lesz a kabátod, dobhatod ki.

– Nem számít! Szükség törvényt bont. A pulcsidba majd a gyereket pólyáljuk.

Leveszem a kabátomat, s az ülésre terítem. – Dőlj hanyatt!

– Nehogy már itt, anyu! – könyörög Chloe.

– Nem tehetünk mást. – Mindkét kezét megszorítva a szemébe nézek. – Figyelj, Chloe! Koncentrálj! Képesek leszünk rá. Te vagy az én bátor kislányom, ugye?

Chloe bólint, noha a szemén látszik, hogy retteg. Ezután nekidől a kocsiajtónak, a lábát pedig végignyújtóztatja az ülésen. Bezzeg ha kombink volna, az jelen helyzetben maga lenne a megváltás!

Rick időközben egy diszpécserrel társalog.

– A lányom szülni készül a kocsiban – hadarja. Én azon igyekszem, hogy minél kényelmesebben elfektessem Chloét. Már sokkal nyugodtabb szegény. Rólam viszont szakad az izzadság, annak ellenére, hogy egy szál blúzban sürgölődöm. Nedves tenyeremet beletörlöm a szoknyámba. – Küldenének egy mentőkocsit, amilyen gyorsan csak lehet? – Rick eldarálja a koordinátáinkat. – Vonalban maradok – tájékoztat Rick. – Egy aranyos hölggyel beszélek, aki majd elmondja, mit csináljunk. – Látom, hogy Rick nyel egyet: tehát ő sem kevésbé ideges, mint én. Megpaskolja Chloe vállát. – Azt fogjuk csinálni, amit a diszpécser hölgy mond. Semmi vész, gyerekjáték lesz!

– Passzold ide a retikülöm! – utasítom a férjemet. Van nálam némi antibakteriális kézmosó-gél, azzal szoktam letörölgetni Jaden ujjacskáit, ha maszatosak. Amikor Rick átadja a táskám, rögtön a kezemre pacsmagolok egy keveset. A szívem kalapál, a kezem remeg, de sebaj, nem veszek róluk

tudomást; ehelyett Chloéra mosolygok és megkérdem: – Felkészültél, édesem?

Chloe könnyek között rábólint.

Visszanyelem a könnyeimet.

– Akkor rajta, szülésre fel!

Ötvennegyedik fejezet

– Van itt valahol takaró vagy törülköző? – tolmácsolja Rick a diszpécsert.

– A csomagtartóban. Egy piknikes pokróc és egy műanyag stanicli tiszta törülközőkkel. – Régi, szakadozott darabok, és azért tartom őket a kocsiban, hogy Pajtit ledörgölhessem, ha besározódna a tappancsa az erdei futkározások alkalmával. Habár rongyosak, de legalább tiszták, frissen mostam ki őket. Ki gondolta volna, micsoda szolgálatot tesznek még!

– Félek, anyu – vacogja Chloe.

– Nem kell félned! – Olyan magabiztos a hangom, hogy még én is bátorságot merítek belőle. – Nem először csinálod. Lehet, hogy most nem annyira kényelmes, de menni fog.

Rick beadja nekem a törülközőket. Szeretném, ha ő is segítene itt, hátul, de egyszerűen nem férnénk el. – Köszönöm. Tedd be a karácsonyi számokat a lejátszóba! Attól megnyugszunk.

Rick ez egyszer nem bakafántoskodik. Johnny Matis rágyújt a *When a Child is Born* című nótára. Ez a legigazibb gyerekszülős szám!

– A diszpécser üzeni, hogy ne siess! – közvetít Rick. – Szépen, lassan! Meg kell adni a módját. A kisbaba akkor születik meg, ha eljön az ideje.

Chloe ismét felkiált. Rick elkapja a kezét, mert az enyémek foglaltak.

– Nono, drágám! – mondja gyöngéden. – Mindjárt meglesz. Mindjárt. Csak finoman!

Rickkel összenézünk, s én bólintok. Mindjárt világra jön a kisbaba, Rick nyugtató hangjából most semennyi nem elég.

– Félek, apu – suttogja Chloe.

– Ugyan, nehogy félj! Itt vagyunk veled. Gondoskodunk róla, hogy ne legyen baj.

– Köszi – szipog a lányunk.

– Zihálj – hangzik a következő utasításom. – Rövideket lélegezz! És csak akkor nyomj, ha reflexből jön!

Okos kislányunk pontosan követi a tanácsot. Csúnya szájú, veszekedős énje háttérbe szorul, és egy összeszedett, felnőtt én telepszik a helyére.

– Gyerünk, babuci – csalogatom a Joyce család új sarját. – Sikerülni fog!

Chloe újból nekifeszül, megkapaszkodva az apjában.

– Jön a baba feje – tudósítok. – Még nyomj egy kicsit! – Patakzik rólunk a veríték.

Rick egy kéztörlővel felitatja a vizet a homlokunkról.

– Mindketten nagyon ügyesek vagytok – dicsér bennünket. – Fantasztikusak!

Kézfejemmel letörlöm a könnyeimet, majd a kibukkanó fejecskét két kézzel megtámasztom. Rick szeméből is könnycseppek peregnek.

– Már nem tart soká!

Chloe összeszorítja a fogát, s nyom még egyet.

– Ügyes lány vagy – biztatom. – Itt a baba, kint van a feje egészen!

Chloe megkönnyebbült sikolyt hallat, én azonban idegesen pillantok Rickre. Nem akarom a lányomat sokkolni, de nincs rendjén a dolog. Zakatol a szívem. Rick lenéz, és ő is azonnal látja, mi a baj.

– A köldökzsinór a nyakára tekeredett – jelenti fojtott hangon a diszpécsernek. Kisvártatva nekem továbbítja a hölgy válaszát. – Próbáld az ujjad alá tenni és a baba buksija fölött áthurkolni! Még nem feszülhetett meg.

Remegő ujjakkal keresgélem a köldökzsinórt, majd amikor meglelem, szépen kiszabadítom a kobakot a hurokból. Rick jól mondta, nem volt feszes. Elönt a megkönnyebbülés: a kisbaba túl van a veszélyen, most már nyugodtan megszülethet!

– Nyomj még egyet – mondom Chloe felé. – Ügyes lány vagy!

Chloe felsikolt, összerándul, s egy pillanat múlva új élet sarjad. Véres és nyálkás, és elevenen ficánkol a két kezem közt!

– Kész! Megszülted!

Chloe irtózatos zokogás közepette ellazul.

– A diszpécser tudni szeretné, hogy a csecsemő lélegzik-e, illetve rózsaszín-e – jelenti Rick szelíden.

A kisbaba erre felháborodottan felvisít, sírása betölti a kocsit. Micsoda gyönyörű, gyönyörű hangocska!

– Nagyon is! – Újszülött kis unokám rúgkapál, kezét ökölbe szorítva,

kalimpálva fitogtatja erejét. Élénk rózsaszínű. Fáradhatatlan rikkancsként széltében-hosszában kihirdeti a világra jöttét.

– Töröld ki a nyákot az orrából és a szájából – tolmácsol tovább Rick.

Az egyik törölközővel finoman ledörgölöm a baba arcocskáját. Az fintorogva ellenkezik. Hangosan felnevetek. Lám-lám, a pici az anyukájára ütött!

– Azt mondja a hölgy, hogy tedd a babát Chloe mellére, és tartsátok melegen! Ne nyúljatok a köldökzsinórhoz és a méhlepényhez, az azokkal való teendőket majd a mentősök intézik el. Hamarosan ideérkeznek. Addig takargassátok be és melengessétek a picit! – Rick elvigyorodik. – Azt üzeni még, hogy ő is üdvözli Joyce-ék új kisbabáját!

– Mondd meg neki, hogy köszönjük a segítséget! – A könnyeimtől beszélni is alig tudok.

– Köszönjük! – hálálkodik Rick a telefonba. – Nagyon köszönjük! – Leteszi a kagylót, ölébe ejti a mobilt, s kimerülten hátraveti magát az ülésben. A szemét is behunyja a megfáradt, kétszeres nagyapa!

Az újszülöttet Pajti törölközőjébe bugyolálva Chloe mellére fektetem. – Ügyes vagy, Chloe! Rettentő büszke vagyok rád!

Chloe szipogva öleli magához a gyereket.

– Kisfiú vagy kislány, anyci?

– Kislány. Gyönyörű kislányod lett!

Ötvenötödik fejezet

Egy órával később Chloe már egy mentőkocsi hátuljában öleli újszülött kislányát. A kisbabát időközben letisztogattuk, s a kutya törölközőjéből szerencsésen átcsomagoltuk Chloe pulóverébe. Közben így beszélgettünk:

– De nagy kár, hogy nem egy Porschében születtél – sajnálkozik Chloe a gyerekére mosolyogva. – Szerinted szép az a név, hogy Corsa? Szeretnél Corsa lenni?

– Még mit nem! – kelek ki magamból. Azt adja meg a jóisten! Chloe átnyújtja nekem a babát. – Micsoda szépség! Ide skubizz, Rick!

A férjem is odahajol gyereket babusgatni. A kipirult kis arcocskát eltakartuk a fény és a hideg elől. Úgy tűnik, a pici újra ki akarja próbálni a tüdejét. Most, hogy sikerrel lezajlott a szülés, Rick is fáradt és érzelgős lett. Mindent egybevetve mozgalmas napot tudhatunk magunk mögött. Ha nem lenne tele a kezem csecsemővel, érdemben megölelném Ricket, így azonban várnia kell a sorára. Jobb híján megpuszilom az arcát. – Ügyes voltál, szívem!

– Lehet, de te voltál a műsor sztárja!

– Hát, nélküled belesültem volna a szerepembe!

– Chloe volt a legügyesebb – állapítja meg Rick. – Én nem is gondoltam, hogy ennyi kraft van benne!

– Meglehet, hogy alábecsültük őt. Csak ámulok és bámulok rajta!

Amíg a gyereket fogom, Chloe felhívja Mitchet. Könnyes szemekkel újságolja neki a hírt, miszerint másodszorra is apa lett.

Pár perccel a saját kezűleg levezényelt szülés után megérkezik a rohamkocsi. Hatalmas kő esik le a szívemről, még életemben nem örültem ennyire a villogó kék fényeknek. A két betegszállító fürgén és hatékonyan intézkedik. Megállapítják, hogy anyuka és gyermeke jól van. Azután megdicsérnek, hogy micsoda kiváló bábaasszony vagyok. Eszerint csakugyan jól megálltam a helyem. Az újszülött él és virul, megvan az összes kéz- és lábujja: nekem csak ez számít. Beviszik Chloét a Stoke Mandeville-i rendelőintézetbe, hogy, némiképp megkésve bár, de elfoglalhassa azt a

bizonyos szabad ágyat.

A mentősök adnak nekem egy plédet, mert a kabátom menthetetlenül tönkrement.

Chloe mosolyogva leteszi a telefont.

– Örült Mitch?

– Aha. – Chloe flegmán megvonja a vállát, de látszik rajta, hogy rettentő büszke magára. – Izgult miattunk – teszi hozzá, s megpuszilja az arcomat. – Kösz, anyci! Nélküled és apu nélkül nem sikerült volna. Elég cinkes volt.

– Kár, hogy nem a bevett módon szültél – sajnálkozom. – Viszont ez olyan élmény, hogy egész életedben emlékezni fogsz rá. Megoldottuk magunk között.

– Kösz, apu – szól Chloe Rickhez.

– Ne haragudj, hogy nem tudtalak időben a kórházba bevinni!

– Sebaj, jól végződött a dolog – intézi el Chloe nagylelkűen a lelkiismereti kérdést. – Atomkirály szülők vagytok!

Az atomkirályi család tagjai szorosan megölelik egymást. Ezt az éjszakát nem fogjuk egyhamar elfelejteni.

Én Chloéval megyek a mentőn, Rick pedig követ bennünket a kocsival. Útközben felhívom aput és Tomot a hírekkel. Apu elsírja magát, Tom pedig jellemző módon alig hall valamit a háttérből jövő kocsmazajtól. Befektetjük Chloét a szülészetre, hogy megfigyelhessék őt meg a babát még néhány napig.

A Joyce család névtelen, újszülött leánya a váratlan, viharos születés után most édesdeden alszik. Valószínűleg kimerítette a cécó. Chloe szeme is mindjárt leragad.

– Most hazamegyünk – mondom neki – de holnap visszajövünk, amint lehet. – Az én kislányom olyan fiatalnak tűnik a kórházi hálóingben! Ugyan ki gondolná, hogy nem kevesebb, mint két gyerek édesanyja!

– Zsír – ásít Chloe. – Mitch szólt, hogy bejön. Jadent is hozza.

Nagyon helyes.

– Kölcsönvehetem a pulcsidat hazáig? – A kabátom ugyanis menthetetlenül odalett. Sebaj, nem nagy áldozat.

– Simán – motyogja félálomban.

Belebújok a pulcsiba, s búcsúcsókot lehelek Chloe álmatag feje búbjára.

A boldogságos kismama azon nyomban el is szenderedik.

Belekarolok Rickbe. Útban a kocsi felé alaposan megszorongatom.

– Minden jó, ha jó a vége – hozakodom elő az idevágó magvas bölcsességgel.

– Csak túl nagy volt az izgalom – vélekedik Rick. – Úgy érzem, hogy ez a horror tíz évet elvett az életemből.

– Nekem is több lett az ősz hajszálam, ne félj! – sóhajtozom hatalmas gőzfelhőt eregetve. – Vénasszonynak érzem magam. Kétszeres nagyanyó lettem.

– Nekem még tetszel – szól Rick virgoncan.

Megtorpanok a parkoló kellős közepén, a lágy hóesésben.

– Tényleg?

– Úgy ám, szép vagy!

Nem most fogom megkérdezni tőle, hogy ki az a titokzatos SMS-ező fruska. Pedig közben szüntelenül fúrja az oldalamat a kíváncsiság. Nem kizárt, hogy teljesen ártatlan dologról van szó. Nem szólok, el ne rontsam a mámoros lelkesedésnek e varázsos hangulatát! Oldalpillantást vetek a férjemre. El lehet képzelni, hogy afférja van? Hiszen annyi sok mindenen mentünk keresztül együtt, immár nem férkőzhet közénk senki sem! A mi korunkban egy szakítás a közös családi történelmünket is gyökeresen átírná, lerombolná. Mindkettőnknek rendkívül fontos a család: képes volna a férjem veszélynek kitenni e köteléket? Azt hiszem, aligha. Muszáj lennie más magyarázatnak, ki is fogom deríteni hamarosan!

– Bizony isten szeretlek – vallom meg. – Habár öregek vagyunk, ezüstös hajjal, rozzant térddel, lecsökkent libidóval.

– Ellenállhatatlanul udvarolsz – közli Rick elomlón, s a vállamnál fogva közel húz magához. – Én is szeretlek ám.

Ezúttal pedig – óriási megkönnyebbülésemre – úgy érzem, hogy Rick csakugyan komolyan gondolja a szavait.

Ötvenhatodik fejezet

Rick és apu kicipeli a barkácsáruházból hazahordott zsákmányt a fészerhez. Vastag a hó, ezért rájuk parancsoltam, hogy húzzanak gumicsizmát. Ricket továbbá utasítottam, hogy ne dresszírozza aput túl sokáig a hidegben, ama záradékkal, miszerint „különben ellátom a bajukat”.

Rick amúgy is elfáradt a tegnap esti drámai eseményektől. Öreg már ő az ilyesféle mókaságokhoz! Igen ám, de szentestére virradt, s ha a fények nem kerülnek föl még ma a sufnira, már vihetik is őket a padlásra, röpke egyéves kényszerpihenőre. Pláne, hogy Samuel emlékére lesz az egész, úgy helyes, ha ezt rendben végigcsinálják.

Hajnalhasadáskor Rick azonnal felhívta Merakot, hogy szóljon: a mai parkettázásból kimarad. Kopácsolás helyett egy órát töltött azzal, hogy a kocsim hátsó ülését kitakarította. Tyű, a szülés aztán nagy rumlival járó dolog! Disznó mázli, hogy az üléshuzat nem textilből, hanem lemosható műbőrből készült. A kabátomat viszont semmiképp nem lehetett megmenteni. Dobtam is ki a kukába. Majd veszünk helyette egy másikat a karácsony utáni téli vásáron.

Azt terveztük, hogy kora délután kibumlizunk Stoke Mandeville-be. Megnéznénk Chloét és a kisbabát a látogatási időben. Merak átvállalta az aktuális munka befejezését. Rick még azon pizsamásan odaadta neki a furgont. Közben újfent belátta, hogy nem menne ő semmire az utolérhetetlen Merak nélkül.

Apu és Rick együttes erővel felstószolja a dobozokat a sufni előtt. Rick kinyitja a fészert, hogy világot gyújtson, illetve hogy a hosszabbító kábelt előkeresse. Amikor belép, földbe gyökerezik a lába. A nyugágyán a Sun című lap egyik összecsavart példánya hever. Hanem hogy a Sunt nem olvassa a családban senki! Esetleg Tom lenne az, aki a territóriumába beférkőzött? Kizárt dolog, Tom túl szeles ahhoz, hogy újságot olvasson! Rick alaposabb nyomozásba kezd. A nyugágy alatt összehajtogatott, fekete férfipulóvert talál. A betolakodó tehát férfi. Nyilván Tom a ludas, ki is lehetne más rajta kívül? Vajon mit keresett itt? Elrejtőzködött, nehogy a

munkakedv véletlenül rátaláljon?

– Kezdhetünk, Rick? – kérdezi apukám.

– Elnézést, apuka! Egy percre elkalandoztam. Csapjunk a lecsóba!

Rick kilép a sufniból, és kívülről a sarkaira csavaroz néhány kampót. Ezeket direkt azért vette, hogy rájuk aggathassa a színes égősorokat. A betlehemi csillagot az ajtó fölé erősíti a két férfiú, a rózsaszín HO-HO-HO feliratot pedig közvetlenül az ablakra. Majd a maradék villanydróttal akkurátusan körbetekerik a fészert övező sövényt és a tavacskánkat tápláló kerti csapot. A fenséges karácsonyfát a villódzó fényekkel szegélyezett ajtó mellett helyezik el, a mikulásos-rénszarvasos sziluettet meg a fészer oldalában.

Amikor elkészülnek, Rick felkapcsolja a világítást. A két botcsinálta fénytechnikus hátralép, és megszemléli a kitartó, közös munka gyümölcsét.

Csillog-villog a sufni, tündököl és sziporkázik.

– Csinos – véli apukám.

– Baromi szép – lelkendezik Rick a kezét dörzsölgetve.

Na, ezt kapd el, Neil Harrison, ne a náthát! Milyen kár, hogy a rivális szomszéd nem láthatja a fényáradatot a házából. Úgyszólván egetverő igazságtalanság. Hiába, az élet már csak ilyen könyörtelen.

Kibotorkálok a két ezermesterhez. Egy-egy bögre forrócsokit és néhány lekváros hasét egyensúlyozok egy tálcán. – Jaj, nagyon csecse! Olyan színes! – Átölelem apukámat. – Samuelnek is tetszene!

– Szerintem is – helyesel apukám, s a szeméből diszkréten kitöröl egy könnycseppet.

– Láttad valaha Tomot ide kijönni? – kérdezi Rick lekváros szájjal.

– Nem. Tom hétszámra elmarad itthonról.

Rick a homlokát ráncolja.

– Én is így tudtam. – Lesöpri a morzsákat a mellkasáról. – Van odabent egy újság és egy pulóver, és egyik sem az enyém.

– Nahát! Talán egy kísértet vette be magát oda?

– Én inkább csavargóra tippelnék.

– Nem mondom, példás egy csavargó – állapítom meg. – Ez a mintahajléktalan katonás rendet tart nálad.

– Az már igaz.

– Viszont gyertek már be! Nem akarom, hogy apu megfázzon idekint. Kutya hideg van ma.

– Nekem még akad egy-két folyamatban lévő ügyem – közli Rick. – Kölcsönvehetem a kocsid? A furgont Merak elvitte.

– De nem maradsz el sokáig, ugye?

– Nem, dehogy. Bőven lesz időnk, hogy benézzünk Chloéhoz a kórházba.

– Már alig várom, hogy lássam! Kár, hogy annyi a dolgom.

– Segítek majd, amint hazajövök.

Rick kényelmetlenül érzi magát, hogy így itt hagy csapot-papot. Mindamellett szüksége van egy órácska magányra.

Ötvenhetedik fejezet

Tegnap apu lekváros hasét sütött a távollétemben. Minőségellenőrzési célzattal elmajszolok egyet a kávém mellé. Közben felhívom a kórházat, megtudakolni, hogy Chloéval minden rendben van-e. Egy nővérkétől megtudom, hogy anya és gyermeke mély egyetértésben szundikál. Ez jó jel, ha nem csalódom.

Végignézegetem a mai termést karácsonyi üdvözlőlapokból, eközben a tányéromról megnedvesített ujjal összeszedegetem, és a szájamba továbbítom az utolsó morzsákat is. Apu csakugyan mestercukrász. Azt ígérte, két tucatot süt, de én csak tizenkettőt látok – biztosan elszámította magát. Muszáj lesz még sütögetnem, de sebaj, kezdetnek ez is megteszi.

Karácsony közeledtével mértani haladvány szerint növekszik a naponta beérkező posta mennyisége. A mai az utolsó eresztés, holnaptól a levélhordókat szabadságolják. Lapot küld ilyentájt az is, akivel naponta találkozunk, és az is, akivel csak minden szökőévben. A messzi tengerentúlról ugyanúgy érkezik jókívánság, mint a környékről, holott a szél már nemigen fog bennünket összesodorni amerikai ismerőseinkkel, a szomszédság bizonyos egyedeit pedig legkivált a hátunk közepére kívánjuk.

A családban én vagyok a mindenkori postamester. Ha Rick esetleg átvenné a stafétát, ott rögvest vége szakadna mindennemű írásbeli kommunikációnak, és beköszöntene a sötét kor. Rick nem küldene egy sort se senkinek. Se karácsonyra, se születésnapra, se anyák napjára, se húsvétra. Nem és nem.

Szerintem pedig kedves szokás a képeslap, gyönyörűen ki lehet fejezni a másik embernek, hogy gondolunk rá. Rick véleménye erről jobbára az, hogy én ostobán bedőlök a pénzhajhász üdvözlőlap-biznisz maszlagának. Sebaj, juszt is szeretek lapokat küldözgetni! Megadom a módját. Regényes, alsó tagozatos fogalmazásokat kanyarítok, hogy tudassam a barátokkal, mi minden történt velünk az év során. A kínosabb jeleneteket persze elhagyom, hogy minél jobb színben tüntessem föl magunkat. Fontos még, hogy én nem hódoltam be az e-mailes üdvözlőkártyák újmódi szokásának, ahol például

karácsonyi manók keringőznek zeneszóra, vagy tündéri kutyuska ugrándozik keresztül a képernyőn, szaloncukorral a szájában. Az ilyesmit valahogy csalásnak minősítem. Nekem, ha valaki karácsonyi üdvözlőlapot emleget, óhatatlanul a postán küldött, papírból készült verziót értem rajta.

No de mégsem piszmoghatok ezzel egész nap! Mint ide Mexikó, olyan hosszú a teendőim listája, melyekkel mind-mind végeznem kell, mielőtt délután bemennék Chloéhoz a kórházba. A karácsony a kitolthatatlan határidők kategóriájába tartozik, mint ismeretes. Hol is kezdjem? Ellenőrzöm a listámat. Már nem követem, hányadik kiadás, annyit írtam belőlük. Na, szóval: utolsó pillanatban vett ajándékok becsomagolása következik, azután ágyakat fogok áthúzni.

Hirtelen vadállati rikácsolás üti meg a fülemet. Anyu kiabál. Azután élesen felüvölt. Szelek szárnyán repülök a nappaliba, ahonnan a hang érkezett, amikor is apu bedugja a fejét az ajtónyíláson.

– Tudsz jönni egy picit, mókuskám? Jó anyáddal van egy kis zűr.

A dívány egyik sarkában ott kucorog anyu, állához húzott térdekkel.

– Menjen innen! – ordít rám. – Hozzám ne érjen!

Szemében vad, önkívületi tűz parázslik; halálra rémülök tőle.

– Anyu, mi a baj?

– Nem tudom, mi üthetett belé – szól közbe apu zavartan. – Az egyik percben még teljesen rendben volt, a következőben pedig, látod, így megvadult.

Elindulok a kanapé felé, mire anyu eszeveszett rugdosódásba kezd. Hátraugrom: épp elkerülöm a sarkát.

– Rita drágám – szól apu felindultan – Ne izgasd magad! Ő csak Juliet.

– Fogalmam sincs, kicsoda, Frank! Ne engedd, hogy bántson!

– Dehogy bántalak, anyu! Csak tudni szeretném, mi bajod.

– Ez a némber bedugott egy otthonba, Frank! Ez nem az én házam. Hol vagyok? Haza akarok menni!

Azzal sírva fakad.

– Itt élsz velünk, anyu! Mi vagyunk a családod: én, Rick, Chloe és Jaden.

Anyu apura néz, teljesen tanácstalan ábrázattal. Akárha kínaiul hablatyolnék neki.

– Vigyél haza, Frank! – nyújtja ki esdeklőn a kezét apu felé. – Ne hagyj itt engem!

– Dehogy hagylak, itt vagyok veled!

– Haza szeretnék menni – fogalmazza át a kérést anyu. – Haza szeretnék menni a saját házamba.

Bátorságomat összeszedve leülök mellé a díványra.

– Itt biztonságban vagy, anyu. Vigyázunk rád.

Anyu megint felém lendíti az öklét, de elhajolok. Sajnos azonban a hajamat elkapja, meg is rángatja jó alaposan. Ki se néztem volna belőle ekkora erőt.

– Jaj! – Anyu elenged, és újra könnyekben tör ki. Most mit csináljak? Megdörzsölöm a fejbőrömön az érzékeny foltot. Apu úgy néz rám, mintha a homlokomra lenne írva a megoldás. Pedig nincs.

– Nem tudom, mitévők legyünk – mondom ki hangosan.

– Vigyél haza! – zokogja anyu. – Vigyél haza! Olyan félelmetes itt, Frank!

Ezúttal apu ül oda mellé.

– Nem kell félned, Rita drágám! Egyet se félj, míg engem látsz! Vigyázok rád. Mindig vigyáztam rád, nemde?

Anyu szánalmat ébresztőn bólogat. Engem teljesen összetör, hogy így kell látnom.

Apu hozzám fordul, s úgy suttogja a fülembe:

– Hazavigyem őt néhány órára? – kérdi. – Ki tudja, attól esetleg lenyugodna. Sétálnánk egyet hazáig.

– Tiszta jégpálya a város, apu.

– Hát majd lassan megyünk.

– Nem hagyhatom, hogy anyut ilyen állapotban elvidd! Mi lesz, ha rád támad?

– Dehogy támad – szól apu magabiztosan. – Hazaviszem, ott majd egy kicsit ledől, és akkor meglehet, hogy kijózanodik.

– De hiszen három éve nem járt nálad, apu! – akadékoskodom tovább. – Mi lesz, ha majd azt a házat sem ismeri fel?

– Ne pusmogjatok rólam úgy, mintha itt se lennék! – csattan fel anyu. – Haza akarok menni!

– De csak egy-két órára – kötöm apu lelkére. – Elviszlek titeket kocsival. – Ugyanis attól félek, hogy a házból kiérve anyu megszökik, és apu nem ér majd a nyomába. Emeletes teendőim mellé más se hiányzik mára, mint egy újabb kényszerű hajsza.

– Biztos, hogy nem lesz baj?

– Persze – biztosít apu. – Bízd csak ide, Juliet! Így a te válladon is kevesebb gond lenne. Hiszen annyi dolgod van mára!

– Ki kell ugranom a Budgens-be friss tejszínért meg miegyébért, kiteszlek benneteket útközben. Jó lesz úgy?

– Jó. És nem csak jó anyádnak, neked is! Legalább nem leszünk láb alatt. Délután ráérsz értünk jönni.

– Délután Chloét látogatom meg – emlékeztetem.

– Add át neki, hogy pusziljuk! Már alig várom, hogy meglássam a második dédunokámat! Hallottad a nagy hírt, Rita? Újra dédszülők lettünk!

– Igazán? – Anyu valahogy ezt az örömhírt is ijesztőnek találja.

Ami engem illet, én inkább azt találom ijesztőnek, hogy Chloe napokon belül hazatér egy újabb kisbabával. Sok lesz a jóból, szenilis anyukám és gyászoló apukám mellé. Az ám, a családból mindenekelőtt nekem van okom félelemre!

Ötvennyolcadik fejezet

Gyönyörű lett a sufni! Ragyog, mint a Tejút az égen, egyetlenegy incifinci probléma van vele: a szomszédság nem látja. Mégis, ki fog így halálra sárgulni az irigységtől?

Rick vonakodik belátni, mennyire utálja azt tényt, hogy Neil Harrison nem lát rá a sufnijára. Nagyon kilógna-e a lóláb, ha áthívná a kedves szomszédot egy karácsonyi söröcskére, s közben csak úgy mellesleg megmutatná neki a fészerét? Hát, alighanem.

Rick elindul, hogy Lisának és Izzynek kiszállítsa a karácsonyi ajándékokat. Előtte sandán-bundán elemeli az apósa lekváros haséinak egy részét. Hátha nem veszik észre. Valamint, ahogy szokta, útközben bevásárol a Morrisons-ban.

Most tisztábbak az utak, mert az éjjel több hó már nem esett, s enyhült is valamelyest az időjárás. Rick ezért aránylag hamar odaér. Mihelyt beáll a ház elé, Lisa újfent kapásból, kopogtatás és egyéb ceremóniák nélkül kinyitja neki az ajtót.

– Nem maradhatok – ez Rick legelső megnyilvánulása.

– Már megint kezdi! – mérgelődik Lisa.

– Igen, és ne haragudjon, de ma millió és egy dolgom van még.

– Nem kellett volna csak miattunk kijönnie – szól Lisa, szögletes állát vitézül előreszegezve. – Megvagyunk mi itt, de tényleg. Élünk és virulunk!

– Tudom én – hagyja rá Rick. Persze, élnek-virulnak, mint hal a szatyorban! Rick a szokásos menetrend szerint kikíséri Lisát a konyhába, hogy letegye rakományát a pultra. Eközben Lisa bekapcsolja a vízforralót. – Látni akartam önöket. Boldog karácsonyt szerettem volna kívánni, illetve ezeket odaadni.

Azzal Rick átnyújtja nekik a csomagolópapírba bugyolált ajándékokat. Odahaza még mindig nem szólt egy mukkot se a jobb sorsra érdemes Lisáról és Izzyről, ezért ő maga intézte a csomagolást. Elcsórt a fiókból papírt, ollót, ragasztót, majd a sufni rejtekén összegányolt két, ajándékcsomagnak csak nagy jóindulattal nevezhető tárgyat. A külcsínt

tekintve, hát mit szépítsük, még egy kacskacsápú tintahal is takarosabb munkát végzett volna vaksötét, mélytengeri sziklaüregében.

Lisa szélesen elmosolyodik.

– Na de igazán, Rick!

– Ugyan, csak egy kis apróság! Semmiség, higgye el!

– Olyan figyelmes!

– Ide nézz, Izzy, Rick bácsi ajándékokat hozott nekünk! – A pici lánynak elkerekedik a szeme. – Na, mit mond ilyenkor egy jól nevelt kislány?

– Köszönöm, Rick bácsi!

– Szívesen, aranyom! – Lisa szervírozza Ricknek a teát. – De csak holnap szabad ám kibontani!

– Úgy lesz! Be is tenném őket a fa alá, ha volna. – kacag vontatottan Lisa. – Egyszer meg fogom rendezni Izzynek minden idők legszebb karácsonyát!

– Abban biztos vagyok!

– Még egyszer köszönöm a bevásárlást, Rick! Sokkal jobb lesz így, mint egyébként.

Rick szerényen vállat von.

– Éhség ellen megteszi. – Körbe se kell néznie, mert úgy is tudván tudja, hogy Lisánál a konyhaszekrények korántsem rejtenek magukban annyi karácsonyi finomságot, mint a Chadwick Close degeszre tömött kredencei. – És mit csinálnak holnap?

– Semmi különöset – feleli Lisa. – Tévézni fogunk. Izzy még nem látta az *Ágygömb és seprűnyél* című örökbecsűt, remélem, adják valahol.

– Mindig műsorra tűzik – biztosítja Rick. – Egyébként az Jaden egyik kedvence.

Rick leül öt percre. Gorombaság volna csak úgy sarkon fordulnia.

– Pulykája van?

Lisa félrebillenti a fejét.

– Az idén nem vágtunk – ereszt meg egy keserédes tréfát.

– Akkor nézzen be a szatyorba!

– A teremtésit, Rick!

– Ez ugyan csak fióka! – Jó ötkilós, fóliázott apróság, gyári töltelékkel, a tetején szalonnával. A csomagolásán olvasható felirat szerint négy személyes

a szárnyas. – Nem akartam, hogy napokig ezt egyék.

Ha Rick el nem puskázza Lisáék beharangozását, most meghívhatná őket karácsonyi vacsorára. Hiszen a Chadwick Close-ban még az asztalon hagyott morzsák is jóllakatnák a teljes Dickens-életmű összes alultáplált szereplőjét! De ezzel bizony elkésett. Előbb kellett volna otthon szólnia a két lányról. Sajnos sehogy se talált rá alkalmat, mely minél messzebb tolódott, csak annál rosszabb lett. Rick alaposan elszégyelli magát, mert így Lisa és Izzy őmiatta fog karácsonykor fagyoskodni. És unatkozni!

– Az ünnepek után kiköltözünk innen – szólal meg Lisa, mintha belelátna Rick gondolataiba. – Elegem volt. Izzy nem maradhat itt tovább.

– Nem bizony – helyesel Rick. – Bölcsen cselekszik!

– Mostanáig sem lett volna szabad maradnunk – ismeri el Lisa. – De hát az ember már csak ilyen: reménykedik, hogy a főbérlője megjavul. Jól mondom?

– Jól, azt hiszem.

– Hát, a fickó januárban nem találja majd, csak a hűlt helyünket.

– Segíteni fogok, ahol lehet!

– Tudom, Rick – mondja Lisa ünnepélyesen. – Maga nélkül nem is tudom, mihez kezdenénk. Reméltem, hogy benéz hozzánk, ugyanis mi szintén készültünk egy kis meglepetéssel…

– Igazán nem kellett volna!

Lisa egy icipici csomagocskát nyom Rick lapátkezébe.

– Nem nagy szám. Ami azt illeti, Izzytől kapja. Feltétlenül adni szeretett volna magának valamit. Még a kedvenc játéka is szóba került: Dóra, a felfedező telefonja. Szerencséje van, lebeszéltem róla.

– Ugyan miért? Hiszen olyanra minden modern háztartásban szükség van! – E vicces kinyilatkoztatáson mindketten jóízűt nevetnek.

– Kibonthatom most?

– Szigorúan megtiltom! Majd ha egyedül lesz.

Rick felszürcsöli a teája maradékát.

– Most viszont tényleg mennem kell. Meglátogatom az újszülött kis unokámat.

– Nocsak!

– Teljesen váratlanul született, tegnap éjjel. Nem értünk be időben a

kórházba, ezért Juliet és én vezényeltük le a szülést a kocsiban.

– Nemár!

– Gyönyörű kisbaba! Három kiló körüli. – Rick nem emlékszik pontosan, összefolynak nála az előző éjszaka eseményei. Pedig a nők szeretik az ilyesmit milligrammra tudni. Mindegy. Amúgy is kihagyta volna azt a késő esti drámát, mert bizony a procedúra során egy egész regiment hajszála előbb megőszült, aztán ugyanazzal a lendülettel kihullott. Mégis büszke rá, hogy a helyzettel segítség nélkül megbirkóztunk, és hál' istennek sem Chloénak, sem a kisbabának nem esett közben baja. Bár a saját gyerekei problémamentesen születtek, Rick azonban róluk sem tudná megmondani, mekkora súllyal jöttek a világra, ha az élete múlna rajta, akkor sem. – Neve még nincs. Juliettel ma délután bemegyünk hozzá a kórházba.

– Akkor jobb, ha csipkedi magát!

Rick összeborzolja Izzy haját.

– Légy jó kislány a Jézuska kedvéért!

A kislány bólint. Rick gyanítja, hogy másnap igazi karácsonyi hangulatra a csöppség nem számíthat, hiába igyekszik az anyukája. Az ajtó előtt Lisa ismét lábujjhegyre áll, s megpuszilja Rick arcát.

Majd felsóhajt.

– Bárcsak olyan szüleim lennének, mint önök! Más lenne úgy az életem. A gyerekeik irtó szerencsések ám!

– Mindent megteszünk értük, ami csak tőlünk telik. De mi sem vagyunk ám mindenhatók!

– Pedig nekem úgy tűnik, kitűnő szülők.

– Köszönöm. Boldog karácsonyt – búcsúzik Rick.

– Maguknak is boldog karácsonyt!

Rick a furgonban elolvassa az ajándékán a cetlit. *Rick bácsinak szeretettel Izzytől.* Nyilván Lisa írta, akinek a saját neve mellett két szívecske is szerepel. Rick kicsomagolja a pindurka ajándékot. Az olcsó csomagolópapír alatt egy pici, szürke mackó bújik meg. Őt biztosan nagyon szerették, mert ráférne egy alapos mosás. A pociján keresztben piros szalag fut végig „Teljes szívemből szeretlek" felirattal.

Rick, szemében könnyekkel, torkában gombóccal konstatálja, hogy lám, Lisáék hiába nincstelenek, mégis kapott tőlük ajándékot. A maci

nyilvánvalóan Izzy legféltettebb kincsei közé tartozott. Most másik erdőbe költözött, de ott is nagyon fogják szeretni.

Ötvenkilencedik fejezet

Amíg Ricket várom, kiglancolom a sütőt. Az ember mégsem süthet pulykát retkes sütőben, ugyebár. Nosza, karácsonyi ének a lejátszóba, Mr. Muscle a kézbe, aztán hajrá!

Húzódozva bár, de csak elvittem aput és anyut a régi házukig. Bementem velük, és rendkívül hűvösnek meg elhanyagoltnak éreztem a helyet. Nem csoda, apu Samuel halála óta mindössze egyszer-kétszer járt ott. Szorongok miattuk rendesen.

Odabent feltekertem a termosztátot, apu pedig begyújtott a kandallóba. Egy pléhdobozba tettem nekik apu lekváros haséiból. Uzsonnára megehetik egy csésze tea mellé. Amint a kórházból hazaérünk, értük jövök.

Anyu viszonylag gyorsan megnyugodott, amikor megértette, hogy hazamegy, viszont én még mindig emésztem magam a jövendőn. Nem szeretném, ha kettesben visszaköltöznének apu házába. Anyunak maradéktalanul kiszállt a fejéből, hogy apukámat évekkel ezelőtt elhagyta. Magamban hatalmasat sóhajtok. Drága szüleim! Megvagyok én veletek áldva.

Hazaérve beveszem magam a konyhába, s elkortyolok egy csésze jól megérdemelt teát. Teljesen üres a ház, ami merőben szokatlan jelenség. Átjár és elborít az a bizonyos megfoghatatlan érzés. Úgy vélem, a családom reménytelen eset, és lassan darabjaira hullik körülöttem minden. Elképzelésem sincs, mi lesz velünk: Chloéval, Tommal, anyuval, apuval, Rickkel. Úgy fokozódik bennem a nyomás, mint a csülökfőző kuktában, és nem tudhatom, meddig bírom tovább. Az összes családtagom énelém teregeti ki ügyes-bajos dolgait; csakhogy amíg az ő dolgaik egyre ügyesebbek és bajosabbak lesznek, az én agykapacitásom sajnos nem tágul együtt a végtelen univerzummal. Ahogy öregszem, az élet egyre bonyolódik. Ezzel párhuzamosan egyre kevesebb kérdésre tudom a választ. És még azt mondják, hogy a vének bölcsebbek. Na hiszen, ez is legalább akkora kamu, mint a Mikulás vagy a húsvéti nyúl!

Ej, de mégse kesereghetek egész nap! Sürögnöm kell és forognom, a

fennmaradó időben pedig tennem és vennem. Felrántom magamra a gumikesztyűt, azzal, hogy legelőször is elmosogatok. Belököm a kedvenc karácsonyi slágereimet, nehogy teljesen magamba zuhanjak.

A konyhapult magasságából Judy Garland elnyávogja *Have Yourself a Merry Christmas* című örökzöldjét. De hiába igyekszik merevgörcsbe dermedt szívemet fellazítani, az már csak olyan marad, akár egy nagyobbacska, kérges-férges rög az anyaföldből.

Szenzációs karácsonyt szeretnék, amelyet mindnyájan könnyű szívvel végigünnepelhetünk. Én, Rick, Chloe, Tom, anyu meg apu. Azonban gyanítom, hogy eme vállalkozásom kudarcra ítéltetett. Szeretném, ha Chloe boldog házasságban élne, rendes családja lenne. Szeretném, ha Tom normális állást és hű társat találna. Szeretném, ha apu újra mosolyogna, és a nyakába venné a világot. Szeretném, ha anyu meggyógyulna. Mindenekelőtt azonban azt szeretném, ha Rick örökké a férjem maradna, s nem szaladna világgá valami nőcskével, aki alkalmasint a fehérneműs fiókomban fellelhető bugyiknál is fiatalabb. Leguggolok a konyhakőre, azon gumikesztyűsen, és keserves zokogásba kezdek. Körülöttem cukormázcsöppek; ezeket apu elfelejtette feltörölni a nagy hasésütögetés után. Jaj, úgy szeretném, ha a családom boldog és egészséges lenne, az élet pedig szivárványos! Hát mégis, olyan nagy kérés ez?

Hatvanadik fejezet

Összeszedem magam, mire Rick hazaér. A sütő már tiszta, viszont a sütis tervem kútba esett. Szerencsére kapóra jönnek rejtett tartalékaim. Mr Kipling, te vagy az én hős megmentőm!

– Minden rendben? – kérdi Rick, s gyanakodva mustrálgat.

– Persze.

– Nem bőgtél?

– Nem, dehogyis! Csak kicsípte a szemem a hideg zsíroldó.

– Apukádék hova tűntek?

– Anyu hisztériás rohamot kapott – közlöm. – Apu elvitte őt a régi lakásba, hátha ott megnyugszik.

– Ez nem éppen jó hír.

– Hát nem – fintorgok. – Anyu nem ismert meg, sőt, még azt se tudta, hol van. Egyre sűrűbben kihagy az agya. Felhívtam az orvost, és karácsony utánra kaptam is tőle időpontot. Remélhetőleg tudnak kezdeni valamit a bajával.

– Akkor addig kár izgulnunk – véli Rick. – Kár, hogy ezt a karácsonyát nem tehetjük felejthetetlenné a számára, akárhogy is igyekszünk…

– Te, vigyázz a szádra! – Ricknek soha nem volt felhőtlen a kapcsolata anyuval. Az egyszer biztos, hogy anyu nehéz eset. Rick úgy látja, hogy nem értékeli kellően, amit érte teszek. No meg anyu huszonhét esztendőnyi házasság után is képes a szememre hányni, hogy Ricknél találhattam volna magamnak jobb férjet. Holott valahányszor Rickre nézek, én csak ennek cáfolatát látom. Hiszen Rick tűzön-vízen át kitart a családja mellett. – Tudom, hogy igazából bírod anyut!

– Ő a te anyukád. Nekem az is elég, ha te szereted.

Micsoda blikkfangos eszmefuttatás! Kétségtelen, anyu nagy hóhányó, de akkor is utálom őt így látni.

Rick összedörzsöli a tenyerét.

– Nos, készen állsz a kisded meglátogatására?

– Alig várom! – És még annál is jobban! Elepedek, hogy a lehető

leghamarabb elinduljunk a kórházba. A baba vajon különleges helyet foglal-e majd el a szívemben, amiért én segítettem e világra?

– Hát, én is – ismeri be Rick széles vigyorral. – Az a kislány igazi világszám!

– Ügyesek voltunk.

– De még mennyire! – Rick körém fonja a karját, és szorosan öleljük egymást egy darabig.

– Chloe is ügyes volt.

– Meglehet, hogy talpraesettebb, mint eddig véltük – szól Rick elismerőn. – Ezt is neked köszönheti, mivel kiváló anya vagy. Előbb-utóbb a gyerekeink imába fogják foglalni a nevedet!

– Hogy oda ne rohanjak!

– Előttem speciel már régen nem titok, hogy jó anya vagy. – Rick hódolattal bámul a képembe, noha a hódolatos bámulás aktusa tőle alapjáraton eléggé távol áll. – Csak hogy tudd.

– Köszönöm! – Én meg éppenséggel gyengéden bámulok vissza rá. Így nézne ki egy házasságszédelgő? Tán csak nem! Hiszen annyi minden tart össze bennünket. Hol másutt is találhatná meg Rick a szeretetnek egymást átfedő összes rétegét, ha nem pont a családjában? De nem akarom túlragozni a dolgot.

– Lassan el kéne indulnunk.

Ahogy mindig, a családi kötelességek egyfelől összekötnek, másfelől szétválasztanak: vonakodva kiszakítjuk magunkat a meghitt ölelésből.

– Már föl is húzom a csizmám.

Percekkel később bepattanunk a kocsiba – amely az elmúlt huszonnégy órában sok viszontagságon ment keresztül – és újra elporzunk vele a Stoke Mandeville-i rendelőintézet felé. Ez a mostani utazás sokkal kevésbé vészterhes, mint az előző. Ugyanannyian érkezünk a kórházba, mint ahányan elindultunk. Dögunalom.

A szülészet egyik ágyán ülő pózban találjuk Chloét. Már a saját, Micimackós hálóingét viseli, nem a kórházit. Hajszál választja el attól, hogy a gyerekosztályon legyen. Anyaként szívszorító s egyben szívmelengető

élmény így látnom őt. Hiszen szinte gyerek még! Örülök Mitchnek és Jadennek is, akik szintén bejöttek köszönteni az új családtagot.

Nagyot sóhajtok. Családtagot mondtam, ámbár családról azon a fertályon szó sincs. Jaden Chloe vezetéknevét kapta, az új gyerkőccel kapcsolatban még nem tudok biztosat. Mitch alighanem most is beletörődik a Joyce névbe. Nehéz lehet neki, hogy a gyerekeit másképp hívják, mint őt.

– Szia, törpikém! – Mindketten megpusziljuk Chloét, azután bekukkantok az új kis unokámat rejtő kórházi takaró redői közé.

– Tessék, Juliet – adja át a csöppséget a mindig szolgálatkész Mitch.

– Annyira gyönyörűséges! – Jaden eközben, nehogy kimaradjon a dédelgetésből, Rick ölébe telepszik.

– Épp neveken töprengtünk – csicsergi Chloe. – Arra gondoltam, hogy lehetne Pepper vagy Meadow.

Szemem sarkából látom, hogy Rick, mintha görcs húzná, megbotránkozón összerándul. De Mitchnek is a hideg futkározik a hátán. Hiszen ezek pónilovaknak való nevek!

– Vagy mit szólnátok a Lakenhez? – veti fel tűnődőn. – Az csodaszép! Vagy legyen Rihanna?

– És ha valami karácsonyi hangzásúra keresztelnénk? – kotnyeleskedem bele sietve, nehogy folytassa. – Hiszen karácsonykor jött a világra! Lehetne Ivy, esetleg Joy. Vagy még jobb: Carol!

– Az eszed tokja, megvagy te húzatva, mutter?! – hangoskodik Chloe. Ezek szerint nem sikerült meggyőznöm.

– Legyen Cracker – javasolja Rick, de kórusban lehurrogjuk.

– Inkább Holly – veti közbe Mitch olyan határozottsággal, amilyent tőle nem tapasztaltam még. – Nekem a Holly tetszik. Mi több, nagyon tetszik a Holly!

– Elbájoló név! – lelkendezem. – Bűbájos! – S azzal ráutalón Rick bordái közé könyökölök.

– Hogyne – nyekken nagyot a férjem. – Szép. Modern, viszont nem túl…

…elfuserált, alighanem ezt a szót hagyja a levegőben lógni.

– Ünnepélyes, de nem hivalkodó – fontoskodom egy kicsit én is. – Emléket állítanánk neki, hogy a pici karácsonykor született.

– Aszondod? – Chloe kinyújtja a kezét, s én megadón átpasszolom neki a mocorgó nokedlit. – Mit szólsz, te csipás? Szeretnél Holly lenni?

Chloe kezei között a kisbaba gigantikus nyálbuborékot fúj.

A lányom felnevet.

– Szerintem ez azt jelenti, hogy igen.

Az ágyat körülállók kollektívája megkönnyebbülten felsóhajt.

– Elvileg a dokik holnap kidobnak – tudatja velünk Chloe. – Karácsonyi ebédre otthon leszek, ha minden klappol.

– Jaj de jó! Akkor neked is terítek!

– Jaden nálam alhat – jelentkezik Mitch. – Akkor reggel láthatnám, amint az ajándékokat kibontja. Csak mondjátok meg, mikorra vigyem vissza!

– Anyu – szól Chloe. – Ugye velünk ebédelhet Mitch?

– Hát már hogyne! Nem is kérdés!

Mitch elmosolyodik.

– Nagyszerű!

– Gyere csak, amikor jólesik! Kettő tájára főzöm meg az ebédet. – Ránézek az órámra. – Mi most itt hagyunk benneteket. Apád holnap reggel érted jön, csak írj neki SMS-t!

Búcsút intünk a kis Hollynak, Jadennek dupla adag puszit adunk. Majd kart karba öltve elindulunk Rickkel a kocsi felé.

– Te – töri meg a hallgatást Rick. – Mitch visszakerült a pikszisbe.

– Én is azt hiszem! De szorítsunk nekik azért továbbra is! – sóhajtok boldogan.

– De jó, hogy mindenki asztalhoz ülhet karácsonykor!

– Nem lesz kicsi a pulyka?

– A struccra gondolsz? Az aztán nem – bizonygatom. – Viszont krumplipucolásból érik az új világrekord!

Hatvanegyedik fejezet

Abban a percben, hogy a kórházból kilépünk, felhívom aput.
– Mi a helyzet anyuval? Jobban van már?

– Igen – tudósít apu. – Fönt van az emeleten és alszik, mint a bunda. – Már amennyire a bundák alszanak. – Ha nem bánod, itt maradnánk éjszakára, madárkám! Picit elhanyagoltam a lakást, kitakarítanék, ha már úgyis itt vagyok.

– Biztos? – Egyáltalán nem díjazom apu tervét. Ugyanis megszoktam, hogy a szüleim szem előtt vannak, tőlem mindössze néhány szobányi távolságra. – Izgulni fogok ám értetek!

– Azt ne! Nem lesz semmi zrí. Komolyan. Reggel korán visszaindulunk, hogy lássuk, amint Jaden kibontja az ajándékait. Azt én a világ minden kincséért sem szalasztanám el!

Óriási dolog, hogy Jaden az apjánál alszik, máskülönben az ajándékait már hajnali négykor bontogatni kezdené.

– Ricket értetek küldöm tíz órára – hagyom végül jóvá apu ott alvós ötletét. – Chloét is hazaküldik a kisbabájával.

– Mesés – mondja apu, s még a telefonon is áthallatszik, mennyire büszke.

– Hát ma este mi lesz veletek? Vigyek át nektek vacsit?

– Nem kell, mókuskám! – tiltakozik apu. – Kivettem már valamit a mélyhűtőből. Majd megmelegítem, ha jó anyád fölébred.

– Egészen biztos vagy benne?

– Persze! Rickkel végre kettesben tölthetsz egy csöndes estét. Holnap úgyis épp elég dolgod lesz.

Az bizony igaz.

– De ígérd meg, hogy telefonálsz, ha kell valami!

– Így görbüljek meg – felel apu, akinek a háttartása különben is éppen elég hanyag.

Leteszem. Ujjhegyeimet tovább bizsergetik az aggályok.

– Apu azt mondta, ott maradnak éjszakára.

– Semmi bajuk nem lesz – nyugtat Rick. – Öt percre vagyunk tőlük!

Mielőtt feljebb lépnék egy szintet sopánkodásban, beviharzik Tom.

– Cső, anyóca – üdvözöl udvariasan. – Már gurulok is tovább, partizni. – További magyarázkodás helyett Tom egészben elnyel egy lekváros hasét.

– És azt tudod-e, hogy holnap karácsony lesz? – kérdi Rick mély iróniával.

– Sejtem.

Magam is nyaggatni kezdem.

– Ugye ide jössz ebédre?

– Ja-ja. – Tom megpuszil. – Csak figyu, anyci, ne tegyél a fejemre papírcsákót, lécci! Iszonyat gáz! – Pedig én ragaszkodom ahhoz a hagyományhoz. – Mikorra jöjjek?

– Délre. – Úgy kalibrálom a dolgot, hogy Tom, a notórius késő, épp akkor essen be az ajtón, amikor a pulyka az asztalra kerül. – Nem alszol ma itthon?

– Bocs, de jobb ajánlatot kaptam – vigyorog Tom, elcsen egy újabb süteményt és gyorsan kihátrál, mielőtt Rick feje eldurranna.

Felmászik a lépcsőn, kettesével szedve a fokokat. Öt perccel később egy másik ingben ismét lejön. Elordítja magát, hogy „csákó-mákó!” végül bevágja maga mögött az ajtót.

– Agybajt kapok ettől a kölyöktől! – panaszkodik Rick a halántékát dörzsölgetve.

– Pszt! – emelem fel a tenyeremet. – Hallgasd csak! – Az összes zajforrás kihunyt körülöttünk. Méla kuss.

– Méla kuss – állapítja meg Rick csodálkozva. – Mikor is volt ilyen utoljára?

– Hát, számoljunk csak… a nyolcvanas évek vége felé, azt hiszem.

– Mindent elborító csendért én eddig a sufniba zárkóztam.

– Tudod te, mit jelent ez? – vonogatom pajkosan a szemöldökömet. Rick maflán bámul rám. – Miénk a ház ma estére! Csakis a kettőnké!

– És Pajtié – egészít ki Rick.

– És a Pajtié – visszhangozom. A kutya engedelmesen megjelenik, gondolván, hogy ha a nevét hallja, nyilván kaját kap, vagy sétálni viszik.

– Tyű – leheli a férjem áhítattal.

– Tyű bizony – helyeslek izgatottan. – Micsoda lehetőségek! Főzök egy finom vacsorát – szigorúan két személyre – aztán pedig még órákig csönd lesz és nyugalom! Megérdemeljük a sűrű hét után.

– De meg ám, nem vitás! – bólogat Rick.

Nem mondom ki hangosan, de hónapok – sőt évek – óta nem voltunk egyedül. Ezt okvetlenül ki kell használnunk! Na, majd teszek róla! Megmutatom Ricknek, hogy ha a családtól éjszakára megszabadulunk, még mindig képes vagyok szenvedélyt és spontaneitást csempészni hektikus életünkbe. Újra összerázódhatunk, házaspár gyanánt. Felidézhetjük a régi szép időket. A fejemben máris romantikus, gyertyafényes vacsorát tervezek. Lehet, hogy egy üveg pezsgő is kerül mellé. És jut eszembe, a Bruges-i kirándulásra becsomagolt szexi fehérneműk azóta is a fiók mélyén várják a bevetést. Ha marad még addig energiám, hát Ricket szép karácsonyi elő-ajándékban fogom részeltetni.

Hatvankettedik fejezet

Mint a mérgezett egér, úgy rohangásztam föl-alá az utóbbi pár órában. Felkészültem a karácsonyi roham összes várt és váratlan fordulatára, kellemes és kellemetlen meglepetésére. Na nem, ilyesmit mégse mondhatok, nem akarom kihívni magam ellen a sorsot. Mindösszesen békés, boldog karácsonyt szeretnék eltölteni a családom társaságában. Nem akarok vitákat, nem akarom, hogy Rick a tévé felaprításával fenyegetőzzön, mert az ismétlések már a könyökén jönnek ki. Mindenki legyen kedves a másikhoz, ne folyjon patakokban a vér, békét a világnak!

Vacsorára könnyű tésztaételt eszünk salátával, mivel holnaptól sorra fognak robbanni körülöttünk a kalóriabombák. Ezenkívül nem szeretném az egyetlen kimenődélutánom egészét főzőcskézéssel elszúrni. A Delia-féle rácsos lekvárost nem állt módomban megsütni; remélem, a kredencben van elég bolti hasé, hogy karácsony napján kitartson. Máskülönben még kiüt nálunk a végzetes haséválság! A pezsgő a frizsiderben hűl, én ellenben a kádban melegedem, komótosan, ráérősen. Végigborzongok az izgalomtól. Olyan, mintha randevút beszéltem volna meg Rickkel. Az ilyesmi inkább a David Beckham-félékre jellemző, nem a Chadwick Close mimózalelkű lakóira.

Megtörölközvén belebújok csini fehérneműmbe. Örömmel tapasztalom, hogy nem híztam ki, dacára az előző hetek hasé- és tortazabálási hullámának. Hirtelen eszembe ötlik, hogy a kandi tekintetek és matató ujjacskák elől a fiók hátuljába rejtve még ott lapul a szexi, vörös tollboa, a hozzáillő, bilincs nevű kényszerítő eszközzel együtt. Magamban nevetve a nyakam köré kanyarítom a boát, s belecsücsörítek a tükörbe. Meglehet, ez a legutolsó alkalom, hogy a játékos segédeszközöknek hasznát látjuk.

A testi szerelem vicces dolog huszonhét esztendőnyi házasság után. Nem úgy értve, hogy a térdünket csapkodjuk tőle. Máshogy vicces. Elvégre miként is lelhet az ember izgalmat és bujaságot egy testben, amelynek minden egyes részletét behatóan ismeri, mintha csak a sajátja volna? A rendszeres házasélet immár pusztán emlékek képében él velünk. Rick és én

örülünk, ha többé-kevésbé sértetlenül túléljük a munkás hétköznapokat. Az igavonáson túl minden egyéb erőfeszítés a prioritási listák legalsó regiszterében szomorkodik, beleértve a hancúrozást is. A fontosabb évfordulókat és a születésnapokat azért igyekszünk méltóképp megünnepelni, igaz, rendszeresen elcsúszunk velük egy-két hetet.

Amúgy nem mondhatnám, hogy Rickkel az ágyban valaha is vadmacskatempót diktáltunk volna. Kamaszkorunkban Rick kocsijának hátsó ülésén működtünk. Tom mindjárt azután megszületett, hogy összeházasodtunk. Chloe sem váratott sokáig magára. És mint köztudomású, a kisgyerekek előszeretettel beletipegnek a szenvedély virágoskertjébe. Emlékszem, akadt egy-két kínosabb tettenérés a részükről.

Visszamerengek: egyszer a tengerparton szerelmeskedtünk napszálltakor. Már nem emlékszem pontosan, hol, de senki se gondoljon a Maldív-szigetekre vagy a karibi térségre. Newquay környékén esett meg a dolog, még azelőtt, hogy olyan népszerű nyaralóhely lett. Azóta a strand fövenyét rendre összevissza okádják a kisgimnazista suhancok. Persze Rick már akkor is a homokot szapulta. Talán mert a gyerekek minduntalan üreget ástak, azután betemették zord atyjukat. Ami engem illet, én nagy örömet leltem abban, hogy Rick oldalán beleálltam a hullámverésbe. Úgy éreztem magam, mint Deborah Kerr, a *Most és mindörökké* című klasszikus romantikus film sztárja. Kerr partnerének, Burt Lancasternek azonban tudtommal egyetlen rossz szava sem volt a homokra.

Mostanra már pontosan tudom, hogy Rick mikor igényli a szexet. Lefekvés előtt ilyenkor mindig letusol és megborotválkozik. Fiatalabb korunkban beomlottunk az ágyba, nem törődtünk se lehelettel, se borostával. Nem érdekelt, ha a sminkem elkenődött, illetve ha a villany égve maradt.

De hát a világ változik, nemdebár? A szenvedély egyre halkul, ahogy az évek elzúgnak fölöttünk. Talán a tollboa majd felcsiklandozza bennünk a vágyat, éjfélig bezárólag. Akkor aztán villany leolt, holnap reggeltől karácsonyi téboly lesz. Miután Rickkel a fél életünket együtt húztuk le, még örülhetünk, hogy vágyat érzünk egymás iránt. Végkifejlet csak nagyritkán jön össze.

Felveszek még egy dögös ruhát és egy tűsarkút is, hogy a

csábfelszerelésemet teljessé tegyem. Összeszedegetem a konyhában fellelhető összes gyertyát, beleértve a száz darab IKEA-s mécsest is, és körberakosgatom őket a szobában. Sorra meggyújtom őket. Eközben Rick hazaér a kutyasétáltatásból.

– Ezer poroltó! – szörnyülködik, amikor belép. – Romantikus vacsoráról volt szó, nem lakástűzről!

– Ne fanyalogj! Hangulatot teremtek.

– Helyes! – dörzsölgeti a tenyerét Rick. – Akkor én lezuhanyozom és megborotválkozom, ha megengeded.

– Tíz perced van. Addig odateszem a tésztát.

Rick a derekamra fűzi a kezét, s magához ölel.

– Díjazom az ötletet! Kár, hogy olyan ritkán jön össze.

Ritkán? Szinte soha, ám ezt inkább nem kottyantom ki a számon.

Hatvanharmadik fejezet

A sütő csilingel egyet, én pedig felkiabálok az emeletre: – Kész a vacsi!

Rick másodpercekkel később megjelenik a konyhában. Csinos farmert húzott, patyolattiszta fehér inggel.

– Szívdöglesztő vagy – udvarolok neki.

– Tudtam én, hogy elnyerem a tetszésed!

Nem vagyok hajlandó elhinni, hogy Ricknek viszonya van. A gyakori, titokzatos SMS-eken kívül Rick egyetlen cselekedete sem sejteti, hogy más lenne, mint amilyennek az elmúlt huszonhét évben megszoktam. Szilárd lelkületű, törődő, zsémbes és kiállhatatlan, mint amilyen mindig is volt. Talán az én készülékemben van a hiba. Sebaj, ha a férjem félrelépést fontolgat, hát ma éjjel bebizonyítom neki, hogy nemcsak enyhén paranoiás vagyok, hanem elképesztően dögös is! Besuvasztva a többi praktikus tulajdonságom mellé.

Míg a tésztát tálalom, Rick felbontja a pezsgőt. Nem tartozunk azok közé, akik vödörszámra nyakalják a habzóbort, csak akkor veszünk, ha a Morrisonsban leárazzák. E piafajta rám kifejtett élettani hatása egyébiránt nem abban jelentkezik, hogy az asztal tetején táncolok tőle. Inkább elálmosít.

Rick, mintegy végszóra, elásítja magát.

– Bocs, drágám – énekeli. – Kemény volt ez a pár hónap. Már alig várom a szünidőt.

Normál esetben Rick utálja a karácsonyi pangást a cég üzletmenetében, azonban az idén ő is igényli a lazítást. Más kérdés, hogy egy újszülöttel a házban mennyire lesz képes felüdülni. Lelki szemeimmel látom, hogy az első adandó alkalommal önkéntes számőzetésbe vonul a sufniba.

Felteszek egy kis könnyűzenét – ezúttal nem karácsonyi muzsikát, hanem Adele-t – azután kellemesen megvacsorázunk. Tereferélünk, nevetgélünk, elújságoljuk egymásnak a híreket. A rendszeres eszmecserét tengernyi teendőnk fájdalmasan hátráltatja. Elmesélem például, hogy felhívtam a kórházat, és mindent rendben találtam Chloe és a kislánya körül. Alig várom, hogy holnap hazajöjjenek! Az lesz a legeslegszebb karácsonyi

meglepetés!

Miután az edényeket behánytuk a mosogatógépbe, átviszünk egy üveg tojáslikőrt a nappaliba. Rick ezt az italt – elmésen – anyóslikőrnek hívja, mert a legnagyobb fogyasztó a családban anyu. A nappali felületeit is teleraktam gyertyákkal, a pislákoló fények romantikusan visszatükröződnek a karácsonyfadíszekről.

– Még mindig nem hiszem el, hogy egyedül vagyunk itthon – jegyzi meg Rick hitetlenkedve. – Paradicsomi állapot!

Rohanós egy nap volt ez a mai, így én is elfojtok egy ásítást.

– Maga az Édenkert.

Összesimulunk a díványon. Mindkettőnknek kitöltök annyi nedűt, hogy az legalább egy fészekalja tojásból készült.

– Valójában nem a kedvencem a tojáslikőr – vallja be Rick.

– De most van karácsony – mutatok rá. Ami engem illet, én sem szeretem túlzottan, de egy évben egyszer kibírom. Kiváltképp a beteges, sárgás színe visszataszító. Bagolytakony.

– Na ja, nekem nyolc. – Rick vállat von. Megiszunk egy-két pohár ragacsos itókát. Utána versenyt fintorgunk, húzzuk az orrunkat.

– Te, ezzel vallatni lehetne – állapítja meg Rick. – Iszunk még egyet?

– Miért is ne?

Rick újra kitölt egy-egy adagot az üvegből. A második kör már nem annyira irtózatos.

– Hmm – hümmög Rick. – Kezdem megszeretni. Azt hallottam róla, hogy szerelmi bájital.

– Már hogy a tojáslikőr?

– Ühüm. – Rick odahajol, és alaposan megcsókol. – Na, látod!? Kezdi kifejteni áldásos hatását.

Kuncogva visszacsókolom. Azután iszunk még egy kört. Kisvártatva már egymáson heverünk a díványon, és úgy nyaljuk-faljuk egymást, akárcsak a tinédzserek. Ha ezt a tojáslikőr teszi velünk, úgy sok szeretettel csókoltatom a tyúkokat!

– Nem akarjuk itt hagyni a többieket? – súgja Rick a nyakamba, miközben végigcirógat a kezével. – Elmegyünk valahová, messze-messze, és veszünk magunknak egy garzont!

– Mmm – ízlelgetem az ötletet – Jól hangzik!

Kigombolom Rick ingét, s megcsókolom a mellkasát. A szőrzetbe arrafelé már ősz szálak vegyültek, de az izmok még kidomborodnak a soksok fizikai munkától. Rick mellkasának minden négyzetcentiméterét különkülön szeretem, sihederkorától kezdve.

A férjem lehúzza rajtam a cipzárt, majd asszisztál a ruhám lefejtésében. Megdöbben, amikor rálel alatta a csini fehérneműre.

– Ejha – gusztál. – Dögös cicababa vagy, drágám!

– Ha! És még nem is láttál mindent! – vetem oda Mae West modorában. Hátranyúlok, és a díványpárna mögötti rejtekodúmból – csiribí-csiribá – elővarázsolom a piros tollboát és a bolyhos bilincset.

Rick öblösen felkacag.

– Mi a szösz!

Rekordidő alatt lenyúzza magáról az összes ruhát – beleértve a zoknit is, pedig attól nem szívesen válik meg – és másodperceken belül már ott hempergőzünk a nappali szőnyegén.

Ez csuda klassz! Ősidők óta nem volt részünk ilyen mulatságban.

– Na, megállj csak, nyulacska – szól Rick. – Letartóztatlak!

Magához húz a tollboával. Egy pillanat, és az egyik csuklómon kattan a bilincs.

Életem során még soha nem alkalmaztak rajtam fizikai kényszert. Végigborzongok az izgalomtól. Hajdanán voltak olyan fantáziáim, hogy Rick gúzsba köt, és egy selyemsálat tesz a szememre, de aztán sohasem valósult meg a dolog. Bizony, ebben most van némi reszkír.

Igyekszem elterelni a gondolataimat arról, hogy ideje lenne kicserélni a szőnyeget itt, a nappaliban, illetve hogy milyen kényelmes az ágyunk a padlóhoz képest. Rick eközben a dohányzóasztal lábához bilincsel. Jót vihogunk rajta.

– Hülyén érzem magam!

– Nem inkább szexisnek? – érdeklődik Rick.

– Ilyesmit nem szoktunk csinálni!

Rick elvigyorodik.

– Hát nem. De csak várj, egykettőre a helyzet magaslatára emelkedünk!

S azzal szerelmeskedünk egyet a padlón, egy szál bilincsben és

tollboában. Inkább vicces az egész, semmint fülledten erotikus. Sokat nevetünk, ami tök jó. Szenvedélyesek vagyunk, amennyire tőlünk telik; erre az estére még sokáig emlékezni fogunk.

Nem sokkal ezután még boldogan élvezem a testem bágyadt bizsergését. Rick mellettem fekszik elnyúlva, én pedig egyre csak ásítozom. Jaj, istenkém, muszáj ágyba kerülnöm, holnap korán kell kezdenem. A pulyka olyan hatalmas, hogy reggel az első dolgom lesz betolni a sütőbe. Azt hiszem, a combocskákat a sütő külön polcán fogom megsütni. Kicsit eltöprengek a különféle főzési praktikákon, ámde hamar észreveszem, hogy nem érzem a karomat. Elfeledkeztem róla, hogy mindkét, a tarkóm alá polcolt csuklóm még mindig az asztal lábához van bilincselve. – Rick – mormolom oda a férjemnek. – Szedd le rólam a bilincset! Megmacskásodik a kezem!

Rick egy horkanással felel.

– Rick! – próbálom erélyesebben. – Ugye nem aludtál el?

Újabb horkanás.

Megbökdösöm a térdemmel.

– Rick! Ébredj!

Hiába, csak hozzám bújik.

– Anyám borogass – motyogom. – Most akkor egész éjszakára ide leszek láncolva? – Hiszen tudom, ha Rick egyszer elalszik, ágyút lehet sütögetni a füle mellett.

Megpróbálom felemelni a dohányzóasztalt, hogy a lábáról leakasszam magam. Csakhogy az asztal túl nehéz, ráadásul lehetetlen szögben is fekszem. Ez az egyetlen bútordarab az egész lakásban, amelyikre nem sajnáltuk a pénzt, ezért a készítők sem spórolták ki belőle az anyagot. Sajátos, hosszadalmas talajtáncba kezdek: jobbra-balra kifordulva vergődöm, időnként pedig jól beletérdelek Rick valamelyik testtájába. Hiába, a férjem úgy alszik, mint akit fejbe vertek. Attól nem lesz jobb, ha még fejbe is rúgom. Taktikát váltok. Kígyó módra igyekszem elvékonyítani magam a csuklómnál. Nem könnyű művelet, tekintve, hogy házimunkában edzett kacsókkal rendelkezem. Végül egy furfangos csavarintással kiszabadítom az egyik kezem. Hurrá! Rick gyanútlanul tovább alszik. Nagy mázli, hogy ezek a bilincsek nem túlzottan szorosak. Alkalmazni kezdem a

kipróbált metódust a másik kezemen, ekkor azonban hallom, hogy fordul odakint a kulcs a zárban, és vidám röhögcsélés közepette az előszobába lép valami társaság.

– Na ne! Jaj, neee! – Gyorsan magam elé kapom a tollboát. Ugyanabban a pillanatban feltárul a nappali ajtaja.

Nem is tudom, ki üvölt fel először, Tom vagy én.

– ÁÁÁÁ!!! – sikoltozik a fiam. – ÁÁÁÁ! Mit műveltek?

Szerintem ezüsttálcán kínálja magát a válasz. Tom meg aztán pláne kitalálhatná, a maga kicsapongó előéletével.

A tetejébe még nincs is egyedül, idecsődítette vagy fél tucat haverját. Bulizni, gondolom. Amikor a fiacskám legelőször felkukorékolt, persze mindahányan odasereglettek körénk. Tom nemigen tudta megakadályozni, hogy meglássanak anyaszült meztelenül, félig a dohányzóasztalhoz bilincselve.

A nagy ribillióra Rick is feleszmél. Elkéstél vele, galambom!

– Mi a fészkes fene folyik itt?

Rick felül, és a szemét dörzsölgeti. Igen ám, csakhogy ezáltal kikerülök jótékony takarásából. Ezért úgy ügyeskedem, hogy a tollboát nagykabát-méretűre teregessem szét. Hiábavaló próbálkozás.

– Kifolyik a szemem! – jajveszékel Tom. – A szüleim vagytok! Ez annyira gusztustalan!

Rick elbődül:

– Csukd már be azt a rohadt ajtót! – Eközben hasztalan igyekszik takargatni a takargatnivalóját. – És ne bámészkodj tovább, az isten szerelmére!

– De ez olyan, mint egy autóbaleset – magyarázza Tom. – Félrenéznék, csak éppen nem megy. Azt se tudtam, hogy még űzitek az ipart. Pláne hogy így!

Tom haverjai nem bírnak magukkal, pukkadoznak. Érzem, hogy a vörös tollboa elhalványodik az arcszínemhez képest.

– Kívül tágasabb, Tom! – zargatom kifelé a fiamat. – Légy szíves, menj!

Tom durcásan kivonul, majd a lakást is elhagyja haveri körével együtt.

Rick felém fordul. A tekintetünk találkozik. Tucatnyi érzelem fut át az arcunkon – van abban ijedtség, borzalom, zavarodottság, minden. El sem

hiszem, hogy a saját fiam ebben a kompromittáló helyzetben látott bennünket! Fordított esetre bezzeg bőven tudok példákat sorolni.

– Na, drágám, milyen volt? – kérdezi Rick hirtelen.

Válasz helyett mindkettőnkből előbuggyan a görcsös kacagás. Valószínűleg meg is ölelnénk egymást, ha nem lenne még mindig rajtam ez a fránya, buta bilincs!

Hatvannegyedik fejezet

Soha többé nem iszom tojáslikőrt! És soha többé nem fogok a nappali szőnyegén kufircolni.

Rickkel a konyhában teázunk, egy kiadós, migrénes fejfájás küszöbén. A gyertyákat elfújtuk, a boát-bilincset eldugtuk. Már nem érezzük magunkat virgoncnak, csak szimplán hülyének. Ültünkben mégis fogjuk egymás kezét. Nem történt tragédia. Annyi szent, hogy ez az éjszaka örök emlék marad! És nemcsak nekünk, Tomnak is.

Mindketten fürdőköpenyben ücsörgünk, lefekvésre készen. Gondoltam rá, hogy elmegyek éjféli misére apuval és anyuval. Sajnos azt már lekéstük. Nem mintha mélyen vallásosak lennénk, csak a templom meseszép így karácsony éjjel! Az összes ismerősünk elzarándokol oda ilyenkor. Fájdalmamat csak tovább súlyosbítja, hogy az egyházi nőegylet kiváló lekváros haséval kedveskedik az egybegyűlteknek.

Most, hogy romantikus esténk a végéhez közeledik, átpörgetem az agyamban a holnapi teendőket.

Rick a sufnija felé biccent.

– Mi a véleményed az új égőkről?

– Gyönyörűek! – Az igazat megvallva úgy néz ki tőlük a sufni, mint a Mikulás exhibicionista kisöccsének követségi rezidenciája. – Nagyon ünnepi jellegű lett a fészered!

– Csak kár, hogy Neil Harrison nem láthatja.

Javasolhatnám, hogy a kedves szomszédot fizessük be egy holdbéli utazásra, és akkor a Kínai Nagy Fallal együtt ezt az objektumot is megcsodálhatná. Viszont ahogy bámészkodom kifelé, ismét meglátom a rejtélyes, suhanó árnyat.

– Rick! Valaki bement a sufnidba! – A tarkómon égnek áll a szőr. – Láttam, amint kinyílik az ajtó.

Férjem egy szemvillanás alatt a talpán terem. Végigsöpör a konyhán, feltépi az ajtót, és úgy, ahogy van, papucsban és pizsamában kirobog a kertbe.

– Hé – kiáltja, amint a gyepen átcsörtet. – Hé, maga! Mit keres a sufnimban?

Ott hagyom a teámat, s Pajtival a sarkamban én is kiszaladok. Pajti lelkesen csahol, csóválja a farkát, ahogy az a magafajta, különlegesen képzett őrző-védő kutyáknál illik.

Kivágódik a fészer ajtaja. Előpattan mögüle egy sötét figura, s elporzik a kerítés irányába. Nem látni az arcát, kámzsa van a fején. Akárki is az, menekülni próbál.

Ezúttal Rick nem hagyja magát lerázni: üldözőbe veszi az alakot, ide-oda csúszkálva és káromkodva. Pajti vidáman ugat és szökdécsel.

A fickó felmászik a kerítésre, azonban Rick vakmerőn utána veti magát, s a lábszáránál fogva lerángatja a földre.

Szívem a torkomban dobog. Hátha kése vagy bokszere van a behatolónak? Elképzelhető, hogy narkós, és be van lőve. Na meg ki tudja, ott a kerítés túloldalán leselkedhet még vagy hat bűntársa!

A kertilak-sértő a földre terül. Rick ráül ellenfelére, és csak zihál egy darabig.

– Mit keresett a sufnimban? – kérdi harsogva Rick. – Nincs odabenn semmi! – Közben én is odaérkezem, s letérdelek Rick mellé. Épp akkor kerül le a delikvens fejéről a csuklya. Rick szeme kimered, köpni-nyelni nem tud. Pajti kihasználja az alkalmat, és sebtében összenyalogatja a fickó képét.

A férjem tátott szájjal odafordul hozzám. A meglepetéstől szóhoz se jut.

– Merak? – hebegem. – Maga meg hogy kerül ide?

Hatvanötödik fejezet

Visszaülünk a konyhaasztalhoz. Iszunk még egy csésze teát, sok-sok keksszel körítve. Vagy egy talicska cukor kell az eldurrant agy regenerálódásához. Pajti se marad ki a jóból.

Merak lehorgasztott kobakkal gunnyaszt a székén.

– Ne haragudjon, Rick!

A férjem szétdúlja önnön bozontos üstökét, hátha úgy jobban a fejébe fér ez az egész.

– Te a sufnimban laksz? Az én sufnimban?

– Igen.

– Már úgy érted, hogy benne laksz?

A nagy sokkhatástól Rick felfogása lelassult egy pöttyöt.

– De miért?

Merak beleszürcsöl a teába és megköszörüli a torkát.

– Tudom, hogy rosszat tettem. De a városban még egy kis szobát is nagyon drága kibérelni. Minden héten pénzt küldök haza Lengyelországba. A családom szegény. És nagyon kényelmes a fészere.

– Tehát akkor benne laksz?

Megfogom Rick kezét.

– Ezt már átvettük, ha jól emlékszem.

– El se hiszem – tanúskodik Rick. – Nem fizetlek meg eléggé?

– De igen. Csakhogy a pénz ideát nem sokat ér.

– Nekem mondod? – legyint Rick.

– Jaj, Merak! – szólok közbe. – Azt hittem, hogy él és virul, közben mindvégig itt nyomorgott az orrunk előtt!

– Nana, az én fészeremben nem nyomorog senki! – méltatlankodik Rick.

– De akkor sem ideális – vélekedem. – Mégsem alhat nyugágyban az, aki nap nap után fizikai munkát végez!

– Tűrhető – mondja Merak félszegen.

– De a tűrhető az nem elégséges – vitatkozom tovább. – Azt akarom, hogy jól és kényelmesen éljen!

Merak arca még a szokásosnál is komolyabb kifejezést ölt.

– Nem akarom elveszíteni az állásom.

– Amiatt ne fájjon a fejed, kishaver – szól Rick. – Csak hát, hallod, az eszem megáll, hogy nem tudtunk erről! Hogyan jutottál be egyáltalán?

Merak sápadt arca bíborba öltözik.

– Elvettem a pótkulcsot a fiókból. – Bűntudatosan a szóban forgó fiókra pillant.

Aha. Pofonegyszerű. Ennyit a Joyce család biztonsági óvintézkedéseiről! A kulcs eltűnt anélkül, hogy bárkinek is feltűnt volna.

– Azt hittük, betörővel van dolgunk – ismerteti paranoid hiedelemvilágunkat Rick.

– Bocsánat.

– Nem, én kérek bocsánatot! Nem helyes, hogy ilyesmire kellett vetemedned! Zuhanyozni hol szoktál? És vécézni? Hát enni?

– A kocsmában, ahol dolgozom, a főnök megengedi, hogy lezuhanyozzam. Nyilvános illemhely van a városban, enni pedig, hát… – és esdeklőn rám hunyorít – …általában itt szoktam.

– Egyvalaminek legalább örülhetek – jelentem ki.

– Az albérletem elúszott – folytatja Merak. – A tulaj azt mondta, hogy többért is ki tudja adni. Viszont a kauciómat megtartotta. Ronda egy gazember.

– Miért nem fenyítetted meg az orosz maffiával?

– Mert ő csakugyan orosz maffiózó – sóhajt Merak. – Nem hiányzik, hogy eltöresse a lábam. A pénzem odalett, újabb albérletet pedig kaució nélkül lehetetlen kivenni. Anyukámnak hat gyereke van. Apukám réges-rég nem él. Én vagyok a legidősebb, segítenem kell az otthoniaknak. Ezért is jöttem Angliába, keményen dolgozni a családomra. Hogy is költhetném el a pénzt, ha nekik nagyobb szükségük van rá?

– De hát miért nem fordultál hozzám, arany fiam? Szólhattál volna, hogy nincs fedél a fejed fölött!

– Mindketten rengeteget segítettek már így is – feleli Merak. – Nem akartam a terhükre lenni. Azt gondoltam, elalszom a fészerben, amíg pénzem nem lesz.

Rick szomorúan ingatja a fejét.

– Maga már szinte családtag – szólok, s Rickre sandítok közben. Elértvén, hova akarok kilyukadni, a férjem szórakozottan rábólint. – Pártfogásunkba vesszük.

– Köszönöm, Juliet.

– Gyanítom, hogy nem látogat haza karácsonykor.

Merak vállat von.

– A repülőjegy túl sokba kerül.

– Ma éjjelre nálunk marad, holnap pedig karácsonyozzon velünk!

A fiú sápadt, ünnepélyes arca hatalmas mosolyra húzódik.

– Komolyan?

– Hát persze! Más megoldásról hallani sem akarok! Hetek óta azzal nyúzom Ricket, hogy szedje ki magából, mit csinál karácsonykor!

– Akkor nem dühösek?

– Csak amiatt vagyunk morcosak, hogy nem említette, mennyire rosszul megy a sora!

– Mindketten olyan jók hozzám!

– Halljam, ugye nálunk marad karácsonyra?

Merak szemérmesen mosolyog.

– Szíves-örömest!

– Akkor ez túl van tárgyalva.

Merak odajön hozzám, és átölel.

– Nagyon kedvesnek tetszik lenni…

– Anyukám szobájában elalhat. – Vagy üres most a vendégszoba? Atyavilág, nem is tudom hirtelen! Lassan kataszteri nyilvántartást kell vezetnem. Legjobb lesz, ha fölmegyek és áthúzom az ágyat. – Holnap kifundálunk valami végleges megoldást. A fészert felejtse el, kap egy rendes szobát!

Merak szeme fölcsillan.

– Igazán?

A srác annyira örül, hogy a könnyem is kicsordul tőle.

– Abszolúte!

Rick hátba veregeti a fiút.

– És micsoda példás rendet tartottál a sufnimban! Ezt már szeretem, Merak! Előléptetlek táborfészernaggyá, kitüntetéssel!

Mindketten falrengető hahotázásban törnek ki. Jóleső érzés ilyen vidámnak látni őket. Jaj, el ne felejtsem, hogy holnap még egy éhes szájat kell jóllakatnom, ezért plusz adag krumplit kell pucoljak!

Hatvanhatodik fejezet

Merak elvonul anyu szobájába. Pajtit éjjelre a mosókonyhába zárom. Szegénykém meg is sértődik, de nem tehetek egyebet: a pulykát a konyhaasztalra tettem, hogy kiolvadjon, és nem szeretném, ha Pajtika az éjszaka leple alatt orvul belékóstolna.

Majdnem két óra van már, majd leragad a szemem a fáradtságtól. Hallottam valahol, hogy egyes házaspárok későn kelnek karácsony napján, ráérősen sétálnak egyet a hóban, azután ebéd előtt áldomást isznak a szomszéddal. Még nassolnak is hozzá. Na hiszen! Ami engem illet, én hatkor kitámolygok a tűzhely mellé, hogy minden készen legyen, mire a sáskahad becsönget. Úgy néz ki, idén pár éhes szájjal több lesz. Belefér. Az adagokkal amúgy is szeretem magam elgaloppírozni. Az a pulyka is akkora, mint egy búbos kemence; már a tavalyi se fért bele a sütőbe.

– Mindent bezártam – jelenti Rick, s átkarolja a derekamat. – Hajcsizunk?

– Én már alig állok a lábamon!

– Ritka szórakoztató egy este volt, mi tagadás – összegzi a tényállást Rick.

– Az már igaz, de nem hittem volna, hogy mi leszünk a fő attrakció!

– Én sem.

– Jut eszembe…

Rick értetlenkedik egy sort, amikor a hűtőből előkaparok egy sárgarépát. Végre leesik nála a tantusz. Errefelé a Jézuska nem kézbesít ajándékot; alvállalkozója a Mikulás, aki rénszarvas-vontatással közlekedik. A rénszarvas pedig köztudottan nem veti meg a zamatos sárgarépát. – Kitöltsem a sherryt? – kérdi Rick. Ez már a Mikulásnak lesz, hogy ki ne száradjon a torka.

Némán bólintok, és tányérra rakok egy lekváros hasét.

A nappaliban megkerüljük a fényárban úszó karácsonyfát. Alatta tekintélyes kupac ajándék várja a holnapot. Odateszem a sütit és a répát a kandallópárkányra. Rick lerakja melléjük a poharat.

– Csak meg ne szondáztassák az öreget – élcelődik.

– Azóta őrizzük ezt a hagyományt, hogy a gyerekek megszülettek. – Átfogjuk egymás vállát, és csak állunk, meghitten, egymás mellett. – Szerinted ők is megteszik majd a gyerekeikért?

– Chloe biztosan nem! – nyilvánítjuk ki uniszónóban.

Felnevetek.

– Remélem, szeretni fogja ezt az új kisbabát…

– Persze hogy! – csitítja el kételyemet Rick. – És mi is itt leszünk neki.

– Te, hogy álljunk ki holnap Tom elé?

– Mint a jegenyefa! Végre megtanulta, milyen nekünk, ha mi kapjuk rajta őt.

– Azért vicces volt – jegyzem meg.

– Ugye tudod, hogy ezt sose mossuk le magunkról – szólal meg Rick fásultan.

– Nem is nagyon akarnám lemosni. Valahol imponál, hogy Chadwick Close-ban mi vagyunk az élcsapat picsipacsiból!

– Ez a szó nem hiszem, hogy szerepel az értelmező szótárban. – Rick közelebb húz magához. – Szeretlek, Joyce néne!

– Tényleg?

– Még jó! Mert mit is kívánhatnék még? Szép feleségem és csodálatos családom van. Vagy olyasmi.

– És boldog is vagy?

– Nagyon.

El kell végre fogadnom, hogy azok a titokzatos üzenetek, bárkitől érkeznek is, ártatlan természetűek, és nem fenyegetik a kapcsolatunkat. Rick szeret engem. Bíznom kell benne.

– Én is szeretlek.

– Ki tudja, holnap micsoda kalamajkák várnak ránk? Ha a sok lótásban-futásban esetleg elfeledkeznék róla, Juliet, előre is boldog karácsonyt kívánok!

– Boldog karácsonyt, Rick!

– Hűha! – kiált fel Rick ripacskodón megjátszott döbbenettel. – Idess, mit találtam! – Azzal a háta mögül elővarázsol egy fagyöngycsokrot. A bejárati ajtó fölül csente le.

A fejem fölé tartja, és – noha az éves romantikázós keretet már kimerítettük – töretlen hevülettel megcsókol.

Hatvanhetedik fejezet

Felvirrad karácsony reggele. A kakasokkal kelek, bár szerintem ez üres frázis: a legtöbb kakas ilyentájt szokott a másik oldalára fordulni a baromfiágyikóban.

Rick is talpon van már. Leamputálta a pulyka virgácsait, és még így is csak nagy üggyel-bajjal sikerült besuszterolnunk őkelmét a sütőbe. Ami a szárnyas jelenlegi állapotát illeti: sül.

Rick és Merak behozta az inkriminált ebédlőasztalt a garázsból. Rehabilitációs próbaidőre a nappali sarkában fogjuk tartani, állandó megfigyelés alatt. Betoldottuk a középső, kivehetős deszkáját. A család még így is csak szűköcskén fér majd köréje, a Mitch-csel és Merakkal kiegészült létszámban.

– Kellünk még? – kérdi Rick.

– Nem hiszem.

– Merak segíteni fog, ha szükség van rá, ugye, arany apám?

– Ez csak természetes – szól fennkölten a mindig készséges Merak.

– Megyek, elhozom Chloét. Minél hamarabb itthon van, annál jobb. – Azzal Rick elindul a kórházba. Chloe már pitymallatkor SMS-t küldött, hogy tízkor kiengedik. Úgy vélem, hogy a kórházak igyekeznek mindenkitől megszabadulni az ünnepekre. Mindegy, az a lényeg, hogy Chloe és a baba jól van. Rickhez hasonlóan én is alig várom, hogy hazaérkezzenek.

Merakkal a mosogató mellett belemerülünk a zöldségpucolás határtalan izgalmaiba. Megtanítom, hogyan kell kis keresztet vágni a kelbimbó aljába, hogy az rendesen megpuhuljon. Merak módszeresen el is sajátítja, és zokszó nélkül együttműködik.

Míg az ő keze jár, megterítek. Előveszem a legfinomabb porcelánt, a kristálypoharakat és az ezüstözött étkészletet; ezeket egész évben eszi a por, úgyhogy átdörgölöm valamennyit. Azután legyező alakba hajtogatom a piros damasztszalvétákat, a poharakra pedig egytől-egyig csillagos lamettákat applikálok. Még Pajti nyakörvére is jut, aki – vesztére – betért a nappaliba, megnézni, mi merre meddig. Kis kíváncsi. De azért büszke képet

vág ünnepi felszereléséhez, s peckesen kiléptet.

Amikor elkészülök, kicsempészek egy ajándékot a karácsonyfa alól. Tomnak két inget vettem, de untig elég lesz neki egy is. Felosonok a lépcsőn, Merak nevére kiállítok egy új cédulát, majd visszahelyezem a csomagot a zöldövezeti rejtekbe. Minthogy Rick végül megadta Meraknak a karácsonyi prémiumot, nem készültem neki ajándékkal. Viszont nem akarom, hogy kimaradjon a testületi ajándékbontogatásból. Kegyetlenség lenne.

A konyhába kiérve látom ám, hogy Merakot már-már maga alá temeti a sok megpucolt gezemice.

– Ez aztán az élmunkás tempó, Merak!

– Köszönöm!

– Karácsonyi dalokkal még tovább fokozhatjuk a munkakedvet. – Térülök-fordulok; nemsokára együtt fújjuk Wham-mel a *Last Christmas*t, mialatt megtisztítunk egy újabb zsák krumplit.

Megszólal az ajtócsengő. Beletörlöm a kezem a kötényembe, hogy megnézzem, ki az. Odakint egy verébszerű, apró nőszemély ácsorog két esetlen kiskamasz társaságában. Thaiföldről származhatnak, valahonnan Thaiföldről. A lány jajvörös, bőrből készült miniszoknyát visel, mélyen dekoltált blúzt, valamint olyan toronymagas sarkú cipőt, hogy nem is értem, miként tud egyáltalán állni benne, nemhogy járni. Meglehetősen kiélt arcú teremtés.

– Helló – köszönt vonatfüttyre emlékeztető hangon. – Örvendek!

– Jó napot.

Köszönésemre a nő legott el is kezd befelé tipegni, nem untat vele, ki fiaborja.

– Nagyon szép a házatok! Na, gyertek, gyertek! – invitálja beljebb két fiát, akik pofákat vágva követik.

– No, hát, izé…

– Mali vagyok. Még nem ismerjük egymást.

– Nem – hagyom rá. – Éppenséggel tényleg nem.

– Tom már nagyon sokat mesélt rólad.

Vagy úgy, szóval Tom!

– Tom, attól tartok, házon kívül van.

– Tudom én – veti oda foghegyről ez a Mali névre hallgató kiégett egzotikum, miközben a kabátot hámozza le magáról. – Írt nekem üzit. Mindjárt itt lesz.

– Ahá… jó.

A hölgyemény lazán lehajítja kabátját a lépcsőre. Alighanem maradni óhajt, ezért megadón beakasztom a ruhadarabot a szekrénybe.

– Na, gyertek, gyertek – szól ismét a fiúkra, akik további változatos pofavágások közepette ugyancsak levetkőzik magukról a felsőruházatot.

– Tom mondta, hogy érezzem magam otthon – tudatja a jövevény.

– Vagy úgy! – Láthatólag szaván fogja a fiamat. – És kik ezek a tüneményes lurkók?

A nő értetlenül mered rám egy percig. Végül rájön, hogy a fiai felől érdeklődöm.

– Ő Niran, ő pedig Kamol. Köszönjetek szépen!

De nem köszönnek szépen. Igaz, csúnyán sem.

– Örülök nektek, fiúk – töröm meg az odvas csendet. Válasz helyett enyhén megvető pillantásokat kapok, ezért sietve a nappali felé menekülök. – Hozhatok nektek inni? Teát esetleg?

– Fehérbort – adja le a rendelését Mali. – De ne túl szárazat!

– Meglesz.

– Benyomom a tévét a fiúknak.

– Tessék csak.

– Na, gyertek, gyertek – vakkantja oda Mali a már ismerős ukázt dacos gyerekeinek. – Nézzetek tévét!

A konyhából tárcsázom Tomot, aki valami csoda folytán fel is veszi a telefonját.

– Hol vagy?

– Hosszú, anyóca.

– Ide hallgass, vár rád itt egy fiatal hölgy két gyerekkel.

– Ja persze, vágom! Amint tudok, megyek.

– De miért jöttek ide?

– Hát te mondtad, hogy mutassak már be valakit!

Jogos. Habár nem úgy gondoltam, hogy az illető karácsonykor fog idetoppanni két nyurga siheder társaságában.

– Ő a barátnőd?

– Hááát – nyújtja el a válaszát sokatmondón Tom. – Afféle. – Na hiszen, nyilván felszedett egy újabb partnert, azzal van most, Maliról pedig nagyvonalúan elfeledkezett. Amúgy a nő vagy tíz évvel idősebb Tomnál, és két tizenéves gyereke van. Vajon annak ténye, hogy Tom meghívta őket hozzánk karácsonyra, azt jelentené, hogy komoly a szerelem kettejük között? Merem remélni, hogy nem, bár még csak öt perce ismerem ezt a nőt!

– És itt maradnak ebédre is?

– Aha.

Felesleges kérdés volt részemről, belátom.

– Szólhattál volna. – Sőt, uram bocsá', fogadhattad is volna őket, de ezt nem teszem hozzá hangosan.

– Lazulj már el – int Tom. – Úgyis mindig annyi kaja van, hárommal több vagy kevesebb, nem nagy vasziszdasz!

Mielőtt vitába szállhatnék vele, Tom nagy bevérzéssel lecsapja a kagylót. Mit lehessen csinálni? Pucoltatok Merakkal még egy porció krumplit, biztos, ami biztos.

Hatvannyolcadik fejezet

Rick kitolja a parkolóba Chloét, akinek a karjában ott szundikál mindennél becsesebb terhe: újszülött kislánya. Miután férjem kinyitja a kocsit, segít Chloénak felállni a tolószékből. A kocsi hátuljába Rick mózeskosarat szerelt, emberfeletti erőfeszítések árán. Kijött a gyakorlatból, Jaden régen volt már újszülött. Érdekes módon Rick idegesebb, mint amikor a saját gyerekeit vitte haza a kórházból.

Az ember az évtizedek során egyre jobban tisztába kerül a veszélyekkel, talán az élettapasztalata miatt. Fiatalon és bohón az élet még nem tűnik rögös útnak, maximum grillázsmorzsákban bukhatunk orra, és akkor is habos tortába érkezünk, gondolhatnók naivan. Aztán az élet bal- és jobbegyenesei eloszlatják a szivárványos tévhiteket. Rick, a vén róka reszketegen veszi tudomásul, hogy egy újabb batyunyi ártatlanság érkezett a rideg és kegyetlen világba.

Chloe megadón hagyja, hogy apja segítsen bekötni Hollyt a mózeskosárba. Világos, hogy még érzékeny és gyönge, az arca is püffedt, biztosan sírt. Chloe hathatós atyai támogatással a hátsó ülésre csusszan. Rick a vezetőülésből hátranyúlva megpaskolja a térdét. – Micsoda karácsonyi ajándékot viszünk mi most haza!

– Köszi, apuci – zizeg Chloe, és azonmód sírva fakad.

Na, gondolja magában Rick, hol van ilyenkor az asszony! Ez nem férfiaknak való mulatság.

– Ugyan, ugyan! – Rick hátratekeredik, s megöleli kislányát. – Minek bőgsz?

– Mitchnek kellene hazavinnie – szipog Chloe. – Úgy, hogy Jaden is vele van.

– Tudom – helyesel Rick roppant empátiával. – Tudom, tudom.

Hátba veregeti a lányát.

– Olyan egy tökkelütött vagyok – szögezi le Chloe könnyek között.

– Az. – Hátba veregetés kikapcs.

– Azt szeretném, ha újra egy család lennénk – teszi hozzá Chloe

szívszaggató nyöszörgéssel. Rick kétségbeesetten fogadkozik, hogy a fele fészerét is odaadja, csak teremjen itt az asszony! Hiába, az éppen krumplit hámoz egész angol honnak. – Én, Mitch, Jaden és Holly!

– Lehet még – szól Rick óvatosan. – De azért keményen meg kell ám dolgozni.

– Elég csak szeretni és kész, nem kell keményen dolgozni – ellenkezik Chloe.

– Marhaság, Chloe, te is tudod! Az élet nem csak játék és mese! A zöme favágás, amin túl kell esni. Pláne, hogy két gyereked is van. Mitch és te nem egy ideális világban szaladgáltok! – magyarázza Rick.

– Ti sem, mégis boldogok vagytok anyuval!

– Az se fenékig tejfel, nehogy azt hidd! Időnként csak vicsorogtunk egymásra, míg végül dűlőre jutottunk. – Rick nem szövi bele a felvilágosító leckébe, hogy egy ízben kis híján otthagyta az egész bagázst, annyira megterhelte a családos élet állandó nyomása. Arra sem tér ki, hogy pár éve egy régi udvarló majdnem elragadta tőle a hitvesét. Bizony, nem egy vihart átvészeltünk, de mindig megerősödve kerültünk ki belőlük. – Nem hagyhatsz ott csapot-papot, valahányszor egy kicsit beborul az ég! Mitch egyelőre visszavár, de ő se várhat örökké! Ha vissza akarod szerezni, neked kell megszenvedned érte!

Rick talán túlhangsúlyozta azt a szót, hogy „neked”. Nem ok nélkül, persze: Chloe nyakán keményfa fej ül. Jó lesz, ha tudatosul benne, hogy éppenséggel ő érezte fullasztónak a családi otthon melegét, nem Mitch.

– Mitch derék pasas – folytatja Rick, ha már egyszer belekezdett. Ez alkalommal Chloe még mintha figyelne is rá. – Nem minden bokorban terem ilyen fiú.

– Tudom – ismeri be szégyellősen Chloe.

– Mire hazaérünk, talán már ott lesz, Jadennel együtt.

Chloe arca felderül.

– Azt mondod?

– Szinte biztos! Mehetünk? Mit gondolsz, van élet a parkolón túl?

Chloe megkockáztat egy vérszegény mosolyt.

– Mehetünk. – Ahogy Rick rükvercbe kapcsol, Chloe megérinti a karját. – Köszi, apu. A múltkorit is, meg mindent.

– Szívesen, te maki.

– Te vagy a legjobb apa a világon, tudod-e?

Rick irul-pirul a büszkeségtől. Szeretne beletaposni a gázba, hogy mihamarább segíthessen a ház körül, de nem akarja újsütetű kis unokája első autókázását tönkretenni. Úrias, negyven kilométeres sebességgel gördül velük a kocsi.

Hatvankilencedik fejezet

Merakkal jó ütemben haladunk, arccal a karácsonyi ebéd felé. Egyszer csak nyílik a bejárati ajtó, majd egy hang félénken megkérdezi a konyha előtt:

– Szabad-e bejönni?

Tom az.

– Nem vagy pucér? – firtatja, mielőtt bejönne.

– Pucér az öreganyád térdkalácsa!

Fiacskám oldalazva, lassan besomfordál, tenyerével a szemét takargatva. Merak méltán vélheti, hogy a bolondokházába csöppent.

– Merak, ránézne Malira, hogy kér-e még inni? – Az elmúlt bő órában az a borissza némber már legalább három korhely békanemzedéket kinevelt a hasában. Pedig a nap még fel se kelt egészen.

Amikor Merak eltűnik, kezelésbe veszem Tomot.

– Fülelj ide, szóba ne hozd, mit láttál tegnap! Nem akarok az asztalnál se trágár viccet, se pimasz megjegyzést, semmit, megértetted?!

– De a szüleim vagytok – grimaszol Tom undorodva. – És kajakra hemperegtek, ez így tökre, nem is tudom…

– Ez itt a mi házunk, Tom – okítom ki a fiamat. – Ha apáddal történetesen zöldhagymás sajtkrémet akarnánk nyalogatni egymás hasikójáról, hát tudd meg, nekünk azt is szabad! – Tom beleborzong a gondolatba. Rick is beleborzongana. – Mostantól talán meggondolod, kétszer is, hogy kiket hívsz át magadhoz! Tiszteld az otthonunkat! Szerinted milyen lehet nekünk, amikor véletlenül rád nyitunk?

Tom csöndben marad.

– Világosan beszéltem?

– Igenis, anyci – motyogja Tom bűnbánó arccal. Azután elvigyorodik. – Annyira vicces volt!

Ráhúzok a fenekére egy összecsavart konyharuhával.

– Hogy nem sül ki a szemed!

– Tegnap már kisült – s azzal Tom érdes gyomorhangon gurgulázva

felröhög. Nem tehetek róla, én is vele nevetek.

– Ki gondolta volna, hogy anyukám ilyen egy szemérmetlen nőszemély! – viháncol Tom.

– Elég a mókából – feddem meg. – Dolgod van. Odabent vár egy elázott tyúk két sátánfiókával, őket boldogítsd!

– Basszus, tényleg! – Úgy fest, Tom már megbánta, hogy áthívta karácsonyozni ezt az alkoholos oldatban tartósított kis sziámi virágszálat.

– Szórakoztasd őket, amíg el nem készül az ebéd!

Tom odajön hozzám és átkarol.

– Bocs, mamesz. – Arcon pusszant. – Boldog karácsonyt, vén csont. Szeretlek!

Mondanom se kell, ezzel az összes ingerültségbombámat hatástalanítja.

– Boldog karácsonyt, drágám. Jó, hogy hazajöttél!

Egyszer úgyis elérkezik a pillanat, hogy Tom családot alapít, és többé nem tölthetjük együtt a karácsonyt. Meg kell ragadnom minden pillanatot.

– Segíthetek valamit?

– Most, hogy Mali idejött a gyerekeivel, nem fogunk elférni az asztalnál. Becipelnétek Merakkal a kerti asztalt?

– Parancsára.

– Töröld le, mielőtt ide behoznátok!

– Majd Merakot megkérem – mondja Tom. Na ja, az egyetemet végzett ifiúrnak derogál a Vileda!

Tom és Merak férfiasan beráncigálja az asztalt, én pedig kerítek még evőeszközt – bár a szebbekből már kifogytam – továbbá szalvétát pliszírozok és poharat lamettázok. Közben elmélázom a töltötthús-készítés fortélyain.

Zsályás-hagymás kulimásszal szépen meg is töltök kéttálcányi darált húst, és henger alakúra formálom őket. Mitch időközben megérkezik az örökmozgó Jadennel.

– Jaden négykor már kukorékolt – számol be pokoli hajnaláról Mitch. Ásítozva húzza le Jadenről a kabátot. – Azóta egyfolytában kisautókkal játszunk. Én már egészen kiszerettem a verdákból. Jól mondom,

fiatalember?

Jaden dölyfös arccal rábólint.

– Elhoztátok a játékokat?

– A csomagtartóban ott lapul az egész versenyautó-istálló. – Mitch csillagos ötöst érdemelne apukaságból.

Megfogom a karját.

– Gratulálok, hogy megint apa lettél!

Mitch felsóhajt.

– Bárcsak jobbak lennének a körülményeink, Juliet!

– Nehogy feladd! – biztatom. – Szerintem Chloe megjavul még. Szeretném, ha újra egy család lennétek.

– Hát még én!

– Mindent megteszek ám, ami csak tőlem telik! – Nem beszélgethetünk tovább, félbeszakít bennünket a kocsibejáróra érkező autó moraja. – Anyu visszajött a kórházból, Jaden!

Kis unokám lelkesen tapsikol.

– Anyu! Anyu!

Chloe végszóra belibeg az ajtón, pici gyerekével a karján. Amikor Mitchet meglátja, zokogásban tör ki. Mitch odasiet, megöleli, halk szóval csitítgatja.

– Minden rendben? – súgom Rick felé.

– Szerintem minden a legnagyobb rendben lesz – feleli mosolyogva.

Hetvenedik fejezet

– Hogy van apukád? Elbír a boszorkával? – érdeklődik Rick.

– Ne beszélj így anyuról – berzenkedem.

– Kétüléses a seprű, vagy inkább értük menjek?

Ráncolom a homlokom, de rábólintok.

– Apu nemrég hívott. Már felöltöztek és megreggeliztek. Anyu állítólag mintaszerűen viselkedik.

– Vannak még csodák! Kár, hogy csak három napig tartanak. – Rick az óráját nézi. – Elhozom őket. Megint havat mondanak, hallottad?

– Jaj de jó! Fehér karácsony!

– Te megrögzött szentimentális, te! – Rick az orrával megbökdösi a nyakamat.

– Rick! Valaki még meglátja!

– Kit érdekel? Szeretlek! – További orrocskázás következik. – Jól érezted magad tegnap este?

– Úgy érted, amikor Tom a bandájával begyalogolt, vagy előtte?

Rick felnevet.

– Előtte. Különben is, tulajdonképpen mi akkor már aludtunk!

Oldalba bököm a férjemet.

– Csak a magad nevében beszélj!

– Tom nem tehet róla. A jövőben majd jobban odafigyel. Azt hitte, a vén kecske már nem nyalja meg a sót!

– Egyszerűen csak elborzadt. Nem nézte volna ki belőlünk a huncutkodást. – Nyilván abban a hitben ringatta magát a szentem, hogy házasságunkat össz-vissz két alkalommal háltuk el, és mindkettőből gyerek fogant. – Reggel beszéltem vele. Nem sokkal a barátnője után érkezett. Malinak hívják, és van két fia.

– Hogy mi?

Vállat vonok.

– Ismered Tomot.

– És ennek a Malinak érdemes megjegyezni a nevét?

– Merem remélni, hogy nem. – Nem szokásom pálcát törni Tom eklektikus párválasztási gyakorlata fölött, de ami sok, az sok.

– Velünk ebédel az említett barátnő?

– Nagyon úgy néz ki.

– Jól fogunk azért lakni?

– Az attól függ, hogy mennyire szeretitek a krumplit.

– Akkor én az említett barátnő színe elé járulok. – Rick megigazítja a gallérját.

Nem harangozom be a jövevény kétes kvalitásait. Hagyom, hogy Rick független véleményt alkothasson róla.

– Előbb hozd el a szüleimet, drágám! Aggódom miattuk. Addig levegőt se merek venni, míg újra a védőszárnyam alá nem kerülnek.

– Micsoda pálfordulás – jegyzi meg Rick, s megpuszilja az arcomat. – Na jó, tíz perc, és konyhai rabszolgáddá tehetsz.

– Merak példásan helytállt a távollétedben.

– Örülsz neki, hogy velünk fog lakni?

– Nagyon is! Príma srác, sokkal könnyebb eset, mint akármelyik, tetszőlegesen kiválasztott saját gyerekünk.

– Csak az a kérdés, hová tegyük?

– Sejtelmem sincs – ismerem be. – Újra kell gondolnom a hálószobarendet. – Valami régi lepedőt kellene vele telefirkálnom, mert e problematika már-már bonyolultabb, mint a Higgs-féle bozonok négyes skalár mezeje.

Rick újfent megpuszil.

– Térülök és fordulok.

Kimegy az ajtón, én pedig összeütök egy finom szaftot olcsó vörösborból és kenyérszószból. Merak időközben italokat szolgál fel.

– Felhívta már az anyukáját? – kérdezem tőle.

Merak a fejét rázza.

– Nagyon drága Lengyelországot felhívni.

– De karácsonykor muszáj! Menjen fel a hálószobánkba, és telefonáljon!

Merak arca felvidul.

– Nem beszélek sokáig!

– Csak nyugodtan! Adja át, hogy mi is üdvözöljük őket! – Azzal megfosztom Merakot a kötényétől és kitessékelem a konyhából. Rick el fog ájulni, ha a telefonszámlát kézhez kapja, de sebaj, majd én fellocsolom. Olyat nem lehet, hogy Merak ne beszéljen karácsonykor az anyjával! Le is szakadna az ég.

Előkészítem a megfőzendő burgonyahegyet. Hirtelen megszólal az asztalon Rick telefonja. Üzenete jött. A férjem is olyan, mint anyu, léptennyomon elhagyja a mobilját. Lefogadom, észre se veszi, hogy nincs a zsebében. Rápillantok az üzenetre, s bár igyekszem nem egyből a legrosszabbra gondolni, már érzem is, ahogy rám telepszik a jeges félelem.

Naná, hogy Lisa írt. „Köszönöm a klassz ajcsikat. Szép napot. Jövőre találkozunk. Soxeretettel, Lisa és Izzy."

Elejtem a telefont, mintha megégetett volna. Rick ajándékot vett ennek a perszónának. Izzy pedig Lisa lánya lehet. Irgalmas isten! Nagyon remélem, hogy Rick nem lépett Arnold Schwarzenegger nyomdokaiba, és nincs titkolt szerelemgyereke! Anyagilag rosszul állunk, mégis ajándékokat vett nekik… ezért hát Lisa nem pusztán szeretettel ír neki, hanem soxeretettel…

Vajon Rick miért nem óvatosabb, miért nem viszi magával a nyamvadt telefonját? Ha viszonya van, sejthette volna, hogy szeretője e jeles nap alkalmából üzenetet fog neki küldeni. Egyébként is, önként kínálkozna a megoldás, hogy vezetés közben telefonáljon titkos arájának! Én már csak tudom, jártam hasonló cipőben. Furfangosnak kell lenni, ki ne derüljenek a dolgok. Rick nem az a ravaszróka-típus. Igaz, annak idején magamról se feltételeztem semminemű alakoskodást. Hiába, a felszín alatt mindannyian rejtegetünk sötét titkokat.

Hallom, ahogy a kocsi a ház elé kanyarodik. Rick visszaérkezett a szüleimmel. Egy percen belül nyílni fog a bejárati ajtó, a férjem pedig gyanútlan nevetgélésbe, csacsogásba kezd a vendégekkel. Mitévő legyek? Hogyan viselkedjem normálisan, amikor éppen elpattannak az életemet összetartó abroncsok?

Már fordul is a kulcs a zárban. Hallom aput és anyut. Gyorsan besöpröm Rick telefonját a kredencfiókba. Nem kaphat üzenetet a szeretőjétől! Karácsonykor semmiképp!

Jól tudom, hogy jövőre muszáj lesz foglalkoznunk e problémával,

azonban ma képtelen volnék rá. Karácsony van, tökéletes napot akarok, el szeretném játszani, hogy a családunk boldog, egységes, vészjósló repedések nélküli formáció. Nagy erőfeszítés árán megszabadulok negatív érzéseimtől. Ma kötelező a vidámság.

Éppen készre fő a krumpli, amikor Rick belép az ajtón.

– Minden rendben, drágám?

– Igen – válaszolom. – Csak kevés a két kezem.

– Két pillanat, és jövök. Italt kell töltenem a szüleidnek.

– Jól vannak?

– Anyukádat mintha kicserélték volna. Ismét a régi.

– Úgy érted, hogy bunkó, ingerlékeny és kötekedő?

– Pontosan.

– Hallom ám! – rikácsol be anyu az előszobából.

– Akármi is a baja, tuti, hogy a füle makkegészséges – suttogom Rick felé.

Rick rábólint, s ő is lehalkítja a hangját.

– Korán elkezdem rajta a hógolyókoktél-terápiát, hogy minél előbb elérjem a kellő véralkoholszintet.

Rick belemerül az italkészítésbe. Teljesen normális összbenyomást kelt, ugyanúgy viselkedik, ahogy szokott. Csakhogy titka van, egyedül ez a szokatlan benne.

Hetvenegyedik fejezet

A pulyka csinosan barnul. Elgereblyézem a krumplit a sütőben, majd felslisszolok a lépcsőn. Átvedlek skarlátpiros ruhámba. Ha Ricknek lehetnek titkai, nekem miért ne lehetnének?

Előszedem az ékszeres dobozt az éjjeliszekrényem fiókjából, s a nyakamba kanyarítom Robin Westcroft ajándékát, a kis láncot, melyet adminisztratív és lélekgyógyászati szolgálataimért cserébe kaptam. Ricknek még nem is mutattam. Persze ismerem őt, mint a rossz pénzt. Észre se fogja venni.

Összeboronálom a tollamat és megpaskolom az arcom, hogy bátran kiállhassak a házunkban nyüzsgő rokonok, barátok és üzletfelek elé. Ami a szívemet, e mellkasomban vacogó szánalmas kis görcsöt illeti, ügyet sem vetek rá.

A nappaliban hatalmas a zsúfoltság, le se lehet ülni. Rick pótüléseket szervál a konyhából. Csodásan ünnepi a légkör a sok rokonnal, baráttal és… vadidegennel. Valaki kikapcsolja a tévét. Felcsendülnek kedvenc karácsonyi dalocskáim. Talán Rick keze van a dologban. Mali kis krampuszai máris karba fonják a kezüket, s ellenséges szikrákat szórnak a szemükből, keresvén, hogy mely balga halandó merészelt véget vetni szórakozásuknak. Tomot lesem, ám ő nem izgatja magát a gyerekek miatt. Teljesen lebilincselik a Mali piros bőrszoknyája alól előkandikáló szoláriumban barnult sonkák. Apu szintén élénk érdeklődést mutat. Utóvégre ő sem kizárólag a férfiakhoz vonzódik.

Anyu csak a saját dolgával törődve ücsörög exférje mellett, s egymás után döntögeti magába a hógolyó-koktélokat. Mögötte Rick három ujját mutatja felém. Jelzése nem egyértelmű: háromujjnyi tojáslikőrt folyat egy koktélba, vagy anyu a harmadik pohárnál tart? Jaj, csak nehogy megártson neki!

Rick odajön, s átfogja a derekamat.

– Szép nyaklánc – állapítja meg. – Láttam én ezt már?

A mindenit! Rick szemfülesebb, mint gondoltam. Szórakozottan

babrálom a medaliont. – Robintól kaptam – motyogom.

Rick szeme elkerekedik.

– Ez aztán a nagylelkű ajándék!

– Bizony! – Enyhe kifejezés, hogy nagylelkű. Egyenesen hivalkodó. Noha a karácsonynak nem éppen a hivalkodásról kellene szólnia. Mindegy, titkon örülök, hogy Robin ennyire bőkezű volt. – Kifelé áll otthon a szekérrúdja – magyarázom. – Időnként nekem önti ki a szívét, ez minden. A felesége mindezek ellenére rubinköves aranykarperecet kap tőle karácsonyra, csekélyke kétezer font értékben.

Rick szeme még jobban kimered a tetemes summa hallatán.

– Szűzanyám! – A férjem abbahagyja a kérdezősködést, hála a jó égnek. Biztosan elakadt a szava, hogy erre az ajándékra nem tud rálicitálni. – Hozhatok neked egy italt, drágám? – kérdezi végül.

Hálásan bólogatok.

– Vörösbort kérek. – Rick odaszalad az üveghez. – Keveset – teszem hozzá, holott a zsigereim odabent több szólamban skandálják: színültig! Az ebéd felszolgálásának idejére mindig józan maradok, nehogy a fal- illetve a padló réseit lakassam jól az egybegyűltek helyett.

Én azt mondom, jobb, ha vendéglátáskor nem tintázik be a szakács.

– Igyekezzék kordában tartani a porontyait, hölgyem! – fordul hozzám anyu. – Eléggé zabolátlanok.

– Ők nem az én gyerekeim, anyu! Tom és Chloe, ők az enyémek – kezdem a magyarázkodást, ám anyu semmitmondó ölyvtekintete belém fojtja a szót. – Bontsuk ki az ajándékokat ebéd előtt?

– Az a két dagadt kölyök már lezabálta a fáról a csokidíszeket – árulkodik anyu. – Torkos banda, nem is jár nekik ebéd!

A két gyanúsított leszegi a fejét. Látom, amit látok: a szájuk bizony maszatos.

– Ne haragudj, Mali, de… – itt elhallgatok, látván, hogy Mali csak a piára és Tomra fókuszál. Niran és Kamol kívül esik beszűkült látóterén. Hiába, anyu jogosan méltatlankodik. Tripla hangerőn ugyan, de jogosan.

– Mi van? – hajtja hátra a fejét Mali, mintegy mellékesen, ha már úgyis meghúzza a poharát.

– Semmi, semmi.

Annyi baj legyen. A karácsonyfa a csokidíszek nélkül is tüneményes. Alatta színes ajándékok sokasága várja a bontogatást. Nem mondom, számos vitát kelthet a karácsony, ugyanakkor sebgyógyító hatása is lehet. Mitch és Chloe például egymást becézgetve dédelgetik újszülött kislányukat. Jaden a lábuknál egyre nyűgösebb: lerí róla, hogy éhes farkasként szeretné magát rávetni az ajándékaira.

Tőlünk elektromos gitárral kombinált szintetizátort kap. Megbánjuk mi még a könnyelműségünket, ha majd a tető is leszakad a nagy zenebonától!

Felködlik bennem a kétely: Tom vajon hozott ajándékot Malinak? Esetleg felszaladhatnék valami apróságért. Ugyan, túl késő. Mali részére még csak-csak találnék parfümöt vagy sálat, ámde a két rosszarcú bűnözőpalántának hirtelenében sehogy se tudnék Nintendót vagy lefűrészelt csövű karabélyt keríteni. Előre rettegek, hogy Jaden is kamasz lesz egyszer, és kiszeret a játék vonatokból meg a kisautókból.

Szemem sarkából egyre a fiamat és újdonsült barátnőjét fürkészem. Vajon Tom érez bárminemű elköteleződést e primitív nő és a gyerekei iránt? Kemény dió megválaszolni. Tom képes rá, hogy gyorsan és szenvedélyesen szerelembe essen, viszont ugyanolyan könnyedén ki is tud pattanni a közmondásos sötét veremből. Csak tudnám, honnan örökölte ezt a temperamentumot. Ricktől és tőlem aligha. Anyura tippelnék.

– Ajándékosztás! – harsogom gátlásaimtól fosztottan. Jaj, megesküdtem rá, hogy nem csiccsentek be, mégis idejekorán felhajtottam a boromat! Az ízére sem emlékszem. Hát igen, teli kellett volna kérnem azt a poharat. Ha már lúd, legyen kövér.

Körülvesszük a karácsonyfát, Rick pedig kiosztja az ajándékokat. Amikor a gyerekek kicsik voltak, a férjem Mikulásnak öltözött, mi pedig úgy tettünk, mintha nem ismernénk fel. A szerelést utóbb a molyoknak vetettük eledelül a padláson. Rick vonakodik újra fölvenni, még Jaden kedvéért sem hajlandó rá.

Az ajándékok zöme Jadent illeti. Merem remélni, hogy nem kényeztetjük el. De hát istenem, a karácsony elsősorban a gyerekekről szól, nekik kell káprázatosan érezniük magukat. Chloe Mitch kezében hagyja Hollyt, s csatlakozik Jadenhez. Segít neki kibontani az ajándékokat. Nem mintha Jaden egyedül nem boldogulna. Ide-oda szállnak kezecskéjéből a mintás

papírfecnik.

Kitörő örömmel veszi kezébe új hangszerét. Azonnal a húrok és a billentyűk közé csap, mint afféle lelkes amatőr. Rick lekonyuló arcvonásairól egykettőre leolvasom, hogy az ajándékból még a héten kikerülnek az elemek.

Mitch és Chloe praktikus tárgyakat kap, Hollynak is jut valami csekélység. Apunak megvettem Stephen Fry legfrissebb könyvét. Nagy rajongója a színésznek, ahogy Samuel is az volt.

– Köszönöm, madárkám! – hálálkodik. – Jó ajándék, telibe trafáltad!

– Boldog karácsonyt, apu! – mondom, s lopva megszorongatom a kezét.

Anyunak kozmetikumokat és kirakós játékot vettem. Ez utóbbit azért, hogy tornáztassa az agyát.

– Minek nekem kirakós? – érdeklődik anyu, amikor a dobozt kinyitja.

– Hogy együtt játsszunk vele hideg téli estéken – fejtegetem.

– Esténként a szokásos műsoromat nézem. Az a dundi, piros arcú kölyök tetszik belőle.

– De ez jobban karban tartja az elmét – magyarázom. Igaz, anyu előző kommentárjából világosan kiderült, hogy bizonyos dolgokhoz nagyon is van esze.

– Az én elmémnek kutya baja, te basáskodó okostojás! – ripakodik rám, s háborogva földhöz csapja az ajándékát.

Micsoda pukkancs! Na majd akkor én kirakom, méghozzá egyes-egyedül!

Merak átszellemült ábrázattal próbálja magára új ingét. Ő Hotel Chocolat márkájú, nem éppen költségkímélő bonbonokat ajándékozott nekünk. – Igazán nem kellett volna, Merak!

A legényke zavarba jön.

– Csak szerettem volna megköszönni a kedvességüket.

– Nagyon szép magától!

Ricktől kapok egy Marks & Spencer-es vásárlási utalványt, valamint egy melegvizes palackot. – Kösz, drágám! – Megcsókolom. Egyes asszonykák kétezer fontos, rubintos karkötőt vesznek ma kézhez, de én boldogan beérem ennyivel is.

– Egy új kabátra is befizetlek – szól Rick. – Majd a karácsony utáni

leárazáson.

– Köszönöm!

Karácsonykor Pajti sem maradhat üres manccsal. Farkcsóválva végignézi, ahogy kicsomagolok neki egy új sípolós játékot. – A kiskésit, az árcédulát meg rajta felejtettem!

– Olyat nem illik, vérig sérted vele a kutyát! – így Rick.

Amint megkapja, Pajti menten rá is ugrik várva várt ajándékára, ám amikor az rosszalló sípolásba kezd, riadtan hátrahőköl. Előre megjósolom, hogy Jaden gitárjához hasonlóan ez a játékszer is hamar ki lesz miskárolva.

Eközben Mali felbontja a meglepetéscsomagját. Mint kiderül, Tom fokhagymazúzót vett neki.

– Ez meg mi? – sipákol Mali a kutya ajándékával megegyező frekvencián.

– Fokhagymazúzó – teszi egyértelművé Tom a nyilvánvalót. Hiába, alma nem esik messze a fájától. – Azt gondoltam, hasznát tudod venni…

– Egy ilyen lánynak, mint én, fokhagymazúzót veszel! – pufog Mali. – Nekem minimum parfüm, csoda bugyi vagy aranysmukk jár!

– Ajvé! – Tom segélykérőn rám pillant, de a fejemet csóválom. Késő volna feltúrni a vésztartalékaimat. A csoda bugyikból és az aranysmukkokból amúgy is kifogytam.

A nemkívánatos fokhagymazúzó anyu kirakósa mellett landol a földön. Niran és Kamol azonnal rárabol, hogy egymást kínozzák vele.

– Micsoda csóró, ingyenélő olcsójános! – sziszegi a foga között Mali.

Az összes többi ajándék is gazdára talál. Szerencsére hálásabb a fogadtatásuk. Hirtelen eszembe jut, hogy hiányzik valami. Hol marad a divatos pulcsi és a gyerekruha Rick ágya alól? Azt hittem, Chloénak és Jadennek lesz, de úgy fest, tévedtem. A jelek szerint Lisa és Izzy kapta őket. Más magyarázatot nem tudok. Forr bennem az epe, de magamba fojtom. A férjemre meredek, aki mosolyogva, nevetgélve gitározik Jadennel. Elámulok a természetességén, ahogy kettős játékát űzi. Az ám, csakhogy karácsonykor nem hozakodhatom elő Lisáékkal! Muszáj lesz várnom az elkerülhetetlen beszélgetéssel.

– Na, kérem – simogatom le a ruhámat. – Rick, légy szíves, töltsd meg mindannyiunk poharát! – Ez a kékszakáll figyelmesebb ajándékkal

kedveskedett a szeretőjének, mint nekem. Kupon és melegvizes palack, piha!

De hiába reped a szívem egymillió tüskés szilánkra, széles mosollyal szólok az egybegyűltekhez:

– Tálalva van!

Hetvenkettedik fejezet

A konyhában a könnyeimet nyeldekelem, vigasztalás gyanánt az edényekkel csörömpölök. Karácsony napján juszt sem fogok sírni! Történjék bármi, akkor sem! Legyen a nap tökéletes. A konyhapultra letámaszkodva kicsit összeszedem magam.

Rick mögém sompolyog, hogy újabb italokat készítsen.

– Minden rendben, szívem? – kérdi.

– Igen. – Nyafkább a hangom, mint reméltem.

– Biztos? – Rick a derekamra teszi a kezét. – Tudom, hogy az ajándékod nem nagy dobás. De együtt majd választunk neked mást is. Például kabátot, ahogy megígértem. Állom a szavam, ismersz!

Ó, csakugyan? – robbanna ki belőlem a kérdés, ha Rick mobilja nem csörren meg a fiókban. Újabb SMS-t kapott.

Rick körbenéz, a zaj forrását keresve.

Előszedem a telefont, s kiteszem az asztalra. Ismét pittyen egyet a készülék. Rick fapofával átfutja az üzenetet. Várakozásteljes pillantást vetek rá.

– Semmi különös – összegzi a férjem egy nehézkes vállrándítással.

Ekkor elhatározom, hogy esküszegő leszek. Mélyen a férjem szemébe nézek, s kibököm:

– Tudok róla.

– Miről?

– Lisáról és Izzyről természetesen.

Rick a meglepetéstől hátratántorodik. Tátott szájjal bámul a telefonjára. Jól láthatón nyel egyet, mielőtt szóra nyitná a száját.

– Nem az, amire gondolsz, Juliet!

– Honnan tudod, mire gondolok?

– Azt gondolod, hogy Lisával viszonyom van. Pedig nincsen. Messzebb nem is járhatnál az igazságtól.

Hát igen, Rick valóban kitalálta a gondolatomat.

– Hallgatlak.

– Lisa nagyon fiatal lány, majdhogynem gyerek még. Egyedülálló anyuka, küzdelmes életű. Néhány héttel ezelőtt szőnyegeztem a nappalijában, és valahogy barátok maradtunk.

– Barátok?

– Több nincs köztünk – esküdözik Rick. – Se kutyája, se macskája. A ház, ahol lakik, kész szemétdomb. Se fűtés, se meleg víz, és Lisa egy ilyen helyen próbálja segítség nélkül felnevelni a kisgyerekét. Megszakad bele a szívem, úgy szenved. – Rick szeme megtelik könnyel, jóllehet ő olyan férfi, aki, ha csak lehet, tartózkodik a dagályos érzelemnyilvánításoktól. – Adtam neki pár petákot, bevásároltam egyszer-kétszer, de ez minden. Ha összevetem, mennyi jutott nekünk és a gyerekeinknek… – Rick hangja elvékonyodik.

– Karácsonyi ajándékot is vettél nekik?

– Lisának egy pulóvert, a kislánynak pedig gyerekruhát. – Rick reszketegen szívja be a levegőt. – Szegény, ágrólszakadt lány, nincs a világon senkije, aki segítene rajta. Én meg csak egy vén bolond vagyok, azt hittem, valami parányi változást legalább vihetek az életébe.

Míg Ricket hallgatom, magam köré szorítom a karomat. Nagyon szeretnék hinni neki. Hazudott ő nekem valaha? Nem tudnék visszaidézni egyetlen esetet sem.

– Tényleg csak ennyi az egész?

Rick bólint, hogy igen.

– Ismersz engem, Juliet. Időnként akkora szamár vagyok. De hűséges szamár! – És megtörten lehajtja a fejét. – Istápolni kezdtem azt a két szerencsétlenkét. – Zavarában Rick a telefonját piszkálja. – Teljesen egyedül lesznek ma. Kettesben azon a nyomortanyán, karácsonyi hangulat nélkül. Még fenyőfájuk sincs. – Rick szeméből kibuggyan egy könnycsepp. Odalépek és megölelem a férjemet.

– De miért nem mondtad el? Minek tartottad titokban?

– Mert anélkül is annyi dolgod volt. Samuel temetése, anyukáddal a zűrök, Chloe babája, ezt súlyosbítsam még egy vadidegen szocproblémáival?

– Magamon kívül voltam, úgy aggódtam – hányom a szemére. – Láttam az SMS-eket. Izgultam, hova lettél, amikor kint rekedtél a határban.

Csúcsra járattam magam miattad az elmúlt hetekben.

Rick fénytelen szeme rám szegeződik: – De hát miért nem mondtad?

– Ezt éppenséggel én is kérdezhetném.

Rick beleroskad a háta mögötti székbe. Az asztalra könyökölve tenyerébe temeti az arcát.

– Hát ide jutottunk, már arra sem tudunk időt szakítani, hogy az aggályainkat egymással megbeszéljük? Mások problémáival foglalkozunk, a sajátjainkat pedig elhanyagoljuk?

– De el ám – válaszolom meg, noha költői a kérdést. – Úgy bizony.

– Na, gyere ide – int magához a férjem.

Ott hagyom a tálalandó fogásokat. Rick az ölébe húz.

– Szeretlek – vallja meg. – Minden egyes múló évvel egyre csak jobban és jobban! Csodás feleség vagy és fantasztikus anya. Mi egyebet kívánhatna egy férfi? Hidd el, semmit nem tennék, amivel megbántanálak. Elhiszed?

Viszketni kezd a szemem a könnyektől.

– El.

– Csak segíteni akartam két bajba jutotton. El kellett volna mondanom. Még szép, hogy el kellett volna. Hülyén csináltam, de kímélni akartalak a fölösleges nyomástól. Elbénáztam.

– Csak öt percre kellett volna leülnünk – dorgálom. – Akkor nem burjánzott volna el bennem a rossz érzés.

– Időt kell szakítanunk egymásra, Juliet – összegzi Rick. – Ebben az őrültek házában – és karját az ebédre várakozó benti csürhe felé lendíti – ne veszítsük egymást teljesen szem elől!

– Hát, mondasz valamit…

– Töltsünk több időt együtt, Juliet! – S alaposan megölelget. Beleolvadok biztonságot nyújtó karjaiba. – Romantikázzunk rendszeresen, mint a minap, amikor mindenki elment hazulról!

– Úgy érted, annak a perverz dohányzóasztalnak már hiányzik a bilincs?

Mindketten jót nevetünk az emléken.

– Mehetnénk szállodába – javasolja Rick. – Egy-egy éjszakára csupán. A család csak tanulja meg szépen, hogyan nélkülözzön bennünket arra a kis időre.

– Jó, azt éppen megtehetnénk. – S azzal eltörik nálam a mécses. – Az

olyan szép lenne!

– Na, na – csitítgat Rick, ringatva, mint egy gyereket. – Ne sírj karácsony szent ünnepén!

– Igaz – szipogok.

– Sajnálom – mondja Rick. – Megbocsátasz?

– Hát persze, hogy meg.

– Büntetésből beoszthatsz krumplit pucolni.

– Merak azt már elintézte.

– Akkor máshogy fogom levezekelni, Juliet. De le fogom vezekelni, meglásd!

– Hát a lány, ez a Lisa? Azt mondod, teljesen egyedül van ma?

– Azt. Gondolom, ezért is írogat annyit. Magányosan a takonypóc kislányával, fűtés nélkül. – Rick hangja újfent elcsuklik. – El tudod képzelni, milyen lehet így a karácsony?

– Nem – felelem. Most melegséggel, nevetéssel, tarka vendégsereggel van tele a ház. Azonban, ha visszamerengek a gyerekkoromra, valami halovány fogalmat azért mégiscsak képes vagyok alkotni a dologról. Anyuval és apuval körbeültünk egy sápkóros pulykát, és kész, vége, függöny. Akkoriban népes, boldog családról és csupa móka karácsonyokról álmodoztam. A szívem összefacsarodik, ahogy ebbe belegondolok. – Hívd föl – parancsolom a férjemnek habozás nélkül. – Hívd fel, kérdezd meg, hogy el akar-e jönni hozzánk karácsonyozni, és ha igent mond, menj értük!

Rick képe felderül.

– Komolyan?

– Hívd meg őket, hogy aludjanak itt! Hozzanak fogkefét meg pizsamát.

– Biztos vagy benne?

– Persze! Kár, hogy nem szóltál előbb!

– Szánom-bánom – röstelkedik Rick. – Megjósolhattam volna a reakciódat.

– No, mire várasz? – nógatom. – Hívd fel!

– Nem penészedik meg a kaja, ugye?

– Melegen tartom, amíg ide nem értek.

Mialatt Rick telefonál, észbe kapok, hogy – a mai napon már vagy

huszadjára – további krumplikat kellene megpucolnom.

Hetvenharmadik fejezet

Rick elporzik Lisáért és Izzyért, én pedig bejelentem a vendégeknek, hogy az ebéd csúszni fog. Mindenkinek újratöltöm a poharát. Anyut vonakodom kiszolgálni, de hiába, ő nem hagyja magát. Kicsöpögtetem neki a tojáslikőr utolsó cseppjeit, teszek hozzá konyakot, citromlevet. Alighogy átadom a poharat, anyu már be is dönti. Apu kínjában a mennyezetsarkokat számolgatja, én pedig hirtelen nem tudom, hogy hazudjam-e anyunak, miszerint kifogyott a tojáslikőr, vagy inkább felbontsak egy újabb üveggel. Aztán rájövök, hogy anyu így is, úgy is nagy krakéler, nem számít, részeg-e vagy józan. Félrekullogok a következő palack likőrért. Behozok még néhány vájdling krumpliszirmot, mogyorót, datolyát és az apu által sütött sajtos rudat. Mindenki habzsol. Remélem, nem verik el túlságosan az étvágyukat ebéd előtt. Annyi krumplit sütöttem, hogy egy anyahajó is elsüllyedne tőle.

Tom és Mali időközben összekapott valamin. Mindketten ellenségesen összefonják a karjukat, úgy ülnek a díványon, látványosan duzzogva. A fiúk csupaszöklű bokszmérkőzéssel múlatják az időt.

– Azok a dagadt kölykök verekednek – tudósít anyu a pohár széle mögötti leshelyéről.

– Nem lesz semmi bajuk – nyilvánítom ki, igyekezvén máshova nézni. Remélem, nem nyírják ki egymást még ebéd előtt.

Nem azért, jártam én már a traumatológián karácsonykor. Egy alkalommal Tom lezúgott a lépcsőn: éjjel lelopódzott, hogy tetten érje a Mikulást táplálkozás közben. Abban az évben szintén később ebédeltünk. Aztán emlékszem, Rick egyszer majdnem lenyeste az ujját egy teleshopos elektromos késsel. A veszélyesnek minősített tárgy azóta is a fiók alján pihenget. Kórházban végződött az a történet is, amikor Chloe megkapta élete első biciklijét: karikázás közben a kisasszony egyszer csak előreesett, és kiütötte két elülső tejfogacskáját. Bizony, rengeteg karácsonyunk fulladt tragédiába. Remélhetőleg az idén nem ápoljuk e gyászos hagyományt.

Jaden fáradhatatlanul bőgeti a gitárt. Chloe és Mitch erőlködik, hogy

bátorító képet vágjon, eközben egymás kezét markolásszák. A szundikáló Holly az egyedüli mintagyerek a szobában. Mivel Jaden esélyesen kibukna a tévés tehetségkutató előválogatásáról, visszavonulót fújok.

A konyhába érve betolok egy tepsi krumplit a sütőbe. Merak, egyem a szívét, követ a száműzetésbe, és az előfőző lábasba beleszór még némi zöldséget. Neki is megárthatott a sok zaj. Istenkém, csak legyen elég étel! Üres hassal senki nem hagyhatja el Joyce-ék portáját.

Amikor elrendezem a konyhaügyeket, úgy döntök, írok egy SMS-t Robin Westcroftnak. Épp van pár szabad percem. Nem tudom pontosan, miért, de ma reggel sűrűn gondoltam rá. Remélem, elcsitult a vihar a házasságuk felett.

Bepötyögöm az üzenetet: „Remélem, szép napot tölt Rosemaryval. Boldog karácsonyt kíván Juliet, Rick és a család."

Miután elküldtem, pár perc múlva megszólal a telefonom. Robin szól a kagylóba.

– Hahó – kezdi. – Kellemes karácsonyt. – Hangjából azonban kiérződik, hogy ez a karácsony az ő számára aligha kellemes.

– Minden rendben?

– Nincs – felel Robin kertelés nélkül. – Rosemary elhagyott, Juliet. Ma reggel. – jelenti elfúló hangon. – Ki hagyja el a hitvesét karácsonykor?

– Jaj, Robin!

– Szeretője van, hozzá ment. Se puszi, se pacsi.

A szavam is elakad.

– Most mitévő legyek? – kérdi Robin. – Mit csináljak ebben a helyzetben?

– Nehogy egyedül maradjon! Ma ne! Jöjjön át hozzánk tivornyázni!

– Nem lennék jó társaság, Juliet – nyilatkozza egykedvűn. – De azért köszönöm a meghívást!

– Ivott már?

– Még nem.

Pedig nem kizárt, émelygős a hangja.

– Ha ivott, Rick elhozza.

– Nem, esküszöm, egy kortyot sem ittam! De megígérhetem, hogy az este még berúgok, mint a kefekötő.

– Helyes. Nos hát, ha józan, akkor pattanjon kocsiba most azonnal! – kapacitálom. – Ne csináljon ostobaságot! Még az ökör sem iszik magába karácsonykor!

Robin hatalmas háza egy faluban áll, Stony Stratfordon kívül. Szegény Robin, kongó üresség veszi körül. Azt mondják a tapasztaltak, hogy a kapcsolatok zöme karácsony táján mondja be az unalmast. De hogy pont karácsony napján, az aztán igazán peches véletlen! – Beültetjük a sarokba, és időnként nyakon öntjük vörösborral, ha erre vágyik. Csak ne szomorkodjon otthon. Mindjárt kész az ebéd, szóval csipkedje magát!

– Még fürdőköpenyben vagyok.

– Öt perc, mire letusol és felöltözködik. Utána már pillanatok alatt ideér. Megvárjuk.

– Nem szeretnék csak úgy betörni magukhoz.

– Ne vitatkozzék, Robin!

– Akkor irány a zuhany – adja ki magának a menetparancsot a főnök, és a hangja is mintha vidámabban csengene.

– Hamarosan találkozunk!

Leteszem.

– Pucoljak még répát és pasztinákot? – tudakolja Merak.

– Köszönöm, az nem ártana – sóhajtok.

Hetvennegyedik fejezet

Rick hazaérkezik Lisával és Izzyvel. Mindketten szépen le vannak csutakolva, s a legszebb ruhájukban feszítenek. Azonban zörgő csontjaikat nem tudják előlem elrejteni. Már értem, mire célzott Rick azzal, hogy félti őket. Remélem, beléjük diktálhatok némi elemózsiát, mielőtt minden ételünk a cipőtalpra emlékeztető állagúvá aszalódna.

– Jó napot – köszön szégyellősen Lisa. – Köszönöm a meghívást. – Majd előrébb tolja Izzyt. – Köszönj szépen a néninek!

– Szia, Izzy!

A kislányka az ujját szopva csimpaszkodik anyukájába.

– Érezzék magukat otthon! Önök is családtagok ma.

– Már sokat hallottam magáról – mondja udvariasan Lisa.

Férjemmel egymásra pillantunk. Én bezzeg nem mondhatom el, hogy sokat hallottam volna róluk, s az enyhe neheztelés ki is ül az arcomra. De aztán elmosolyodom.

– Én pedig már alig várom, hogy jobban megismerkedjünk!

Rick a padlóra helyezi Lisa hátizsákját a holmikkal, amelyeket a nálunk alvás miatt hozott. Hú, még napszállta előtt komoly hálószobareformot kell idehaza végrehajtanunk!

– Egy újabb vendéget is meghívtam azóta – közlöm a férjemmel.

– Kit?

– Robin Westcroftot. – Hogy Lisa ne lássa, a többit csak tátogom: – Egyedül maradt, ott hagyta a felesége.

– Hát, sok jó ember kis helyen is elfér – bölcselkedik Rick. – Szerintem húzzuk be a konyhaasztalt is a nappaliba, a kanapét meg vigyük ki szélre.

– Okos gondolat! Lassan fel kell szolgálnom az ebédet. – A pulyka egyre jobban hasonlít egy ráncos törpepapagájhoz.

– Merakkal mindjárt elintézzük – mondja Rick.

– Most a nappaliban pincérkedik. – Lisához fordulok. – Menjünk át a nagyszobába, bemutatom a többieknek! Anyukámért előre is elnézést kérek. Nem teljesen komplett.

Odabent Jaden még mindig felismerhetetlen dallamokat játszik a gitárján. Anyu készségesen alákornyikálja neki a „Tizenhat vagyok, nemsokára tizenhét” kezdetű betétdalt a *Muzsika hangjá*ból. Az önjelölt díva a karácsonyfa előtt áll, vállára lametták lógnak, fülére piros üveggömbök. Liesl-re távolról sem emlékeztet.

– Próbáltam leállítani – magyarázkodik apu, és a fejét fogja közben. – Isten bizony megpróbáltam!

– Na gyere, anyu! Ülj le, mindjárt ebédelünk. Vendéget szeretnék bejelenteni.

– Dugulj már el, nagymutter! – süvölt rá Chloe. – Felriasztod a kisbabát!

Anyu szerencsére befejezi a műsort. Tudatom mélyéről előbugyog a felismerés, hogy ilyenkor Samuel szokott énekelni. A torkom elszorul, a szemembe könny tolul, de leküzdöm. Nincs erre most idő, pedig Samuel hiánya elevenembe vág.

Rick hál’ istennek nem vesz észre rajtam semmit. Megragadja viszont az alkalmat, hogy Jadentől elkobozza a gitárját, és diszkréten a karácsonyfa mögé rejtse.

– Majd később folytatod a koncertet – kacsint oda kis unokánknak. – Titkon persze arról ábrándozik, hogy Jaden gondol egyet, feladja hamvába holt zenei karrierjét, majd a játékáruházban becserélteti a hangszert néhány zajtalan járású kisautóra.

– Figyelem, emberek, ez itt Lisa és Izzy!

– Milyen aranyos kis teremtés! – kiált fel anyu. Megkönnyebbülök, sokkal agresszívabb kirohanásra számítottam. Újabban elsápadok, valahányszor anyu kinyitja a száját.

– Sziasztok – üdvözli őket Chloe és Mitch. – Boldog karácsonyt!

– Ő pedig itt Merak.

Lisa tiszteletbeli fogadott fiunk felé fordul, s abban a minutumban az egész szoba elcsendesedik, számukra legalábbis. Én is érzem. Ahogy egymás szemébe néznek, mintha áramütés érné őket, megszűnik körülöttük a világ. Merak arcán földöntúli boldogság árad szét.

Végül Lisa az, aki megtöri a csendet.

– Szia – motyogja szemérmesen.

– Nagyon örülök – válaszol Merak, amint megjön a hangja.

Lelki szemeimmel tűzijátékot vizionálok a hátuk mögé, Karen Carpenter *Close to You* című számának zenei aláfestésével. Nagy felüdülés, mert anyu gyatra performance-a még a fülembe cseng. Hmm. Ezeket én akkor egymás mellé ültetem ebédnél.

Egy elegáns autó motorjának dorombolása tudatja velem, hogy Robin Westcroft is megérkezett. Mázsás szikladarab zúdul le a szívemről. Várva várt karácsonyi ebédünk, mely formailag lassan estebédnek nevezendő, végre kezdetét veheti! Egy másodperc múlva eget-földet megrázó csattanás hallatszik, amint a fém horpad, az üveg pedig ripityára törik.

– Jesszus Maris! – kiált fel Rick.

Hanyatt-homlok rohanunk kifelé a házból. Úgy fest, Robin a gázpedállal fékezett: beleszaladt a kocsimba, az Rick furgonjának ütődött, majd pedig a garázskapu vetett véget a dominóelvet gyönyörűen modelláló koccanás-sorozatnak.

Közeledtünkre Robin kinyitja a kocsiajtót, s fenékkel tolat kifelé, majd a felhajtó kövezetére tottyan. – Bocsánat – kacagja köszönés helyett, hisztérikusan. – Rettentően sajnálom!

Amikor Robin Westroft azt állította magáról, hogy józan, aligha mondott igazat.

Hetvenötödik fejezet

Rick és Merak kétfelől támogatja Robint, úgy kísérik be a házba. Robin egyik szeme sír, a másik nevet.

– Kávé kell ide! – kurjantom. – Erős fekete. Gyorsan! Mindjárt odateszem.

– A francba is, a furgonom! – mérgelődik Rick. – Láttad? Totálkáros lett!

– Karácsony van – szólok rá. – Ne foglalkozz vele! Elrendezzük később. – Könnyelmű ígérgetésem azonban Rick sötét kedvét vajmi kevéssé befolyásolja.

A két férfiú lepottyantja Robint egy konyhaszékre, eközben én a kávéfőzéssel foglalatoskodom. Rick és Merak elindul kifelé, felmérni a károkat.

– Igya ezt meg – lököm Robin kezébe a csésze kávét. Olyan méregerős, hogy megáll benne a kanál.

A főnököm enyhén megszeppent arcot vág.

– Nem esett baja? – kérdezem.

– Annyira sajnálom, Juliet! – meakulpázik szemlesütve. – Maga csupa szívjóságból meghív, erre föl én… – s a mondat befejezése helyett széttárja a karját a mi kis házi roncstelepünk felé.

– Ne gondoljon vele! Ma ne! Ünnepek után, ha a szerviz kinyit, majd elintézzük.

– Természetesen kifizetek mindent, az utolsó szögig!

Helyes, így Rick legalább megenyhül.

– A nejem egy fiatalabb fószerral dobbantott le mellőlem – újságolja búsan a főnök. – Valami fitneszedző, feleannyi idős sincs, mint én. Rosemary a fejemhez vágta, hogy beszürkültem.

– Ez nem is igaz – bizonygatom.

– Hát, dagadó bicepszekkel éppenséggel nem szolgálhatok. Bezzeg ez a Darren!

– Robin, maga így is elragadó ember!

– Amikor éppen nem török-zúzok, talán.

– Mondtam én, hogy magáért küldöm Ricket! Öt percbe tellett volna.

– Nem akartam a férje kedvét szegni, csakis ezért tiltakoztam. Ma annyi bajt csinálok… – Robin felsóhajt, s a tenyerébe temeti a kezét. – Rosemary nem jött haza, csak hajnalban. Ütésem sincs, merre járt. Ismerős forgatókönyv. Veszekedtünk egy nagyot, végül kibökte, mi a szitu. Reggel összecsomagolt és elment.

– Hát a rubintos karperec?

– Még a dobozában hever – feleli szomorúan Robin. – Ki se bontotta, csak elhúzott. – Ajka csibészes mosolyra vált. – Gondolja, hogy visszaveszik a boltban?

– Elképzelhető. Nos, jobban érzi magát? – Ezt úgy értem, hogy meg tud-e ülni a székén, evésre-ivásra képesen. Félek, hogy a pulyka állaga már az ócskább gumicsizma alapanyagára hasonlíthat, lassan szafttal is hiába locsolgatnánk.

Robin szerencsére bólint.

– Mi a véleménye az ebédről?

– Farkaséhes vagyok – nyalogatja a szája szélét. – Nem bizonyult világmegváltó ötletnek, hogy éhgyomorra italoztam.

– Tapasztalatból tudom, hogy veszélyes úgy inni, ha az ember nem eszik hozzá.

– Megtanultam a leckét. – Aztán ismét felzokog, fojtottan. – Mit csináljak, Juliet?

– Fogja fel úgy, hogy új esélyt kapott, Robin – javaslom szelíden. – Maga és Rosemary már egy ideje nem működtek jól együtt. – Tudtommal évek óta erjedt a házasságuk. – Pár hónap múlva talán képes lesz meglátni a dolog pozitív oldalát is. Nem tudhatja, talán már lesben áll a tökéletes nő, hogy behálózza.

– De hogyan hálózhatna be, ha folyton-folyvást csak dolgozom?

– A szerelem útjai kifürkészhetetlenek – szavalom sejtelmesen. – Időre van szüksége. Változtathatna esetleg az életvitelén. – Megpaskolom a térdét, azután felkászálódom. – Na kérem, ha egy időre összeszedte magát, úgy én megyek tálalni. A vendégek még letarolják a csokidíszt a karácsonyfámról!

– Bocsánat, hogy belerondítok még a menetrendjükbe is! Látja, csak a baj van velem.

– Ne mentegetőzzék folyton! Dőljön hátra, és élvezze ki, ami még hátravan napból! – Jómagam szintén ezt tervezem.

Elfeledkezem összetört kocsimról, fiacskám mufurc barátnőjéről, flúgos anyukámról meg a többiről. Én az esztendőnek ezt a napját szeretem a legjobban, slussz, passz! Senki és semmi nem állhat a jókedvem útjába!

Hetvenhatodik fejezet

Természetesen Merak az első, aki kijön velem a konyhába. Együttes erővel behurcoljuk a pulykát, mindenféle-fajta nyesedékeivel együtt. Egy újabb kör következik, ezúttal a zöldfélékkel és a rengeteg krumplival.

Elvileg a nappali volna a ház legtágasabb helyisége: szellős és hatalmas. Most ellenben olyan benyomást kelt, mint egy szedett-vedett matrózkocsma. A díványokat a falnak toltuk, s behordtuk a ház körül fellelhető összes asztalféleséget. Csak egyen mindenki szépen, leszorított könyökkel, és nem lesz semmi fennakadás.

– Készen állsz, drágám? – kérdi Rick.

Az asztal rogyadozik a sok étektől. Egyszerre gőzölög a sok sárgarépa, pasztinák, kelbimbó és burgonya. A pulyka aranybarna, kerekded. Áfonyaszósz, kenyérszósz, szaft, minden van. Az összes tányér mellett karácsonyi pukkantyú ékeskedik.

– Készen van, azt hiszem!

– Helyes. Asztalhoz! – ereszti ki a hangját Rick. – Gyerünk, csak tempósan, ki ne hűljön az ebéd!

Kisebb gyalogosforgalmi dugó alakul ki az asztal körül, de a végén mindenki szerencsésen helyet foglal.

– Csináljunk fényképet!

– A gép a konyhai fiókban van – mondja Rick. – Kerítsd elő, addig kitöltöm a pezsgőt!

Már távolodom, amikor hallom, hogy pukkan a pezsgő. Rick mindenkinek önt egy-két ujjnyit – még Robinnak is. Behozom a gépet, de ahogy mindenki pózba vágja magát, kiszúrom, hogy az egyik szék üres. Lássuk csak… Mitch és Chloe megvan, Jaden is, Holly a sarokban, aztán ott ül Tom, Mali és a két nyughatatlan kiskamasz… Merakot, Lisát, Izzyt látom. Anyu, én és Rick, megvagyunk. Akkor ki nincs itt? Számoljunk… megvan!

– Hová lett apu?

Rick körbepillant.

– Egy perccel ezelőtt még megvolt.

– Talán kiszaladt kezet mosni. – Azonban hiába várunk percekig, apunak továbbra sincs se híre, se pora. – Két másodperc, és jövök – szólok a vendégsereghez.

Az előszobába érve elbődülök: – Apu! Apu! – Felkiabálok a lépcsőn: – Apu!!! – Végül a konyhában, az ebédlő ablakából észreveszem apukámat. A kertben ücsörög. Mit kereshet odakint? Most harangoztunk estebédre!

Kibotorkálok, dideregve; legalább kabát van rajta, hála az égnek! Egy kerti széken ül, és bánatosan révedezik maga elé.

– Apu, mi lelt?

Amikor apukám meghallja, hogy ott vagyok, zsebkendőt húz elő, s belefújja az orrát. Lopva a szemét is megtörli. Melléje ülök, a tenyerembe veszem a kezét. Apukám arcáról jegeces könnycseppek gurulnak alá.

– Jaj, apu! – A reggeltől tartó nagy-nagy fejetlenségben bele se gondoltam, mennyire fájhat apu lelke Samuel halála miatt.

– Hiányzik – rebegi apu. – Más bajom nincs, mókuskám. – Megveregeti a kezemet. – Ne tépelődj miattam!

– Természetes, hogy hiányzik! Nekünk is. Jobban oda kellett volna figyelnem rád! A tébolyult nyüzsgésben folyton a nyakadba sóztam anyut, pedig biztos inkább egyedül akartál volna maradni.

– Nekem kötelességem, hogy jó anyádra vigyázzak – jelenti ki apu. – Annyi éven át volt a feleségem, hogy nem is lenne értelme utánaszámolni. Viszont az a rettenetes énekhangja az előbb eszembe juttatta, hogy hiába a család, hiába a barátok, az a valaki, akit a legeslegjobban szeretnék látni ma, soha többé nem karácsonyozhat velünk. – Apu grimaszolva visszatartja a rátörni készülő zokogó görcsöt. – Samuel úgy imádta az összejöveteleket!

– Való igaz.

– Te menj csak vissza – zargat befelé apu. – Mindjárt bemegyek én is.

– Nélküled nem kezdünk. Nem hiányozhatsz az asztaltól.

– Rengeteg munkád fekszik benne, hogy ilyen flottul megszervezted a bulit! Köszönöm neked!

– Na, gyere – noszogatom, s belekarolok. – Mit szólna Samuel, ha kihűlne az ételed?

– Lenne egy-két szava hozzám, annyi szent. – S azzal feláll,

kinyújtóztatja elgémberedett tagjait.

– Igazán jó ember volt.

– A legjobb.

Ahogy ezt kimondom, elered a hó. A pelyhek összepöttyözik az arcunkat.

– Fehér karácsony! – lelkendezik apu.

– Talán Samuel küldte nekünk!

– Az bizony rá vallana. – Apu félénken elmosolyodik. – Szerinted jó helye van odafönt?

– Emeleti páholy, bal közép első sor.

– Én is oda szeretnék jegyet, majd egyszer – mereng apu.

– Biztos megkapod – ígérem, s megpuszilom az arcát. – De nem kell sietned, félrerakják.

– Félre, persze – reagál szórakozottan. – Nem sietek. Visszaóvakodunk a házba a síkos verandán keresztül.

A hópelyhek jótékonyan elleplezik apu könnyeit.

Hetvenhetedik fejezet

– Hol kujtorogtál, Frank? – kárálja anyukám választ követelve. – Mindjárt kezdik az esküvőt!

Apu elfoglalja a helyét.

– Nem esküvőn vagyunk, Rita, drágám.

– Hogyhogy nem? Most készül elvenni Julietet az a pernahajder nyikhaj, Nick vagy kicsoda.

A férjem anyu háta mögött egy konyhakéssel nekiáll darabokra hasogatni a levegőt, kéjesen, mint maga Norman Bates a *Pszichó*ban.

– Nick… azazhogy Rick, teszed azt le!

– Karácsony van – világosítja fel habókos édesanyámat apu. – Karácsony, tudod.

– Vagy úgy – eszmél anyu, s a keze ügyében lévő pukkanós csomagot kezdi vizsgálgatni. – Akkor mégis, mit keres itt ez a sok ember?

– Ők a család – magyarázza türelmesen apu. – És a barátok.

Kedves édesanyám gyanakodva körbeszimatol.

– Segéd fogalmam sincs, kik lehetnek. – Majd rám irányozza bütykös ujját. – Az a sunyi pofa például kicsoda?

– Ki kér pulykát? – szólal meg hangosan Rick, trancsírozásra készen. Remélem, nem felejtette el megélezni a kést.

A ház körüli, elenyésző számú teendői közül ez lenne az egyik.

– Kutyafáját, elfelejtettem megélezni ezt a fránya kést – dünnyög máris a bajusza alatt.

Elmosolyodom. Pontosan nem tudom persze, hogy Rick pulykát aprítani vagy anyóst filézni szeretne-e élesebb késsel.

– Itt repül a kismadár – közlöm, s mielőtt bárki tiltakozhatna, elkattintom a masinát. – Mosolyt kérek! – Behúzódom a sarokba, hogy mindenki beleférjen a képbe.

A jelenlévők egy emberként megemelik a poharukat. – Boldog karácsonyt!

Vaku villan, s a Joyce család újabb karácsonya már meg is van örökítve

a hálás utókornak.

Végre én is lehanyatlom.

– Kérem a tányérokat – rendelkezik a férjem, nekiveselkedvén az ételosztásnak.

– Ki húzza szét velem a durrantyúját? – kérdem kihívón.

Chloe jelentkezik. Kislánya, Holly a sarokban felállított mózeskosárban alussza végig első karácsonyát. Isten tartsa meg a jó alvókáját! Chloe és Mitch kibékült, csak kihúzzák az ünnepek utánra is, hadd legyen újra komplett a családjuk!

Elpattan a pukkantyú, Holly összerezzen álmában. Chloénak jut a nagyobb rész, az én kezem mindösszesen egy bús papírcafatot és egy kartongurigát szorongat.

– Játék-műköröm – nevetgél Chloe, amint a martalékából előhúzza az ajándékot. – Bazi praktikus! – Felhúzza az egyik ujja hegyére a tulipiros marhaságot, és megcsillogtatja a lámpafényben.

– Ez volt olcsó a drogériában – szabadkozom.

– Viszont a tökfödőt, azt én föl nem veszem! – szögezi le Chloe.

Én nem vagyok ennyire finnyás, széthajtogatom az asztalra hullott papírkoronát, s a fejembe csapom. Kicsi rám, de sebaj.

Chloe felolvassa a viccet, mely a karácsonyi pukkantyúk elmaradhatatlan tartozéka. – Aszongya… Lopja a napot és könnyelmű, mi az?

Hatásszünetet tart, hátha kitalálom. Nincs sok érzékem a faviccekhez. Félkegyelmű vigyorral rásandítok léhűtő, pazarló fiacskámra.

– Esetleg Tom? – kockáztatom meg.

– Csillagszóró! – avat be Chloe. – Érted? Lelopja, aztán szétszórja.

A viccfaragók nyilván nem ismerik a fiamat. Heherészünk egyet a roppant szellemességen, aztán széthúzunk egy újabb durranós mütyürt. Ezúttal én nyerek, méghozzá egy felettébb rózsaszín, műanyag gyűrűt.

– Ez aztán a smukk – hüledezik Chloe megjátszósan. – Hallod, megütötted a főnyereményt!

– A tiéd lehet. – Felhúzom a gyűrűsujjára, a műköröm mellé. – Úristen, milyen jól áll!

– Álmodj szépeket – pattog nevetve a lányom. – Na jó, stipi-stop, enyém a gyűrű, te meg viheted a műkörmöt!

– Hát a viccemet meghallgatod?

– Ha feltétlenül muszáj.

– Na szóval, mi kell egy komolyabb hógolyócsatához? – Rejtelmes ívbe vonom a szemöldökömet.

– Dunsztom sincs. Hógolyószóró?

– Majdnem. Sí sánc és hóágyú!

Röhögcsélünk egy jót az ugyancsak vérszegény poénon. Azután Chloe elfordul, hogy Mitch-csel is játsszon egy kört.

Velem szemközt Merak, Lisa és Izzy közösen húzza szét a durrantyúját. Merak belesegíti a színes papírmasnit Izzy pirinyó kezecskéjébe, ám ezalatt se veszi le a szemét Lisáról. Milyen édesek! Ügyet sem vetnek az eldurranó csomagból kipottyant, hasznavehetetlen nagyítóra, mely eleve olyan kicsi, hogy külön nagyító kellene hozzá. Izzynek odanyújtom a Chloe által levetett műkörmöt. Teljesen odavan tőle. A kicsi lány szemlesütve rám mosolyog.

– Köszönöm – súgja pöszén, szemérmesen. – Szeretem a karácsonyt.

A szívem összeugrik a meghatottságtól.

– Örülök, törpikém!

Nem nyaggatom Lisát és Merakot, hogy olvassák fel a viccüket: a világért se szakíttatnám meg velük az élénk szemkontaktusukat.

Tom és Mali az asztal egymással átellenes végeiben kuporognak. Rossz ómen. Olybá tűnik, szerelmük kifeslett virága kezd elnyílni. Mali inkább Robin felé kacsingat, aki a maga részéről vevőnek mutatkozik a ráutaló szempilla-rebegtetésre és a mély dekoltázsra. Még azt is elfelejti, hogy elhagyta reggel a felesége.

– Te ingatlanügynök vagy?! – sikkant izgatottan Mali. – Az jó munka! Rendes munka! – S ravaszkásan Tomra hunyorít. – Sokat keresel?!

– Még annál is többet – henceg Robin.

Mali kapzsi szeme felcsillan.

– Húzz velem durrogósat! Szerencsés nő vagyok. – Úgy is tesznek; Mali elégedetten felkuncog, amikor két dobókocka gurul elő a neki jutott részből. – Na látod! Ez egyből két hatos! Mindig mázlim van.

Tom lesújtóan méricskéli Malit az asztal túlsó végéről, amit a maca gyilkos tekintettel viszonoz.

– Hadd tegyem föl rád a sapkát! – nyivákol Mali, és a széthajtott, piros

papírkoronát Robin fejére illeszti, kajla szögben. Robin élvezi, hogy hirtelen ennyi figyelmet szentelnek neki. Pózol, Mali pedig lelkesen tapsikol. – Jaj, nagyon csábos!

Niran és Kamol elunta a várakozást: mindketten sült krumplit csipegetnek, egyenesen a tálból.

– Durrogni, egy-kettő!!! – rivall rájuk Mali, mint egy vérbeli smasszer, s megtoldja a parancsot egy-egy elemi erejű tockossal. A fiúk meghunyászkodva engedelmeskednek, még a papírcsákókat is fölteszik.

– Ez a viccem! – mennydörög Mali, hogy a jelenlévők gyáván összehúzzák magukat. – Hogy hívják másképpen az ipari fagyasztót?! Hóerőmű!!!

Nagy ég, mintha statáriumot hirdetett volna ki.

Egyedül Robin fakad hahotára, ő ellenben a térdét is csapkodja hozzá.

– Nagyon jó, Mali! Ha-Ha! Állati jópofa!

Mali értetlenül pislog.

– Nem értem! Mi ebben a vicc?

– Nem lehetne, drágám, hogy a többi viccet később olvassuk fel? – kérdi Rick, lévén fogytán a türelme. – Kihűl az étel!

– Hát persze! – A karácsonyi ebéd hidegen nem az igazi. Fürgén körbehordom a zöldséges tálakat, hogy mindenki szedhessen magának. Apu olyan angyali türelemmel segít anyukámnak, hogy már megint a könnyeimmel küszködöm.

– Köszönöm, Arnold – mondja anyu könnyedén. Most vajon mi juttatta eszébe a nyugdíjas kalandort, akit a sivatagban a sorsára hagyott?

– Anyu… – kezdem, mire apu alig észrevehetően megcsóválja felém az üstökét.

– Hadd vágom össze a pulykádat, Rita drágám – mormogja az öreg. Kívánom, hogy jóságáért egyszer meglegyen a jutalma.

Amikor mindenkit kiszolgáltam, leülök egy pillanatra, és összekulcsolom a kezem. Jóllehet nem vagyok vallásos, azért elhadarok magamban egy néma imát a családomért, valamint a jelen lévő és a már eltávozott barátokért.

De nem vagyok én apáca, megyek, benyomom a karácsonyi dalokat. Adok Jadennek némi pulykát és zöldséget, végül a saját tányéromat is

megpúpozom. A mai nap nem számolom a kalóriákat.

Delia az idén sem hagyott cserben. Hibátlan lett a sült krumpli, van belőle bőven. A pulyka, dacára annak, hogy a sütőben nyaralását meghosszabbítottuk, bronzbarna lett, nem száradt ki, ráadásul elég nagy hozzá, hogy jóllakasson mindenkit, a váratlanul felbukkant vendégeket is beleértve. A nappali ablakából látszik, hogy immáron sűrűbb pelyhekben szállingózik a hó, téli csodavilággá változtatva az amúgy teljesen hétköznapi kertünket. Maga a tökély!

– Mondd, Rita, elég lesz a pulyka? – érdeklődik apu tapintatosan.

– Igen, köszönöm, drágám – feleli anyu. Apukám segít neki megtartani a szaftos tálat.

– Jó táp – állapítja meg Chloe. – Ügyes vagy, anyu! Nálad jobban senki nem tud karácsonyi ebédet főzni.

– Nagyon köszönöm, Juliet – dicsér meg Merak is, egy pillanatra elszakadván Lisától. – Nagyon kedves önöktől, hogy meghívtak. Megtisztelő.

– Én is köszönöm – mondja Lisa. – Izzyvel együtt kimondhatatlanul hálásak vagyunk!

Körbejáratom a tekintetemet a sok-sok mosolygó arcon, és megemelem a poharam.

– Boldog karácsonyt mindenkinek!

– Boldog karácsonyt mindenkinek! – visszhangozzák kórusban a vendégek.

Ez az én családom! Olyanok, amilyenek, egyikük sem szeplő nélkül való, mégis, érzem, hozzám tartoznak. Őróluk szól ez az egész. Ők adják nekem az élet értelmét. Mert ők vesznek körbe karácsonykor.

Hetvennyolcadik fejezet

Ha nem csalódom, Robin arcán az idült vigyor annak jele lehet, hogy Malit taperolja az asztal alatt. Mali hasonlóan idült vigyora pedig arra enged következtetni, hogy ő aztán nem bánja a dolgot, sőt. Mondhatom, pazar! Tom szerencsére már felöntött a garatra odaát az asztal túlsó felén, ezért, ami azt illeti, az ő vigyora is éppen elég idült.

– Mindenki jóllakott? – kérdezem. A vendégsereg egyöntetűen bólogat és hálálkodik.

Rickkel leszedjük az asztalt. Nagyon kevés étel maradt, ezért örülök, hogy még időben beszereztünk egy óriási sonkát. Abból lesz majd a vacsoraszendvics.

A konyhában Rick megszólal:

– Vége az első menetnek. Szépen állod a sarat!

– Szerinted jól érzik magukat? – rágicsálom idegesen a körmömet. – Neked is szemet szúrt, mit művel Robin és Mali?

– Szerintem csak anyukád nem vette még észre.

– Nagy szerencse! Ha kiszasszerolná, egyből be is jelentené a dolgot, fennhangon.

Delia egyedül a karácsonyi pudingnál nem segített, szerencsére a Morrisons üzletlánc kihúzott a pácból. Két puding-kolosszust helyezek a konyhapultra. Akkorák, mint egy-egy vaskohó, ahogy kell. Hmm, majd csak megfőzöm egyszer a magam verzióját… Szeptemberben vagy októberben kellene szerét ejteni. Most kénytelenek leszünk beérni ezzel. Nagy előnye, hogy nem kell órákon át főzni, csak egy kicsit berakom a mikróba, és már kész is.

– Robin elég hamar túllépett a neje elvesztésén – jegyzi meg Rick tűnődőn.

– Azért hívtam meg, hogy ne egye a penész egyedül, erre kapásból a másik végletbe esik!

– Ültessük szét őket – javasolja Rick. – Ha kivisszük a karácsonyi pudingot, megvariálhatnánk a társaság ülésrendjét.

– Jó ötlet! De Lisát és Merakot nem hagyom szétültetni. Hadd turbékoljanak.

– Nekem is feltűnt, milyen szépek együtt! Jó kölyök mind a kettő. Lisa mellé pedig elkél a társaság.

Megfogom a férjem karját.

– Már értem, miért segítettél rajta.

– Ugye nem bánod?

– Dehogy bánom! Beszélgetni még nem volt időm vele, de azt látom, hogy nagyon bájos lány.

– Segítség nélkül is minden tőle telhetőt megtesz a kislányáért. Nem könnyű neki.

– Elférnek ők is a védőszárnyunk alatt.

Rick két karjának gyűrűjébe von.

– Látod, ezért szeretlek!

Azzal ott, a konyhában, hosszan, alaposan megcsókoljuk egymást, hiába várják odabent a pudingot. – Még egy romantikus estét beiktatnunk, Joyce néne – ígéri Rick.

– Behajtom ám – fenyegetőzöm, s csak úgy átabotában megigazítom a hajam és a ruhám. – Na, gyere, etessük a bestiákat!

Amikor a pulthoz visszafordulok, felsikoltok, mintha darázs csípett volna.

– Rick! – Amíg mi hetyegtünk, mert nálunk jobbára már egy csók is hetyegésnek minősül, addig Pajti alattomban kiszökött a mosókonyhából, feljutott az egyik konyhaszékre, és most nagy vígan nyaldossa az egyik pudingunkat. Nyilván azt latolgatja, melyik oldalról mélyessze bele az agyarait.

– Pajti, te utolsó! – óbégat Rick. – Lefelé onnan!

Pajtika tudja pontosan, hogy rossz fát tett a tűzre. Leugrik, a kosarába oldalog, és fülét-farkát behúzza.

– Nem teremthetjük le karácsonykor – sóhajtok bűntudatosan. A kutyusnak félreraktam egy keveset a pulykából, mégse tehetem elé most: még azt hinné, megjutalmazom galád cselekedetéért.

– De mi jut eszébe, hogy csak így unzsenírt felmászik a pultra torkoskodni?! Nem erre neveltük!

Ha már itt tartunk, a családban senkit se neveltünk rosszalkodásra, aztán

mégis mindenki rosszalkodik.

– Segíts inkább, mit csináljak? Így nem vihetem be a pudingot! Nyilván mind a kettőt összelefetyelte, amíg mi csőröztünk.

– Mosd le, aztán jól van – legyint Rick. – Senki se fogja megtudni.

– Le lehet mosni egy karácsonyi pudingot?

– Hogyne lehetne, beteszed a melegvízsugár alá, és annyi. Aztán lelocsoljuk szesszel, meggyújtjuk, a kutyabacik pedig megdöglenek.

– És ha mégse? Akkor a vendégeink fognak lefordulni a székről!

– Hát aztán? Némelyiket megsiratjuk, a többiért meg úgyse kár – pimaszkodik kajánul Rick. – Hulljon a férgese!

Magamban megesküszöm, hogy – szeretet ünnepe ide vagy oda – én bizony bemószerolom Ricket, ha tömeges ételmérgezéshez kiszáll hozzánk a tisztiorvosi szolgálat. De azért leöblítem a pudingokat, majd a szűrőbe helyezve gondosan lerázogatom róluk a vizet.

– Szerinted észre fogják venni?

– A nyakamat rá, hogy nem – fogadkozik Rick.

Ezzel nem nyugtatott meg.

– Megkóstolnád először te?

– Hogyisne! – borzad el a férjem. – Anyukád a tökéletes tesztalany, legyen övé e megtisztelő feladat!

Hetvenkilencedik fejezet

Rickkel az oldalamon visszatipegek a nappaliba.

– Jön a puding – konferálom fel egy méregkeverő mosolyával az édességet. – Kér valaki pudingot?

Az asztal mentén igenlő morajlás fut végig. Bizonyított tény, hogy karácsonykor hiába zabálja magát pukkadásig az ember, a pudingnak akkor sem képes ellenállni.

– Robin, segítene behozni a pudingot a konyhából?

– Tartom szerencsémnek – feleli a főnök. Kihúzza pajkos kezét az asztal alól. Robin jó úton halad, hogy maradéktalanul eleget tegyen abbéli ígéretének, miszerint még az este úgy berúg, mint a csacsi. Dülöngélve kibotladozik utánam a konyhába.

Odakint előrámolom a desszertes tálakat a kredencből. Tizenhatan vagyunk az asztalnál, nem mindenkinek jut egyforma. Oda se neki!

– És jól mulat, Robin? – érdeklődöm erőltetett könnyedséggel.

– De még mennyire! – áradozik. – Isteni a főztje!

– Mali kedves lány, nemde? – Na nem, nagyon jól tudom, hogy egyáltalán nem az. Vérfagyasztó maca, gazdag férfiakra utazó opportunista, ráadásul még a gyerekeivel se tud bánni. Ámbátor ezt így mégsem mondhatom.

– Az hát – így Robin. – Elsőrangú!

Szerintem meg huszadrangú, de ezt sem köthetem az orrára. Nem baj, anyaként akkor is kötelességem megvédeni a fiamat, ha párválasztás terén ízlésbeli egyezésnek közöttünk nyoma sincsen.

– Tudja, ő Tom fiam barátnője – teszek leheletfinom utalást.

– Ó persze – makogja Robin. Kicsit elszégyelli magát.

Nem hinném persze, hogy Mali sokáig kitart Tomnál. Egyelőre barátnőstátuszban leledzik. Na jó, az a fokhagymazúzó megpecsételte a kapcsolatuk sorsát. Nyilván Tomnak se tetszik, hogy Mali nyomul a főnökömre, mert annak vastagabb a pénztárcája.

– Értem én, hogy most a szeretet ünnepe van, de Mali talán mintha túl

komolyan venné…

– Vettem az adást – nyög nagyot Robin. – Csak élvezem a figyelmességét, bizonyisten, meg aztán ő tényleg nagyon… kedves.

Tom vélhetőleg egy másik jelzőt akasztana Malira, de sebaj, lényeg, hogy elmondtam, ami a lelkemet nyomta.

– Volna szíves bevinni ezeket a tálakat, Robin?

Eredetileg a puding meggyújtását szerettem volna rábízni, az férfifeladat. Csak már annyi gyúlékony anyag került a gyomrába, félek, hogy egy szikrától még felrobban nekem.

Berakom a mikróba a két csapzott pudingot, aztán ezüsttálcára helyezem őket. Ez az edény az év háromszázhatvannégy napján a tálalószekrény hátuljában várja a karácsonyt. A két pudinghalom tetejére a saját kertünkben termő fagyalbokor egy-egy ágacskáját teszem díszítésnek. Diadalmenetben vonulok a nappali felé.

– Tadam! – tütülök hamis fanfárként, amikor lerakom az asztalra a desszertet.

Mitch feláll a székéről.

– Mondhatok valamit, Juliet? – Észreveszem, hogy a fiú keze remeg.

– Hát persze, drágám! – A merőkanállal erőteljesen megkopogtatom az asztallapot, mire mindenki elcsendesedik. Mitch fél térdre ereszkedik Chloe előtt. Zsebéből előhúz egy dobozkát, s felcsapja a fedelét. Tyűha! Az a gyűrű bizony nem rózsaszín műanyagból készült bizsu!

Mitch megköszörüli a torkát.

– Chloe – szólal meg remegő hangon. – Megtisztelnél azzal, hogy feleségül jössz hozzám?

– Juj-juj! – csukladozik Chloe. Felém fordítja a fejét, kérdőn rám meresztve babaszemeit. Bátorítón mosolygok, és magamban nagyon-nagyon szurkolok neki. *Gyerünk, tökfej! Hajrá, mondj igent!* A lányom végül visszafordul Mitch-hez. – Meg! Akarom mondani… igen!

Leveszi magáról a játék gyűrűt, és felhúzza helyébe a gyémántosat. Tökéletesen illik az ujjára. Azzal Mitch nyakába ugrik: a fiatalok szorosan megölelik egymást.

Spontán tapsvihar után felsorakozunk, hogy egyenként is gratulálhassunk az ifjú jegyespárnak.

– Gratulálok! – mondom én is. – Szóhoz se jutok az örömtől!

– Esküvőre ne ezt a fejfedőt tedd fel – csipkelődik Mitch.

– Majd veszek valami alkalomhoz illőt.

– Légy üdvöz a családban – veregeti hátba Rick a vőlegényt.

– Részvétem, pajtikám – tolakszik oda Tom. – De nem búsulok, hogy elvesztettem egy húgot… – szónokolja az esküvői klisét – …inkább örülök, hogy nyertem egy szobát!

Chloe megtorlásul sípcsonton rúgja. Hároméves kora óta ugyanígy önbíráskodik a bátyján, napjában többször is.

– Mi a fészkes fene van? – vonyítja el magát anyukám.

– Chloe és Mitch összeházasodnak – értesíti apu.

– Hogy most? Szóval hazudtál, mi, mégiscsak esküvőn vagyunk!?

– Nem most házasodnak. Később.

– Vagy úgy – nyugtázza anyu zavartan. – Jó.

– Tényleg az – helyeslek a könnyeimet morzsolgatva. – Nagyon jó!

Nyolcvanadik fejezet

Az esküvői hír jelentőségéhez mérten a pudingé némiképp összezsugorodik. Ám abban a másodpercben, hogy a merőkanálban meggyújtott szeszt a pudingokra borítom, mindenki elismerő hangokat hallat. Azt persze nem tudják, hogy leplezett csírátlanító akciónak lettek tanúi. Csak nehogy átüssön a kutyanyál íze! Rémálommá változna a délutánunk. Az ifjú ara és a vőlegény nem lehet az enyészeté, dicstelenül egy szopornyicás pudingtól elhullván, karnyújtásnyira az oltártól.

Ahogy a pudingot osztogatom, észlelem, hogy Niran és Kamol hiányzik az asztaltól. Biztos kisettenkedtek, amíg a vendégek Chloééknak gazsuláltak. – Hol vannak a fiúk?

– Fingom sincs – veti oda Mali, aki újfent ráakaszkodott Robinra. A főnököm fejéből nyilván kiszállt már, hogy mit beszéltünk az előbb a konyhában.

– Helycserés támadás következik – vezényel Rick. – Mindenki keressen magának másik beszélgetőtársat! – Az emberek tétován csikorgatják a széklábakat. – Merak és Lisa maradhat. Mali, maga üljön Tom mellé! Chloe, gyere, ülj ide ősz apád mellé!

– Karácsony van, fater – felesel Chloe. – Nem pedig valami kretén iskolai évzáró!

– Hozd az angyali kis unokámat is!

Chloe óg-móg ugyan, de engedelmeskedik.

– Én anyu mellé ülök – ajánlkozom hősiesen. – Apu, gyere, beszélgess Mitch-csel!

– Parancs, mókus. – S azzal szófogadó apukám elkacsázik az asztal másik végébe. Valahányszor apura nézek, túlárad bennem a szeretet. Rágondolni is rossz, hogy az imént még egyedül sírdogált a kertben! Mostanra kipirult a pofija a pezsgőtől, látszik rajta, hogy ízlett neki az ebéd. Eltökélt szándékom, hogy mától fogva megkönnyítem az életét.

Rick ügyesen kifogta a szelet a Robin–Mali páros vitorlájából. Sajnos azonban, ahogy Mali leül Tom mellé, máris bombázni kezdi válogatottan

gyilkos pillantásokkal.

Mihelyt az összes tányérra pudingot kanyarítottam, szépen elnézést kérek, és a két jómadár keresésére indulok. Még örülök is, hogy ürügyem akadt: semmiképp nem akarnék jelen lenni, amikor a vendégsereg a pudingba belekóstol.

Átkutatom a házat, de nem lelem a lurkókat sehol. Nosza, kabátot és gumicsizmát rántok, s kióvakodom a hóesésbe. Pajti, a karácsonyi pudingok réme, kihasználja az alkalmat, hogy kinyújtóztassa enyves végtagjait, s ezzel egy füst alatt a kedvenc fáit is megöntözze. Szólongatom a fiúkat, de semmi válasz. Jóleső dolog egyébként öt percre kijönni a friss levegőre. Amióta anyu velünk él, állandóan trópusi hőséget kell csinálnunk neki a lakásban. Még így is folyton panaszkodik, hogy megfagy. Lábnyomokat találok a hóban; követem őket. Rick fészeréhez vezetnek.

Odabent végre ráakadok a cégéres széltolókra. Naná, hogy megint rosszban sántikálnak. Ott heverésznek a nyugágyakban, nintendóznak, kezük ügyében egy üveg tojáslikőrrel. Pöfékelnek is hozzá, méghozzá szakavatott kézmozdulatokkal. Egyikük sem izgatja magát túlzottan, hogy rájuk törtem.

– Jöttök vissza azonnal a házba?! – invitálom őket szigorúan. – Anyukátok már ájuldozik!

A srácok a vállukat vonogatják a nyilvánvaló hazugságon. Egy-kettőre eldobatom velük a cigarettát, elkobzom tőlük az anyukámtól meglovasított tojáslikőrt, végül visszazavarom őket a házba. Enyhén szólva is rogyadozik a lábuk, rendesen meghúzták az üveget. Amikor beérünk a nagyszobába, kiderül, hogy Mali arról se tud, hogy a fiai eltűntek. Örömhír viszont, hogy a karácsonyi pudingba senki se halt bele.

A fiúk sértődötten lecsüccsennek. Szívem szerint beárulnám őket az anyjuknál, de rájövök, hogy felesleges szájtépés volna. Mali most ugyan Tom mellett ül, de egyre csak Robint fixírozza. Félremagyarázhatatlan jeleket közvetít neki az asztalon át. Nem is értem, hogy Tom miért hozta el ezt a botrányos nőszemélyt csemetéstül egy családi összejövetelre. Na ja, végeredményben én kértem meg rá, nekem akarhatott vele a kedvemre tenni. Azóta már biztos ezerszer is megbánta. Szegénykém, egy mukkot se szólt kerek tíz perce.

Az ember nem választhatja meg felnőtt gyereke partnerét, pedig istenuccse, nagyon szeretném, ha ez a szokás járná! Mindegy, Chloe legalább jól választott, remélem, ki is tart Mitch mellett.

Jövőre könyörtelenül meg fogom szűrni a vendéglistát, a következő árnyalt kritérium alapján: a meghívott legalább egyszer tiszteletét tette már körünkben, ugyanakkor nem bújt meztelenül az ágyunkba.

Nyolcvanegyedik fejezet

Az ebéd befejeztével elmosogatunk, Rick és én. Hosszú, stresszes hetekig tartott a bevásárlás, készülődés, miegymás, aztán máris ripsz-ropsz vége a dalnak. Bevégeztetett. Merthogy szerény véleményem szerint, ha az ebédnek vége, a karácsonynak is vége. Jöhetnek a maradékok, jöhet a takarítás. Megkezdődött a karácsonyutó böjtje.

Merak természetesen jelentkezett, hogy segít a konyhában. Mi viszont kimenőt adunk neki, miután kicipelte a tányérokat. Hadd ismerkedjen tovább Lisáékkal! Repes a szívem, hogy bimbózó románc sarjadt a mi kis karácsonyi partinkból. Jól kezdődne az év, ha ők ketten összejönnének. Mi több, ha jobban belegondolok, a mi kis ebédünkből két bimbózó románc is kisarjadt; de inkább mégse gondolok bele jobban.

Tom és Rick visszatelepíti a konyhaasztalt és a kerti asztalt származásuk helyére. Nappalink egy csapásra elveszíti kocsmaarculatát, a vendégek szétülnek cseverészni a kanapékra.

– Jól érzed magad, drágám? – tudakolja Rick.

– Örülök, hogy mindenki itt van! – Csak a nyelvem ne lógna. Már alig várom, hogy végre felpolcolhassam a lábamat.

– Chloe és Mitch híreihez mit szólsz? – kérdezősködik tovább a férjem.

– Szárnyalok a boldogságtól! Már csak a gyerekeik miatt is. Chloénak kezdene végre benőni a feje lágya?

– Legfőbb ideje volna.

– Későn érő típus, van ilyen. Viszont az esküvőben segítenünk kell majd nekik.

– Őszintén remélem, hogy nem akarnak rongyrázást.

– Ismered te a lányodat egyáltalán? – Nem tódítom tovább, Rick le is szédülne a székről, ha megtudná, hogy Chloe kedvenc tévéműsora a *Bazi nagy roma lagzi* címet viseli. Már el is kezdhetünk kuporgatni a menyegzőre.

– Lassan menjünk be – javaslom. – Mielőtt a vendégek szétszedik a házat. Felvetted már a kávé- és tearendeléseket?

– Loholok – mondja Rick, veszi a vásárlásokhoz rendszeresített jegyzettömböt, s berobog, mint egy főpincér. Én helyben maradok, odateszem a teavizet.

Pajti összeszedi a bátorságát, és lapos kúszásban, fehér zászló helyett a farkincáját lengetve elém járul a kosarából.

– Amnesztiát kapsz – közlöm vele nagy kegyesen. – A vendégek túlélték a fogköves pudingodat. – Sőt, külön meg is jegyezték, hogy az idén milyen finom. Hallgattam, mint a sír, a titkos összetevőről.

Pajti erre már sokkal élénkebben csóválja a farkát. Felteszem rá a karácsonyi fejfedőmet, összekuszálom a füleit, azután a kezemből megetetem vele a pulyka maradékát. A kutyának is lehet vasárnapja, még ha az idén nem is vasárnapra esik a karácsony.

Chloe bedugja a fejét az ajtónyíláson.

– Mitch-csel eltűnünk egy félórára, megfürdetem és megszoptatom Hollyt. Vigyáznál addig Jadenre, anyci? Egyelőre a nagyapus tartja szemmel, csakhogy ő perceken belül elbólint.

Nem is csoda. Rettentően kimerülhetett, édes szívem.

– Hadd vizsgálom meg előbb a gyűrűdet! – A kislányom büszkén odanyújtja a kezét. A briliánst a fény felé tartva megállapítom, hogy gyönyörűen szikrázik.

– Majd' összecsináltam magam – tudatja Chloe.

– Miért, Mitch nem szólt előre?

– Frászt! – Ezek szerint Chloe ugyanúgy meglepődött, mint mindenki más. – És, örülsz?

– Naná! Odavagyok, meg vissza! – Chloe pufók arcocskája ragyog. – Mitch annyira rendes, anyci. Ráadásul fantasztikus apa.

– Örülök ám nektek, és a gyűrűd is példásan csillog. Akinek ilyen ízlése van az ékszerekhez, azt meg kell becsülnöd.

– Büdös mázlista vagyok, mi?

Megölelem a kislányomat.

– Az. Csak ne kísértsd a szerencsédet!

– Igyekezni fogok – ígéri Chloe. – Na, de megyek, nehogy Holly nekiálljon bömbölni.

– Felvigyek nektek egy-egy csésze teát?

– Ne fáradj! Majd iszunk, ha lejöttünk.

– Mitch itt marad éjszakára?

– Aha. Nem gond?

– Nem, ha kicsit összehúzzátok magatokat. Telt ház van, Merak itt alszik, és remélem, Lisa és Izzy is marad.

– Passzolnak egymáshoz.

– Szerintem is.

– Holnap lekopunk ám!

– Nem kell sietnetek. Szeretem, ha velünk vagytok.

Chloe vállat von.

– Karácsony másnapját inkább nyugalomban töltjük. Lehet, hogy átmegyek Mitch-hez.

Rámosolygok a kislányomra.

– Hát, ha férjhez mégy, előbb-utóbb össze kell költöznötök.

Chloe feltelepszik a konyhaasztalra.

– Félek, anyci – gyónja, s szórakozottan forgatja új gyűrűjét. – Tényleg szeretnék Mitch-csel összeházasodni. Frankón. De közben meg is ijeszt ez az egész. Totál egyedül, az akkora felelősség! Baromi nehéz lehet folyton döntéseket hozni. Meg a háztartás, attól is előre fázok.

– Belejössz majd, és napról-napra strapabíróbb leszel – ígérem.

Chloe nem nagyon hiszi a dolgot.

– Szeretek veletek lakni. Arany életem van. Jadennel nem is bírok egyedül. Úristen, milyen lesz akkor két gyerekkel?

– Elboldogulsz, ne félj! Pláne, hogy ránk továbbra is számíthatsz azért. Itt leszünk neked.

– Király anya vagy! Mindig is az voltál, csak nem tűnt fel. Mostantól jobban foglak értékelni, és példát veszek rólad. Bárcsak egyszer én is ilyen jó anyja lehetnék a gyerekeimnek!

– Teremts nekik rendes otthont, azzal nem lőhetsz mellé!

– Nem tudom, való vagyok-e anyának és feleségnek…

– Ezen már késő siránkozni – szólok rá.

– Az összes haverom szingli még, folyton partiznak, és valahogy tökre úgy érzem, hogy nekem is azt kéne csinálnom ennyi idősen.

– Az ám, csakhogy neked van két gyereked!

– Ja, nem túl jó ajánlólevél, ha, mondjuk, pasikat akarnék fogni – tréfálkozik Chloe.

Itt lehet a kutya elásva, hogy Chloe miért nem rázódott bele még az anyaszerepbe. Kacér volt a kisasszony mindig, sok fiúnak tetszett is. Most meg biztos úgy érzi, vesztett a vonzerejéből. Nem akarom lelombozni, hogy lesz még rosszabb. Mire Holly tipegő kislánnyá cseperedik, Chloe libidója mazsolaméretűre fog összetöppedni. Azután pedig, mire újra magához térne, már jön is a klimax. Bizony, a nők élete már csak ilyen sanyarú. Chloe mostanában veszi az első leckéket.

Ráér még megtudni; egyelőre nem szónokolok neki az asszonypokol bugyairól. Ehelyett magasztos hegyi beszédet intézek hozzá.

– Chloe, kifogtál magadnak egy nagyszerű férfit. Egy olyat, aki szeret téged és törődik veled, ráadásul türelmes is, hiszen megvárt. A családalapítás nagy felelősséggel jár. Az időt nem forgathatod vissza, kár vele áltatnod magad. – A nagyobb nyomaték kedvéért a vállára teszem a kezem. – Egyszer eljön a nap, hogy a haverjaid irigykedni fognak rád. Tele van a világ olyan nőkkel, akik a harmincas éveikben szeretnének végre megállapodni és családot alapítani, de nem találnak maguknak rendes férfit. Ne a hátrányokat nézd, inkább azt, hogy mid van, és rájössz, milyen szerencsés lányka vagy. Van két gyönyörű, egészséges gyereked, van egy vőlegényed, akiről a vak is látja, hogy imád, továbbá otthonod is van.

– Tudom – sóhajt Chloe, s lehorgasztja a fejét. – Sőt, jó szüleim is vannak, akik a lelküket is kiteszik értem.

– Nem kell ijedezni, amiért az életed új stádiumába lép. Ezt hívják felnőtté válásnak. Mindenki átesik rajta egyszer.

Chloe elvigyorodik.

– És ez tuti ziher?

– Bizony, szóval örülj! Tervezd a jövőd! Építgesd a családodat, az jó dolog!

– Megpróbálhatom – mondja bizonytalanul Chloe. Könnycsepp csillan meg a szemében. Fénylik, akár az új briliáns a gyűrűsujján. – De vasárnap ugye eljöhetek hozzátok vacsorázni?

Elnevetem magam. – Hát már hogyne! Nekem is fontos, hogy egy héten legalább egyszer tisztességesen étkezz!

– Te vagy a legjobb anya a világon! – zengi Chloe. – Azon leszek, hogy a gyerekeim is ezt mondhassák nekem egy nap!

– Úgy legyen.

– Nagyon szeretlek. – A kislányom, az én szép, ám lusta, nyakas, keményfejű, önző, dühítő, és egyben csodálatos kislányom felszárítja a könnyeit.

– Én is szeretlek. – Azzal Chloe leugrik az asztalról. Oda szokott felcsücsülni tizenkét-tizenhárom éves kora óta, valahányszor kijön hozzám jó tanácsért. Átfogja a nyakam és jó alaposan megölelget. Azután kimegy, hogy a kisbabájával foglalkozzon.

Nyolcvankettedik fejezet

Könnyes szemmel álldogálok, amikor Rick a felvett rendelésekkel visszajön. Természetesen nem vesz észre rajtam semmit.

– Az a nagy büdös helyzet – szól oda – hogy Malinak és Robinnak nyoma veszett.

– Ne viccelj! – kiáltok fel, holott tudom, hogy nem viccel.

– Mit csináljunk?

– Csillapítsuk a vendégek kávé- illetve teaszomját, azután megkeresem őket. Tom hol van?

– Sört nyakal a nagyszobában.

Felsóhajtok.

Rick eldarálja, ki mit kér, én elkészítem az italokat, egy tányért pedig telerakok lekváros haséval. Remélhetőleg egynél többet nem fog enni senki, akkor talán kitart a sütemény. Holnap feltétlen készítenem kell egy újabb adagot.

Amikor mindent felszolgáltam, beteszek egy karácsonyi videót, mégpedig a *Karácsonyi misztérium* című halmazati blődséget, arra az esetre, ha valaki elunná magát. A szüleim másodperceken belül elszundítanak a képernyő előtt. Nagyon helyes, anyu alvó állapotában sokkal könnyebben kezelhető, mint éberen.

Jaden és Izzy elmélyülten játszik a földön, autószervízesdit, Lisa és Merak pedig a kanapén ülve szende témákról beszélget. Mitch és Chloe felment, hogy ellássa a kis Hollyt; ő egész nap a példás magatartás élő szobrát alakította, rendkívüli műgonddal.

Leülök Tom mellé, s elveszem kezéből a sörös dobozt.

– Nem hiszem, hogy ez bármit megoldana.

– Én viszont igen – érkezik a válasz.

– A pia soha nem megoldás. – Megfogom a fiam kezét. – Attól, hogy az ifjú hölgy rosszéletű, még nem kell példát venned róla.

Tom felhúzza a szemöldökét.

– Ifjú? Ha! És hölgy? Mi ez, a nap vicce?

Oldalba bököm.

– Idézőjelben gondoltam.

Tom szomorkásan elmosolyodik.

– Nem úgy sült el a dolog, ahogy számítottam.

– Gyanítottam én, hogy kiszerettél a hölgyeményből.

– Nem egyszerű a csaj a hülye gyerekeivel.

– Hát nem éppen. – A szóban forgó sihederek a kandalló előtti szőnyegen hortyognak, kómás likőrmámorban. Csipkerózsika-álmuk csak nyúljon is minél hosszabbra! Feléjük biccentek. – Bizony mindketten nagy csibészek. Nem hinném, hogy elbírnál velük.

– Jól látod – sóhajt Tom. – Amúgy is… – fordul felém egy vállrándítással – …tegnap találkoztam valakivel. – A fiam elmosolyodik. – Príma srác.

– Nahát, Tom!

– Sokkal normálisabb, mint Mali. Nem értem, hogy is állhattam le vele!

Na, bumm, kezdődik az egész elölről! Tom éretté válása még várat magára: egyelőre azt sem tudja magáról, hogy fiú-e vagy lány.

– Ugye nem akarod az ágyunkba fektetni?

– Majd ha meszet ettem! Traumatikus élményt okoz, már vágom. Mostantól csakis szállodában duhajkodok.

– El kéne engedned Malit – tanácsolom. – Ha alakul valami közte és Robin között, miért akarnál az útjukba állni? Hiszen már nem vonz az a nő.

– Azt mondod, ne hívjam párbajra az ipsét?

– Szerinted megéri?

Tom megrázza a fejét.

– Akkor lépj tovább!

A fiam előredől, és megpuszilja az arcomat.

– Mondták már neked, hogy milyen ultra rendes vagy, anyám?

– Á, csak bölcselkedtem egy sort. – Megpaskolom a kézfejét. – Nem akarom, hogy a karácsony tönkremenjen.

– Szerinted is béna ajándék a fokhagymazúzó?

– Édes fiam, annyi szép és jó van, amit apádtól elleshetsz, és te mégis az egyedüli rossz tulajdonságát majmolod.

Tom jót nevet ezen.

– Te mégsem szöktél meg, a talicska és a sok serpenyő ellenére sem.

A Merakkal és Lisával beszélgető Rickre pillantok, aki nem is sejti, hogy róla folyik a szó.

– Időnként mindössze egyetlen lépés választott el tőle, hogy világgá menjek.

– Szeretnék olyan lenni, mint ti – mondja csodálattal Tom. – De nem most. Tíz év múlva, vagy inkább húsz.

Nem tudatom vele, hogy mi a huszonhét közösen eltöltött évünk alatt acélozódtunk ilyenné. Tíz-húsz év múlva elkezdeni talán már késő lesz. Mindegy, Tomnak muszáj egyedül megtalálnia a helyét az életben.

A kézfeje után Tom térdét is megveregetem.

– Megyek, megkeresem Malit. Haza kellene szállítania ezeket a fiúkat. – Kíméletes leszek, a tojáslikőrről nem fogok szót ejteni. Azt füllentem majd, hogy a gyerekeket kimerítette a nap rengeteg izgalma, na meg az állandó torzsalkodás.

– Te vagy a legjobb, anyu – hízeleg Tom. – Tudom, hogy büdös kölyök vagyok, és nem hangoztatom eleget, de szeretlek ám.

– Ezzel most betetőzted a karácsonyomat! – mondom őszintén. – Minden ajándéknál szebbet adtál!

– Ejnye – mekeg Tom. – Bocs, ajándékot, azt nem hoztam. Majd pótolom.

– Kösz, de a fokhagymazúzóm nem szólt, hogy testvérre vágyik – ugratom a fiamat. Azután végre útra kelek, hogy felkutassam Malit és a főnököt.

Nyolcvanharmadik fejezet

Szerfölött tapintatosan, ajtóról-ajtóra kilincselek szerte a házban. Bekopogtatok Chloéhoz is, aki Hollyt szoptatja, Mitch-csel összebújva az ágyon.

– Minden rendben?

– Persze – feleli Chloe álmos elégedettséggel az arcán. Ugyanolyan képet vág, mint Holly. – Nemsokára lemegyünk.

Ezek a fiatalok a boldogság mintaképei, bárcsak örökkön-örökké azok is maradnának! Szívem-lelkem mosolyog, ahogy behúzom magam mögött az ajtót.

Az összes hálószobát átnézem, mindhiába; arra a következtetésre jutok, hogy Robin és Mali valószínűleg kiment a házból. Csupán egyetlen lehetséges hely ötlik az eszembe, ahova még behúzódhattak. Uram fia! A konyhában újfent magamra kapom a kabátom és a gumicsizmám. Már beesteledett, ezért jól látom, hogy a Rick sufniján ékeskedő elektromos hóbelevancot valaki felkapcsolta. A rózsaszín HO-HO-HO felirat élénken villódzik.

Lesétálok a kerti ösvényen. Cseppet sem akarnék zavarni, de Robin és Mali kínosan hosszú ideje leszakadt a társaságtól.

– Robin – szólítom a főnökömet félénk hangon. – Mali! Odabent vannak?

Kezdem elszégyellni magam. Esetleg békén kellene őket hagynom, hadd fejezzék be, amit elkezdtek.

Ahogy közelebb érek a kis kerti lakhoz, heves és félreérthetetlen mozgolódást hallok odabentről. Már egész biztos, hogy Robinék a fészerben szorgoskodnak.

– Esetleg jöjjenek vissza a házba – próbálkozom óvatosan. Elvileg vendégek volnának, vagy mifene, nem azért jöttek, hogy idekint, Rick imádatos faházában helytelenkedjenek. A férjem éktelen haragjában baltára-karóra is kapna, ha megorrontaná, ők ketten mit csinálnak a fészerében. Utóvégre a sufni szent és sérthetetlen. – Mali, a gyerekeit haza

kellene vinnie. Intézkedjék, kérem! Pár perc múlva, ha lehet, jöjjön be! – Azzal sarkon fordulok, haladnék visszafelé.

Félúton járok, amikor nyílik a fészer ajtaja, és előtámolyog Robin.

– Bocsánat, Juliet! – kiáltja. – Nagyon sajnálom!

Az inge félre van gombolva, és csak fél pár cipő van a lábán. A sufniban megpillantom Malit, amint kapkodva öltözködik.

– Semmi baj – sikítom, és elfordítom a fejemet. – Semmi. De most már jöjjenek be!

– Bocsánatot kell kérnem Tomtól – folytatja Robin. – Elragadott bennünket a hév.

Máskor még örülnék is a dolognak, ám karácsonykor mégsem ildomos ilyesmire vetemedni.

– Van lekváros hasé és kávé – csalogatom a két ünneprontót, hátha megvigasztalódnak egy kicsit.

Ekkor nagy csattanással kivágódik a hátsó ajtó. Rick, mint az istenítélet, határozott lépésekkel megindul felénk. Semmi jót nem ígér az a marcona tekintete, ráadásul egy rovott múltú kutyát is kihozott magával.

– Mi folyik itt?! – dörrent ránk parancsolón, választ követelve.

– Semmi komoly – lépek elébe, s békítőn felemelem a kezemet.

– Ki van a fészeremben?!

Világos, mint a nap: Rick inkább a sufniját félti, semhogy a fia becsületén esett folt miatt aggódna.

Robin egyelőre nem látja át Rick prioritásait, ekként ostobán épp a megszentségtelenített sufni felé hátrál.

– Megmagyarázom – habog kétségbeesetten. – Szörnyen, rettenetesen sajnálom!

Rick csak törtet előre, Pajti pedig izgatottan csahol. Férjem arcszíne az érett feketeszeder árnyalatát közelíti. Merthogy senki, de senki emberfia nem kapcsolhatja fel azt a HO-HO-HO-t, csakis ő!

Robin egyre gyorsabban menekül. Lába egyszer csak belebotlik a tavacskánkat szegélyező macskakövek egyikébe. A véralkohol és a part menti jég aztán hamar átadja a főnököt a gravitációnak. Előrevetődöm, hátha még elkaphatom az ingét. Pajti beszáll a játékba, és virgoncan Robin lábára vetődik. Kettőnk közül ő az ügyesebb, jókorát taszít rajta.

– Pajti, ne! – szólok rá, de már késő. Robin hátrahanyatlik, egyensúlyát és méltóságát vesztve, s egyenesen a tavat borító jégpáncélra zuhan. Ha Pajti nem ugrana utána, a jég talán be se szakadna alatta.

Így viszont Robin menthetetlenül belecsobban a jéghideg vízbe.

– ÁÁÁÁ! – kiabálja, miközben a karjaival kalimpál.

Pajti pompásan szórakozik, és a tó maradék jegén táncolva folytatja a lökdösődést.

– Pajti! Lábhoz! Idejön a kutya!

– Te magasságos! – fohászkodik Rick. Beletúr a hajába, hogy minden egyes hajszála szanaszét mered. Azon töpreng, miként húzza ki a lubickolókat anélkül, hogy ő maga is összevizeződne.

– Csinálj már valamit, Rick! – kiabálok.

– Mégis, mit?

Mali kiront a fészerből, szerencsére ruhában.

– Segítség, segítség! – rikoltozza, égig érő sarkú cipőjében föl-alá pilinckázva a hóban. – Segítség, segítség!

A kiáltozásra a teljes vendégsereg odacsődül a házból. Még apu és anyu is a helyszínre totyog. Amikor Tom meglátja, mi a fennforgás, harsányan felkacag. Példáját többen követik.

Mali nekiesik, összevissza pofozza.

– Nem röhög! – prüszköli. – Nem röhög! Nem vicces!

– Uram, miért fürdőzik ilyenkor a medencénkben? – kérdezi a dolgot furcsállva anyu. – Meghibbant talán? – Most az egyszer helytálló a kérdése.

Merak, Lisa és Mitch is odaérkezik. Felöltöztették a gyerekeket, ezért késtek. Jaden és Izzy rögtön fogócskába kezd a hóban. Mali fiai szintén körbe-körbe futkosnak. Merak hólabdacsatát kezdeményez, Lisa és Mitch is beszáll. Vidáman hógolyóznak. Az összes gyerek kurjongat, nevetgél, visítozik, hempereg a hóban. Látom, hogy Chloe a nappali ablakából követi a kinti eseményeket, a ház melegének biztonságában, mosollyal az arcán, karján Hollyval.

Kövér pelyhekben hullani kezd a hó. Anyu kitárja a kezét az ég felé.

– Ez olyan gyönyörű – állapítja meg, és pörögni kezd, mint a búgócsiga.

– Óvatosan, drágám! – inti apu. – Meg ne csússz!

– Gyerünk, táncolj velem, Frank – adja ki az utasítást anyu.

– Most?

– Hát nem hallod a zenét?

– Hogy a zenét? – értetlenkedik apu, de aztán észbe kap. – Jaj, hát dehogynem, csodaszép! – S készségesen megtáncoltatja anyut a hóesésben. Anyu hátravetett fejjel nevet. Még ott virít rajta a piros, karácsonyi papírkalpag. Egy dallamot dúdol, melyet rajta kívül más nem hall, s boldogabb, mint valaha.

– Segítség! – szirénázik Mali, és dacosan odacsapja a lábát. – Segítség! – Nagyon a lelkére veszi, hogy senki se hederít rá, ahogy Robinra sem. Ő azóta is fújtatva kapálózik a vízben. Nem igaz különben, hogy a kutya se figyel rájuk: Pajti töretlen lelkesedéssel ott ugrabugrál.

– Szent egek – dörmög Rick. – Semmi kétség, egy tébolydában lakom.

– Valamit mégiscsak tennünk kéne – mondom a férjemnek. – Ha nem húzzuk ki a főnökömet egy percen belül, még megfagy.

– Igaz. – Rick mély levegőt vesz. – Robin, öreg harcos, álljon talpra!

A főnök egy másodpercre félbehagyja a fuldoklást.

– Tessék?

– Álljon fel – ismétli Rick. – Annak a pocsolyának fél méter mélyen van a feneke.

– Csakugyan…

Robin feltámad a tóból, csurom víz és hínár szegény. Pajti partra evickél. Jó alaposan megrázza magát, a parton téblábóló Malit pedig teljesen összefröcsköli.

– Randa dög! – visong a nőci. – Te randa dög!

Pajti erre a hívó szóra is hallgat, és jól összenyalogatja a dühöngő fúriát.

Robin kigázol a partra, megszégyenülten, vacogva.

– Készítek magának egy forró fürdőt – mondom. – Az felmelegíti.

– Köszönöm, Juliet – hálálkodik a főnök, aki a hangja után ítélve teljesen kijózanodott. – Nagyon kedves öntől.

Bekísérem a házba a lucskos, szégyenpírban égő Robint. Mali utánunk bukdácsol, miniszoknyában, kivágott topban, tűsarkakon.

Nyolcvannegyedik fejezet

Nyílik az oldalsó kertkapu, és a szomszéd Nick Harrison kukucskál be hozzánk. – Boldog karácsonyt, Rick – kiabál oda a férjemnek. – Bejöhetek?

– Jöjjön csak – integet neki Rick. – Magának is boldog karácsonyt!

– Az előbb mintha zűrzavar lett volna ideát – magyarázza Neil. – Minden rendben van?

– Az egyik vendég beleesett a tóba. Túl sok volt benne a karácsonyi spiritusz.

– Értem… előfordul az ilyesmi. Nem baj, örülök, hogy egy percre kiszabadulhattam – s hátrabök hüvelykujjával a háza felé. – A retyerutyám nem bír magával. Minden esztendőben ugyanaz a cécó. Idegyűlik boldog-boldogtalan, aztán mindenki a másikat szapulja. Örülhetek, ha a nap végére életben marad közülük valaki. – A szomszéd törődötten vállat von. – Na de mit lehessen tenni, karácsony van!

Rick elnézi a gyerekeket, akik csivitelve hóembert építenek Merak és Lisa vezetésével, illetve anyósát, aki továbbra is az exférjével keringőzik. – Hát ja, a család, az már csak ilyen.

– Hát ja – visszhangozza Neil egykedvűn. – A család az család. – A szomszéd csípőre tett kézzel vizsgálódik maga körül. Érdeklődése feléled, amikor a fészert megpillantja. – Fú, micsoda fények! Rick, ez kegyetlen jó!

– Ugyan, mi ez a magáéhoz képest… – legyint Rick, igyekezvén, hogy a keserűség ne érződjék ki a hangjából.

– Nem verseny ez, barátom – csóválja a fejét a szomszéd. – Amúgy a fényjáték az egyetlen vigaszom. Cathy, a nejem, bolondul a karácsonyért. Az őrületbe kerget vele.

– Itt dettó ugyanaz a helyzet.

– A házdíszítés az egyedüli örömöm.

– Tényleg? – élénkül fel Rick. – Az enyém is!

– Láttam tegnap, hogy az apósával kicipel egy csomó mindent, gondoltam is, átjövök segíteni… de csak nem törhetem magukra az ajtót!

Féltem, hogy esetleg elhajtanak.

– Ugyan, dehogyis! – tiltakozik Rick. – Átnézhet hozzánk, amikor csak akar. Szívesen látjuk.

Neil körbejárja a sufnit. Alaposan megguszt́alja, közben elismerőn dörmög: – Szép munka, nagyon szép – motyogja magában.

Rick mája hízik, s a szomszéd nyomában ő is megcsodálja a szép fényeket: a karácsonyfát, a Mikulást, a rénszarvasokat, a HO-HO-HO feliratot, valamint a tavacskát körbeölelő tarkabarka izzósort. Eddig nem jutott ideje rá, hogy rendesebben is szemügyre vegye saját kertjét. Mi tagadás, elégedett önmagával. Büszke magára és az ő kedves, öreg apósára, hogy ilyen derekas munkát végeztek.

– Ez a fészer egyszerűen eszményi! Csillag van a tetején, zseniális! És ahogy a pulzáló LED-ek körbefogják az ajtót, az különösen tetszik! – Neil teljesen lázba jön. – Szóhoz se jutok.

– Kér egy sört, Neil? Odabent van az italhűtőm.

– Italhűtő? Egészen iriggyé tesz. Tudja, régi álmom egy saját faház.

– Ne mondja! – hüledezik Rick, és a lelkében jóleső melegséget érez.

– Sárgulok – mondja nyomatékkal a szomszéd.

– Kerüljön akkor beljebb – invitálja Rick.

A két megfáradt családapa bevonul a szentélybe, kicsukják a zsivajgó fergeteget. Kényelmesen befészkelik magukat a nyugágyakba, s miután Neil eleget áradozott, Rick megjutalmazza egy doboz sörrel.

– Boldog karácsonyt! – köszöntik egymást, amikor koccintanak.

– Az a villódzó HO-HO-HO felirat páratlan!

– A B&Q csúcsmodellje – hetvenkedik Rick.

– Én az izzóim nagy részét az Államokból hoztam – meséli Neil. Rick jól gondolta tehát. – Amerikában dolgoztam egészen tavalyig. Az amcsik nem aprózzák el az ilyesmit. Mutatok majd fotókat, mit műveltem odaát a házammal. Cathy azt hitte, bediliztem. Ja, és van a garázsomban még jó pár doboz. A bennük lévő körtéknek nem jutott hely a házon.

– Azt a mindenit!

Neil fürkészőn beleszürcsöl a sörébe.

– Tudja mit, jövőre társuljunk, és csináljunk valami világrengetőt! E közcélra szívesen adok a cuccaimból.

Rick kedve szárnyakat bont.

– Tetszik az ötlet!

– És gyűjtsünk adományokat! Kitennénk pár dobozt, hogy a járókelők dobálhassanak bele. Az emberek szívesen adakoznak.

– Fantasztikus! Karácsony után tartsunk rendszeres üléseket itt a sufniban! Ez lesz a mi főhadiszállásunk.

Neil Rick sörös dobozához koccintja a sajátját.

– Ez már beszéd! – Azután felsóhajt. – Micsoda élet… Lassan a fél karomat is odaadnám fél óra nyugalomért!

– A szívemből beszél – kontráz neki Rick. Érzi, hogy új barátot talált. Ki gondolta volna, hogy a harsogó karácsonyi fények mögött e végtelenül szelíd lélek rejtőzik?

Nyolcvanötödik fejezet

Robin a vécédeklire kuporodik, ruhástul, én pedig megeresztem a vizét. Vacog a foga. A kádba jó adag levendulás habfürdőt folyatok. Azt a békanyálas löttyöt közömbösíteni kell valamivel. Behozok neki egy törülközőt, Rick szekrényéből pedig csenek farmert, inget és zoknit, valamint egy bontatlan csomagolású alsónadrágot. E legutóbbit a férjemnek vettem karácsonyra, csak elfelejtettem odaadni. Most pont kapóra jön.

– Tessék parancsolni – s főnököm kezébe nyomom a váltás ruhát.

– Köszönöm, Juliet.

– Jöjjön majd le közénk, ha elkészült! – fűzöm még hozzá.

– A föld alá süllyednék…

– Ne aggódjon, rövid az emberek emlékezete ebben a házban – bátorítom. – Tom fiamtól viszont bocsánatot kérhetne. Nem mintha összetört volna a szíve, de mégiscsak az orra elől happolta el a barátnőjét! Ez kínos lehet neki egy kissé.

– Hát még nekem! Könyörgök, az irodában ne említse! – kérlel Robin.

– Hát persze, nem fogom.

– Maga olyan jóindulatú, Juliet, pedig bitang módon visszaéltem a vendégszeretetével!

Előbuggyan belőlem a nevetés.

– Dehogyis, hiszen feldobta a karácsonyunkat!

Robin lehajtja a fejét. Odalépek, és megpuszilom az arcát.

– Tulajdonítsuk a traumának, ami reggel érte.

– Ön annyira megértő!

– Ugyan már. Most viszont szálljon be a kádba! Más se hiányzik, mint hogy tüdőgyulladásban elpatkoljon nekem.

Levergődöm a lépcsőn. Mali és a fiúk az előszobában ácsorogva várják a taxit.

Némiképp nyögvenyelősen, de udvariasságot erőltetek magamra. Elvégre most látom utoljára ezt a háromfős vészbrigádot, ha minden igaz.

– Hogy is mondjam… izgalmas… dolog, hogy megismerkedhettünk,

Mali.

– Az hát – vakkantja oda Mali hunyorogva.

Mit is mondjak, nem rohanok gyászruhát rendelni, amiért nem lehetek Mali anyósa.

– Robin jól van?

– Jól.

Az előteret egy érkező kocsi reflektora világítja be. Előállt a taxi.

– Na, gyertek, gyertek – kommandíroz Mali a fiainak. Elhaladtában a nő odalök nekem egy névjegyet. Csak a neve és a mobilszáma áll rajta, mindez egy vörös tűsarkú cipőt ábrázoló képecske mellett. Nem nézem meg jobban, hogy vajon mennyire repedt az a tűsarok. – Ezt add oda Robinnak! Mondd, hogy hívjon!

Azzal pipiskedve kikocog az ajtón, langaléta gyerekeivel együtt.

– Kellemes karácsonyt, Mali – szólok utána. A kocsiajtó becsapásán túli reakcióra azonban nem telik tőle.

Kitekintek a konyhaablakon. A kertben hóembert építenek az enyémek, szépen, közösen. Még apu és anyu is segédkezik. Melegen felöltözködöm, majd egy hűtőszekrényből származó sárgarépával a kezemben kiszaladok hozzájuk. Viszek a hóembernek sapkát, sálat és kesztyűt is. Helyre legény lett, jó munkát végzett a család.

Tomot félrevonom, és a fülébe súgom:

– Mali és a fiúk elmentek.

– Na, végre-valagára!

Szépen vagyunk, ilyet mondani!

– Áthívhatom akkor Christ? Hátha eljön még.

– Chris?

– Akivel tegnap ismerkedtem meg.

Ejha, Tom aztán nem szívbajos! Mindegy, nagyvonalúan rándítok egyet a vállamon.

– Miért ne?

– Köszcsi, anyóca! – Elégedetten odábblép, közben előveszi a telefonját. Úgy fest, még valaki átjön hozzánk ma este.

Lisa a havat porolja kislánya hajáról.

– Jó napja volt? – kérdem tőle. – A drámai jelenetektől eltekintve,

persze.

– Nagyon is! – feleli Lisa. – Olyan unalmas lett volna otthon egyedül!

– Hát, minálunk egy percig sem unatkozhat az ember, annyi szent.

– Megfogadtam, hogy egy nap megteremtem Izzynek a legjobb karácsonyt – mondja Lisa. – De végül maga teremtette meg neki, Juliet.

– Nagy öröm a számomra, hogy eljöttek! Izzy tüneményes kislány. Büszke lehet rá!

Lisa bazsalyog, hirtelen támadt gyámoltalansággal.

Rámosolygok.

– Úgy látom, Merakkal megtalálták a közös hangot.

– Ő nagyon kedves – szól szendén Lisa.

– Úgy szeretjük, majd megesszük – tudatom vele. – Szinte már családtag.

– Akkor szerencsés ember.

Körbeölelem Lisa keskeny vállát.

– Nem maradna velünk egy kicsivel tovább? – kérdezem. – Ha el tud bennünket viselni. Nem akarom, hogy hazamenjen a hidegbe. Maradjon nálunk az ünnepek végéig!

– Nagyon szívesen! Ha biztosan nem zavarok.

– Majd csak elnyomorgunk valahogy. Jaden és Izzy jól kijön egymással. Rick holnap hazaviszi, hogy elhozhasson még ezt-azt, amire szükségük lehet.

– Izzy, mit szólsz, maradunk? – kéri ki Lisa a kislányka véleményét. Izzy élénken bólogat.

– Akkor ezt megbeszéltük – zárom le a témát.

– Boldog karácsonyt, Juliet! Nagyon köszönjük!

– Boldog karácsonyt magának is.

Azonnal kész a hóember; Rick a nyakába veszi Jadent, hogy az egy kötött sapkával megkoronázhassa a művet. Rick helyére teszi a sárgarépa orrot, Tom pedig csíkos sálat kanyarít a nyakába. Két erős gally kell még, az lesz a keze, apu mindkettőre ráhúz egy-egy kesztyűt. Kavicsokból kirakjuk a szemét, a száját és a gombjait.

– Mosolyog – állapítja meg Jaden. – Örül.

Anyu megbűvölten nézi az elkészült hóembert. Összecsapja a kezét.

– Legyen a neve Samuel! – veti föl vidáman.

Egy pillanatra a kés is megáll a levegőben, de apu ura a helyzetnek.

– Nagyszerű ötlet, Rita! Íme Samuel, a hóember!

Csak esik-esik a hó, ahogy karácsony napja a végéhez közeledik. Úgy-ahogy meg is úsztuk szárazon – bár egyeseknél azért elkél a törülköző. Mégis, nyugodt szívvel állíthatom: alig várom a következő adventet!

Nyolcvanhatodik fejezet

Miután a hóban átfagytunk, megkezdjük odabent az olvadozást. Az összes radiátort beborítottuk kabátokkal és zoknikkal. Sonkás szendvicset, karácsonyi süteményt majszolunk, és a mandarinkészleteket is jelentősen megdézsmáltuk. A mogyoró és a datolya lassan elfogy. Én még egy darabka stollent is letuszkoltam a torkomon.

– A stollent senki nem csípi, Juliet – fanyalog Rick, amikor belekóstol. – Se íze, se bűze. Szerintem legközelebb ne csinálj belőle gondot.

– Stollen nélkül nincs karácsony – szögezem le dogmatikusan. Mintha arra kért volna, hogy jövőre ne vegyek pulykát vagy kelbimbót. Ez van, ezt kell szeretni. Mindenesetre egy évem még van, hogy fontolóra vegyem a javaslatát, mert a stollen szerintem sem több cukorba forgatott, sajtolt fűrészpornál. Egyelőre sokkal égetőbb problémák foglalkoztatnak.

– Mi legyen? Ki hol fog aludni?

Mielőtt Rick felelhetne, beállít hozzánk Chris, Tom új barátja. Sokkal bizalomgerjesztőbb pofa, mint Mali, ami önmagában persze nem nagy kunszt. Chris magas, szőke, jóképű srác. S ez még semmi, mert a ruházata is illik az alkalomhoz, továbbá nem hozott magával kellemetlen suhancokat. Bár későn csatlakozott, kiválóan beleillik a társaságba.

– Ő meg kicsoda? – érdeklődik anyu együgyű mosollyal. – Ismerem?

– Chrisnek hívják – felelem. – És Tom barátja.

– Hát az az ízléstelen nő, aki vele volt, hová lett? Tudjátok, aki kiteszi a tőgyét a kirakatba, és dagadt kölykei vannak?

– Hazament. – Szerencsére.

– Vagy úgy!

Nem csoda, hogy anyu kicsit összezavarodott. Nekem se könnyű lépést tartani a Tom diktálta veszett irammal.

Anyukám magába pumpál még egy pohár tojáslikőrt. Majd hátat fordít, s széthúzott szoknyával elénekli az *If I Ruled The World*öt a karácsonyfának. Nem tudom, mit ártott neki szegény. Apu a sarokban szunyókál. Teljesen kimerült a nagy ünneplésben. Ami azt illeti, lehet, hogy éjszakára a kanapén

hagyjuk. A tévében egy ősöreg Morecambe és Wise-bohózat megy, de senki se nézi. Robin előkeveredik; már aggódtam, hogy a kádban esetleg feloldódott. Patyolattiszta lett, és elég furcsán fest Rick ruháiban. Viszont már nem tűnik annyira letaglózottnak.

Odalép Tom elé.

– Szeretnék bocsánatot kérni – kezdi. – Felháborítóan viselkedtem.

– Spongyát rá! – legyint Tom, s futó oldalpillantást vet Chrisre. – Azóta továbbléptem.

Robin talán föl se fogja, mennyire. Persze elképzelhető, hogy mégis, hisz ő se siratta sokáig sietve távozó feleségét.

Ahogy Tomtól eltávolodunk, odacsúsztatom neki Mali névjegyét.

– Mali küldi.

– Ó egek! – kiált fel halkan Robin, és diszkréten zsebre rakja a kártyácskát. – Köszönöm, Juliet!

Nem tudom, Robin fel fogja-e hívni, ám ha mégis, úgy az emlegetett egek óvják a bankszámláját!

– Ha szabad megjegyeznem, ön tökéletes házigazda! Még ha én nem is voltam tökéletes vendég.

– Óriási öröm, hogy velünk mulat, Robin! – És csakugyan így is gondolom. Ej, minden jó, ha jó a vége!

Jaden és Izzy elválaszthatatlan haverok lettek, pizsamában várják a lefekvést. Már csak az ágyak újraelosztását kellene megoldanom.

– Chloe, elférek a szobádban Mitch-csel és a gyerekekkel?

Chloe megvonja a vállát. Egyebet úgyse tehet, ez a szükségmegoldás most az egyetlen lehetőség.

– Anyu a szobájában marad.

– Mi van? – sivítja anyukám.

– Semmi. – Aput nem akarom mellé bedugni, hiszen már nem házastársak, még ha anyu e tényre nagyvonalúan fátylat is borított. – Apu, te a mi szobánkban alszol.

– Igenis, madárkám!

– Lisa, Izzy, megkapják a vendégszobát. Az kicsi, az ágy pedig egyszemélyes, de majd elővesszünk egy felfújható matracot. Nem azt mondom, hogy ideális, mindenesetre néhány napra talán megteszi.

– Juliet – szól Lisa –, a mi otthonunkhoz képest minden ideális. Még ha a földön alszunk, akkor is.

– Nagyon sajnálom, de a földön alvás privilégiuma csakis Tomot és Christ illetheti meg. Itt alszotok?

Mindketten bólogatnak.

– Rick, eredj, hozd le a vendégmatracokat a padlásról!

A férjem se lát, se hall a boldogságtól, ahogy ezt kimondom.

– Na és hol vannak, ha szabad kérdeznem?

– Pontosan nem tudom, fönt valahol. Majd csak megtalálod. – Már csupán az a kérdés, hogy lesz-e elég ágynemű.

– Robin, elalszik a díványon?

– Inkább hazamennék, Juliet. Itt már éppen elég kalamajkát okoztam.

– Lárifári!

– Hívok egy taxit.

– Karácsony éjjel? Azt már nem. Nem és nem! – Makacsul a sarkamra állok. – Dehogyis megy haza abba az üres házba!

– Ez esetben jöhet a dívány.

– Merak, volna szíves a futonon aludni az ebédlőben?

– Persze, Juliet, hálás köszönetem!

– No, kérem alássan. Akkor ez a hálórend.

– Nagyszerű – helyesel mindenki.

Hűha, megkönnyebbültem. Nem is volt olyan nehéz. Eredetileg attól tartottam, hogy még a kutya kosarába is vendégeket kell telepítenem.

– Egy apróságról szerintem megfeledkeztél – figyelmeztet Rick.

Értetlenül ráncolom a homlokom.

– Engedelmeddel, mi ketten mégis hová hajtjuk le a fejünket?

Nyolcvanhetedik fejezet

Az idő éjfélre jár, az idei karácsonynak ezzel hivatalosan is vége. Feleségként és anyaként ez volt a huszonhetedik. S talán a legemlékezetesebb.

– Kényelmes? – kérdi Rick.

– Nagyon. – Felé fordulok, arcát megvilágítja a pislákoló, rózsaszín HO-HO-HO felirat. – Ennek a sufninak lenyűgöző a fekvése.

Fűtésre állítottuk a klímát, ezért kellemes meleg van. A melegvizes palackot is áthoztam. Végeredményben hasznos ajándéknak bizonyul. Rick kihozott egy üveg pezsgőt, s a ritka csendben és nyugalomban fel is hajtunk belőle néhány pohárral.

Ahogy az összetolt napozóágyakon heverünk, Rick odabújik hozzám.

– Azt ugye sejted, hogy ez lesz sokáig az utolsó romantikus együttlétünk?

– Igen – válaszolom. – Az ám, Chloe és a baba. Ugye, milyen aranyos?

– Gyönyörű.

– Számunkra különleges is. Mi segítettük a világra.

– És egész életében segíteni fogjuk.

– Úgy bizony.

– Nagy voltál ma – dicsér Rick. Megsimogatja az arcomat a sötétben. – Köszönöm, hogy Lisát és Izzyt is jól tartottad.

– Ők bűbájosak! Ezért meg is hívtam őket, hogy maradjanak az ünnepekre. Lisát vidd haza majd holnap, csomagoljon még ruhát!

– Szörnyű belegondolni, hogy mi lesz velük az ünnepek után. Az a ház kész jégverem – borzong Rick.

– Majd segítünk nekik kitalálni, ne félj! Jut eszembe, Chloe azt mondta, holnap átmegy Mitch-hez. Egy időre felszabadul az egyik szoba.

– Attól te ne félj, hogy Chloe ott is marad! – fortyan fel Rick. – Haza fogja csalni az a híres gyomra. Itt fog ülni szilveszterig.

– Mondasz valamit.

– De nem is baj – csillapszik le Rick. – Karácsonykor az a jó, ha az egész család együtt van. Kapcsolt részekkel, statisztákkal. – Elégedetten

felsóhajt. – Arra gondoltam, ha elül a vendégjárás, beköltöztethetnénk Merakot a kisszobába.

– Sőt, ha nem ragaszkodsz az ebédlőhöz, azt is hálószobává alakíthatjuk, véglegesen. Akkor mindenki elférne.

– Azt hittem, ha a gyerekek kirepülnek, nagy lesz nekünk ez a ház. Erre kezdődik minden elölről, csak a szereplők változnak.

– Ott vannak a szüleim is – merengek hangosan. – Anyura állandóan felügyelni kell, de nem akarom otthonba adni. Lehet, hogy egyszer muszáj lesz, de még nem jött el az ideje.

– Nem.

– Apu sem költözhet haza egyedül. Samuel rettentően hiányzik neki, bár nem mutatja ki. – Eszembe jut a jelenet, amikor a kertben pityergett egymagában, és az emléktől sír az én lelkem is. – Szeretném, ha velünk maradna.

Rick néhány másodpercre eltöpreng, azután megszólal:

– És ha eladnánk a szüleid házát? A pénzből kibővíthetnénk a miénket, a garázs fölött kialakíttatnánk nekik egy saját lakrészt. Szerinted belemennének?

– Nahát, ez aztán a jó ötlet! Biztosan nekik is tetszik majd!

– Két hálószoba és egy fürdőszoba elférne oda.

– Óriási! Holnap megbeszélem apuval, hogy kapható-e rá.

– Apukád mindenre kapható, Juliet. Kutya legyek, ha ezt a javaslatot visszautasítja.

– Köszönöm, Rick!

Megnyugszom, hogy a szüleimre állandósult jelleggel vigyázhatok.

– Szép volt ez a karácsony – dörmög mélázva Rick.

– Az egyik legszebb. – Temetés, születés, leánykérés, ígéretes románcok, lakásszétverési tervek, megúszott ételmérgezéses és vízbefúlásos esetek, ripityomra zúzott kocsik és garázskapu: mozgalmas az idei fenyőünnep mérlege.

– Na, bevágjuk a szunyát? – kérdezi sürgetőn Rick. – Holnap folytatódik a haddelhadd.

– Ne aggódj, lesz elég kaja. – A hűtőben hatalmas adag kolbászt és angolszalonnát halmoztam fel, két tucat friss tojás mellé. Csak a sparherd

bírja szuflával a szuflét!

Alaposan megcsókolom a férjemet.

– Ezt miért kaptam?

– Hát karácsonyra. – Közel furakszom hozzá, amennyire csak lehet. – Nyugágyban még sosem szerelmeskedtem – susogom.

– Én sem.

– Nem vagyok ám fáradt.

– Rick felnevet.

– Én sem.

A férjem arrább hengeredik, én pedig átmászom a napozóágyára. Szerencsére tartós luxushencsereket vettünk, nem olcsó vackokat, mint eleinte terveztük. Összebújunk jó szorosan. Huszonhét év alatt a testünk megtanulta, hogyan kell tökéletesen egymáshoz simulnunk. A kiszögellések úgy illeszkednek a homorú részekbe, mint a kirakós játék darabjai.

– Boldog karácsonyt, Juliet! Legyen még sok ilyen!

Kinézek a házra a fészer ablakán át. Az otthonunk, ez a nyugodt, csendes vacok, sötétségbe borult. Fölötte ezer meg ezer csillag ragyog. A kertünkben finom hópelyhek szállingóznak. Az odabent pihenő családtagjainkra és barátainkra gondolok; szívemet elönti a béke.

Ha elérném a pezsgőt anélkül, hogy a nyugágy felborulna, tósztot mondanék. A szeretetre. A családra. A kedvességre. De nem kockáztatok; inkább megcsókolom Ricket, és csak annyit mondok neki:

– Boldog karácsonyt, drágám!